peter f. hamilton

alchimistul neutronic

• • •

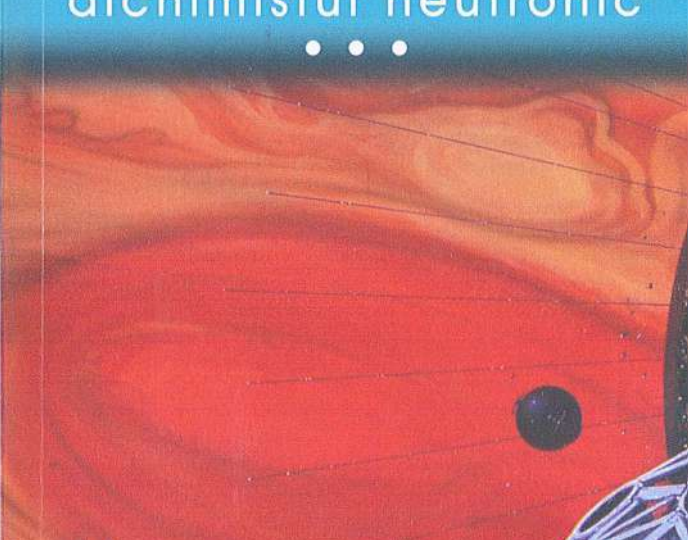

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPȚII

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII*, considerată renașterea genului space opera. *Void Trilogy* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

peter f. hamilton

alchimistul neutronic

• • •

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Burns, Jim via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.
Alchimistul neutronic / Peter F. Hamilton; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București: Nemira Publishing House, 2011
3 vol.
ISBN 978-606-579-197-8
Vol. 3. - ISBN 978-606-579-207-4

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE NEUTRONIUM ALCHEMIST
© Peter F. Hamilton, 1997

© Nemira, 2011

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Fed Print

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-197-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

21

Șoimul-de-iad *Socratous* era un vehicul spațial aplatizat de forma literei V, cu fuzelaj alb-sur alcătuit din sute de carcase de componente diferite, un mozaic veritabil de echipamente care nu se potriveau între ele și nici măcar nu erau toate astronautice. Două nacele lungi de motor erau fixate la pupa: tuburi transparente umplute cu gaz greu opac, care strălucea fluorescent, parcurgând spectrul într-un ciclu de trei minute.

Era o imagine impresionantă, când luneca din câmpul stelar pentru a asoliza pe terasa de andocare a Valiskului. Dacă ar fi fost real, ar fi putut distruge o întreagă escadrilă de nave din Marina Confederației cu armamentul său exotic.

Iluzia dispăru când un autobuz pentru personalul de întreținere înaintă spre el peste terasă. *Socratous* reveni la forma ovoidală maroniu-murdar, cu toroid pentru echipaj în jurul secțiunii mediane. Rubra abia putea distinge în ultima pătrime posterioară două proeminențe mici care nu existaseră până atunci acolo. Corespundeau aproximativ cu nacelele fantasticei nave

stelare. Se întrebă dacă tumorile aveau să fie benigne. Oare abilitatea energistică împiedica metastaza să explodeze în interiorul corpurilor posedate, când schimbările dorite deveneau mai puțin iluzii, iar celulele se multiplicau pentru a asculta voința sufletului dominant? Părea o cerință teribil de complexă pentru o asemenea putere brută, modificând structura moleculară a ADN-ului și îmblânzind procesul de mitoză. Manifestarea aparentă a abilității energistice se rezuma la detonarea de găuri prin pereți solizi și contorsionarea materiei în forme noi; nu văzuse niciodată demonstrații de subtilitate.

Poate că problema posedării avea să se autoconsume într-o orgie de cancer ireversibil. Puține dintre sufletele revenite erau mulțumite cu aspectul fizic al corpurilor pe care le ocupaseră.

„Ce superbă ironie a sorții", gândi Rubra, „că vanitatea poate însemna nimicirea entităților care au dobândit puteri aproape divine." Era de asemenea o perspectivă periculoasă, odată ce posedații înțelegeau ce se întâmpla. Oamenii rămași liberi aveau să devină tot mai valoroși, iar tentativele de a-i poseda, tot mai disperate. Iar edenismul urma să fie ultimul castel de asediat.

Decise să nu amintească ideea aceea Consensului Kohistan. Era alt mărunt avantaj privat; nimeni din Confederație nu mai avea o poziție atât de avantajoasă ca el, individuală și extinsă, din care să-i observe pe posedați și comportamentul lor. Nu era sigur dacă putea

exploata cunoașterea respectivă, însă nu intenționa să renunțe la ea decât după ce dobândea o certitudine.

O subrutină a personalității sale principale fusese concepută pentru a observa melanoamele și carcinoamele aberante ce se dezvoltau pe posedații din habitat. Dacă tumorile deveneau maligne, situația curentă s-ar fi modificat în mod drastic în toată Confederația.

Autobuzul de întreținere părăsise *Socratous* și se întorcea peste terasă. Kiera și patruzeci de posedați din anturajul ei se înghesuiau într-un salon de recepție. Când autobuzul andocă, din el se revărsară vreo treizeci de pușți Morții Nopții, tineri entuziaști și îmbătați de fericire, cu batiste roșii purtate cu mândrie la glezne și cu uimire în ochi, pentru că ajunseseră după atâtea greutăți la tărâmul făgăduințelor.

La dracu', trebuie să opriți zborurile astea, se plânse Rubra către Consensul Kohistan. **Săptămâna asta au fost aproape două mii de victime. Trebuie să puteți face ceva.**

Noi nu putem interzice toate zborurile șoimilor-de-iad. Obiectivul lor nu afectează balanța generală a evenimentelor strategice și este relativ inofensiv.

Nu și pentru pușții ăștia!

De acord, dar nu putem fi custozi pentru toată lumea. Efortul și riscul implicate în aranjarea de operațiuni clandestine de rendez-vous pentru a-i prelua pe Morții Nopții sunt disproporționate față de răsplată.

Cu alte cuvinte, atât timp cât șoimii-de-iad sunt ocupați cu asta, ei nu pot cauza multe probleme altundeva.

Corect. Din păcate.

Și îmi ziceați mie „ticălos fără inimă".

Toți suferă de pe urma efectelor posedării. Până ce nu vom găsi o soluție pentru întreaga problemă, nu putem spera decât la reducerea ei la un minimum absolut oriunde este posibil.

Exact! Aș dori să atrag atenția că atunci când Kiera va atinge numărul magic, eu voi fi cel care va suferi.

Mai este până atunci. Așezările asteroidale au fost alertate în vederea acestor zboruri clandestine pentru rendez-vous. Pe viitor ar trebui să fie și mai puține.

Am știut al dracu' de bine că nu mă pot încrede niciodată în voi.

Rubra, nu noi am atras asupra ta toate nefericirile acestea. Iar dacă s-ar părea că Kiera Salter se pregătește să-l mute pe Valisk din univers, ești bine-venit să te transferi în straturile neurale ale unuia dintre habitatele noastre.

O să țin minte. Nu cred însă c-ar trebui să vă ascuțiți dinții-n privința asta. Dariat este aproape pregătit. Odată ce va trece de partea mea, Kiera va trebui să fie cea pe care s-o îngrijoreze locul unde-l voi muta eu pe Valisk.

Încercarea ta de subversiune este o strategie riscantă.

Așa am construit Magellanic Itg, prin curaj și tupeu. Din același motiv v-am respins pe voi. Voi n-aveți așa ceva.

Așa nu ajungem nicăieri.

Dacă funcționează, voi fi în stare să contraatac la un nivel pe care nu-l puteți concepe. Riscul te face să trăiești, asta-i ceea ce voi nu înțelegeți niciodată. Asta-i diferența dintre noi. Și nu-ncercați să vă vârâți pe sub pielea mea! Eu sunt cel care am avut ideea, care beneficiază de o șansă. Aveți alte sugestii, o alternativă?

Nu.

Exact! Așa că nu-mi faceți morală.

Te sfătuim totuși să fii prudent. Te rugăm.

Vă sfătuiesc să mă lăsați în pace.

Rubra întrerupse cu disprețul său obișnuit legătura de afinitate. Poate că circumstanțele l-ar fi putut sili la o alianță cu vechea lui cultură, dar reînnoirea contactului nu făcuse decât să-l convingă câtă dreptate avusese să-i respingă cu secole în urmă.

Comută către interior atenția rutinei sale primare. Grupul de Morții Nopții nou-sosiți fusese divizat și dus să fie deschis pentru posedare. Un sat temporar apăruse la baza calotei nordice: corturi extravagante și căsuțe mici și intime în care locuiau posedații. O versiune la scară redusă a taberelor ce înconjurau recepțiile zgârie-stelelor la jumătatea drumului spre interior. Echipele pe care Kiera le pusese la treabă pentru a curăța zgârie-stelele și a le face sigure pentru locuit avansau cu destulă dificultate și oricum posedații nu

aveau completă încredere în zonele respective. Rubra nu-şi încetase nicio clipă hărţuielile. Aproape zece la sută din populaţia de servitori fusese ucisă, când o trimisese în ambuscade, totuşi izbutise să elimine zilnic câte doi posedaţi.

Separaţi de companionii lor, Morţii Nopţii erau copleşiţi imediat. Zbieretele jalnice şi rugăminţile atârnau peste sat aidoma smogului.

Una dintre cele mai noi rutine de monitorizare ale lui Rubra îl alertă asupra unei minuscule discrepanţe electrice în interiorul turnului zgârie-stele în care se ascundea Tolton. El descoperise că electricitatea era cheia pentru localizarea lui Bonney Lewin când aceasta îşi utiliza abilitatea energistică pentru a-i păcăli observaţiile vizuale. Mai multe rutine foarte sensibile, care-i monitorizau acum propriile şabloane bioelectrice, puteau detecta uneori un posedat pe baza siajului lăsat de puterea sa energistică. Practic, întreaga structură polip devenise un detector de război electronic. Nu era foarte fezabil, totuşi Rubra rafina permanent rutinele.

Urmări acum prezenţa spectrală până la vestibulul de la nivelul douăzeci şi şapte, unde înainta către uşa din membrană musculară a casei scării. Privit în spectrul vizual, vestibulul era pustiu. Cel puţin potrivit subrutinelor sale autonome locale. Curentul dintr-un cablu conductor organic îngropat în spatele peretelui fluctua subtil.

Rubra reduse energia, păstrând doar celulele electrofosforescente ce acopereau plafonul din polip.

Imaginea vizuală rămase aceeași vreme de două secunde, apoi plafonul se întunecă. Ar fi trebuit s-o fi făcut însă instantaneu. Cauza perturbării electrice încetase să se mai miște.

Rubra deschise un canal spre blocul procesor al lui Tolton.

– Dă-i drumul, băiete. Ei vin după tine.

Tolton se rostogoli din patul în care moțăise. Stătea de cinci zile în apartamentul acela. Răscolise garderobele ocupantului inițial în căutarea unei ținute noi, accesase o sumedenie de flekuri StF și pornovizări și degustase toate delicatesele importate, ajutându-le cu vinuri fine și Lacrimile Norfolk. Pentru un poet social care suferea, se adaptase cu multă ușurință la hedonism. De aceea nu era de mirare că pe chipul lui apăru o strâmbătură lipsită de grație, când își înhăță pantalonii din piele și-și strecură în ei trupul mătăhălos.

– Unde sunt?

– La zece etaje deasupra ta, îl liniști Rubra. Nu te teme, ai timp destul. Ți-am pregătit ruta de ieșire.

– M-am gândit că poate-ar trebui să mă-ndrepți spre vreun arsenal. Aș putea începe să mai rad câțiva dintre ei.

– Să ne concentrăm asupra elementelor esențiale, da? În plus, dacă ești îndeajuns de aproape de un posedat pentru a putea utiliza o armă, înseamnă că ești îndeajuns de aproape pentru ca el s-o întoarcă împotriva ta.

– Crezi că nu pot face față? vorbi Tolton către tavan.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, fiule, dar ei sunt pur și simplu prea mulți. Faptul că tu rămâi liber este victoria mea împotriva lor și nu vreau să mi-o ratezi!

Tolton își prinse blocul procesor la centură și-și strânse părul răvășit într-o coadă de cal.

– Mulțumesc, Rubra. Ne-am înșelat toți în privința ta. Știu că probabil nu-nsemn nici cât un rahat pentru tine, dar când se va termina totul, o să spun întregii Confederații ce ai făcut.

– Să știi că ăla va fi un album StF pe care o să-l cumpăr. Primul după multă vreme.

Tolton se opri în fața ușii apartamentului, inspiră ca un maestru yoga, își flexionă umerii ca un sportiv profesionist la încălzire, încuviință scurt și spuse:

– Bine, haide să ne grăbim.

Rubra simți un fior de simpatie aspră și, în mod ciudat, de mândrie, când poetul ieși în vestibul. Când Kiera își începuse preluările, el presupusese că Tolton va rezista două zile. Acum era unul dintre cei doar optzeci de non-posedați rămași. Unul dintre motivele pentru care rezistase fusese faptul că urmase întocmai instrucțiunile; pe scurt, se încredea în Rubra. Iar Rubra avea să facă tot posibilul ca Bonney să nu pună mâna pe el.

Invizibila volbură energistică se deplasa din nou, coborând prin casa scării. Rubra începu să modifice outputul celulelor electrofosforescente din plafon. SALUT, BONNEY, scrise el. AM O PROPUNERE PENTRU TINE.

Volbura se opri iarăși.

HAIDE, VORBEȘTE CU MINE. CE AI DE PIERDUT?

Așteptă. O coloană de aer tremură argintiu, ca și cum o gogoașă gigantică ar fi ieșit din polip. Rubra o percepu majoritar ca pe o reducere a presiunii în subrutinele locale; o presiune de care până atunci nici măcar nu fusese conștient. Apoi aerul argintiu își pierdu strălucirea și se întunecă spre kaki. Bonney Lewin stătea pe scară, cu pușca Lee Enfield pregătită.

– Ce propunere?

ABANDONEAZĂ-ȚI VICTIMA CURENTĂ. O SĂ-ȚI DAU UNA MAI BUNĂ.

– Mă-ndoiesc.

KIERA NU-L MAI VREA PE DARIAT?

Bonney privi gânditoare literele sclipitoare.

– Încerci să mă fraierești.

NU. ESTE O PROPUNERE REALĂ.

– Minți! Dariat te urăște și este decis să te bată de să-ți sune apa în cap. Dacă îl ajutăm, va reuși.

ATUNCI DE CE N-A VENIT LA VOI PENTRU AJUTOR?

– Pentru că este... un tip straniu.

NU. PENTRU CĂ FOLOSINDU-SE DE VOI PENTRU A MĂ ÎNFRÂNGE AR ÎNSEMNA SĂ FIE NEVOIT SĂ ÎMPARTĂ PUTEREA CARE AR REZULTA DIN DOMINAȚIA LUI ASUPRA STRATURILOR NEURALE. EL VREA TOTUL. A PETRECUT TREIZECI DE ANI AȘTEPTÂND O OPORTUNITATE CA ASTA. CREZI CĂ VA

RENUNȚA LA EA? ȘI DUPĂ MINE, URMĂTOAREA VA FI KIERA. APOI, PROBABIL TU.

– Deci ni-l dai pe mână. Rămâne un gest lipsit de sens; oricum ar fi, tot te radem.

DARIAT ȘI CU MINE JUCĂM PROPRIUL NOSTRU JOC. NU M-AȘTEPT SĂ-NȚELEGI. TOTUȘI, NU INTENȚIONEZ SĂ PIERD ÎN FAȚA LUI.

Ea își roase o unghie.

– Nu știu...

EL VA FI GREU DE PRINS CHIAR ȘI CU AJUTORUL MEU. TE TEMI DE EȘEC?

– Nu-ncerca vraja asta cu mine – e jalnică.

PERFECT. AȘADAR, ACCEPȚI?

– Dificilă decizie. De fapt, n-am încredere în tine. Însă ar fi o vânătoare superbă, aici m-ai nimerit. Până acum nu l-am adulmecat nici măcar o dată pe băiețașul ăla șmecher și-ncerc de destul timp.

Își puse pușca pe umăr și adăugă:

– Bine, batem palma. Nu uita însă, dacă-ncerci să mă bagi în cine știe ce cablu de putere de zece mii de volți, tot pot să mă-ntorc. Înregistrarea Kierei atrage mii de dobitoci. Voi reveni în unul dintre ei și dup-aia o să-ți dorești să nu fi avut altă grijă cu excepția lui Dariat.

AM ÎNȚELES. CAUTĂ UN BLOC PROCESOR ȘI COMUTĂ-L PE RUTINELE DE BAZĂ, ASTA AR TREBUI SĂ-L MENȚINĂ FUNCȚIONAL. TE VOI ȚINE LA CURENT CU PRIVIRE LA POZIȚIA LUI.

Dariat mergea în lungul țărmului rezervorului circular de apă sărată, când tubul de lumină axial păli într-un galben-portocaliu spectaculos. Înapoia golfului se ridica o faleză de pământ sfărâmicios, care încununa avalanșa de iarbă roz aborigenă de pe Tallok ce se revărsa pe nisip. Excrescențele curbate ale plantei xenoc semănau cu o linie neregulată lăsată de flux, care-i dădea impresia că mergea pe un banc de nisip între două mări de culori diferite. Nu se auzeau decât clipocelile apei pe nisip și țipetele păsărilor care zburau înapoi spre uscat pentru a înnopta.

El mersese de multe ori pe acolo în copilărie. O vreme în care singurătatea însemnase fericire. Acum saluta din nou solitudinea: îi oferea spațiul mintal pentru a gândi, a formula noi rutine subversive pe care să le insereze în straturile neurale; și scăpase de Kiera, de lăcomia și de ambițiile ei meschine. Acel al doilea factor devenea dominant. Posedații îl căutaseră imediat după ce edeniștii distruseseră stațiile industriale. Beneficiind atât de cunoașterea habitatului, cât și de afinitatea amplificată energistic, îi era absurd de ușor să le scape. Puțini se aventurau vreodată spre rezervorul vast, preferând să se mențină la nivelul taberelor din jurul recepțiilor zgârie-stelelor. Fără tuburi, era o călătorie lungă peste câmpuri, pe care creaturi servitori maligne pândeau, așteptându-i pe cei neglijenți.

Probleme, anunță Rubra.

Dariat îl ignoră. Se putea ascunde cu destulă ușurință de posedați. Niciunul dintre ei nu știa destule despre afinitate pentru a accesa corespunzător

straturile neurale. Drept urmare, el nu se mai sinchisea de acum să se ascundă de Rubra și nici nu se mai obosea cu personajul în costum de in. Ar fi fost prea stresant. Prețul eliberării sosea sub forma tachinărilor și jocurilor de nervi ce emanau dinspre Rubra cu o regularitate lipsită de imaginație.

Te-a găsit, Dariat, vine după tine. Și să știi că-i șucărită rău.

Convins că va regreta, Dariat întrebă: **Cine?**

Bonney. Sunt nouă oameni care se-ndreaptă direct spre tine în două camioane. Cred că Kiera zicea ceva despre revenirea lor cu capul tău. Se pare că atașarea lui de corp era considerată opțională.

Dariat își deschise legătura de afinitate cu straturile neurale pe o lărgime doar atât de mare cât să se lege de subrutinele observaționale. Așa era, două dintre camioanele robuste utilizate de polițiștii lefegii goneau peste întinderea de iarbă trandafirie.

– Căcat...

Se îndreptau direct către golfuleț, până la care mai aveau vreo cinci kilometri. **Cum dracu' m-a găsit?**

Habar n-am.

Dariat privi drept în față, urmărind linia coastei care se curba înapoia tubului de lumină axial. **Este posibil ca deasupra mea să fie cineva cu senzori de înaltă rezoluție?**

Dacă este, nu-l pot detecta. Și-n tot cazul mă-ndoiesc că senzorii ar funcționa pentru posedați.

Dar un binoclu? La dracu', nici nu mai contează.

Încă nu putea să vadă cu propriii săi ochi camioanele, deoarece erau ascunse de iarba înaltă, iar mintea lui nu putea percepe gândurile posedaților care se găseau prea departe. Atunci cum îl găsiseră?

În capătul golfului este o stație de tub, zise Rubra. **În ea nu te vor putea prinde niciodată. Te pot transporta oriunde în habitat.**

Mulțumesc. Și-n același timp o să poți băga o mie de volți în mine, imediat ce sui într-un vagonet. Sau ai uitat?

Nu vreau să fii aruncat în lumea de dincolo. Știi asta. Ți-am făcut o ofertă și rămâne valabilă. Intră în straturile neurale. Alătură-ți mintea mie. Împreună îi vom anihila. Valisk poate fi purjat. Îi vom duce în dimensiuni în care simpla existență va fi o agonie pentru ei. Ne vom răzbuna amândoi.

Ești nebun.

Hotărăște-te. Te pot ascunde pentru o vreme, cât decizi. Eu sau Kiera?

Dariat continua să recepteze de la celulele senzitive imaginea camioanelor. Se clătinau nebunește peste solul neregulat, conduse de șoferi cu viteză maximă.

Cred că va dura nițel mai mult până mă decid. Dariat începu să alerge spre stația de tub. După un minut, camioanele virară pentru a-i tăia calea. „La dracu'!" Corpul lui Horgan se găsea într-o formă fizică satisfăcătoare, însă avea numai cincisprezece ani. Imaginația lui Dariat îl dotă cu picioare de atlet, funii groase de mușchi strâns împletite sub pielea care strălucea parcă unsă cu ulei, și viteza i se mări.

Mă întreb în ce fel îți epuizează asta nivelul de zahăr din sânge. Vreau să spun că puterea asta trebuie să provină de undeva. În niciun caz nu convertești revărsarea energistică din lumea de dincolo direct în proteine.

Lasă seminarul de biologie pentru mai târziu. Putea să vadă stația înaintea lui: o structură circulară și scundă din polip la marginea falezei, ca un fel de rezervor de stocare pe jumătate îngropat în nisip. Camioanele ajunseseră la un kilometru de el. Bonney stătea în picioare lângă șofer în vehiculul din față, ochindu-l peste parbriz cu pușca Lee Enfield. Licurici de foc alb loviră nisipul în jurul lui Dariat, care se gârbovi pe ultimii cincizeci de metri, folosind faleza ca paravan, pe când alerga spre intrarea stației.

La interior două escalatoare late se răsuceau în spirală unul în jurul celuilalt, cu treptele mișcându-se încet, ca sedate. O holograma tubulară, țipător colorată, străbătea centrul puțului, cu reclamele lunecând în jos prin ea. Dariat sări pe escalatorul care cobora și sprintă nesăbuit, abia atingând balustrada cu mâinile.

Ajunse jos exact în clipa în care camioanele frânau afară; Bonney se năpusti către intrare. În stație aștepta un vagonet ca un glonț din aluminiu alb, lucitor. Dariat se opri, gâfâind, și privi ușa deschisă.

Intră!

Vocea mintală a lui Rubra conținea o sugestie accentuată de alarmă, în care Dariat nu se putea încrede complet. **Dacă mă frigi, o să mă-ntorc. O să mă**

făgăduiesc lui Anstid pentru a-mi îndeplini o unică dorință.

Nici nu știi ce-ngrozit sunt! Ți-am mai spus, am nevoie de tine intact și cooperant. Suie!

Dariat închise ochii și făcu un pas înainte, direct în vagonet. Ușa glisă în urma lui, închizându-se, apoi urmă o vibrație slabă când vagonetul acceleră pe șine. Deschise ochii.

Vezi? îl tachină Rubra. **La urma urmelor, nu sunt chiar bau-bau.**

Dariat se așeză și inspiră de câteva ori profund ca să-și calmeze inima care galopa. Folosindu-se de celulele senzitive, o văzu pe Bonney Lewin în pragul apoplexiei, sărind de pe peronul pustiu pentru a trage cu pușca în lungul tunelului întunecat. Răcnea obscenități. Ceilalți vânători rămaseseră mult în spate. Una dintre cizmele ei era pe șina de ghidare magnetică.

Frige-o, spuse Dariat. **Acum!**

Ah, nu! Așa-i mult mai amuzant. În felul ăsta pot afla dacă morții pot suferi atacuri de cord.

Ești un ticălos absolut.

Exact. Și pentru a o dovedi, o să-ți spun acum secretul Anastasiei. Singurul lucru pe care nu ți l-a arătat niciodată.

Dariat deveni imediat extrem de precaut. **Alte minciuni.**

Nu și de data asta. Să nu-mi spui că nu vrei să afli. Te cunosc, Dariat. Complet. Te-am cunoscut dintotdeauna. Știu ce-nseamnă ea pentru tine. Știu cât de mult înseamnă ea pentru tine. Amintirile

tale despre ea au fost îndeajuns de puternice pentru a alimenta o ranchiună timp de treizeci de ani. Asta-i aproape inuman. Te respect enorm, dar în felul ăsta ești complet deschis pentru mine. Pentru că tu vrei să știi, nu-i așa? Există ceva ce eu posed sau am auzit sau am văzut... însă nu și tu. O părticică din Anastasia Rigel pe care tu n-o ai. Nu vei putea trăi cu știința respectivă.

O voi putea întreba în curând. Sufletul ei mă așteaptă în lumea de dincolo. După ce voi termina cu tine, mă voi duce la ea și vom fi din nou împreună.

„În curând" va fi prea târziu.

Ești incredibil, știi asta?

Bine. Te voi duce acolo.

Cum dorești. Dariat își alungă oboseala înapoia gândurilor, arătând cât de nepăsător era. Înapoia indiferenței aceleia, pitit departe de bravură și de încrederea proiectată spre exterior, eul său adolescentin se ghemuia îngrijorat. Același eu care o idolatriza atât de mult pe Anastasia. Acum apăruse șansa, posibilitatea foarte îndepărtată, ca imaginea respectivă să fie imperfectă, mai puțin decât onestă. Îndoiala îl cresta, slăbind miezul de hotărâre care-l susținuse atâta vreme.

Anastasia nu i-ar fi ascuns niciodată nimic. Sau i-ar fi ascuns? Ea îl iubea, i-o spusese, fusese ultimul lucru pe care-l spusese vreodată, pe care-l scrisese vreodată.

Rubra conduse vagonetul tubului la stația din recepția unui zgârie-stele și deschise ușa. **Așteaptă la nivelul al treizeci și doilea.**

Dariat privi prudent afară, în stația micuță și pasajul larg care ducea în recepția propriu-zisă. Mintea lui putea percepe gândurile posedaților care campaseră în exteriorul recepției. Niciunul nu arătă vreun interes față de el. Traversă grăbit sala către grupul de lifturi din centru și ajunse la ele neobservat.

Liftul îl lăsă în vestibulul nivelului al treizeci și doilea. O secțiune rezidențială perfect normală: douăzeci și patru de uși mecanice care duceau spre apartamente și trei membrane musculare pentru casele scărilor. O ușă mecanică glisă, deschizându-se într-un salon cufundat în beznă.

Dariat percepu pe cineva înăuntru, o minte care moțăia, cu curenții mintali placizi. Când încercă să utilizeze subrutinele observaționale pentru dormitor, constată că-i era imposibil – Rubra le șterse.

Nu, băiatul meu, intră direct și înfruntă-ți soarta ca un bărbat.

Dariat tresări. Înăuntru era însă un non-posedat nepregătit. Cât de rău putea fi? Intră în apartament și comandă intensitate maximă celulelor electrofosforescente. Din fericire, acestea îi răspunseră.

Pe patul mare era întinsă o femeie, acoperită cu o pătură coborâtă atât încât să-i dezvăluie umerii. Avea pielea foarte neagră, cu ridurile fine ce anunțau instalarea vârstei mijlocii și începutul problemelor ponderale pentru oricine ai cărui strămoși nu avuseseră parte de multe modificări genetice. O încâlceală de păr negru ca tăciunele, împletit în șuvițe foarte subțiri,

se răsfira în evantai peste perne; fiecare șuviță se termina printr-o mărgea albă ca pulberea selenară.

Gemu somnoros la aprinderea luminii și se întoarse. În ciuda celulitei care-i buhăia chipul, avea un năsuc mititel.

NU! Pentru o clipă oroarea paraliză simțurile lui Dariat. Femeia semăna incredibil cu Anastasia. Trăsăturile, culoarea pielii, până și vârsta erau aproape aceleași. Dacă o echipă medicală ar fi mers în cort, ar fi putut reanima corpul, poate că un spital ar fi putut utiliza terapie genetică extinsă pentru regenerarea celulelor cerebrale moarte. Era posibil, iar efortul respectiv ar fi fost întreprins pentru Președintele Guvcentralului sau pentru moștenitorul lui Kulu. Dar nu și pentru o fată din Puntea-stelară, privită ca un parazit de către personalitatea habitatului în care locuia ea. Șocul înghețat dispăru.

Indiferent cine ar fi fost, femeia zbieră imediat ce-l văzu.

– E-n regulă, spuse Dariat.

Nu-și putea auzi nici măcar propria voce peste țipetele ei disperate.

– Rubra! Unu' din ei este aici! Rubra, ajutor...

– Nu, spuse Dariat, nu sunt așa ceva. Deși...

– Rubra! RUBRA!

– Te rog, imploră Dariat.

Cuvintele acelea o reduseră la tăcere.

– N-o să-ți fac niciun rău, urmă bărbatul. Și eu fug de ei.

– Hă?

Privirea ei se întoarse iute către ușă.

– Vorbesc serios. Tot Rubra m-a adus aici.

Cuvertura fu rearanjată. Brățări subțiri din bronz și argint zornăiră, când femeia se mișcă.

Fiorul îl cuprinse din nou pe Dariat. Era exact același tip de brățări pe care le purta Anastasia.

– Ești din Puntea-stelară?

Ea încuviință din cap, cu ochii holbați.

N-**a fost cea mai bună întrebare**, comentă Rubra. **Întreab-o cum o cheamă**

Dariat se detestă. Se detestă pentru că ceda, pentru că juca după regulile lui Rubra.

– Cum te cheamă?

– Tatiana, înghiți femeia un nod. Tatiana Rigel.

Râsetul batjocoritor, triumfător, al lui Rubra îi vibră țeasta pe dinăuntru. **Ai priceput, băiete? Fă cunoștință cu surioara mai mică a** Anastasiei.

Altă zi, altă conferință de presă. Cel puțin tehnologia aceasta nouă progresase dincolo de blițurile cu magneziu; în epoca din Chicago, Al îi detestase pe fotografi. Nu numai o dată fusese fotografiat, ridicând o mână pentru a se feri de exploziile strălucitoare de lumină; poze pe care ziarele le publicau cu regularitate, deoarece el arăta ca și cum ar fi încercat să se ascundă, confirmându-și vinovăția.

Ținuse conferința de presă în sala de bal a Hiltonului din Monterey, stând la o masă mare, cu spatele la fereastră. Ideea era ca reporterii să vadă formația de nave victorioase, care tocmai reveniseră de

la Arnstadt și staționau la cinci kilometri de asteroid. Leroy Octavius spusese că va fi un fundal impresionant pentru anunțarea veștilor spectaculoase.

Atât doar că navele stelare nu se găseau tocmai în coordonatele cuvenite, astfel încât erau vizibile doar atunci când rotația le aducea în câmpul vizual; era nevoie ca reporterii se uite în jurul mesei pentru a le vedea. Și toți știau că Organizația cucerise Arnstadt și Kursk, nu era ceva nou, deși în felul acesta victoria se oficializa.

Spectacol și impact, acela era unicul scop, așa încât Al stătea așezat la masa lungă cu vazele de flori atât de nepotrivite cu restul; Luigi Balsmao de o parte și doi căpitani de navă de cealaltă parte. Le povesti reporterilor cât de ușor fusese să spargă rețeaua DS a lui Arnstadt și despre dorința populației de a accepta Organizația ca guvern după ce posedaseră un „număr minim" de persoane-cheie din administrație. Despre felul în care se schimba economia sistemului stelar.

– Ai utilizat antimateria, Al? întrebă Gus Remar.

De acum un veteran obosit al acestor conferințe, Remar aprecia că știa ce libertăți își putea asuma. Capone acționa într-adevăr după un simț ciudat al onoarei; nu ataca pe nimeni care încerca să-și tragă ceva pe propria spuză, însă opoziția fățișă își atrăgea dezaprobarea lui imediată.

– Asta-i o întrebare idioată, amice, replică Al păstrându-și strâmbătura pe chip. De ce vrei să-ntrebi asta? Avem o grămadă de chestii interesante despre felul în care Organizația vindecă tot felul de probleme

medicale cu care non-posedații vin la locotenenții noștri. Voi, ziariștii, căutați întotdeauna numai părțile rele. Parc-ați avea dracului o adevărată obsesie.

– Antimateria este cea mai mare oroare cunoscută în Confederație, Al, și este normal ca oamenii să fie interesați de zvonuri. Unele echipaje de navă spun că au lansat viespi de luptă alimentate cu antimaterie, iar stațiile industriale de aici produc sisteme pentru restricționarea antimateriei. Voi aveți o stație de producție?

Leroy Octavius, care stătea înapoia lui Al, se aplecă și-i șopti ceva la ureche. O undă de amuzament reapăru pe chipul împietrit al lui Capone.

– Nu pot nici să confirm, nici să neg că Organizația are acces la arme invincibile.

Asta nu-i opri să întrebe din nou și din nou. Din clipa aceea scăpă din mână conferința de presă. Nu mai avu nicio ocazie de a citi materialul pregătit de Leroy despre bonificațiile medicale și despre felul în care preveniseră pe Arnstadt genul de crize alimentare despre care se anunțase că ar fi afectat alte planete posedate.

Când fu întrebat dacă plănuia altă invazie, Al se mulțumi să mormăie „Așteptați și o să vedeți", apoi ieși din sală.

– Nu-ți face griji, zise Leroy când luară un lift pentru a coborî la subsolul hotelului, o să punem embargo pe toată conferința.

– Ar trebui să dea dovadă dracu' de ceva respect, mârâi Al. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost posedați și ar

fi zbierat în interiorul propriilor lor capete. Ticăloşii ăştia nu se schimbă niciodată.

– Vrei să le dăm o lecţie mică? întrebă Bernhard Allsop.

– Nu. Asta ar fi o prostie. Unicul motiv pentru care companiile de ştiri ale Confederaţiei ne preiau reportajele este faptul că sunt realizate de non-posedaţi.

Al îl detesta pe Bernhard când încerca să fie dur şi să-şi demonstreze loialitatea. „Ar fi trebuit să-l fi lichidat, devine realmente enervant."

Lichidarea oamenilor nu mai era însă atât de simplă. Ei aveau să revină în alt corp şi să poarte o râcă mare cât muntele Washington.

La *dracu'*, problemele se revărsau asupra lui!

Uşile liftului se deschiseră în subsolul hotelului, un nivel fără ferestre, ocupat exclusiv de maşinării ambientale, pompe uriaşe şi rezervoare pe care se prelingeau picături de condens. În centru fusese instalat un ring de box, înconjurat de obişnuitele echipamente de antrenament, biciclete staţionare, scăriţe, greutăţi şi saci de box: sala de sport a lui Malone.

Ori de câte ori dorea să se destindă, Al cobora aici. Pe timpul când fusese în Chicago îi plăcuseră sporturile; pe atunci vizionarea meciurilor reprezenta în sine un eveniment căruia îi ducea dorul. Dacă putuse readuce la viaţă Organizaţia, muzica şi dansurile din epoca aceea, de ce n-ar fi putut readuce şi sporturile?

Avram Harwood rulase o verificare a profesiunilor enumerate în fişierele Organizaţiei şi-l descoperise

pe Malone, care susținea că ar fi activat ca antrenor de box profesionist în New York, în anii 1970.

Al intră în zona sălii de sport, urmat de cinci locotenenți seniori, Avram Harwood și alți câțiva plicticoși ca Bernhard. În subsol era oricum gălăgie, din cauza pompelor care duduiau, iar în sala de sport, cu muzica răsunând și bărbații izbind în sacii de box, trebuia să strigi ca să te faci auzit. Așa trebuia să fie: mirosul de piele și sudoare, icniturile, când loviturile sparingpartenerilor își nimereau ținta, răcnetele lui Malone către elevii săi.

– Cum merge? îl întrebă Al pe antrenor.

Malone strânse din umeri și chipul lui masiv trădă disperare absolută.

– Oamenii din ziua de azi s-au înmuiat, Al. Nu mai vor să se lovească unul pe celălalt; consideră că-i imoral sau așa ceva. Pe planeta asta n-o să-i găsim nici pe Ali, nici pe Cooper. Am totuși niște puști care au tras tare și care merg bine. Un deget gros îi indică pe cei doi tineri din ring: Joey și Gulo ar putea avea calitățile necesare.

Al îi privi pe cei doi boxeri care dansau în ring. Amândoi erau flăcăi înalți, bine făcuți, care purtau echipamente de protecție viu colorate. El știa suficiente despre elementele de bază ale boxului ca să vadă că se țineau bine, deși se concentrau prea mult asupra apărării.

– O să mă uit nițel, îi spuse lui Malone.

– Sigur că da, Al. Fă-te comod. Hei, Gulo, strânge cu stânga, cu stânga, cur bășit!

Joey întrevăzu deschiderea din gardă și trimise o dreaptă zdravănă în fața lui Gulo. Acesta se repezi să-l prindă în brațe și amândoi ricoșară din corzi.

– Break, break! strigă arbitrul.

Al își trase un taburet și privi mulțumit.

– Bun, ce program avem azi? Ia bagă, Avvy.

Observă că ticurile nervoase ale fostului primar se înrăutățeau. Iar unele răni tot nu-i dispăruseră, în ciuda a două încercări de vindecare ale locotenenților posedați. Lui Al nu-i plăcea ca atâtea resentimente și ostilitate să-i clocotească în apropiere. În același timp însă Avram Harwood se pricepea la management; înlocuirea lui acum ar fi fost ceva îngrozitor.

– Până acum au sosit cincisprezece delegații din exteriorul sistemului, spuse Avram Harwood, și toți vor să stea de vorbă cu tine.

– Din exteriorul sistemului, da? Interesul vag al lui Al se deșteptă brusc. Ce vor?

– Practic ajutorul tău, răspunse Avram fără să-și ascundă nemulțumirea.

Al îi ignoră tonul.

– Pentru ce?

– Toți sunt din așezări asteroidale, rosti Patricia Mangano. Primii sosiți sunt din Toma, care-i în sistemul Kolomna. Problema lor este că asteroidul are o populație de numai nouăzeci de mii și ar avea astfel suficientă putere energistică pentru a-l scoate destul de ușor din universul ăsta. Au înțeles însă că petrecerea restului eternității în două caverne biosfere de dimensiuni modeste și complet dependente

de tehnologie nu va fi tocmai distracția cea mai mare. Mai ales când aproape o treime din posedați provin din epoci preindustriale.

– La dracu', asta le-am zis întruna! exclamă Al expansiv. N-are rost să dispară planete întregi, până când nu radem Confederația.

Câțiva dintre boxerii care se antrenau se apropiaseră de el. Ca și cum ar fi simțit creșterea interesului, Joey și Gulo își întețiră eforturile reciproce de a se scoate din luptă. Îndrumările mitraliate monoton de Malone se intensificară.

– Bun, și ce legătură are asta cu mine? întrebă Al.

– Cei din Toma vor să-i mute pe toți în Kolomna.

– Ii-suse!

– Ei doresc să-i ajutăm cu flota noastră. Dacă alegem Kolomna ca următoarea țintă de invazie, vom primi întreaga lor cooperare atât timp cât o dorești. Toate stațiile industriale din sistem se vor dedica susținerii flotei, toate navele stelare capturate vor fi transformate pentru transportul de armament sau trupe și vor aduce populația planetei la ordine, în conformitate cu direcțiile Organizației. Spun că vor să se înroleze ca locotenenți ai tăi.

Al se simți încântat; vestea aceea îi schimba toată ziua.

În ring, ambii boxeri asudau din greu. Sânge se prelingea din gura lui Gulo. Ochiul stâng al lui Joey se învinețea. Ovații și fluierături se ridicau dinspre spectatori.

– Riscant, comentă Luigi. Kolomna este planeta natală a Primului-amiral Aleksandrovici. Probabil că nu va privi acțiunea cu ochi buni. În locul lui, eu n-aș face-o. În plus, noi încă abia aranjăm lucrurile pentru Toi-Hoi.

Al se legănă spre spate pe taburet și materializă o havană deja aprinsă.

– Eu nu-mi fac prea multe griji că amiralul ăla o să se șucărească pe mine, în niciun caz cu ce am pregătit pentru el. Există vreo posibilitate să divizăm flota, să trimitem niște nave la Kolomna?

– Îmi pare rău, șefu', da' asta face parte din veștile proaste, zise Luigi. Confederația ne hărțuiește rău de tot la Arnstadt. Șoimi-de-vid zboară deasupra ambilor poli și aruncă bombe invizibile peste platformele DS de pe orbită. Stealth – așa-i zic nenorociții. În fiecare zi pierdem un căcălău de hardware. Iar populația non-posedată opune rezistență, ba chiar însemnată. Noii locotenenți pe care i-am numit trebuie să aplice multă forță pentru a ne impune autoritatea. Asta le dă un sens de independență, așa că trebuie să folosim platformele DS ca să le băgăm mințile în cap. Atât doar că Confederația distruge platformele una câte una, și-n locul lor trebuie să folosim nave stelare, iar ele sunt la fel de vulnerabile.

– Mă fut în ele, Luigi! izbucni Al. Îmi spui c-o să pierdem?

– Nici vorbă! protestă Luigi indignat. Lansăm propriile noastre patrule deasupra polilor. Îi hărțuim și

noi, Al, dar e nevoie de cinci-şase nave de-ale noastre ca să blocheze un blestemat de şoim-de-vid de-al lor.

– Ne-au împotmolit acolo, spuse Silvano Richmann, şi-n plus pierdem nave la asteroizii colonizaţi de la Arnstadt. Şoimii-de-vid atacă pe neaşteptate, lansează o duzină de viespi de luptă şi o şterg înainte ca noi să fi putut face ceva. Genul ăsta de luptă e de tot căcatul, Al, nimic nu mai e pe faţă!

– Flotele moderne sunt construite în jurul conceptului de asalt tactic rapid, explică Leroy. Scopul lor este să provoace distrugeri pe un front larg, astfel ca să te silească să-ţi întinzi defensiva excesiv de mult şi s-o rarefiezi. Ei au adoptat o politică de gherilă ca să încerce să ne uzeze flota.

– Felul de a se lupta al unor laşi de căcat, mârâi Silvano.

– Va fi tot mai rău, avertiză Leroy. După ce au văzut cât de eficient este la Arnstadt, vor proceda la fel şi aici. Noua reţea DS a Californiei este la fel de vulnerabilă faţă de minele stealth. Avantajul nostru este că Organizaţia există deja şi funcţionează pe planetă. Nu trebuie s-o aplicăm cu forţa, aşa cum facem pe Arnstadt. Cred că săptămâna trecută n-am utilizat decât de zece ori atacurile la sol.

– De douăsprezece ori, îl corectă Emmet. Avem totuşi o capacitate industrială mare pe orbită şi nu mi-ar plăcea să pierd mare parte din ea din cauza atacurilor stealth. Aşezările noastre asteroidale din exteriorul sistemului nu ne alimentează de fapt cu materiile

prime cu care ar trebui – pur și simplu, producția nu-i pe măsura capacității.

– Asta pentru că, în esență, avem aceeași problemă ca și delegațiile din exteriorul sistemului, spuse Leroy.

– Dă-i drumul, făcu Al posac.

Răsucea absent trabucul între degete, cu vârful întunecat îndreptat în jos, totuși nu-și desprinsese ochii de la meciul de box. Joey era gârbovit de acum și se clătina ametit, pe când sângele de pe fața lui Gulo îi șiroia pe piept de unde picura pe podeaua ringului. Nu avea să răsune niciun gong; meciul se termina doar prin căderea unuia dintre ei.

– Toți posedații doresc să trăiască pe o planetă, zise Leroy, pentru că asteroizii nu au o bază adecvată de populație pentru a susține veșnic o civilizație. Am început să vedem multe nave interorbitale care vin spre Noua Californie de la așezări. Iar pentru fiecare posedat care a pornit deja, există alți zece care așteaptă nava următoare.

– La dracu'! răcni Al. Când găozarii ăia de doi bani o s-ajungă aici, o să-i trimiți înapoi de unde au venit. Fabricile din asteroizi trebuie să lucreze la putere maximă. Ai auzit?

– O să înștiințez Comanda DS, spuse Leroy.

– Asigură-te că o să-nțeleagă că eu nu glumesc, în pula mea!

– Așa o să fac.

Al își reaprinse trabucul printr-o privire iritată.

– Mai departe: Luigi, când putem începe cucerirea sistemului Toi-Hoi?

Luigi înalță din umeri.

– O să fiu deschis cu tine, Al. Graficul nostru inițial n-arată prea grozav.

– De ce?

– Crezusem că ne vom dubla flota cu navele de la Arnstadt, și așa s-a-ntâmplat, dar pe de altă parte avem nevoie de multe nave pentru a menține ordinea acolo, iar echipaje demne de încredere sunt greu de găsit. Apoi Kursk... Am greșit cu planeta aia, Al, nu merită nici măcar un scuipat. Țărănoii ăia de fermieri necioplți nu vor pur și simplu să cedeze.

– Mickey este chiar acum acolo, rosti Silvano. Încearcă să organizeze o ofensivă care să-i strivească, însă nu-i ușor. Afurisiții s-au refugiat în zonele rurale. Se ascund în copaci și prin peșteri, într-o grămadă de locuri unde nu-i pot detecta senzorii sateliților. Iar Confederația ne-o trage la greu cu armele alea stealth, ca și cum Arnstadt n-ar fi fost decât repriza de-ncălzire. Zilnic pierdem trei-patru nave.

– Cred că Luigi a avut dreptate când a spus c-am făcut o greșeală invadând Kursk, interveni Emmet. Ne costă enorm și beneficiile sunt zero. Eu propun să retragem flota și să-i lăsăm pe posedații de la sol s-aibă grijă de planetă în ritmul lor.

– Asta va-nsemna că Organizația nu va avea nicio influență acolo, zise Patricia. După ce vor fi toți posedați, o vor scoate din universul ăsta.

– Singurul lucru bun pe care ni l-a adus a fost propaganda, spuse Leroy. Nu mai putem acționa exclusiv în direcția asta. Emmet are dreptate. Nu cred că

ar trebui să ne orientăm spre planete aflate sub etapa IV; ca minimă cerință, ne trebuie una care să ne poată înlocui pierderile.

– Asta mi se pare o propunere solidă, încuviință Al. Nu-mi place s-o pierd pe Kursk, dar din prezentarea voastră nu văd c-aș avea cine știe ce posibilități de alegere. Luigi, recheamă-l pe Mickey și spune-i să ia toate navele și cât de mulți din soldații noștri este posibil. Vreau s-atac Toi-Hoi imediat ce le puteți reechipa. Altfel oamenii vor gândi că ne-am împotmolit și nimic nu-i mai important decât să menținem ritmul.

– Așa-i, șefu'. Aș vrea să-l trimit pe Cameron Leung ca mesager, dacă nu-l folosești. Va fi modul cel mai rapid, ne-ar mai reduce din pierderi.

– Sigur că da, nicio problemă. Trimite-l *pronto*. Al suflă un colac de fum spre tavanul îndepărtat: Altceva?

Leroy și Emmet schimbară priviri resemnate.

– Se fac multe șmecherii financiare, rosti Emmet. Bănuiesc că i-ai putea spune „falsificare".

– Ii-suse, crezusem că voi, savanții rachetelor, ați rezolvat deja chestia asta!

– Ai zis c-o să fie perfect sigură, rânji diabolic Silvano.

– Așa ar fi trebuit, încuviință Emmet. O cauză este modul de implementare. Soldații noștri nu sunt complet onești în privința duratei pe care posedații o dedică restituirii datoriilor lor energistice. Oamenii au început să se plângă. Pe planetă se acumulează multă agitație, Al. Va trebui să le subliniezi locotenenților cât de importantă este respectarea regulilor.

Economia pe care am înjghebat-o este deja destul de șubredă fără a mai suferi și de criza asta de încredere. Dacă eșuează, vom pierde controlul și planeta o va lua razna, cum a făcut Kursk. Nu poți folosi platformele DS pentru a-i rade pe toți care nu-s de acord cu noi; trebuie să fim subtili în privința felului în care să ținem la respect majoritatea.

– Bine, bine, flutură Al din mână iritat de tonul dăscălitor al lui Emmet.

– Bazându-mă pe ce am văzut până acum, nu sunt sigur că o populație de posedați neorganizată ar fi în stare măcar să se hrănească. În mod cert orașele vor trebui abandonate imediat ce colapsează infrastructura de aprovizionare. Pentru susținerea unui oraș ca San Angeles, trebuie să cultivi suprafețe întinse.

– Vrei să termini cu căcaturile astea? Am înțeles în pula mea, da? Vreau să știu doar atât – ce intenționați să faceți în privința asta?

– A sosit timpul să te-ntâlnești din nou cu locotenenții de la sol, Al, zise Leroy. Putem bate șaua pe întoarcerea flotei, să le arătăm cât de uniți suntem aici, sus, cum ei n-ar fi nimic fără noi... Să-i facem să se alinieze.

– Iisuse Hristoase, alt turneu de căcat! Abia m-am întors!

– Al, rosti Leroy pe un ton degajat, tu conduci două sisteme stelare. Unele chestii trebuie făcute cu orice preț.

Al se strâmbă. Managerul cel gras avea dreptate, ca-ntotdeauna fir-ar al naibii! Ăsta nu era un joc la

care să se întoarcă doar atunci când avea chef, fiindcă diferea mult față de ce fusese înainte. Pentru ca să avanseze în Chicago, el suise pe spinările celor din structura de putere; acum el însuși era structura respectivă. În clipa aceea înțelese finalmente responsabilitatea și enormitatea a ceea ce crease.

Dacă Organizația se prăbușea, milioane de oameni – vii și înviați – aveau să cadă alături de el, cu speranțele zdrobite de bolovanii intransigenței lui egoiste. Alcatraz fusese rezultatul ultimului său contact cu hybrisul. Alcatraz ar fi fost beatitudine prin comparație cu suferințele focalizate asupra lui, dacă s-ar fi prăbușit din nou.

Meciul de box care se târa spre final nu mai reprezenta acum centrul atenției; majoritatea posedaților din sala de sport îl priveau cu expresii nesigure pe Capone. Puteau să-i vadă zăpăceala și oroarea din minte. Leroy și Avram așteptau, derutați de tăcerea bruscă, tulburătoare.

– Sigur că da, Leroy, spuse Al pe un ton subjugat. Știu ce conduc. Și nu m-a speriat niciodată să fac ceea ce trebuie făcut. Nu uita asta! Așa că pune la punct turneul ăla. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Este o schimbare-n pula mea. Gata, băieți, știți toți ce aveți de făcut. Treceți la treabă!

Gulo lansă o lovitură finală în stomacul lui Joey, care-l împletici pe acesta spre înapoi, după care colapsă într-un colț. Malone sări peste corzi ca să-l examineze

pe bărbatul căzut. Gulo rămase lângă ei, nesigur ce să facă în continuare. Sângele îi picura de pe bărbie.

– Gata, puștiule, zise Malone. Ajunge pentru azi.

Al își azvârli cât colo trabucul și se apropie de corzi. Îi făcu semn lui Gulo să se apropie.

– Te-ai descurcat al naibii de bine, băiete. De cât timp te antrenezi?

Gulo scoase din gură proteza dentară însângerată.

– De nouă zile, domnule Capone, bolborosi el.

Stropi minusculi de sânge împroșcară sacoul lui Al, când tânărul horcăi chinuitor.

Al îi prinse capul cu o mână și-l răsuci într-o parte și-n cealaltă, examinând vânătăile și tăieturile din interiorul căștii de antrenament. Se concentră intens și simți un fior rece care-i străbătu brațul, până ajunse la fața boxerului prin intermediul vârfurilor degetelor sale. Sângerarea încetă și vânătăile tumefiate se dezumflară nițel.

– O să te descurci bine, decise Al.

Jezzibella stătea tolănită pe patul circular. Un holoecran mural îi arăta o imagine din sala de sport transmisă de un senzor din plafonul înalt. Emmet, Luigi și Leroy erau strânși laolaltă și discutau în tonuri sumbre; murmurele lor amplificate umpleau dormitorul.

– Ai avut o zi grea la birou, iubitule? întrebă femeia.

Era o personalitate dură, care adăpostea o inimă plină de iubire. Fața îi era foarte serioasă, iar trăsăturile fine erau ușor îmbujorate. O tunsoare bob mai lungă îi încadra obrajii.

– Ai văzut, răspunse bărbatul.

– Da.

Își descolăci picioarele și se sculă, luptându-se cu țesătura halatului lung, alb și mătăsos. Nu avea cordon și era deschis până în talie, îngăduind să se întrevadă abdomenul plat și ombilicul proeminent.

– Vino-ncoace, scumpule. Întinde-te.

– Cea mai bună propunere pe care am primit-o toată ziua.

Al se simțea deranjat de propria-i lipsă de entuziasm.

– Nu mă gândeam la chestia aia; acum trebuie să te relaxezi.

Bărbatul mormăi dezaprobator, dar făcu așa cum i se spusese. După ce se întinse pe spate, încrucișă palmele la ceafă și se încruntă către tavan.

– O nebunie! Dintre toți oamenii, eu ar fi trebuit să fi știut primul ce-o să se-ntâmple cu banii. Toți dau la spate și toți ciugulesc. Ce m-a făcut să cred că soldații mei vor fi drepți și cinstiți?

Jezzibella își puse tălpile de o parte și cealaltă a șoldurilor lui, apoi se așeză. Țesătura halatului trebuie să fi avut o încărcătură de electricitate statică a dracului de mare, reflectă Al, pentru că nu exista alt motiv pentru care să se lipească de pielea ei în toate zonele strategice. Degetele femeii i se afundară în baza gâtului și cele mari apăsară adânc.

– Hei, ce-i asta?

– Încerc să te fac să te relaxezi, ai uitat? Ești groaznic de-ncordat.

Degetele i se mișcau în cercuri acum, aproape cântând pe corzile lui musculare încinse.

– E bine, încuviință el.

– Ca să fie perfect, ar fi trebuit să fi folosit niște uleiuri aromate.

– Vrei să-ncerc să imaginez așa ceva?

Nu era foarte sigur că putea materializa mirosuri, la fel de bine pe cât o făcea cu formele.

– Nu. Improvizația poate fi amuzantă, fiindcă niciodată nu știi ce descoperi. Întoarce-te și scoate-ți cămașa.

Al se întoarse, căscând sonor. Își rezemă bărbia pe dosul palmelor, în timp ce Jezzibella începu să-și plimbe vârfurile degetelor în lungul șirei spinării sale.

– Nu știu ce urăsc mai mult, spuse bărbatul. Retragerea de la Kursk, ori recunoașterea că grăsanul ăla căcăcios de Leroy a avut dreptate?

– Kursk a fost o retragere strategică.

– Fuga rămâne fugă, păpușă. Nu contează cum o împopoțonezi.

– Cred c-am găsit ceva care te-ar putea ajuta cu Arnstadt.

– Ce anume?

Ea se aplecă peste noptieră, ridică un bloc procesor mic și tastă iute.

– Am văzut înregistrarea asta abia azi. Leroy ar fi trebuit să mi-o fi adus mai devreme. Se pare că-i în toată Confederația. Am primit-o de la una dintre delegațiile din exteriorul sistemului, care au sosit să apeleze la tine.

Holoecranul comută de la sala de sport la Kiera Salter întinsă pe stânca ei.

– Da, asta cu siguranță mă-nviorează, comentă Al înveselit.

Jezzibella îl pocni peste fese.

– Comportă-te cum trebuie, Al Capone! Nu te mai holba la țâțele ei, ci ascultă ce spune!

El ascultă promisiunile ispititoare.

– Este chiar bună, comentă Jezzibella. Mai ales ținând seama de faptul că-i numai AV, fără activanți senzoriali șmecheri, care să imprime mesajul. Sigur că da, l-aș fi putut face mai bine, dar eu sunt profesionistă. Însă înregistrarea asta îi atrage pe puștii nemulțumiți din toate așezările asteroidale care au primit o copie. Ei îi spun „Morții Nopții".

– Și? Valisk e unul din habitatele alea al dracu' de ușchite. Indiferent câți oameni s-ar duce acolo, ea nu va fi niciodată o amenințare pentru noi.

– Pe mine mă interesează felul în care ajung ei acolo. Kiera a izbutit să preia șoimii-negri ai Valiskului. Acum li se spune șoimi-de-iad.

– Da?

– Da. Ei nu fac altceva decât să-i transporte pe puștii idioți la habitat. Se confruntă cu aceeași problemă ca toate așezările asteroidale posedate. Nu sunt genul de locuri în care să dorești să-ți petreci eternitatea. Bănuiala mea este că Kiera încearcă să sporească populația din Valisk, astfel încât cei aflați deja acolo să nu insiste să coboare pe o planetă. Este logic. Dacă ar pleca din universul ăsta, Kiera n-ar mai fi șefa.

– Și? N-am spus niciodată c-ar fi vreo proastă.

– Exact. Este organizată. Nu la scara la care ești tu, dar e isteață și-nțelege politica. Ar fi o aliată excelentă. Am putea s-o alimentăm cu oameni mult mai rapid decât obține ea prin zboruri clandestine. Iar în schimbul lor ne-ar putea împrumuta două escadrile de șoimi-de-iad, de care flota are nevoie disperată. Șoimii ăia ar stopa în scurt timp atacurile stealth ale Confederației.

– La dracu'!

Al se roti între picioarele femeii și o văzu deasupra sa, cu mâinile în șolduri și un zâmbet mulțumit pe buze.

– Asta-i o idee tare bună, Jez. Ba nu, nu este, e de-a dreptul sclipitoare-n pula mea! Ce dracu', tu n-ai nevoie de mine, ai putea conduce Organizația asta de una singură.

– Nu fi prostuț. Eu nu pot face ce-mi faci tu mie – nu de una singură.

El mormăi flămând și se întinse către halat. Fața aurie a Mariei Skibbow surâdea deasupra, pe măsură ce tot mai multe dintre hainele lor dispăreau, unele topindu-se pur și simplu, altele transformându-se în fâșii de țesătură.

Primul-amiral așteptă până ce căpitanul Khanna și amirala Lalwani se așezară în fața biroului său, apoi dataviză procesorului desktop un nivel de securitate I de conferință senzambientală. Șase oameni așteptau în jurul mesei ovale în încăperea emisferică albă și

lipsită de caracteristici care se formă în jurul lor. Drept în fața lui Samual Aleksandrovici se găsea Olton Haaker, președintele Adunării Confederației, însoțit de consiliera sa principală Jeeta Anwar. Ambasadorul Kulu, sir Maurice Hall, era în stânga ei, acompaniat de lordul Elliott, subsecretar în Ministerul de Externe Kulu. Ambasadorul edenist Cayeaux și dr. Gilmore ocupau celelalte două scaune.

– Domnule amiral, începu președintele Haaker, astăzi nu este tocmai obișnuita noastră ședință de informare asupra situației. Regatul Kulu a cerut în mod oficial ajutor militar.

Samual Aleksandrovici știa că fața îi trăda surprinderea, dar imaginea lui senzambientală păstra o expresie demnă.

– Nu știusem că vreuna dintre planetele Kulu ar fi sub amenințare.

– Nu ne confruntăm cu evenimente noi, domnule amiral, rosti sir Maurice. Marina Regală se dovedește foarte eficientă în protejarea planetelor noastre împotriva oricăror atacuri ale navelor stelare posedate. Până și șoimii-de-iad din Valisk au încetat să mai apară în sistemele noastre pentru a-și infiltra blestematele subversiuni Morții Nopții. Iar forțele noastre planetare au stopat cu destul succes toate incursiunile. Cu excepția regretabilă a lui Mortonridge, desigur. Acesta este motivul pentru care vă solicităm cooperarea și asistența. Intenționăm să organizăm o operațiune de eliberare, pentru a-i scăpa pe cetățenii care au fost posedați.

– Imposibil, spuse Samual. Nu avem nicio metodă viabilă de a purja o personalitate posedatoare dintr-un corp. Dr. Gilmore?

– Din păcate, Primul-amiral are dreptate, încuviință savantul Marinei. Așa cum am descoperit, este foarte dificil să silim un suflet revenit din lumea de dincolo să elibereze corpul pe care l-a ocupat.

– Poate fi introdus în tau-zero, zise lordul Elliot.

– Pe Mortonridge există însă peste două milioane de oameni, aminti Samual. Nu-i putem pune pe toți în tau-zero

– De ce nu? Este doar o chestiune de scară.

– Veți avea nevoie de...

Samual se opri și mai multe programe tactice îi intrară în stare primară în nanonicele neurale.

– Ajutorul Marinei Confederației, concluzionă lordul Elliot. Exact! Trebuie să deplasăm la Ombey un număr mare de trupe de sol și materiale. Voi aveți nave stelare de transport și asalt care nu sunt implicate în aplicarea carantinei asupra zborurilor civile interstelare, pe care le-am dori realocate campaniei. Resursele combinate ale propriilor noastre forțe militare, aliații noștri și Marina Confederației ar trebui să fie suficiente pentru a elibera Mortonridge.

– Trupe de sol?

– Inițial vom oferi Regatului jumătate de milion de soldați bitek, zise ambasadorul Cayeaux. Aceștia ar trebui să-i poată stopa pe posedați și să-i silească să intre în module tau-zero. Desfășurarea lor va asigura menținerea la minimum a pierderilor de vieți omenești.

– O să ajutați Regatul?

Samual nu se mai sinchisi să-și filtreze surprinderea din întrebare. Dar... o aliere a edeniștilor cu Regatul! La un nivel era încântat, prejudecățile pot fi abandonate dacă stimulentul este suficient de mare. Totuși, păcat că acela a trebuit să fie stimulentul.

– Da.

– Înțeleg.

– Soldații bitek edeniști vor trebui susținuți de un număr considerabil de soldați obișnuiți, care să mențină controlul terenului ocupat, spuse sir Maurice. Am dori de asemenea să alocați campaniei două brigăzi de pușcași marini ai Confederației.

– N-am nicio îndoială că evaluările voastre tactice v-au convins asupra plauzibilității acestei eliberări, zise Samual, însă doresc să se consemneze că mă opun ei și în niciun caz nu doresc să-mi dedic trupele unei acțiuni care se va dovedi finalmente inutilă. Dacă se vor întreprinde genul acesta de eforturi combinate, ar trebui cel puțin să fie direcționate către un obiectiv care să merite.

– Maiestatea Sa a afirmat că va recurge la orice eforturi pentru a-și elibera supușii de suferințele ce sunt abătute asupra lor, rosti lordul Elliot.

– Obligațiile sale se extind doar asupra celor vii?

– Domnule amiral! îl avertiză Haaker.

– Îmi cer scuze. Trebuie totuși să țineți seama de faptul că am o responsabilitate față de planetele Confederației ca un tot.

– Și de care v-ați achitat perfect până acum.

– Până acum?

– Domnule amiral, știți bine că statu-quoul din interiorul Confederației nu poate fi menținut la infinit, zise Jeeta Anwar. Noi nu ni-l putem permite.

– Va trebui să ținem seama de obiectivele politice ale acestui conflict, spuse Haaker. Îmi pare rău, Samual, dar logica și tacticile optime nu sunt singurii factori ce intră în calcul aici. Trebuie să se vadă că Confederația face ceva. Sunt convins că recunoști asta.

– Și ați ales Mortonridge să fie acel „ceva"?

– Este un obiectiv pe care Regatul și edeniștii cred că-l pot atinge.

– Da, însă ce se va întâmpla după aceea? Propuneți să atacăm în mod similar toate planetele și asteroizii posedați? Cât va dura? Cât va costa?

– Sper cu toată sinceritatea că repetarea unui asemenea proces nu va fi necesară, zise Cayeaux. Trebuie să utilizăm timpul necesar eliberării lui Mortonridge pentru a căuta altă abordare a problemei. Dacă nu va exista totuși niciun răspuns, atunci poate fi necesar să organizăm campanii similare.

– Și acela este motivul pentru care prima campanie trebuie să aibă succes, spuse Haaker.

– Îmi ordonați să-mi redesfășor forțele? întrebă Samual.

– Te informăm asupra solicitării primite de la Regatul Kulu și edeniști. Este o solicitare legitimă făcută de doi dintre cei mai puternici susținători ai noștri. Dacă ai o propunere alternativă, voi fi încântat s-o ascult.

– Bineînțeles că nu am o alternativă.

– Atunci nu cred că ai vreun motiv pentru a-i refuza.

– Înțeleg. Domnule ambasador Cayeaux, te pot întreba de ce Consensul vostru a fost de acord cu solicitarea aceasta?

– Am fost de acord de dragul speranței pe care o va oferi tuturor ființelor vii din Confederație. Nu înseamnă că o și aprobăm.

– Samual, ai făcut până acum o treabă magnifică, zise Lalwani. Noi știm că eliberarea aceasta nu-i decât un intermezzo, dar ne va câștiga un sprijin politic important. Iar în săptămânile viitoare vom avea nevoie de absolut toată susținerea pe care o putem găsi.

– Foarte bine.

Samual Aleksandrovici făcu o pauză, nemulțumit. Îl supăra cel mai mult faptul că le înțelegea argumentul. Imaginea devenise motivația primordială, felul în care toate războaiele erau purtate pentru politicieni. „În privința asta nu difer însă cu nimic de comandanții militari de-a lungul secolelor; pentru a da adevărata bătălie, noi am fost nevoiți întotdeauna să evoluăm în interiorul arenei politice. Mă-ntreb dacă iluștrii mei predecesori s-au simțit atât de mânjiți?"

– Căpitane Khanna, cere, te rog, Marelui Stat-Major să întocmească ordinele de reamplasare a flotei, bazate pe solicitarea ambasadorului Regatului Kulu.

– Da, domnule amiral.

– Domnule ambasador, doresc numai succes regelui dumitale.

– Mulțumesc, domnule amiral. Nu dorim să vă subminăm operațiunile navale curente. Regele Alastair înțelege importanța rolului pe care-l jucați.

– Mă bucur. Ne așteaptă pe toți unele decizii dificile, iar sprijinul său va fi esențial. Așa cum am spus de la început, situația aceasta necesită o soluție finală care nu poate fi niciodată pur militară.

– Ați analizat propunerea lui Capone? întrebă sir Maurice. El pare a fi singurul posedat care poate fi văzut în termenii unui inamic convențional. Și corpurile bitek ar putea funcționa în condițiile respective?

– Am examinat-o, răspunse Maynard Khanna, și în termeni practici este complet nefezabilă. Cifrele sunt imposibile. O estimare conservatoare a populației actuale din Confederație este de nouă sute de miliarde, ceea ce înseamnă în medie puțin peste un miliard de fiecare sistem stelar. Chiar dacă am presupune numai câte zece morți pentru fiecare om viu, în lumea de dincolo ar trebui să existe aproximativ zece trilioane de suflete. Dacă fiecare ar căpăta un corp bitek, unde vor locui ele? Ar trebui să le găsim între trei și cinci mii de noi planete terracompatibile. În mod clar, o sarcină imposibilă!

– Aș pune sub semnul întrebării cifra aceea, spuse Cayeaux. Laton a afirmat destul de clar că nu toate sufletele rămân întemnițate în lumea de dincolo.

– Chiar dacă ar fi și un singur trilion, asta tot ar însemna să localizăm câteva sute de planete pentru ei.

– Informația lui Laton mă interesează, rosti dr. Gilmore. Noi am presupus tot timpul că este obligatoriu

să oferim o soluție finală, însă dacă sufletele pot progresa din lumea de dincolo la altă stare de existență, atunci în mod clar depinde de ele s-o facă.

– Și cum le putem determina? întrebă Haaker.

– Nu sunt sigur. Am putea progresa mult mai mult dacă am putea găsi măcar pe unul dintre ei care să accepte să coopereze; cineva ca personajul acela Shaun Wallace care a fost intervievat de Kelly Tirrel. Toți cei pe care-i avem aici, în Trafalgar, sunt ostili în mod activ față de investigația noastră.

Samual se gândi să facă un comentariu despre tratament și comportament, totuși Gilmore nu merita mustrări publice.

– Bănuiesc că am putea încerca o inițiativă diplomatică. Există câteva așezări asteroidale izolate care au fost posedate și care n-au părăsit deocamdată universul acesta. Am putea începe cu ele; să le expediem un mesaj în care să le întrebăm dacă sunt de acord să discute cu noi.

– O propunere excelentă, încuviință Haaker. Ar costa foarte puțin, și dacă obținem un răspuns favorabil, sunt gata să-mi ofer întreaga susținere unui proiect de cercetare comun.

Ședința senzambientală se sfârși, lăsându-l pe dr. Gilmore singur în cabinetul său. Rămase nemișcat câteva minute, rederulând prin minte ultima parte a întâlnirii. Fiind un individ care se mândrea cu natura sa organizată, o adevărată întrupare a metodei științifice, nu era furios pe sine, ci simțea doar o ușoară

iritare fiindcă nu dedusese singur ideea respectivă. Dacă Laton avea dreptate în privința sufletelor care treceau mai departe, atunci lumea de dincolo nu era mediul static pe care-l presupusese anterior. Iar asta deschidea o sumedenie de opțiuni noi.

Dr. Gilmore intră în sala de examinare a Jacquelinei Couteur și găsi întregul personal într-o pauză prelungită. Ambele matrice de senzori cu semnătură cuantică lipseau de pe brațele telecomandate de deasupra. Laboratorul de electronică le reconstruia într-un proces aproape permanent de rafinare, în timp ce căutau nedeslușita interfață transdimensională.

Jacqueline Couteur era hrănită. O masă cu rotile fusese adusă lângă patul chirurgical și de pe ea se ridica un furtun gros care atârna imediat deasupra gurii femeii. Gulerul negru care-i susținea capul fusese slăbit puțin, îngăduindu-i să alterneze între cele două tetine; una pentru apă, cealaltă pentru o pastă de carne.

Dr. Gilmore se opri lângă patul chirurgical. Ochii ei îl urmăriră.

– Bună dimineața, Jacqueline, cum merge azi?

Ochii femeii se mijiră disprețuitor. Firicele subțiri de abur se ridicau de sub electrozii ce-i apăsau pielea. Deschise gura și linse cu limba mamelonul din plastic.

– Bine, mulțumesc, dr. Mengele. Aș dori să vorbesc cu avocatul meu, te rog.

– Asta-i interesant. De ce?

– Pentru c-o să te dau în judecată și o să cer ca daune toți fuzidolarii pe care-i ai, după care să fii trimis pe o planetă-penitenciar într-o capsulă numai dus.

Tortura este ilegală în Confederație. Citește Declarația Drepturilor.

– Dacă nu te simți bine, ar trebui să pleci. Amândoi știm că o poți face.

– În clipa asta nu discutăm opțiunile mele. Acțiunile tale sunt cele puse sub semnul întrebării. Pot acum să dau telefonul la care am dreptul?

– Nu știam că un suflet nemuritor are drepturi civile. În niciun caz nu le îngăduiți prea multă autonomie victimelor voastre.

– Tribunalul este cel care-mi va decide drepturile. Refuzându-mi acces la apărare legală într-un astfel de caz inedit, nu faci decât să-ți amplifici gravitatea delictului. Totuși, dacă asta-i ceea ce te îngrijorează, te pot asigura că Kate Morley ar dori să discute cu un avocat.

– Kate Morley?

– Cogazda acestui corp.

Dr. Gilmore surâse nesigur. Situația nu se desfășura deloc conform planului.

– Nu te cred.

– Îți asumi din nou rolul tribunalului. Chiar crezi că lui Kate îi place să fie legată de o masă și electrocutată? Îi încalci drepturile umane elementare.

– Aș dori s-o aud pe ea cerând un avocat.

– Tocmai a făcut-o. Dacă nu mă crezi, încearcă să rulezi o analiză a amprentei vocale. Ea a spus-o.

– E absurd.

– Vreau un avocat! Glasul îi crescu în volum: Tu, pușcașule, ai jurat să aperi drepturile cetățenilor Confederației! Vreau un avocat. Adu-mi unul.

Căpitanul gărzii de pușcași îl privi pe dr. Gilmore, așteptând instrucțiuni. De cealaltă parte a partiției din sticlă, toți se holbau la ei.

Dr. Gilmore se relaxă și zâmbi.

– Bine, Jacqueline. Dacă o să cooperezi cu noi, vom coopera cu tine. Voi prezenta problema consilierilor juridici ai Primului-amiral, pentru a vedea dacă ei apreciază că ai dreptul la reprezentare legală. Mai întâi însă vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

– Acuzatul are dreptul să tacă.

– Nu te acuz de nimic.

– Inteligent, doctore. Totuși nu mă insulta, cerându-mi să mă autoincriminez.

– Când a murit corpul tău?

– În anul 2036. Îmi primesc avocatul acum?

– Și ai fost conștientă în tot timpul pe care l-ai petrecut în lumea de dincolo?

– Da, idiotule.

– Mulțumesc.

Jacqueline Couteur îl privi extrem de suspicios.

– Asta a fost tot?

– Da. Deocamdată.

– În ce fel te-a ajutat asta?

– Timpul se scurge în lumea de dincolo. Asta înseamnă că se supune entropiei.

– Și?

– Dacă continuumul vostru se deteriorează, atunci entitățile din interiorul lui pot muri. Mai precis, pot fi omorâte.

– *Ce* vrea? întrebă Maynard Khanna.

Dr. Gilmore făcu o grimasă.

– Un avocat.

– Asta-i o glumă, nu?

– Mă tem că nu, suspină fără chef bărbatul. Problema este că, deşi în mod obişnuit aş fi ignorat o asemenea cerere ca fiind un nonsens absolut, ea a deschis un soi de controversă în rândul cercetătorilor. Ştiu că Serviciul de Informaţii are puteri vaste, care suprimă Declaraţia Drepturilor, dar interogările de personalitate sunt conduse în mod obişnuit de altă divizie. Nu spun că nu-i necesar ceea ce le facem lui Couteur şi celorlalţi, ci aş dori doar să stabilesc că ordinele noastre au fost întocmite corect, adică legal. Evident nu doresc să-l deranjez în asemenea momente pe Primul-amiral cu astfel de fleacuri. De aceea ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea prezenta problema înaintea oficiului Judecătorului General. Doar pentru clarificare, înţelegi?

Ca aspect exterior, Golomo nu diferea în niciun fel de alte gigante gazoase descoperite în sistemele stelare ale Confederaţiei. Avea diametrul de o sută treizeci şi două de mii de kilometri, banda inelelor ceva mai densă decât uzual şi benzile de furtuni un amestec ţipător de volburi vermillon şi azur-pal, stropite cu spirale de fuioare albe de felul celor care se formează în ceaşca de cafea. Anomalia pentru care era renumită pândea la câteva sute de kilometri dedesubtul suprafeţei brăzdate de făgaşe a stratului exterior

de nori, unde densitatea și temperatura creșteau considerabil. Acolo localizaseră viață edeniștii, ale căror habitate colonizau spațiul orbital de deasupra: o zonă îngustă în care presiunea reducea viteza turbulenței și gazele stranii de hidrocarburi dezvoltau cu ușurință vâscozitate. Acolo puteau supraviețui celule individuale, aidoma unor amibe aeriene, dar de mărimea pumnului unui om, care se grupau în colonii mari ce semănau cu bancuri de moruni albi. Nimeni nu putuse deduce motivul pentru care procedau așa, deoarece niciuna dintre celule nu era specializată, ci toate erau independente. În același timp însă era neobișnuit să găsești celule izolate, cel puțin în zonele observate de sonde, care, într-adevăr, reprezentau un procentaj minuscul din planetă.

Cu oricare altă ocazie, lui Syrinx i-ar fi plăcut teribil de mult să viziteze siturile de cercetare. Vechea ei curiozitate încă o furnica, atunci când *Oenone* lunecă din gaura-de-vierme deasupra gigantei gazoase.

Alte zile, alte priorități, o tachină șoimul-de-vid.

Syrinx simți o mână care o atinse ușor; afinitatea era plină poate nu tocmai de înțelegere, dar cu certitudine de toleranță. Îl privi amuzată pe Ruben și strânse din umeri. **Bine, altă dată**. Împrumută puternicul glas în afinitate al șoimului-de-vid pentru a se identifica înaintea Consensului Golomo; senzorii DS erau deja ațintiți asupra lor.

Rutina pentru fiecare sistem pe care-l vizitau era aceeași: comunicarea unei sinteze a dispozițiilor strategice ale Confederației, urmată de relatări ale celor

mai recente evenimente din sistemele vecine și enumerarea planetelor și asteroizilor ce se confruntau cu posibilitatea preluării. În schimb, Consensul oferea actualizarea informațiilor despre sistemul local. *Oenone* putea să viziteze zilnic două, uneori trei sisteme stelare. Deocamdată, tabloul general care se contura era deprimant. Habitatele edeniste izbuteau să controleze situația, rămânând loiale politicii etichetate „izolare și restricționare". Populațiile adamiste erau mai puțin stricte. Peste tot unde ajungeau, auzeau plângeri legate de dificultățile derivate din carantină, griji edeniste cauzate de Marina locală care nu-și îndeplinea sarcinile trasate și poveşti despre zborurile ilegale de nave stelare, pârâiașul constant de asteroizi ce cădeau în mâinile posedaților, manevrele politice și schimburile reciproce de avantaje.

În general noi respectăm legea într-o măsură mai mare decât adamiștii, spuse Oxley. **Iar ei sunt mai numeroși decât noi. Asta va produce în mod inevitabil un dezechilibru.**

Nu le găsi scuze, zise Caucus.

Lipsa de educație și frica, zise Syrinx. **Astea sunt motivele. Cred că va trebui să fim îngăduitori. În același timp însă atitudinea lor va fi o problemă reală pe termen lung. Ba chiar ar putea însemna ca pentru ei nici să nu mai existe „termen lung".**

Cu excepția Regatului Kulu și a una sau două dintre societățile mai disciplinate. Sugestia lui Ruben era plină de ironie.

Tânăra întârzie cu răspunsul, întrucât devenise conştientă de o neliniştе tot mai mare în Consensul Golomo. Şoimi-de-vid din forţa defensivă locală ieşeau şi intrau în găuri-de-vierme, umplând banda de afinitate cu un zumzet aţâţat. **Ce s-a întâmplat?** întrebă ea.

S-a confirmat posedarea aşezării asteroidale Ethenthia, îi informă Consensul pe *Oenone* şi echipajul său. **Tocmai am primit un mesaj de la Biroul Marinei Confederaţiei despre sosirea căpitanului SCNC Erick Thakrar de la Kursk. Potrivit şefului Biroului, Thakrar deţine informaţii foarte importante. Un şoim-de-vid a fost solicitat pentru a-l transporta pe căpitan şi pe prizonierul său la Trafalgar. Din păcate, întârzierea faţă de Ethenthia este de cincisprezece ore şi se pare că în timpul respectiv posedaţii...**

Împreună cu toţi cei acordaţi la Consens, Syrinx şi echipajul ei fură imediat conştienţi de mesajul care sosea. Simţurile habitatului îl percepură ca pe un punct stelar violet de microunde ce strălucea direct spre Golomo de la Ethenthia.

– Sunt Erick Thakrar, căpitan SCNC: cel despre care v-a spus Emonn Verona... sau cel puţin aşa sper c-a făcut. Dumnezeule! Oricum, principalul este că posedaţii au preluat Ethenthia. Probabil c-o ştiţi deja. Am izbutit să mă-mbarc în nava stelară *Tigara*, dar vin după mine. Atenţie: informaţiile pe care le deţin sunt vitale. Nu le pot transmite printr-o legătură de comunicaţii neprotejată; vor deveni inutile, dacă ei află că le ştiu. În chiar clipa de faţă problema mea este

însă că nava asta-i complet futută şi nici eu nu-s într-o stare mult mai bună. Am o aliniere parţială pe sistemul Ngeuni, totuşi potrivit almanahului ăstuia nu m-aşteaptă mare lucru. Cred că-i o colonie de etapa I. Dacă nu mă voi putea transfera acolo într-o navă stelară de Doamne-ajută, voi încerca să utilizez un efect de praştie ca s-ajung aici. Dumnezeule, platforma DS se fixează pe mine! Gata, efectuez saltul...

Ngeuni este o colonie de etapa I, răspunse imediat *Oenone*.

Syrinx fu instantaneu conştientă de poziţia planetei-colonie, la unsprezece ani-lumină depărtare. Corelată cu poziţia curentă a lui Ethenthia, alinierea era într-adevăr foarte delicată. Dacă nava lui Thakrar se găsea într-o stare atât de rea pe cât implica...

Colonia continuă să fie în etapa de pornire, urmă *Oenone*. **Este totuşi posibil să fie disponibile nişte nave stelare.**

Asta-i ceva ce ar trebui să urmăresc, spuse Syrinx către Consens.

Suntem de acord. Va mai trece o zi până ce Thakrar ajunge aici, presupunând că nava lui rămâne aptă de zbor.

Vom verifica Ngeuni, să vedem dacă a ajuns acolo. Chiar pe când vorbea, energia curgea prin celulele configuratoare ale şoimului-de-vid.

Stephanie auzi un scrâşnet puternic, urmat de urletul asurzitor al unei sirene. Surâse larg către copiii aşezaţi în jurul mesei din bucătărie.

– Se pare că unchiul Moyo ne-a găsit un mijloc de transport.

Veselia îi păli însă când ajunse pe veranda din față a bungalow-ului. Autobuzul staționat pe drum revărsa lumină în toate spectrele, iar caroseria era o masă ticsită de desene de flori ce se ridicau de pe o pajiște verde. Pe flancuri, IUBIRE, PACE și KARMA fulgerau din neoane de cluburi de noapte. Zonele cele mai întunecate erau capacele strălucitor cromate ale roților.

Moyo coborî din cabină, cu un aer foarte preocupat, dar în același timp radiind stinghereală. Ușa din spate a autobuzului șuieră și se deschise, glisând, iar dinăuntru coborî alt bărbat. Stephanie nu mai văzuse niciodată pe cineva cu atâta păr.

Copiii se înghesuiau în jurul ei, privind cu interes arătarea aceea veselă, care părea desprinsă dintr-un carnaval.

– El ne va duce într-adevăr la graniță?

– Cum îl faci să lumineze?

– Te rog, Stephanie, pot să mă urc înăuntru?

Femeia nu-i putea refuza, așa că le făcu semn să urce printr-o fluturare nepăsătoare a brațului. Copiii se revărsară peste mica peluză din față ca să examineze minunăția.

– E clar în ce fel ar trebui asta să ne ajute să evităm orice atenție nedorită, îi spuse ea lui Moyo. Ai înnebunit de tot?

Un deget vinovat îl indică pe noul său tovarăș.

– El e Cochrane și m-a ajutat cu autobuzul.

– Deci a ta fost ideea?

– Sigur că da. Cochrane făcu o plecăciune adâncă: Nenicuță, dintotdeauna mi-am dorit o mașinuță ca asta.

– Bun. Ei bine, acum c-ai avut-o, ia-ți rămas-bun de la ea. Eu trebuie să-i scot pe copiii ăștia de aici și nu vor pleca în chestia asta. O vom schimba cu ceva mai adecvat.

– Nu te va ajuta cu nimic.

– Serios?

– Are dreptate, spuse Moyo. Nu ne putem furișa, în niciun caz pe aici, și o știi bine și tu. Acum toți pot simți orice de pe Mortonridge.

– Ăsta nu-i totuși un motiv ca să folosim... să folosim...

Indică exasperată cu brațul spre autobuz.

– Va fi ca un moment Zen mobil pentru cei cu gânduri impure, spuse Cochrane.

– Haide, scutește-mă!

– Nu, nu, vorbesc foarte serios. Orice șmecheros care o să vadă autobuzul ăsta va fi nevoit să-și confrunte eul interior, înțelegi? Este perfecțiunea absolută, un suflet care privește în propriul său suflet. Cu el emiți non-stop bunătate pe Radio Divinitatea; este o misiune de compasiune, care le face pe mame să plângă după copiii lor pierduți. Autobuzul meu Cruciatul Karmic îi va rușina pe toți și astfel vă vor lăsa să treceți. Însă dacă dați peste militari duri, de pildă peste un raid ostil înfiltrat în spatele liniilor inamice, toate vibrațiile alea bune clădite de karma voastră vor fi irosite. Țărâmbeților care bântuie pe acolo, și care

nu-s deloc cool pe plan cosmic, le va veni mai ușor să-ngreuneze drumul pentru noi.

– Hmm...

Fără prea mare chef, Stephanie recunoscu că individul era logic, într-un sens straniu al cuvântului. Moyo ridică plin de speranțe din umeri spre ea, cu o loialitate care-i transmise căldură și plăcere femeii.

– Bine, cred c-am putea să-ncercăm pentru câțiva kilometri. După aceea îl privi suspicios pe Cochrane: Ce vrei să spui prin „noi"?

El zâmbi și deschise larg brațele. Un curcubeu miniatural îi trecu dintr-o palmă în cealaltă, arcuindu-i-se peste cap. Copiii râseră și bătură din palme.

– Eu am fost la Woodstock, să știți! Timp de trei zile, am ajutat la conducerea lumii. Aveți nevoie de genul de influență pașnică pe care-l exercit. Sunt prietenul tuturor creaturilor vii, iar acum și al celor ne-vii.

– Oh, fir-ar al dracu'!

Erick încă nu activase sistemele ambientale interne ale capsulei de susținere biotică. Era prea îngrijorat de posibilul efect al consumului de energie asupra unicului generator de fuziune rămas funcțional al navei stelare. În celulele de rezervă ale matricei electronice nu era stocată în niciun caz suficientă energie pentru alimentarea nodurilor de salt.

Steaua lui Ngeuni era un punct alb-albastru sever, aflat la un sfert de an-lumină depărtare. Nu îndeajuns de luminos pentru a proiecta o umbră pe carcasă, totuși mult peste magnitudinea 1, dominând câmpul stelar.

Peste imaginea primită de la senzori se suprapuneau elemente grafice de navigație, un tunel de cercuri portocalii ce păreau s-o ghideze pe *Tigara* la câteva grade sud de stea. După cinci salturi încă nu făcuse corespondența cu delta-v.

Din fericire, propulsia cu fuziune a cliperului era capabilă de o accelerație de șapte *ge* și nu avea nicio încărcătură, ceea ce însemna că dispunea de suficient combustibil pentru o aliniere cuvenită. Problema avea să fie însă revenirea la Golomo.

Calculatorul de zbor îl anunță că manevra de aliniere era aproape completă. *Tigara* gonea spre coordonatele de salt cu nouăsprezece kilometri pe secundă. Erick începu să reducă accelerația și comandă generatorului de fuziune să alimenteze nodurile. Imediat ce fluxul de plasmă crescu, începu să primească datavizări de avertizări ce-i solicitau prudența. Câmpul restrictiv care ținea departe de fuzelaj jetul de ioni cu temperatura de zece milioane de grade fluctua alarmant.

Erick încărcă prompt în calculatorul de zbor o comandă de purjare de urgență și o legă de un senzor de monitorizare. Dacă câmpul restrictiv cădea sub cinci la sută, generatorul avea să se dezactiveze și să purjeze.

Dintr-un motiv greu explicabil, nu simțea nicio încordare. Apoi își dădu seama că programul medical pâlpâia, solicitându-i atenția. Când îl accesă, văzu că pachetele îi filtrau un potop de toxine și neurochimicale din sânge, eliberând în același timp supresori chimici.

Rânji sălbatic, crispându-şi buzele în jurul tubului de oxigen al costumului IIS. Îi castra reflexele exact în momentul când avea cea mai mare nevoie de ele. Prea mulţi factori se cumulau împotriva lui. Şi totuşi nu se sinchisea aproape deloc, aşa cuibărit confortabil cum era în miezul hibernării sale seminarcotice.

Calculatorul de zbor anunţă că se apropiau coordonatele de salt. Senzorii şi panourile de termopurjare începură să se afunde în nişele lor. Propulsia principală reduse acceleraţia la zero. Erick acţionă rachetele ionice, menţinând *Tigara* pe curs.

După aceea nodurile configuratoare energetic fură complet încărcate. Bărbatul simţi în sfârşit o senzaţie îndepărtată de uşurare şi reduse outputul generatorului de fuziune. Câmpul restrictiv tensionat vibră violent când fluxul de plasmă se reduse cu nouăzeci la sută în numai o jumătate de secundă. Avariate, componentele cu compensări ale căderilor parţiale nu răspunseră în timp util. O oscilaţie se propagă în lungul incintei tokamak, sfâşiind fluxul de plasmă.

Tigara efectuă saltul.

Se materializă în interiorul sistemului Ngeuni, sub forma unei sfere perfect inerte pentru o fracţiune de secundă. Echilibrul fu sfărâmat în clipita următoare, când plasma dezlănţuită pulverizează izolaţia tokamakului şi perforă carcasa, expediind în toate direcţiile săbii incandescente de ioni. Rezervoarele criogenice şi matricele electronice detonară, stârnind o reacţie în lanţ de explozii secundare.

Nava se dezintegră în mijlocul unei revărsări de gaze radioactive și sfărâmături neregulate și topite. Capsula de susținere biotică ieși rotindu-se din nucleul exploziei: o sferă argintie a cărei suprafață era brăzdată de vene de carbon negru, acolo unde rafalele de energie și fragmente minuscule împroșcaseră spuma nultermică lustruită.

Rachetele de avarie declanșară îndată ce ieși dintre gazele clocotitoare și opriră rostogolirea sălbatică a capsulei printr-un șoc puternic care aduse stabilitatea. Baliza începu să-și emită apelul ascuțit de ajutor.

22

Precum majoritatea proiectelor lansate de guvernele și instituțiile de pe Nyvan, asteroidul Jesup suferea de o lipsă cronică de finanțe, resurse inginerești și personal calificat. Principalele sale rezerve de minereu fuseseră exploatate cu mult timp în urmă și în mod obișnuit veniturile ar fi fost investite în dezvoltarea industriei astroinginerești a asteroidului, însă guvernul Noua Georgia folosise neașteptatele venituri inițiale pentru a plăti proiecte de pe planetă, mai imediate și mai atrăgătoare pentru electorat.

După ce minereurile fuseseră epuizate, Jesup petrecuse următoarele decenii șchiopătând atât economic, cât și industrial. Companiile manufacturiere neexperimentate se micșoraseră, transformându-se în auxiliare

pentru service și mici corporații locale de armament. Infrastructura sa tot mai veche era menținută la un grad deasupra dezintegrării. Dintre cele trei caverne biosfere planificate, numai una fusese terminată, în schimb în asteroid existau un număr mare de imense cavități pustii plasate strategic, care ar fi trebuit să fie nuclee de noi activități miniere.

Quinn simți prima prezență indefinită pe când mergea prin unul dintre interminabilele tuneluri de rocă necăptușită ce legau cavitățile abandonate. Se opri atât de brusc, încât Lawrence aproape că se izbi de el.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume? întrebă Lawrence.

Quinn se roti în cerc complet, scanând lent piatra incrustată cu praf a tunelului larg. Firicele de condens curgeau pe pereții curbi și plafon, săpând canale mici și ramificate prin pulberea de abanos și generând stalactite miniaturale fragile. Părea ca și cum tunelului i-ar fi crescut o blană din țepi de cactus. Nu exista însă niciun loc în care s-ar fi putut ascunde cineva, ci doar zonele de întuneric dintre panourile luminescente foarte distanțate.

Alaiul său de discipoli aștepta cu răbdare neliniștită. După două zile de ceremonii de inițiere convingător de brutale, asteroidul îi aparținea, totuși Quinn era dezamăgit de numărul adevăraților posedați convertiți. Crezuse că tocmai ei, dintre toți oamenii, aveau să-i disprețuiască pe Iisus, Allah, Buddha și celelalte false divinități pentru că-i condamnaseră la un limbo agonizator. Ar fi trebuit să fie ușor să le arate calea către

Aducătorul Luminii, dar ei continuau să demonstreze o rezistență surprinzătoare față de învățăturile lui. Ba existau chiar unii care interpretau revenirea din lumea de dincolo ca pe o formă de mântuire.

Quinn nu putu găsi nimic în tunel, deși era sigur că prinsese un crâmpei de gând care nu aparținea niciunuia din alai. Fusese însoțit de o mișcare aproape imperceptibilă: gri pe fundal negru. Prima lui reacție fusese că cineva se furișa în spatele lor.

Iritat de distragere, porni mai departe și mantia i se ridică, lunecând deasupra podelei de piatră murdară. În tunel era rece și răsuflarea i se transforma în vapori ca de zăpadă chiar în fața ochilor. Sub tălpi începură să scrâșnească particule de gheață.

O rafală de aer tăios îl mătură, foșnind audibil. Mantia îi flutură.

Se opri din nou, de data aceasta furios.

– Ce pula mea se-ntâmpl-aici? În tunelu-ăsta nu există conducte ambientale.

Ridică o mână pentru a simți aerul care era acum perfect nemișcat.

Cineva râse.

Quinn se roti fulgerător, însă discipolii se priveau unul pe celălalt, derutați. Niciunul n-ar fi cutezat să-și bată joc de deruta sa. Pentru o clipă se gândi la silueta necunoscută din spațioportul de pe Norfolk și la volbura intensă de văpăi pe care o dezlănțuise. Dar episodul acela se petrecuse la ani-lumină depărtare și nimeni altul nu mai scăpase de pe planetă, cu excepția fetei Kavanagh.

– Tunelurile astea se comportă întotdeauna ciudat, rosti Bonham.

Era unul dintre noii convertiți și poseda corpul lui Viny „Norocosu'" pe care-l răsucea în formă de vârcolac, decolorând pielea, ascuțind dinții și dilatând ochii. Țepi groși de păr de animal îi răsăreau din țeasta argintie. Afirma că se născuse într-o familie de aristocrați venețieni la sfârșitul secolului al XIX-lea și că fusese omorât înainte să fi împlinit douăzeci și șapte de ani, în Primul Război Mondial, dar numai după ce gustase atât decadența, cât și cruzimea oarbă a epocii. Un gust care devenise un apetit vorace. Nu avusese nevoie de convingere pentru a îmbrățișa doctrina lui Quinn.

– L-am întrebat pe un flăcău de la întreținere și a zis că-i din cauză că în tuneluri nu există conducte de ventilație care să le aerisească așa cum trebuie. Apar tot felul de fenomene și supratensiuni ciudate.

Quinn nu fu satisfăcut. Era convins că percepuse pe cineva care îi spiona. Mormăi nemulțumit și porni din nou la drum.

Nimic straniu nu se mai întâmplă până când ajunseră în cavitatea în care lucra una dintre echipe. Era o incintă aproape sferică, cu podea mică și plată care juca rolul de răspântie pentru șapte tuneluri largi. Din apexul ei atârna un singur tub metalic gros, care zăngănea sonor în timp ce sufla un curent de aer cald și uscat. Quinn făcu o grimasă într-acolo, după care se apropie de grupul de cinci bărbați care fixau de podea bomba de fuziune.

Învelișul metalic al acesteia era un con cu vârful bont, înalt de șaptezeci de centimetri. Câteva blocuri procesoare fuseseră conectate cu cabluri optice la baza sa. Bărbații se opriră din lucru și luară poziție de drepți la apropierea lui Quinn.

– A trecut cineva pe aici mai devreme?

Îl asigurară că nu trecuse nimeni. Unul dintre ei era non-posedat, un tehnician din Forța Defensivă Noua Georgie. Asuda abundent și gândurile îi erau un amestec de spaimă și revoltă.

Quinn i se adresă direct:

– Totul merge bine?

– Da, murmură supus tehnicianul care arunca întruna priviri către Doișpe-T.

Șeful bandei arăta jalnic. Jeturi minuscule de aburi răbufneau din părțile mecanice ale corpului său. Cruste urduroase se acumulau în jurul marginilor osului în care i se afla creierul, aidoma cerii de lumânare care dădea pe afară. Membrana care-i învelea creierul se îngroșase (așa cum dorise Quinn), dar căpătase o tentă verzuie nesănătoasă. Bărbatul clipea și mijea ochii întruna, de parcă s-ar fi luptat cu durerea.

Quinn urmări cu încetineală deliberată privirea non-posedatului.

– Ah, da! Cel mai temut gangster de pe planetă. Un șmecher dur de tot, care nu vrea să creadă-n Fratele Domnului, indiferent ce i-aș face. Destul de idiot, de fapt. Chestia însă este că mi-e util. Așa că-l las să trăiască. Atât timp cât nu se-ndepărtează prea mult

de mine, continuă să trăiască. Este ca un fel de metaforă, înțelegi? Ia zi, tu o să fii șmecher?

– Nu, domnule Quinn.

– Ești deștept, în pula mea.

Capul lui Quinn ieși puțintel de sub umbra glugii, îngăduind unei raze slabe de lumină să-i atingă pielea cenușie. Tehnicianul închise ochii ca să nu-l vadă și buzele murmurară o rugăciune.

– Ia zi, bomba asta o să funcționeze?

– Da, domnule Quinn. Este un focos de război de o sută de megatone, toate-s așa. După ce vor fi legate la rețeaua asteroidului, le putem detona secvențial. Atât timp cât în preajma lor nu se află posedați, vor funcționa corespunzător.

– Nu-ți face griji în privința asta. Discipolii mei nu vor fi aici când Noaptea își iește zorii pe cer.

Se întoarse către tunel, îl examină suspicios și percepu din nou senzația de mișcare, un pâlpâit nu mai puternic decât bătaia unei aripi de pasăre și de două ori mai rapid. Era sigur că cineva privise scena. O urmă de trepidație spânzura în aer ca parfumul unei flori de vară.

Când se opri la intrare, zări linia de panouri luminescente ce se micșorau în depărtare înainte de a dispărea după o curbă. Din tunel nu răzbătea decât zgomotul slab al picăturilor de apă. Aproape că se aștepta să vadă aceeași siluetă omenească lipsită de trăsături care apăruse în hangarul de pe Norfolk.

– Dacă te ascunzi, atunci ești mai slab decât mine! se adresă el coridorului aparent pustiu. Asta-nseamnă

că vei fi găsit și adus înaintea mea, pentru a fi judecat. Ar fi mai bine să vii acum.

Nu primi niciun răspuns.

– Cum vrei, cap-de-miel. Ai văzut ce se-ntâmplă cu oamenii care nu-mi plac.

Quinn petrecu restul zilei dând instrucțiuni ce aveau să determine căderea Nopții pe planeta inocentă de dedesubt. Acum comanda rețeaua DS a Noii Georgia și avea să fie simplu pentru platforme să interfereze cu celelalte două rețele funcționale ale lui Nyvan și cu diverșii sateliți naționali de senzori. La adăpostul barajului aceluia de bruiaj electronic, avioanele spațiale aveau să coboare nedetectate către suprafață. Fiecare națiune avea să primească vizita unui grup de posedați din Jesup. Iar blestemul antagonismului naționalist al lui Nyvan avea să împiedice o reacție unificată la nivel planetar, care ar fi fost unicul tip de răspuns cu ceva șanse.

Posedații aveau să cucerească planeta probabil mai ușor decât pe oricare alta din Confederație. Ei formau o singură forță, care nu știa nimic despre frontiere și limite.

Quinn îi alese cu mare atenție pe cei care urmau să fie trimiși pe planetă. Câte doi devotați pentru fiecare avion spațial, pentru a se asigura că-și urmau vectorii de zbor și asolizau în zona alocată, însă restul erau dintre cei pe care numai frica și propria lui proximitate îi menținea loiali: necredincioșii. Alegerea fusese deliberată. Scăpați de subjugarea lui Quinn,

aveau să facă ceea ce făcuseră întotdeauna și aveau să încerce să posede cât mai mulți oameni puteau.

Lui nu-i păsa că n-avea să fie acolo, să umble printre ei și să aducă cuvântul Fratelui Domnului. Norfolk îi arătase că așa ceva constituia o eroare. Convertirea individuală era complet nepractică în cazul populațiilor planetare.

Sarcina lui Quinn și a discipolilor săi era aceeași ca a tuturor sacerdoților; ei existau pur și simplu pentru a pregăti terenul pe care să pășească Fratele Domnului, să ridice templele și să prepare sacramentul. Mesajul final urma să fie adus de El, care avea să arate lumina.

Avioanele spațiale reprezentau doar jumătate din plan. Quinn era pregătit să trimită nave interorbitale comandate de ciracii săi cei mai de încredere către cei trei asteroizi abandonați. Bolovanii aceia lipsiți de valoare deveniseră pietre de temelie în planurile de avansare a Nopții.

Trecuse de miezul nopții când Quinn reveni în tunel. De data aceasta era singur. Rămase nemișcat sub intrarea arcuită vreme de un minut întreg, îngăduindu-i celui care exista acolo să-l observe. După aceea ridică o mână și expedie o singură salvă de foc alb către cablul electric care trecea pe sub plafon. Toate panourile luminescente se stinseră.

– Acum vom ști care dintre noi este stăpânul beznei! răcni el în întuneric.

Înaintă, căutând numai cu mintea, percepând roca sub forma unui tub gri-deschis lipsit de substanță

în jurul său. Era tot ceea ce exista într-un univers fără atribute.

Zefire slabe de aer rece îi mângâiară mantia. Un bâzâit slab, la limita percepției, spori; era similar cu Babelul din lumea de dincolo, dar mult mai slab.

Nu simțea teamă, nici chiar curiozitate față de confirmarea fenomenului aceluia nepământean. Stăpânii care se înfruntau între ei pentru inima universului și a locuitorilor săi acționau în moduri pe care nu le-ar fi putut înțelege niciodată. El nu deținea decât propria-i putere și știința că se cunoștea pe sine. Indiferent ce s-ar fi petrecut, n-ar fi bătut niciodată în retragere.

– V-am prins acum, lăbarilor, șopti spre glasurile tremurătoare.

Parcă drept răspuns, aerul deveni mai rece și agitația i se intensifică. Quinn se concentră, străduindu-se să-și focalizeze vederea supranaturală chiar asupra curenților de aer. Erau fuioare indefinite ce se răsuceau și minții lui îi venea greu să le prindă. Insistă totuși, căutând punctele în care căldura părăsea moleculele de gaze.

Pe măsură ce se afundă tot mai mult în valurile convolute de energie, un flux de lumină începu să se materializeze în aerul din jur, trimițând licăriri slabe de culoare ce dansau prin tunel. Era ca și cum atomii atmosferei se extinseseră în globule vaste și vide, care goneau unele în jurul celorlalte într-o agitație frenetică. Când își repezi muchia palmei către una dintre formele acelea luminescente și lunecătoare, mâna i se văzu ca o pată negru-mat care trecu fără efort prin

apariția încețoșată. Degetele i se închiseră, dar nu apucară nimic.

Globul de ceață strălucitoare își schimbă direcția și fugi printre celelalte de felul său, îndepărtându-se de Quinn.

– Întoarce-te! răcni el furios și slobozi o rafală de foc alb în direcția în care dispăruse.

Talazul aerian se retrase dinaintea salvei de energie.

În clipa aceea Quinn îi văzu pe oamenii ghemuiți laolaltă în întunericul din tunel. Iluminate de descărcarea energistică, chipurile li se zăreau împietrite, speriate. Toți se holbau la el.

Salva de energie dispăru și odată cu ea și viziunea. Quinn privi bancul nebulos care se legăna agitat. Globulele se depărtau constant de el, sporindu-și viteza.

Crezu atunci că știa ce erau. Un grup de posedați care descoperiseră cum să se facă invizibili. Propria lui putere energistică începu să-i clocotească prin corp, copiind tiparele din interiorul aerului efervescent. Era incredibil de dificil, necesitând aproape toată puterea sa. Când energia pârâi în jurul lui în noua configurație, înțelese ce se petrecea: era un efect similar celui căutat de posedații sălbatici în încercarea lor de a scăpa din acest univers – silirea deschiderii uneia dintre nenumăratele fisuri din realitatea cuantică.

Quinn perseveră, străduindu-se din răsputeri, trăgând cu mâinile și ghearele de deschiderea imprecisă. La urma urmelor, dacă ei o puteau face, atunci și el, Alesul, putea atinge aceeași stare. Se năpusti după spectrele care fugeau prin tunel spre cavitatea unde

fusese plasată bomba. Scăparea de sub control sau din vedere a unui grup întreg de suflete era ultimul lucru pe care l-ar fi putut îngădui.

Ieșirea sa în noul tărâm fu gradată. Contururile adumbrite de materie pe care le percepea mintea lui începură să capete mai multă substanță, devenind mai puțin translucide. Pielea îi furnică, de parcă ar fi trecut printr-o membrană de electricitate statică. Apoi ajunse acolo. Greutatea era diferită, trupul i se simțea ca și când ar fi fost mai ușor decât o picătură de ploaie. Își dădu seama că nu respira. Inima i se oprise de asemenea, totuși, cumva, corpul continua să-i funcționeze. Bănuia că asta se petrecea pur și simplu prin puterea voinței.

Intră în cavitate și-i găsi pe toți: vreo două sute de oameni, bărbați, femei și copii. Un grup mare era adunat în jurul bombei de fuziune; dacă nu le-ar fi văzut groaza evidentă, ar fi putut crede că i se rugau. Se întoarseră cu fețele către el și se auzi un suspin colectiv de teamă. Copiii se strânseră lângă părinți. Câțiva ridicară mâini tremurătoare, parcă în semn de apărare.

– Bau! făcu Quinn. Vă văd, găozarilor.

Ceva era în neregulă; între ei și el exista o diferență. Propriul lui corp strălucea de la puterea energistică pe care o exercita, proiectând o imagine viguroasă. Prin contrast, ei erau uniform de palizi, aproape monocromi. Irosiți.

– Frumoasă încercare, urmă Quinn, însă de Fratele Domnului nu vă puteți ascunde nicăieri. Acum

vreau ca toți să vă-ntoarceți la realitate cu mine. N-o să fiu prea dur; în noaptea asta am învățat un truc util.

Își fixă ochii asupra unui adolescent cu păr fluturător și-i zâmbi.

Băiatul clătină din cap.

– Nu ne putem întoarce, se bâlbâi el.

Quinn înaintă rapid cinci pași și dădu să-l înhațe de braț. Degetele lui nu reușiră să-l prindă, totuși încetiniră când îi trecură prin mânecă. Brațul adolescentului se învăpăie brusc de culori scânteietoare și băiatul țipă șocat, împleticindu-se înapoi.

– Nu, Quinn! îl imploră el. Te rog. Mă doare.

Quinn îi cercetă fața strâmbată de durere, destul de încântat de ceea ce vedea.

– Așadar îmi cunoști numele.

– Da. Te-am văzut sosind. Te rugăm, lasă-ne-n pace. Nu vă putem face niciun rău.

Quinn înaintă în lungul șirului din față al grupului, privindu-i pe rând pe membrii săi strânși laolaltă, care tremurau speriați. Toți etalau aceeași deprimare și puțini îi puteau susține privirea.

– Vrei să zici că atunci când am sosit eu, voi erați deja așa?

– Da, răspunse adolescentul.

– Cum? Eu am fost primul care i-a adus pe posedați aici. Ce pula mea sunteți voi?

– Noi suntem... Adolescentul privi în jur către cei asemenea lui, cerându-le aprobarea: Noi suntem stafii.

Apartamentul hotelului era la două niveluri deasupra solului, ceea ce-i oferea un câmp gravitațional aproximativ de o cincime din cel cu care Louise se obișnuise pe Norfolk. Fetei i se părea încă și mai neplăcut decât imponderabilitatea. Fiecare mișcare trebuia bine gândită în avans. Nici Genevieve și nici Fletcher nu păreau să fie foarte încântați.

Apoi aerul, mai exact lipsa lui. Ambele caverne biosfere din Phobos erau menținute la presiune scăzută. Era o etapă intermediară, dublă față de cea de pe Marte, pentru a-i ajuta să se aclimatizeze pe călătorii aflați în drum spre planetă. Louise era fericită că nu cobora pe suprafață; fiecare răsuflare însemna un efort real de a inspira suficient oxigen.

Însă asteroidul era o minunăție vizuală... după ce te obișnuiai cu solul care ți se curba deasupra capului. Balconul oferea o vedere excelentă peste parc și câmpuri și Louisei i-ar fi plăcut să se plimbe prin păduri; mulți arbori erau bătrâni de secole, iar demnitatea lor o liniștea, făcând ca microlumea aceea să pară mai puțin artificială. Din locul în care se găsea pe balcon, putea zări câțiva cedri, ale căror straturi distinctive de ramuri verde-cenușii ieșeau în evidență pe fundalul frunzișului verde mai intens. Nu avusese însă timp pentru asemenea activități de relaxare. Imediat ce debarcaseră din *Tărâmul îndepărtat*, Endron îi cazase aici (deși apartamentul fusese plătit cu banii ei). După care plecaseră la cumpărături, ceva despre care fata crezuse că-i va face plăcere, totuși, din păcate, Phobos nu semăna deloc cu Norwich. Nu existau

magazinele universale și buticurile exclusiviste din capitala Norfolkului. Toate hainele lor fuseseră achiziționate din depozitul de produse generale IIS, care era pe jumătate magazin, pe jumătate antrepozit, dar, bineînțeles, niciuna nu i se potrivea ei sau lui Gen. Corpurile lor aveau o formă complet diferită față de ale locuitorilor marțieni și selenari ai asteroidului și tot ce alegeau trebuia să fie adaptat. Urmaseră după aceea blocurile procesoare (toți cei din Confederație le utilizau, explică Endron, și în primul rând călătorii). Genevieve alesese unul cu un proiector AV de wattaj mare, pe care-l încărcă prompt cu peste cincizeci de jocuri din nucleul de memorie centrală al depozitului. Louise își luase unul care-i putea controla pachetul nanonic medical din jurul încheieturii, îngăduindu-i să-și monitorizeze propria stare fiziologică.

Astfel echipată și cu aspectul oricărui turist normal din Confederație, Louise îl însoțise apoi pe Endron în hostelurile frecventate de membrii echipajelor navelor stelare. Era o rederulare a tentativelor ei de cumpărare a biletelor de plecare de pe Norfolk; de data aceasta însă avea mai multă experiență și Endron se descurca fără probleme prin Phobos. Avură nevoie de numai două ore pentru a găsi *Jamrana*, o navă de marfă interorbitală care pleca spre Pământ, și să cadă la înțelegere la un preț global pentru Louise și ceilalți.

Mai rămânea astfel problema pașapoartelor.

Louise îmbrăcă o fustă tartan (cu țesătura rigidizată pentru a o împiedica să se ridice în gravitația scăzută), ciorapi negri și un top verde, cu guler rotund

pe lângă gât. Hainele erau precum calculatoarele, gândi ea; după ce utilizase calculatorul de zbor din *Tărâmul îndepărtat*, n-ar mai fi putut reveni niciodată la terminalele idioate operate prin tastatură de pe Norfolk, iar acum dispunea de un milion de stiluri de vestimentație, dintre care niciunul nu fusese creat după conceptul absurd al *cuviinței*...

Ieși în salon. Genevieve se afla în dormitor; prin ușa închisă răzbăteau sunetele slabe de muzică și dialoguri înăbușite ce anunțau rularea altui joc prin blocul ei procesor. Louise n-o aproba pe de-a-ntregul, dar obiecțiile ar fi părut răutăcioase acum, iar pe de altă parte jocurile o făceau pe mezină să mai uite de situația în care se găseau.

Fletcher stătea pe unul dintre cele trei fotolii pentru două persoane, capitonate cu piele albastru-purpurie, care alcătuiau zona de conversație din salon, întors cu spatele la fereastra din sticlă. Louise se uită la el, apoi la panorama pe care o ignora.

– Știu, lady Louise, rosti el încetișor. Mă crezi un nebun. La urma urmelor, am făcut o călătorie printre stele, într-o corabie care înota prin aer cu grația unui pește în ocean.

– În univers există lucruri și mai stranii decât așezările asteroidale, rosti ea înțelegător.

– Ca întotdeauna, ai dreptate. Aș vrea să pot înțelege motivul pentru care pământul de deasupra noastră nu cade pentru a ne îngropa. Este ceva păgân, o sfidare a ordinii naturale.

– Nu, nu-i vorba decât despre forța centrifugă. Vrei să mai accesezi o dată textul educațional?

El îi surâse ironic.

– Cel pe care învățătorii vremurilor acestora l-au pregătit pentru copiii de zece ani? Cred că mă voi cruța de repetarea umilinței, lady Louise.

Fata își privi ceasul de aur, aproape ultimul obiect personal care supraviețuise de pe Norfolk.

– Endron ar trebui să ajungă aici dintr-un minut în altul. În câteva ore ar trebui să putem părăsi Phobos.

– Despărțirea noastră nu mă bucură, lady.

Era unicul subiect pe care ea nu-l menționase niciodată din ziua în care intraseră în *Tărâmul îndepărtat*.

– Așadar continui să vrei să cobori pe Pământ?

– Da, așa este. Deși inima mi se teme de ceea ce mă așteaptă acolo, nu mă voi abate de la misiunea pe care am găsit-o pentru noul meu corp. Planurile lui Quinn trebuie zădărnicite.

– Probabil că el este deja acolo. Dumnezeule, e posibil ca tot Pământul să fie posedat până când ajungem la Haloul O'Neill!

– Chiar dacă aș ști asta mai presus de orice îndoială, tot nu mi-aș îngădui să dau îndărăt. Îmi pare cu adevărat rău, lady Louise, dar calea îmi este statornicită. Nu-ți face însă griji fără rost, fiindcă voi rămâne alături de voi până ce veți găsi o navă spre Seninătate. Și mă voi asigura că la bordul ei nu există posedați, înainte de a porni la drum.

– Nu încercam să te opresc, Fletcher, ci cred că sunt ușor temătoare în privința loialității tale. În epoca

aceasta oamenii par întotdeauna să se pună pe sine pe primul loc. Eu așa fac.

– Dragă Louise, tu pui pruncul tău pe primul loc și dârzenia aceasta ți-o admir. Unicul meu regret este că, îmbarcându-mă în propria-mi aventură nesăbuită, nu-ți voi cunoaște probabil niciodată logodnicul, pe acest Joshua despre care vorbești. Mi-ar face mare plăcere să-l văd pe bărbatul demn de iubirea ta – trebuie să fie un prinț între prinți.

– Joshua nu-i un prinț. Acum știu că nu-i nici pe departe perfect. Dar... are totuși câteva puncte bune. Palmele îi atinseră pântecul. Va fi un tată bun.

Ochii li se întâlniră și Louise avu impresia că până atunci nu mai văzuse niciodată atâta singurătate. În toate textele de istorie pe care le parcurseseră, el avusese întotdeauna grijă să evite tot ce i-ar fi putut spune ce se întâmplase cu familia pe care o lăsase pe insula Pitcairn.

Ar fi fost foarte ușor pentru ea să se așeze lângă Fletcher și să-l cuprindă în brațe. Cu certitudine o persoană atât de singură ar fi meritat puțină alinare. Emoțiile fetei erau înrăutățite de faptul că știa că el îi putea percepe nesiguranța.

Procesorul ușii anunță că Endron aștepta. Louise trecu peste momentul acela cu un surâs plin de viață și plecă s-o cheme pe Genevieve din camera ei.

– Trebuie să mergem chiar toți? îl întrebă reticentă Genevieve pe Endron. Ajunsesem la nivelul al treilea din Castele-celeste. Caii înaripați soseau s-o salveze pe prințesă.

– Ea va fi tot acolo când ne-ntoarcem, zise Louise. Poți continua jocul în navă.

– El are nevoie de tine acolo pentru o scanare imagistică integrală, spuse Endron. Mă tem că nu poate fi evitată.

Genevieve părea complet dezgustată.

– Bine.

Endron îi conduse prin unul dintre spațiile publice. Încet, Louise începuse să stăpânească arta mersului în câmpul gravitațional slab al asteroidului. Nu puteai face nimic pentru a nu părăsi solul la fiecare pas, așa că era mai bine să te împingi puternic în degetele de la picioare, pe care le îndoiai astfel încât să te proiecteze pe o traiectorie cât mai orizontală. Știa însă că indiferent cât de mult ar fi exersat nu avea să meargă niciodată la fel de fluid ca marțienii.

– Voiam să te-ntreb ceva, zise Louise după ce intrară într-un lift. Dacă voi sunteți comuniști, cum poate echipajul *Tărâmului îndepărtat* să vândă aici Lacrimile Norfolk?

– De ce n-ar putea? Este unul dintre avantajele de a fi membru de echipaj. Singurul lucru pe care nu dorim să-l aducem aici este plata taxelor de import. Și deocamdată n-am făcut-o.

– Dar de ce nu dețineți toți toate bunurile? De ce trebuie să plătiți pentru ele?

– Tu te gândești acum la comunismul superortodox. Oamenii de aici își păstrează bunurile personale și banii. Nicio societate n-ar putea supraviețui fără

conceptul ăsta; la sfârșitul zilei trebuie să poți arăta că ai lucrat ceva. Asta-i natura umană.

– Așadar aveți și latifundiari pe Marte?

Endron chicoti.

– Nu mă refer la genul acela de proprietate. Noi ne păstrăm doar bunurile personale. De pildă, apartamentele sunt proprietatea statului care plătește pentru ele. Colectivelor agricole li se alocă terenuri.

– Și voi acceptați asta?

– Da. Pentru că sistemul funcționează. Statul are putere și bogăție enormă, dar noi votăm în privința folosirii acestei puteri și bogății. Suntem dependenți de stat, dar îl și controlăm. Suntem de asemenea foarte mândri de el. Nicio altă cultură sau ideologie n-a fost vreodată în stare să terraformeze o planetă. Vreme de cinci secole Marte ne-a absorbit avuția totală a națiunii. Extraplanetarii nu au habar de nivelul de dedicație necesar pentru așa ceva.

– Asta pentru că de pildă nu înțeleg de ce ați făcut-o.

– Am fost prinși în capcana istoriei. Strămoșii noștri și-au modificat corpurile pentru a trăi într-un câmp gravitațional selenar înainte de construirea propulsiei TTZ. Ei și-ar fi putut trimite copiii să colonizeze nenumărate planete terracompatibile, dar copiii aceia ar fi avut nevoie de modificări genetice pentru a se readapta la „norma" umană. Părintele și copilul ar fi fost separați la naștere; n-ar mai fi fost descendenți, ci doar frați vitregi într-un mediu străin. De aceea am decis să ne facem singuri o lume a noastră.

– Dacă am urmărit corect acest dialog, zise Fletcher, ați petrecut cinci secole, transformând Marte dintr-un deșert într-o grădină?

– Exact.

– Sunteți cu adevărat într-atât de puternici încât să puteți rivaliza cu lucrarea Domnului nostru?

– Cred că El a avut nevoie doar de șase zile. Noi mai avem mult înainte să-l putem egala. De altfel, nici nu vom mai repeta încercarea.

– Întreaga națiune selenară emigrează acum aici? interveni Louise, nerăbdătoare să oprească întrebările lui Fletcher.

Îl surprinsese pe Endron aruncându-i priviri nedumerite în timpul călătoriei. Pe viitor trebuia să fie atentă la momentele respective; fata se obișnuise cu naivitatea posedatului și aproape că n-o mai băga în seamă. Alții nu erau la fel de generoși.

– Asta a fost ideea inițială, dar actualmente majoritatea locuitorilor orașelor selenare șovăie în a pleca. Cei care vin totuși aici ca să rămână sunt în principal din generația mai tânără. În felul acesta mutația este gradată.

– După ce nu vei mai zbura cu navele stelare, vei trăi pe Marte?

– M-am născut în Phobos și cerurile nu mi se par ceva natural. Doi dintre copiii mei trăiesc în Thoth City. Îi vizitez când pot, dar nu cred că m-aș adapta acolo. După atât timp, națiunea noastră începe finalmente să se schimbe. Nu foarte repede, însă este vizibil.

– Cum? În ce fel se poate comunismul schimba?

– Cu bani, bineînțeles. Proiectul de terraformare nu mai absoarbe acum toți fuzidolarii câștigați de industriile noastre de stat și există mai multe lichidități care încep să se infiltreze în economie. Generația mai tânără adoră blocurile AV importate, albumele StF și hainele; pune foarte multă valoare pe aceste simboluri de statut, ignorând produsele propriei noastre națiuni pur și simplu de dragul diferenței, pe care o vede ca însemnând originalitate. Și are o planetă întreagă pe care să colinde; unii dintre noi ne facem realmente griji că ar putea să plece în sălbăticie și să ne respingă total. Cine știe? Nu m-ar deranja însă dacă ne-ar abandona într-adevăr dogmele. La urma urmelor, este planeta lor. Noi am construit-o pentru ca ei să-i poată cunoaște libertatea. Ar fi o prostie absolută să încercăm să le impunem vechile restricții. Evoluția socială este vitală dacă se dorește supraviețuirea unei națiuni etnice; iar cinci secole este un timp cam îndelungat pentru a rămâne statici.

– Așadar dacă oamenii vor revendica terenurile, nu veți încerca să le confiscați?

– Să le confiscăm? Ai vorbit cam malițios. Asta spun că vor face comuniștii de pe planeta ta?

– Da, ei vor să redistribuie echitabil averea lui Norfolk.

– Ei bine, spune-le din partea mea că nu va merge! Dacă încearcă să schimbe lucrurile acum, nu vor face decât să genereze și mai multe conflicte. Nu poți să impui ideologii oamenilor care nu le îmbrățișează cu

toată inima. Națiunea selenară funcționează pentru că așa a fost planificat din clipa în care orașele și-au câștigat independența față de companii. Conceptul este același ca în cazul Norfolkului, diferența fiind că întemeietorii voștri au optat pentru o constituție pastorală. Comunismul funcționează aici pentru că toți îl susțin și rețeaua ne-a permis să eliminăm majoritatea formelor de corupție din serviciile civile și consiliile de guvernare locală care au nenorocit majoritatea tentativelor anterioare. Dacă oamenilor nu le place sistemul, ei pleacă pur și simplu, nu încearcă să-l strice pentru toți ceilalți. Nu asta se întâmplă pe Norfolk?

Louise se gândi la cele ce-i spusese Carmitha.

– Este greu pentru cei din Uniunea Terenurilor. Zborul stelar este scump.

– Așa cred. Aici avem noroc, Haloul O'Neill îi preia pe toți nemulțumiții – unii asteroizi au niveluri întregi de gravitație scăzută locuite de emigranți de pe Lună. Guvernul nostru îți va cumpăra până și biletul. Poate că ar trebui să încercați asta pe Norfolk. Ideea de diversitate a Confederației este de a oferi toate genurile posibile de culturi etnice. Nu există o nevoie reală pentru conflict intern.

– Asta-i o idee bună. Ar trebui s-o amintesc tatei când mă întorc. Sunt sigură că un bilet doar dus la bordul unei nave stelare ar fi mai ieftin decât ținerea aceleiași persoane în lagărele de muncă arctice.

– De ce să-i spui tatălui tău? De ce să nu faci tu însăți campanie?

– Pe nimeni nu m-ar asculta nimeni.

– Nu vei rămâne toată viața la vârsta asta.

– Mă refer la faptul că sunt femeie.

Endron se încruntă derutat.

– Înțeleg. Poate că ăsta ar fi un subiect mai potrivit pentru care să faci campanie. Din prima zi ai avea de partea ta jumătate din populație.

Louise izbuti un surâs stingher. Nu-i plăcea să fie nevoită să-și apere de sarcasme planeta natală; oamenii ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă politețe. Necazul era că ei înșeși îi venea greu să pledeze în favoarea unora dintre obiceiurile de pe Norfolk.

Endron îi duse la unul dintre cele mai de jos niveluri locuite: un coridor de serviciu larg, care cobora din caverna biosferă adânc în interiorul asteroidului. Era rocă goală, cu un perete alcătuit din straturi suprapuse de cabluri și conducte. Podeaua era foarte netedă și ușor concavă. Louise se întrebă cât de veche trebuia să fie pentru ca tălpile oamenilor s-o fi tocit într-atât.

Ajunseră la o ușă metalică lată, verde-măsliniu, și Endron dataviză un cod spre procesorul ei. Nu se întâmplă nimic. Fu nevoit să datavizeze codul de încă două ori înainte ca ușa să se deschidă. Louise nu riscă să arunce vreo privire către Fletcher.

La interior se afla o sală de mărimea unei catedrale, plină cu trei rânduri de transformatoare electrice de mare tensiune. Bucle uriașe de cabluri groase, negre, ieșeau din deschideri aflate sus pe pereți și se întindeau deasupra culoarelor într-o țesătură complicată care le lega de cilindrii groși, cu nervuri sure. În aer se simțea iz pătrunzător de ozon.

Pe peretele îndepărtat, o scară cu trepte metalice suia la oficiul mic, tăiat în rocă, al unui manager de întreținere. Două ferestre înguste aveau vedere spre culoarul central, iar când merseră pe acesta distinseră la interior o siluetă omenească. Alarma lui Fletcher față de energia care zumzăia sălbatic împrejurul lor era evidentă în sudoarea de pe fruntea și palmele lui, ca și în pașii mărunți și precis controlați.

Oficiul avea un birou mare cu un terminal de calculator aproape la fel de primitiv ca modelele pe care Louise le utilizase pe Norfolk. Un ecran ocupa majoritatea peretelui din spate și afișa rețeaua de energie a așezării în simboluri viu colorate.

Înăuntru îi aștepta un marțian: un bărbat cu păr foarte lung, alb ca neaua, pieptănat peste cap, care purta costum din mătase oranj-strălucitor și cămașă neagră ca noaptea. În mâna stângă ținea o servietă cenușie, subțire, fără semne particulare.

Faurax nu știu pur și simplu ce să înțeleagă despre cei trei clienți noi; dacă n-ar fi fost cu Endron, nici măcar nu i-ar fi lăsat să intre în oficiu. Acestea nu erau vremuri pentru obișnuitele lui ocupații secundare. Din cauza actualei crize din Confederație, poliția din Phobos devenise destul de nerezonabilă în privința procedurilor de securitate.

– Dacă nu vă deranjează că vă întreb, rosti el după ce Endron făcuse prezentările, de ce nu aveți propriile voastre pașapoarte?

– A trebuit să plecăm în grabă de pe Norfolk, răspunse Louise. Posedații bântuiau prin oraș. Nu aveam

timp să solicităm pașapoarte de la Ministerul de Externe. În același timp însă nu exista niciun motiv pentru care să nu ni le fi eliberat, deoarece niciunul dintre noi nu are cazier sau așa ceva.

Explicația suna perfect rezonabil, iar Faurax putea ghici genul de pachet financiar pe care echipajul *Tărâmului îndepărtat* l-ar fi solicitat pentru transportul lor. În etapa aceasta nimeni nu dorea întrebări.

– Trebuie să-nțelegeți, rosti el, că am fost nevoit să întreprind un volum considerabil de cercetări pentru a obține codurile de autentificare ale guvernului Norfolk.

– Cât? întrebă Louise.

– Cinci mii de fuzidolari. Pentru fiecare.

– Perfect.

Fata nu păruse nici măcar surprinsă, cu atât mai puțin șocată. Ceea ce stârni curiozitatea lui Faurax; ar fi dorit foarte mult să-l întrebe pe Endron cine era ea. Apelul pe care-l primise de la Tilia, prin care fusese stabilită întâlnirea, fusese foarte sărac în privința detaliilor.

– Bine, încuviință el.

Puse servieta pe birou și dataviză spre ea un cod. Suprafața superioară se deschise, glisând în ambele părți, și dezvălui două blocuri procesoare și câteva flekuri. Bărbatul luă un flek ștanțat cu un leu de aur: simbolul național al lui Norfolk.

– Astea sunt! Am încărcat toate informațiile primite de la Tilia: numele, adresa, vârsta, detaliile de

felul ăsta. Nu vă mai trebuie acum decât o imagine și o scanare bioelectrică completă a corpului.

– Ce trebuie să facem? întrebă Louise.

– Mă tem că mai întâi vreau banii.

Ea hohoti găunos și scoase un disc de credit Banca Joviană din poșetuță. După ce banii fuseseră transferați în discul lui Faurax, marțianul zise:

– Țineți minte să nu purtați hainele acestea când veți trece prin oficiul de imigrare al Haloului. Se presupune că imaginile au fost luate pe Norfolk înainte de plecarea voastră și hainele sunt noi. Ba chiar, vă sfătuiesc să le aruncați.

– Așa vom face, încuviință Louise.

– Bine.

Introduse primul flek în blocul procesor și citi pe ecran:

– Genevieve Kavanagh?

Fetița surâse larg.

– Treci acolo, scumpo, departe de ușă.

Ea făcu așa cum i se ceruse și privi solemn către lentilele senzorilor. După ce obținu imaginea vizuală, bărbatul folosi al doilea bloc procesor pentru a o scana, astfel încât să-i poată înregistra șablonul bioelectric. Ambele fișiere fură încărcate în pașaportul ei și criptate cu codul de autentificare Norfolk.

– Nu-l pierde, îi spuse fetiței și-i înmână flekul.

Următoarea fu Louise și Faurax se pomeni dorindu-și ca ea să fi fost o marțiană. Avea chipul frumos, însă trupul îi era cu totul diferit de al semenilor săi.

Imaginea lui Fletcher fu încărcată după aceea în flekul său pașaport și Faurax trecu senzorul bioelectric peste el. Se încruntă la display și mai rulă o scanare. Dură mult până ce neliniștea lui înghețată să se transforme în consternare totală. Icni și ridică brusc capul de la bloc, holbându-se la Fletcher:

– Ești un...

Nanonicele neurale i se prăbușiră, împiedicându-l să datavizeze o alarmă. Aerul i se solidifică înaintea ochilor; îl văzu realmente curgând ca un tremur de căldură densă, după care se contractă într-o sferă de zece centimetri, care-l izbi drept în față. Auzi cum îi trosnește piramida nazală, apoi își pierdu cunoștința.

Genevieve țipă speriată când Faurax se prăbuși pe podea, cu sângele curgându-i din nas.

Endron se uită șocat la Fletcher, prea stupefiat ca să se poată măcar clinti. Nanonicele neurale i se închiseseră și panoul luminescent din oficiu pâlpâia epileptic.

– Doamne Dumnezeule... Nu! Nu tu!

Aruncă o privire spre ușă, apreciindu-și șansele.

– Nu încerca să fugi, domnule, rosti Fletcher sever. Voi face orice va fi necesar pentru a le proteja pe aceste doamne.

– Fletcher! gemu Louise îngrozită. Aproape că terminasem.

– Mașinăria lui a expus adevărata mea natură, lady Louise. Nu am putut face nimic altceva.

Genevieve se repezi la Fletcher și-l îmbrățișă strâns deasupra taliei. El o mângâie ușor pe păr.

– Ce-o să facem acum? întrebă Louise.

– Doar nu eşti şi tu? scânci Endron.

– Nu sunt posedată, răspunse ea învăpăiată de indignare.

– Atunci ce...?

– Fletcher ne-a protejat împotriva posedaţilor. Doar nu crezi că le-aş fi putut face faţă singură, nu?

– Dar este unul dintre ei...

– Unul dintre cine, domnule? Mulţi oameni sunt ucigaşi şi briganzi, dar înseamnă asta oare că toţi suntem la fel?

– Nu poţi aplica argumentul ăsta. Eşti un posedat. Eşti inamicul oamenilor.

– În acelaşi timp, domnule, nu mă consider inamicul vostru. Unica mea vină, fiindcă aşa pare a fi, este faptul că am murit.

– Şi te-ai întors! Ai furat corpul bărbatului ăstuia. Cei ca tine vor să procedeze la fel cu mine şi cu toţi ceilalţi.

– Ce ai fi vrut să facem? Nu sunt atât de brav, încât să pot rezista înaintea eliberării din tortura lumii de dincolo. Poate că, domnule, consideri că o asemenea slăbiciune este adevărata mea vină. În cazul acesta, mă declar vinovat pentru o astfel de conduită infamă. Este bine totuşi să ştii că aş profita de o asemenea evadare de fiecare dată când mi s-ar oferi, deşi ştiu bine că este cel mai imoral dintre furtişaguri.

– El ne-a salvat, protestă Genevieve cu ardoare. Quinn Dexter era pe punctul să-mi facă mie şi Louisei lucruri cu adevărat bestiale, dar Fletcher l-a oprit.

Nimeni altul n-a putut. Nu-i un om rău, nu trebuie să spui așa ceva. Și nu te voi lăsa să-i faci nimic rău. Nu vreau ca el să fie nevoit să se-ntoarcă în lumea de dincolo.

Îl strânse pe Fletcher cu și mai multă putere.

– Bine, rosti Endron. Poate că nu ești ca Organizația Capone, sau ca ăia de pe Lalonde, totuși nu te pot lăsa să umbli liber pe aici. Ăsta-i căminul meu, la dracu'! Poate că-i incorect și nemeritat că ai suferit în lumea de dincolo. Rămâi însă un posesor, realitatea asta nu poate fi schimbată de nimic. Noi suntem opuși, este fundamental pentru ființa noastră.

– Atunci dumneata, domnule, ai o problemă presantă. Trebuie să știi că sunt juruit să le duc în siguranță pe doamnele acestea la destinația lor.

– Stai, spuse Louise și se răsuci către Endron. Nu s-a schimbat nimic. Noi dorim în continuare să plecăm din Phobos, iar tu știi că Fletcher nu-i un pericol pentru tine, ori pentru concetățenii tăi. Chiar tu ai spus-o.

Endron făcu un gest spre forma inertă a lui Faurax.

– Nu pot, rosti el cu disperare.

– Dacă Fletcher vă deschide corpurile pentru sufletele din lumea de dincolo, cine știe cum vor fi oamenii care vor sosi de acolo, urmă Louise. Nu cred că ei vor fi la fel de reținuți ca Fletcher, în niciun caz, dacă pot judeca după cei pe care i-am întâlnit eu. Tu ai fi cauza pentru care Phobos ar cădea în mâinile posedaților. Asta dorești?

– Tu ce dracu' crezi? M-ați înghesuit cu spatele la zid.

– Nu, nu-i adevărat. Pentru noi toți există o cale simplă de ieșire din situația asta.

– Care?

– Să ne ajuți, bineînțeles. Termină înregistrarea pașaportului lui Fletcher, apoi găsește un modul tau-zero în care să-l ții pe Faurax până când se va termina totul. Și vei ști cu certitudine că noi am plecat și că asteroidul tău este în siguranță.

– Asta-i o nebunie! N-am încredere în voi și ați fi de-a dreptul nebuni s-aveți încredere-n mine.

– Nu tocmai, zise fata. Dacă ne vei zice că o vei face, Fletcher va ști dacă ne spui adevărul. Iar după plecarea noastră, n-o să te răzgândești, fiindcă n-ai putea explica niciodată poliției de ce ai făcut ceea ce ai făcut.

– Poți să citești gândurile?

Consternarea lui Endron se adâncise.

– Voi ști într-adevăr orice trădare care-ți adumbrește inima.

– Și ce intenționați să faceți după ce ajungeți în Seninătate?

– Eu vreau să-mi găsesc logodnicul. Alte planuri n-avem.

Endron îi mai aruncă o privire scurtă lui Faurax.

– Nu cred că am multe opțiuni, nu-i așa? Dacă veți opri efectul ăsta de bruiaj electronic, o să trimit un mecanoid de marfă să-l ducă pe Faurax în *Tărâmul îndepărtat*. Pot utiliza unul dintre modulele tau-zero de

la bord, fără ca nimeni să pună întrebări. Dumnezeu știe ce o să spun când se va termina totul! Bănuiesc că mă vor arunca în spațiu printr-o ecluză.

– Îți salvezi lumea, zise Louise. Vei fi un erou.

– Cumva mă-ndoiesc de chestia asta.

Peștera înainta mult în stânca de polip, ceea ce-i îngăduia lui Dariat să aprindă un foc fără teama că va fi reperat. Pentru refugiul de azi alesese plaja de la baza calotei polare. Cel puțin aici el și Tatiana aveau să fie în siguranță. Peste rezervorul circular nu existau poduri și dacă Bonney venea după ei, trebuia să utilizeze fie o ambarcațiune, fie un vagonet de tub (oricât de improbabil ar fi fost). Ceea ce însemna că măcar de data aceasta aveau să beneficieze de o avertizare suficient de devreme.

Abilitatea vânătoresei de a se apropia înainte de a fi localizată de el sau de Rubra era neliniștitoare. Până și Rubra părea realmente îngrijorat. Dariat nu putea înțelege în primul rând cum îi detecta femeia. Era însă clar că o făcea. De când o întâlnise pe Tatiana, nu trecuse nici măcar o zi în care Bonney să nu vină după ei.

Bănuia că abilitatea ei perceptuală era mult mai mare decât a celorlalți, îngăduindu-i să vadă mințile tuturor din habitat. În cazul acesta ajungea la o distanță extraordinară; el nu putea percepe nimic dincolo de maximum un kilometru, iar zece metri de polip solid îl blocau complet.

Tatiana termină de curățat cei doi păstrăvi pe care-i prinsese tot ea și-i înveli în folie. Ambii fură vârâți în groapa puțin adâncă de lângă foc.

– În vreo jumătate de oră, ar trebui să fie gata, anunță femeia.

Dariat zâmbi fără veselie, amintindu-și focurile pe care le făcuseră el și Anastasia, mesele pe care i le pregătise ea. Pe atunci gătitul la un foc în aer liber era un concept bizar pentru el. Obișnuit cu pliculețele cu autoîncălzire, fusese întotdeauna impresionat de mâncărurile pe care ea le preparase din astfel de aranjamente primitive.

– A spus vreodată ceva despre mine? întrebă el.

– Nu mare lucru. N-am mai prea văzut-o după ce a devenit ibovnica lui Thoale. În plus, cam tot pe atunci începusem și eu să descopăr băieții.

Chicoti răgușit. Cu excepția asemănării fizice, orice altă legătură între Tatiana și Anastasia era greu de acceptat. Era incredibil că frumoasa lui iubită ar fi putut vreodată ajunge ca femeia aceasta veselă și indolentă, cu glas excesiv de sonor. Anastasia și-ar fi păstrat demnitatea discretă, umorul pieziș, spiritul generos.

Îi venea greu să simtă prea multă simpatie pentru Tatiana, și încă și mai greu să-i tolereze comportamentul, ținând seama mai ales de situația lor. Insista totuși, știind că dacă o părăsea acum ar fi dat dovadă de nevrednicie, ar fi însemnat o trădare a propriei sale iubiri.

Blestemat fie Rubra fiindcă știa toate astea!

– Indiferent ce ar fi zis ea, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune.

– Da, bănuiesc că-ți datorez măcar atât. Se instală mai confortabil pe pătura subțire de nisip și brățările îi zornăiră încetișor. A zis că noul ei băiat – adică tu – era mult diferit. A mai zis că fuseseși rănit de Anstid încă din ziua în care te născuseși, dar că ea putea să distingă omul adevărat îngropat sub durere și singurătate. Credea că te-ar putea elibera de robia aceea. Ciudat, însă o credea realmente; ca și cum ai fi fost un fel de pasăre rănită pe care o salvase. Nu cred că și-a dat seama ce greșeală făcuse. Decât abia la sfârșit. De aceea a făcut-o.

– Îi sunt credincios. I-am fost mereu.

– Am văzut.... Treizeci de ani de planuri...

Fluieră prelung.

– O să-l ucid pe Anstid! Acum am puterea.

Tatiana începu să râdă – un huruit sonor, care pornea din pântec și-i scutura toată rochia largă din bumbac.

– Da-da-da, înțeleg de ce i-a plăcut de tine. Atâta sinceritate și memorie! Cupidon și-a înmuiat săgețile într-o poțiune puternică în ziua în care v-ați cunoscut voi doi.

– Nu ne lua peste picior.

Râsetul ei dispăru instantaneu și în clipa aceea bărbatul putu zări asemănarea cu Anastasia, pasiunea din ochii ei.

– Dariat, nu mi-aș lua niciodată sora peste picior. O compătimesc pentru festa pe care i-a jucat-o Tarrug.

Era prea tânără ca să te întâlnească pe tine, prea al naibii de tânără. Dacă ar mai fi avut parte de câțiva ani în care să acumuleze înțelepciune, atunci ar fi înțeles că tu ești dincolo de orice mântuire posibilă. Era însă tânără, și proastă, așa cum suntem toți la vârsta aia. N-a putut rezista provocării de a face bine, de a-ți aduce puțină lumină în temniță. Când ajungi la vârsta mea, oclești la mare depărtare cauzele pierdute.

– Eu nu sunt pierdut, nici lui Chi-ri, nici lui Thoale. Îl voi ucide pe Anstid. Iar asta mulțumită Anastasiei, fiindcă ea a fărâmat vraja Stăpânului aceluia asupra mea.

– Vai, vai, vai, ia ascultați-l! Încetează să mai citești ce scrie, Dariat, și învață cu inima ta. Doar pentru că Anastasia ți-a spus numele Stăpânilor și Stăpânelor noastre nu înseamnă că tu îi cunoști. Nu-l vei ucide pe Anstid. Rubra nu-i un Stăpân al tărâmurilor, ci un tipar de memorie vechi și belit. Sigur că da, mintea lui care a luat-o razna îl face amar și răzbunător, așa cum este și aspectul lui Anstid, dar el nu-i autentic. Ura nu va dispărea din univers, doar pentru că arunci în aer un habitat. Poți să-nțelegi asta, nu?

Da, băiete, răspunde la întrebare. Mă interesează. Du-te-n pizda mă-tii!

Păcat că n-ai urmat universitatea; școala străzii nu-i niciodată suficientă când trebuie să stai pe propriile tale picioare în arena dezbaterilor intelectuale.

Dariat se sili să se calmeze, conștient de viermișorii de lumină ce-i roiau peste haine. Un surâs timid îi înflori pe buze.

– Da, pot să-nțeleg asta. În plus, fără ură n-ai putea ști niciodată cât de dulce este dragostea. Avem nevoie de ură.

– Așa da! începu ea să aplaude. O să facem totuși din tine un Punte-stelară.

– E prea târziu pentru așa ceva. Și tot o să-l detonez pe Rubra.

– Sper că nu înainte s-o șterg de aici.

– O să te scot eu.

Și de al cui ajutor o să ai nevoie pentru asta?

– Cum? întrebă Tatiana.

– Să fiu sincer, nu știu. Dar voi găsi o cale. Măcar atât îți datorez ție și Anastasiei.

Bravo, Sir Galahad! Până una-alta, au sosit trei nave.

Și?

Păi, sunt din Noua Californie: o fregată și două nave trader capabile de luptă. Cred că actualul nostru statu-quo s-ar putea schimba.

Șoimii-de-vid aflați în misiune de observare percepură cele trei nave stelare adamiste care ieșiră din salturile TTZ la douăsprezece mii de kilometri de Valisk. După ce panourile de termopurjare, bateriile de senzori și antenele de comunicații se depliară, șoimii-de-vid începură să recepteze transmisiuni pe microunde de lățime de bandă mare. Navele emiteau știri și reportaje în tot sistemul Srinagar, spunându-le tuturor celor interesați cât de bine se descurca Organizația și cum prospera Noua Californie. Câteva reportaje destul de

lungi povesteau despre posedați care vindecau rănile și oasele fracturate ale non-posedaților.

Singurul lucru pe care nu-l putură intercepta șoimii-de-vid fu semnalul dintre nave și Valisk. Indiferent ce anume s-ar fi comunicat, avu drept rezultat sosirea a opt șoimi-de-iad, care escortară navele stelare de la Noua Californie la spațioportul habitatului.

Alarmat de implicația extinderii influenței lui Capone în sistemul Srinagar, Consensul îi ceru lui Rubra să monitorizeze îndeaproape evenimentele. Pentru prima dată, el nu se împotrivi.

Kiera o așteptă pe Patricia Mangano la capătul pasajului care suia la incinta axială aflată la trei kilometri deasupra ei. Fără vagonetele tubului, toate urcările și coborârile trebuia făcute cu piciorul. Începând de la incinta axială, pasajul conținea o scară verticală pe primul kilometru, care lăsa locul unei scări normale, în pantă, pe ultimii doi kilometri, pe măsură ce curbura devenea mai pronunțată. Se sfârșea la doi kilometri deasupra bazei calotei polare, ieșind de pe carcasa din polip pe un platou de tip terasă, la care se ajungea pe un drum cu serpentine.

Din fericire, platouri similare dispuse în jurul calotei polare le ofereau acces la saloanele teraselor de andocare. Ceea ce însemna că toți încetaseră să mai utilizeze spațioportul invers rotativ.

Dacă Patricia era iritată de timpul și efortul fizic necesare coborârii, sentimentele ei fură ascunse mai profund decât putea discerne Kiera. Când ieși în

lumină, trimisa lui Capone zâmbi, pur și simplu încântată, privind în jur. Kiera fu nevoită să admită că platoul micuț era un punct de observație excelent. Benzile distincte de culoare ce cuprindeau interiorul Valiskului străluceau coerent în emisia neîncetată a tubului de lumină axial.

Patricia își feri ochii cu o palmă și cercetă lumea micuță.

– Nimic din ce ți-ar fi spus cineva nu te-ar fi putut pregăti pentru așa ceva.

– Pe vremea ta nu aveați habitate? întrebă Kiera.

– Nici vorbă! Eu sunt o fată care n-a depășit secolul XX. Al ne preferă pe noi ca locotenenți, fiindcă în felul ăsta ne înțelegem mai bine unii pe ceilalți. Cu unii dintre cei moderni, abia dacă pricep un cuvânt din zece.

– Eu sunt din secolul al XXIV-lea. N-am pus în viața mea piciorul pe Pământ.

– Ești norocoasă.

Kiera făcu semn către camioneta neacoperită care staționa la capătul drumului. Bonney stătea pe bancheta din spate, cu ochii în patru.

Kiera porni motorul și începu să șofeze pe drum.

– Te previn din capul locului: Rubra aude orice spui în loc deschis. Credem că el le transmite edeniștilor cam tot ce se-ntâmplă aici.

– Ceea ce am de spus este secret, rosti Patricia.

– Mă gândisem eu. Nu-ți face griji, avem și niște camere „curate".

Pentru Rubra nu fu prea dificil să se infiltreze în turnul rotund de la baza calotei polare nordice. Trebuia doar să fie atent. Posedații puteau detecta oricând animalele mici, ca șoarecii și liliecii, pe care le distrugeau complet printr-o salvă de foc alb. De aceea trebuia să recurgă la servitori mai puțin obișnuiți.

În adâncurile cavernelor calotei polare sudice fură utilizate incubatoare pentru a crește insecte ale căror ADN-uri fuseseră stocate, nefolosite, de pe timpul germinării Valiskului: miriapode și albine cu afinitățile controlate individual de subrutine.

Albinele zburară drept în caverna principală, unde hoinăriră printre taberele temporare ridicate în jurul recepțiilor zgârie-stelelor. Acoperirea nu era perfectă, dar Rubra căpătă mai multe informații despre cele ce se întâmplau în corturi și căsuțe, acolo unde erau blocate percepțiile sale uzuale.

Miriapodele fură transportate de păsări și depozitate pe acoperișul turnului și pe alte clădiri înalte. Aidoma păianjenilor pe care agenția de contrainformații edenistă îi utiliza pentru a se infiltra la țintele aflate sub observare, ele se deplasau pe conducte de ventilație și cabluri, ascunzându-se imediat înapoia grătarelor și mufelor, de unde puteau examina interiorul.

Desfășurarea lor le îngădui lui Rubra și Consensului Kohistan să o vadă pe Kiera aducând-o pe Patricia Mangano în sala de ședințe a Magellanic Itg. Pe Patricia o însoțea un asistent, în timp ce Kiera îi adusese pe Bonney și pe Stanyon. La discuții nu mai participa nimeni din noul consiliu conducător al Valiskului.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Patricia, după ce se așezase pe un scaun la masa cea mare.

– În ce privință? răspunse precaut Kiera.

– Haide, haide! Șoimii voștri de iad bântuie prin Confederație cu misiunea de a aduce înapoi corpuri vii. Iar habitatul pare o tabără de refugiați din Lumea a Treia, rămasă din secolul meu. Voi trăiți aici în Epoca Fierului. Este lipsit de sens. Bitekul este unica tehnologie care continuă să funcționeze în prezența noastră. Ar trebui s-o impuneți în apartamentele zgârie-stelelor.

– Pot să-ți răspund printr-un singur cuvânt la întrebarea „Ce s-a-ntâmplat?", spuse Kiera amar. Rubra! Este tot în straturile neurale. Unicul expert în afinitate pe care-l aveam și care l-ar fi putut scoate de acolo a... eșuat. Asta înseamnă că trebuie să înaintăm prin zgârie-stele centimetru cu centimetru pentru a le curăța și a le face sigure pentru noi. O s-ajungem și acolo. Va dura ceva timp, dar, la urma urmelor, avem o eternitate la dispoziție.

– Ați putea să plecați de aici.

– Nu cred.

Patricia se lăsă pe spate și rânji larg.

– Ah, da! Asta ar însemna să coborâți pe o planetă, iar acolo nu ți-ai mai putea menține poziția și autoritatea.

– Aș putea proceda la fel ca Al Capone. Oamenii au nevoie de guverne, de organizare. Rasa noastră este foarte orientată social.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că aici ne descurcăm foarte bine. Vrei să zici că ai bătut atâta cale doar pentru înțepăturile astea ieftine?

– Câtuși de puțin. Mă aflu aici ca să-ți ofer un târg.

– Așa?

– Antimaterie în schimbul șoimilor-de-iad.

Kiera îi privi pe Bonney și pe Stanyon; chipul celui din urmă se luminase de interes.

– Ce crezi c-am putea face noi cu antimateria?

– Ceea ce am făcut și noi, zise Patricia. Să faceți praf rețeaua DS a lui Srinagar. După aceea veți putea pleca din mizeria asta. Planeta vă va fi larg deschisă. Și întrucât veți conduce invazia, veți putea modela societatea care se va naște printre posedații de acolo. Așa procedează Organizația. Noi începem, noi conducem. Succesul vostru aici va depinde de cât sunteți de buni. Organizația Capone este cea mai bună.

– Dar nu-i perfectă.

– Voi aveți problemele voastre, noi le avem pe ale noastre. Șoimii-de-vid edenișți fac o mulțime de necazuri flotei noastre. Pentru a lupta cu ei avem nevoie de șoimii-de-iad. Câmpurile lor de distorsiune pot localiza bombele stealth cu care suntem atacați.

– Interesantă propunere.

– Te rog nu-ncerca să te târguiești. Ar fi insultător. Noi avem o problemă iritantă, în vreme ce pe voi vă pândește un dezastru potențial.

– Dacă nu te ofensează prea mult întrebarea, câtă antimaterie oferiți?

– Atât cât este necesar, plus navele cu care s-o utilizați, cu condiția de a vă respecta partea de înțelegere. Câți șoimi-de-iad puteți oferi?

– Unii sunt plecați pentru preluarea puștilor Morții Nopții, însă probabil că vă pot da șaptezeci.

– Crezi că pot fi ținuți sub control și făcuți să asculte ordinele?

– Ah, da.

– Cum?

Kiera surâse încântată.

– Este ceva ce voi nu veți putea reproduce niciodată. Noi le putem da sufletelor posesoare corpuri umane, fără să se mai întoarcă în lumea de dincolo.

– Abil. Atunci batem palma?

– Nu încă. Voi merge personal la Noua Californie și voi discuta cu Capone. În felul acesta amândoi vom ști cât de mult ne putem încrede unul în celălalt.

Kiera rămase în sală după plecarea Patriciei.

– Asta schimbă totul, se adresă ea lui Bonney. Chiar dacă nu căpătăm suficientă antimaterie pentru a cuceri Srinagar, ne va oferi amenințarea necesară pentru a împiedica alt atac al șoimilor-de-vid.

– Așa se pare. Crezi că te poți bizui pe Capone?

– Nu sunt sigură. Trebuie să aibă al naibii de multă nevoie de șoimii-de-iad, altfel nu ar fi oferit antimateria. Nici dacă ar deține o stație de producție n-ar fi chiar din abundență.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Vârful limbii îi linse buzele, o mișcare rapidă printr-un șfichi de carne despicată. Fie că vom pleca de aici pe Srinagar, fie că voi trata cu Capone ca să ne ofere destule corpuri ca să umplem habitatul. Indiferent ce vom face, nu mai avem nevoie de rahatul ăla de Dariat. Ocupă-te de asta.

– Să fii convinsă.

Puteți opri plecarea șoimilor-de-iad? întrebă Rubra.

Nu, dacă sunt șaptezeci, răspunse Consensul Kohistan. **Sunt totuși înarmați cu un număr considerabil de viespi de luptă convenționale.**

Futu-i!

Dacă Kiera va obține într-adevăr de la Capone viespi de luptă cu antimaterie, nu credem că vom putea asigura un nivel adecvat de consolidare a rețelei de Defensivă Strategică a lui Srinagar. Este posibil să cucerească planeta.

Atunci chemați Marina Confederației. Srinagar și-a plătit taxele, nu?

Da. Nu există însă nicio garanție că Marina va răspunde. Și-a desfășurat resursele pe o zonă întinsă.

Atunci apelați la Jupiter. Ei trebuie să aibă escadrile de rezervă.

Vom vedea ce se poate face.

Dați-i drumul. Între timp trebuie luate unele decizii importante. De către mine și Dariat, laolaltă. Și nu cred că Bonney Lewin ne va mai acorda mult timp.

Erick era convins că explozia, urmată de manevra la fel de violentă de stabilizare a capsulei, îi smulsese unele pachete nanonice medicale. Simțea linii distincte de presiune acumulându-se sub costumul IIS, care nu puteau fi altceva decât scurgeri de fluide. Fie sânge, fie substanțe nutritive pentru țesuturile artificiale, provenite de la pachete și suplimentele lor – nu era sigur care anume. Mai bine de jumătate nu-i mai răspundeau la datavizări.

Cel puțin asta însemna că nu puteau contribui la sentințele teribile ale programului medical cu privire la starea lui fiziologică actuală. Brațul drept nu-i răspundea la niciun soi de impulsuri nervoase și nici nu recepta senzații de la el. Unicul factor pozitiv era confirmarea că sângele continua să circule în interiorul noilor mușchi și al țesuturilor artificiale.

Nu putea face mare lucru pentru rectificarea situației. Matricele electronice de rezervă ale capsulei nu aveau suficientă energie ca să activeze sistemul de susținere biotică intern. Atmosfera rarefiată atinsese deja temperatura de minus zece grade și scădea rapid. Iar pentru a răsuci și mai mult cuțitul în rană, un dulăpior cu echipamente de supraviețuire în cazuri de urgență, care conținea pachete nanonice medicale sterile, se deschisese în plafon deasupra lui, revărsându-și conținutul peste tot.

Se aprinseseră și luminile de avarie, proiectând în compartiment o strălucire albastru-palid slabă. Pe majoritatea suprafețelor se forma chiciură, care acoperea puținele display-uri de holoecrane ce rămăseseră

active. Diverse piese fuseseră smulse și desprinse de la locurile lor și se roteau aleatoriu prin aer, azvârlind umbre aviare peste cușetele de accelerație.

Problema potențială cea mai neplăcută o reprezentau căderile intermitente ale datavizărilor calculatorului de zbor. Erick nu era pe deplin convins că se putea încrede în afișajul său de statut. Calculatorul răspundea totuși la comenzi simple.

Întrucât situația sa personală era stabilă pentru moment, comandă desfășurarea senzorilor capsulei. Trei dintre cei cinci răspunseră și tuburile aidoma unor pistoane glisară afară din învelișurile de spumă nultermică. Începură să scaneze de jur împrejur.

Programele de astronavigație corelară încetișor câmpul stelar înconjurător. Dacă funcționau corect, atunci *Tigara* se materializase la aproximativ cincizeci de milioane de kilometri de coordonatele pe care le dorise. Ngeuni era doar o stea verde-albastră deloc remarcabilă, de o parte a primarei sale A2 strălucitoare.

Bărbatul nu știa dacă semnalul de ajutor al capsulei avea să fie detectat. Coloniile de etapa I nu aveau sateliții de comunicații cei mai sofisticați. Comandă rețelei de antene în fază a capsulei să focalizeze pe planeta îndepărtată, dar nu primi niciun răspuns. Repetă instrucțiunea, cu același rezultat.

Calculatorul de zbor rulă un diagnostic care-i afișă un cod „Sistem Nefuncțional". Fără a ieși din capsulă pentru a examina rețeaua, nu putea preciza ce se întâmplase.

Era singur.

Izolat.

La cincizeci de milioane de kilometri de o posibilă salvare.

La ani-lumină de locul unde trebuia, neapărat, să fie.

Acum nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Începu să deconecteze toate echipamentele, cu excepţia rachetelor de poziţionare, a sistemului de ghidare care le comanda şi a calculatorului în sine. Judecând după frecvenţa declanşărilor rachetelor, capsula înregistra scăpări de gaze. Ultima baleiere de diagnoză înainte de închiderea senzorilor interni nu putu detecta ce anume.

După ce reduse la minimum consumul de energie, Erick apăsă comutatorul de dezactivare al plasei sale de fixare. Până şi aceasta păru să aibă probleme de funcţionare, abia pliindu-se dedesubtul părţii laterale a capitonajului. Când se ridică de pe cuşetă, Erick percepu deplasarea unor fluide peste abdomenul său. Dacă se mişca foarte lent, efectul respectiv (poate şi pericolul) era moderat.

Instruirea intră în acţiune şi Erick începu să indexeze echipamentul pentru situaţii de urgenţă, care se desfăşurase din plafon. În clipa aceea îl izbi în plin şocul emoţional. Pe neaşteptate se pomeni tremurând violent şi se prinse cu disperare de o dinghi din silicon programabil, pentru patru persoane.

Îşi indexa poziţia! Ca orice bun cadet din anul întâi...

Un râset spart bolborosi pe lângă tubul respirator al costumului IIS. Siliconul negru-lucios care-i

acoperea ochii deveni permeabil pentru a purja fluidul sărat ce-i ardea pleoapele strânse puternic.

În viața lui nu se simțise atât de neajutorat. Chiar și atunci când posedații intraseră în *Răzbunarea lui Villeneuve*, el fusese în stare să facă ceva. Să se lupte, să-i lovească... când se deplasase pe orbită în jurul Noii Californii, cu Organizația gata să-i distrugă la prima mișcare suspectă, fusese capabil să stocheze majoritatea imaginilor senzorilor. Întotdeauna existase ceva, o modalitate de a fi constructiv.

Acum însă era umilitor de conștient de faptul că mintea i se năruia, urmându-i corpul bătrân și zdrențuit. Teama crescuse și voia să-l înghită, curgând iute din cotloanele întunecate ale punții. Îi cauza o cefalee mult mai acută decât ar fi putut produce vreodată o rană fizică.

Mușchii care-i mai funcționau nu țineau seama de nicio urmă de dorință care ar mai fi putut dăinui, astfel încât rămăsese degradant de încleștat de dinghi. Absolut toate rezervele de determinare și fermitate îi fuseseră secătuite. Nici măcar programele ubicui nu-i mai puteau sprijini capacitatea intelectuală.

Era prea slăbit pentru a continua să trăiască și prea înspăimântat pentru a muri; Erick Thakrar ajunsese la capătul liniei.

La opt kilometri vest de Poarta-stâncoasă, Cochrane apăsă claxonul autobuzului Cruciatul Karmic și părăsi șoseaua. Celelalte trei vehicule din convoi se legănară peste acostamentul ierbos și se opriră în urma sa.

– Puştameţilor! răcni Cochrane spre copiii care se hârjoneau peste scaune. Haide, ieşirea pentru marea-ntunericime!

Apăsă butonul roşu de pe bord şi uşile fâsâiră, deschizându-se. Copiii se revărsară dinăuntru ca un torent dintr-un dig spart.

Cochrane îşi puse ochelarii purpurii pe ochi şi coborî din autobuz. Stephanie şi Moyo se apropiară de el, braţ la braţ.

– Este un loc bun, rosti femeia.

Convoiul se oprise în capul unei văi line, complet acoperită de pătura uruitoare de nor stacojiu, astfel încât piscurile munţilor erau invizibile.

– Călătoria asta pe drumuri necunoscute e mişto-acă rău de tot.

– Aşa este.

Cochrane materializă o ţigară groasă.

– Poşteşti?

– Nu, mulţumesc. Ar fi mai bine să mă apuc să le pregătesc ceva pentru cină.

– Cool! Nu simt niciun fel de vibraţii nasulii pe aici. Aş vrea să stau de veghe, să m-asigur că nazgulii nu dau roată pe deasupra.

– Perfect.

Stephanie îi surâse cu drag şi se duse în partea din spate a autobuzului, unde se afla compartimentul mare pentru bagaje. Moyo începuse să scoată ustensilele pentru gătit.

– Până mâine seară ar trebui s-ajungem la Podul-de-lanţuri, rosti bărbatul.

– Da. Știi, nu-i tocmai la ceea ce mă așteptam când am pornit la drum.

– Predictibilitatea este plictisitoare, zise el și așeză pe sol grătarul mare de camping, ajustându-i picioarele din aluminiu pentru a fi perfect orizontal. În plus, cred c-a ieșit foarte bine.

Stephanie privi în jurul taberei improvizate și încuviință aprobator; aproape șaizeci de copii erau risipiți în jurul vehiculelor oprite. Misiunea lor privată de ajutorare a câtorva copii pierduți crescuse rapid într-un efect de avalanșă.

În prima zi fuseseră opriți de patru ori de diverși indivizi, care le spuseseră pe unde se ascundeau copii non-posedați. În a doua zi în autobuz erau înghesuiți peste douăzeci de copii; atunci se oferise Tina Sudol să-i însoțească. Rana și McPhee li se alăturaseră în ziua a treia, adăugând încă un autobuz.

Acum erau patru vehicule și opt adulți posedați. Nu mai mergeau drept către granița de la capătul lui Mortonridge, ci parcurgeau mai degrabă un traseu în zigzag, vizitând cât de multe așezări puteau, pentru a culege copii. Oamenii lui Ekelund, care dezvoltaseră pe Mortonridge ceva similar unui guvern, mențineau rețeaua de comunicații între localitățile mai mari, deși la o capacitate considerabil mai redusă decât anterior. Veștile despre înaintarea Stephaniei se răspândiseră și în unele locuri copiii așteptau deja autobuzele, ba chiar, în două rânduri, fuseseră îmbrăcați frumos și avuseseră pachetele cu mâncare de la

posedații care-i îngrijiseră. Asistaseră la câteva despărțiri pline de lacrimi.

După ce copiii mâncaseră, se spălaseră și fuseseră duși în corturi, Cochrane și Franklin Quigley retezară ramuri din copaci și începură să facă un foc de tabără. Adulții se instalară în jurul său, bucurându-se de lumina galbenă a flăcărilor, care alunga iluminarea rubinie permanentă a norilor.

– Cred c-ar trebui să renunțăm la ideea de a ne întoarce într-un oraș după ce terminăm cu copiii, spuse McPhee. Ne-nțelegem bine între noi, așa c-ar trebui să-ncercăm o fermă. Orașele au început de acum să ducă lipsa alimentelor. Am putea cultiva, pentru a le vinde recolta. În felul ăsta ne-am ocupa timpul cu ceva.

– Nu s-a-ntors decât de o săptămână și deja s-a plictisit, mormăi Franklin Quigley.

– Plic-ti-si-tor, zise Cochrane și suflă prin nări fuioare gemene de fum.

Acestea descriseră spirale prin aer și loviră aidoma unor cobre nasul lui McPhee.

Scoțianul uriaș făcu un gest scurt din mână și fumul se veșteji, se preschimbă în gudron și căzu pe pământ.

– Nu m-am plictisit, însă trebuie să facem ceva. Este logic să gândim spre viitor.

– Poate că ai dreptate, zise Stephanie. Nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc în vreuna dintre așezările prin care am trecut până acum.

– După cum văd eu lucrurile, rosti Moyo, posedații se dezvoltă în două grupuri.

– Te rog, nu mai folosi cuvântul ăsta, interveni Rana.

Stând cu picioarele încrucișate lângă Tina Sudol care era flamboaiant de feminină, Rana părea extrem de androgină cu părul tuns scurt și puloverul albastru, larg.

– Care cuvânt? întrebă Moyo.

– „Posedare." Îl consider jignitor și dăunător.

– Așa-i, păpușică! chicoti Cochrane. Noi nu suntem posesori, ci doar un fel de dezavantajați dimensional.

– Poți numi cum dorești situația noastră de situare intercontinuumuri, replică femeia prompt, dar nu poți camufla peiorativul termenului. Complexul industrial militar al Confederației îl utilizează pentru a ne demoniza, astfel încât să poată justifica creșterea cheltuielilor cu programele de înarmare.

Stephanie își lipi fața de brațul lui Moyo pentru a-și înăbuși chicotul.

– Haide, haide, făcu Franklin, nici noi nu suntem chiar în tabăra sfinților.

– Percepția moralității comune este întărită exclusiv de circumstanțele societății dominate de masculi. Circumstanțele noastre actuale, noi și unice, ne cer să reevaluăm moralitatea aceea inițială. Întrucât este clar că în cadrul rasei umane nu există suficiente corpuri vii, proprietatea senzorială ar trebui distribuită pe o bază echitabilă. Nu are rost ca viii să protesteze în privința noastră. Avem aceleași drepturi ca și ei la input senzorial.

Cochrane scoase țigara de marijuana din gură și o examină cu tristețe.

– Nenicuță, mi-aș dori să pot materializa rătăcirile din capul tău.

– Ignoră-l, scumpo, vorbi Tina Sudol către Rana. Este un exemplu perfect de brutalitate masculină.

– Bănuiesc așadar că nici nu poate fi vorba de un futai la noapte, nu-i așa?

Tina își supse teatral obrajii și-l fulgeră cu privirea.

– Pe mine mă interesează doar bărbații.

– Și așa a fost dintotdeauna, șopti McPhee fără subtilitate.

Cu degetele unei mâini cu manichiură impecabilă, Tina își dădu pe spate părul strălucitor și perfect coafat.

– Voi, bărbații, sunteți animale, toți – pur și simplu, duhniți a hormoni. Nu-i de mirare că am vrut să scap din temnița aceea de carne în care am trăit.

– *Cele două grupuri*, reluă Moyo, par a fi cei care doresc să rămână pe loc, de pildă proprietarii de cafenele, și cei fără astâmpăr – ca noi, presupun, deși noi suntem o excepție. Grupurile se completează perfect. „Nomazii" merg de colo-colo, jucând rolul turiștilor, absorb imagini și experiențe și oriunde ar ajunge se întâlnesc cu „staționari", cărora le povestesc despre călătoriile lor. În felul acesta ambele tipologii capătă ceea ce doresc. Ambele există pentru a se bucura de experiențe noi; unora le place să umble în căutarea lor, altora le place să le fie aduse.

– Crezi că așa se va-ntâmpla de acum înainte? întrebă McPhee.

– Da. În cep să cred că ăsta este tiparul în care ne vom stabili.

– Dar pentru câtă vreme? Dorința de a vedea și a simți nu-i decât o reacție adusă din lumea de dincolo. După ce ne vom face plinul, natura umană va reveni. Oamenii doresc să ducă o viață stabilă, să aibă o familie. Procrearea este imperativul nostru biologic, însă noi n-o vom putea face niciodată. Vom fi întotdeauna frustrați.

– Mi-ar plăcea să-ncerc, rosti Cochrane. Eu și Tina putem face oricând copilași în cortul meu.

Tina îi aruncă o singură privire dezgustată și se cutremură.

– Dar copiii n-ar fi ai tăi, îi atrase atenția McPhee. Ăsta nu-i corpul tău și în niciun caz nu-i ADN-ul tău. Tu nu vei mai avea niciodată un copil – nu un copil care să fie cu adevărat al tău. Etapa aceea a vieților noastre s-a terminat și nu poate fi recâștigată oricât de multă abilitate energistică am cheltui.

– În plus, zise Franklin, uitați de al treilea tip de posedați care umblă printre noi. „Tipul" Ekelund, pe care-l cunosc bine. Am fost cu ea în primele două zile. Părea să știe ce face. Aveam „obiective" și „misiuni-țintă" și „structuri de comandă"... și să-l ferească Dumnezeu pe cel care nu-i asculta pe fasciștii ăia. Ekelund este pur și simplu o obsedată de putere, stăpânită de un complex napoleonic. Are mica ei armată de aspiranți duri, care bântuie peste tot în uniforme de camuflaj și se visează renașterea brigăzilor de Forțe Speciale. Îi vor hărțui întruna pe pușcașii marini

regali de dincolo de graniță, până ce Prințesa se va sătura în asemenea măsură de noi, încât va rade Mortonridge cu bomba nucleară, până la roca de bază.

– Situația aceea nu va dura, spuse McPhee. Peste o lună, peste un an, Confederația se va prăbuși. Voi n-ascultați șoaptele din lumea de dincolo? Capone își mobilizează serios forțele. Nu va trece mult până ce flota Organizației va efectua un salt la Ombey, iar atunci Ekelund nu va avea cu cine să se mai lupte și structura ei de comandă va dispărea pur și simplu. După aceea nimeni nu va mai face ce ordonă ea, pe vecie.

– Eu nu vreau să trăiesc pe vecie, zise Stephanie. Vorbesc foarte serios. Mi se pare ceva aproape la fel de înfricoșător ca întemnițarea în lumea de dincolo. Noi nu suntem făcuți pentru a trăi o eternitate, nu putem face față la așa ceva.

– Relaxează-te, păpușă, interveni Cochrane. Pe mine nu m-ar deranja să-ncerc nițel eternitatea; reversul ei este nașparlia cea mare.

– Ne-am întors de o săptămână și deja Mortonridge se destramă. Abia dacă mai există alimente... nimic nu funcționează cum trebuie...

– Acordă-i o șansă, spuse Moyo. Toți suntem încă șocați, nu știm cum să controlăm puterea asta nouă pe care o avem, iar non-posedații vor să ne vâneze și să ne azvârle înapoi. În asemenea circumstanțe este greu să te aștepți la civilizație instantanee. Vom găsi o cale de adaptare. De îndată ce restul lui Ombey va fi posedat, vom scoate planeta complet din universul

ăsta. Iar după aceea lucrurile vor fi altfel. O să vezi; asta nu-i decât o etapă intermediară.

Își puse brațul în jurul femeii, care se rezemă de el și îl sărută ușor, cu mintea strălucind de prețuire.

– Așa-i, iubăreților, rosti Cochrane. În timp ce voi o să vă regulați toată noaptea ca iepurașii-n călduri, cine se duce-n oraș să caute ceva de haloimes?

Am detectat o baliză, anunță Edwin cu mintea înfierbântată de triumf.

Pe puntea lui *Oenone*, nivelul comun de încordare se reduse cu un suspin mintal puternic. Sosiseră pe orbita lui Ngeuni cu douăzeci de minute în urmă. Toți senzorii extinși. Echipajul în stare de alertă I. Armele despiedicate. Pregătiți pentru orice. Să-l recupereze pe Thakrar... Să lupte cu nave stelare posedate care-l capturaseră pe Thakrar...

Și nu se întâmplase nimic. Pe orbită nu exista nicio navă, iar micuța tabără-avanpost a companiei de dezvoltare de pe planetă nu le răspundea la apeluri.

Oenone acceleră pe o orbită polară înaltă și Edwin activă toți senzorii pe care-i aveau.

Un soi de semnal al unei capsule de salvare, foarte slab. Totuși codul de identificare este clar al lui *Tigara*. Probabil că nava s-a dezintegrat.

Fixează-te pe el, te rog, spuse Syrinx. Conștientiza datele de astronavigație ale senzorilor care se revărsau în matricea de procesoare bitek. Pe baza lor, ea și *Oenone* înțelegeau exact unde se afla sursa semnalului în raport cu șoimul-de-vid.

Dă-i drumul!

Șoimul-de-vid înghiți printr-o gaură-de-vierme aproape lipsită de lungime internă. Lumina stelei doppleriză spre albastru când se răsuci într-o rozetă strânsă, care sărută carcasa și apoi se extinse. O capsulă de susținere biotică se rotea leneș la zece kilometri depărtare în fața terminusului, când *Oenone* țâșni afară. Spațiul cosmic local abunda în sfărâmături produse de sfârșitul violent al lui *Tigara*. Syrinx putea simți în propria-i minte masa capsulei, care atârna în câmpul de distorsiune al lui *Oenone*. Senzori și antene de comunicații din modulele de pe carcasa inferioară se direcționară către sfera ponosită.

Niciun răspuns de la capsulă, zise Edwin. **Detectez la interior niște circuite energetice active, dar sunt foarte slabe. Și-și purjează atmosfera.**

Oxley, Serina, plecați cu VSM-ul acolo, comandă Syrinx. **Aduceți-l aici.**

Prin intermediul senzorilor din costumul-armură al Serinei, echipajul lui *Oenone* văzu cum femeia se târî prin punțile capsulei de susținere biotică în căutarea căpitanului Thakrar. Interiorul era un talmeș-balmeș, cu echipamente smulse de pe batardouri, trape înțepenite, dulapuri ale căror uși se rupseseră și lăsaseră haine vechi și felurite mărunțișuri să plutească în imponderabilitate. Aerul nu mai exista, iar unele țevi plesniseră și eliberaseră globule de fluid, care după aceea înghețaseră bocnă. Serina fu nevoită să utilizeze un cuțit de fisiune de înaltă putere asupra zăvoarelor

ultimei trape, înainte de a se putea strecura pe punte. La început nici măcar nu recunoscu silueta în costum IIS încleștată de un container cu provizii și echipamente de urgență de pe plafon. Granule de chiciură se solidificaseră peste ea, așa cum făcuseră de altfel pe toate suprafețele, sclipind sur prăfos sub razele aruncate de proiectoarele căștii. În poziția aceea fetală, Thakrar semăna cu o gigantică larvă mumificată.

Cel puțin și-a pus costumul, zise Oxley. **Detectezi vreo emisie de infraroșii?**

Verifică mai întâi blocul electronic, spuse Syrinx.

Negativ în privința emisiilor de bruiaj electronic. Nu-i posedat. Însă este viu. Costumul are două grade peste temperatura ambientală.

Ești sigură că nu-s pur și simplu reziduuri termice de căldură naturală din partea corpului? Costumele acelea sunt foarte bine izolate. Dacă-i viu, atunci nu s-a mai clintit de când s-a format chiciura pe el. Asta trebuie să fi fost cu ore în urmă.

Blocul procesor bitek al Serinei îi converti glasul afinitate în datavizare directă.

– Căpitane Thakrar? Recepționezi? Suntem edeniști de la Golomo; ți-am primit mesajul.

Silueta acoperită de gheață nu se clinti. Femeia așteptă un moment, apoi înaintă către ea. **Tocmai am datavizat spre procesorul costumului, cerând o actualizare de statut. Încă respiră. Oh, la naiba!**

Toți văzură în același timp modulele medicale suplimentare ancorate de Thakrar prin tubulețe din plastic, care treceau prin materialul costumului IIS.

Pe două module, sub învelișul de chiciură străluceau leduri roșii, celelalte erau complet negre. Toate tubulețele erau înghețate solid.

Adu-l înapoi, rosti Syrinx. **Cât poți de iute, Serina.**

Caucus aștepta cu o targă imediat lângă ecluza VSM-ului. *Oenone* încetase să mai genereze câmp gravitațional în toroidul echipajului, astfel încât Serina și Oxley să poată remorca fără greutate forma inertă a lui Thakrar prin tubul îngust. Picături erau împroșcate în urma ofițerului SCNC pe când înaintau; stratul de chiciură se topea în aerul cald. Îl așezară pe targă și *Oenone* readuse imediat gravitația în toroid, coborând din nou echipajul pe punte. Oxley ținea modulele medicale moarte, în vreme ce alergau pe coridorul central către infirmerie.

Dezactivează costumul, te rog, îi ceru Caucus Serinei, după ce împinseră targa sub scanerul de diagnoză. Femeia transmise comanda la procesorul de control al costumului, care examină mai întâi ambientul extern și abia apoi se conformă. Siliconul negru se retrase de pe epiderma lui Thakrar, lunecându-i de pe extremități și glisând lin spre gât. Fluide întunecate începură să păteze targa. Syrinx strâmbă din nas înaintea mirosului și-și acoperi nările cu palma.

Este bine, întrebă *Oenone*.

Încă nu știu.

Te rog, Syrinx, el este cel rănit, nu tu. Te rog, nu-ți reaminti asta.

Scuză-mă. Nu știusem că a fost atât de evident.

Pentru ceilalți poate că nu.

Mă face și pe mine să-mi reamintesc, nu neg. Totuși rănile lui sunt mult diferite.

Durerea rămâne durere.

Durerea mea este doar o amintire, recită tânăra; în mintea ei, vorbise glasul lui Wing-Tsit Chong. **Amintirile nu dor, ci doar influențează.**

Caucus făcu o grimasă la vederea corpului care fu dezvelit. Brațul drept al lui Thakrar era nou, asta măcar era evident. Pachetele medicale care-l înveliseră de jur împrejur fuseseră mișcate de la locul lor și deschiseseră spintecături largi în pielea imatură, translucidă. Mușchii din țesuturile artificiale erau vizibili; membranele lor care se uscau căpătaseră o tentă septică urâtă. Cicatricele și grefele epidermice de pe picioare și trunchi se conturau roșu-livid pe fondul pielii albe ca omătul. Restul pachetelor păreau să se fi vestejit; suprafețele verzi se zbârciseră precum cauciucul îmbătrânit și-și ridicaseră marginile de pe carnea pe care ar fi trebuit s-o vindece. Fluide nutritive cu iz acru picurau din racordurile de intrare smulse.

Pentru o clipă Caucus nu putu decât să se holbeze cu stupoare revoltată. Pur și simplu nu știa de unde să înceapă.

Pleoapele vineții ale lui Erick Thakrar se deschiseră încetișor. Pe Syrinx o alarmă cel mai mult lipsa de confuzie a ochilor bărbatului.

– Erick, poți să m-auzi? întrebă Caucus cu glas exagerat de sonor. Ești în perfectă siguranță acum. Suntem edenişti şi te-am recuperat. Te rog să nu-ncerci să te mişti.

Erick deschise gura şi buzele îi tremurară.

– Te vom trata imediat. Blocurile de axoni îți mai sunt funcționale?

– Nu!

Fusese foarte clar, foarte ferm.

Caucus luă un spray anesteziant de pe masă.

– Programul este de vină, sau nanonicele neurale ți-au fost afectate?

Erick ridică brațul sănătos şi-l trecu pe dinapoia lui Caucus, apăsându-i spinarea cu încheieturile falangelor.

– Să nu m-atingeți, dataviză el. Am un implant nervos de detonare şi o să-l ucid odată cu mine.

Spray-ul căzu dintre degetele lui Caucus şi zăngăni pe punte.

Syrinx abia putu înțelege ce se petrecea. Mintea i se deschise instinctiv spre Caucus, oferind susținere gândurilor îngrozite. Tot echipajul procedă la fel.

– Căpitane Thakrar, sunt căpitanul Syrinx, iar acesta este şoimul meu de vid, *Oenone*. Te rog, dezactivează-ți implantul. Caucus nu intenționa să-ți facă niciun rău.

Erick râse, un horcăit neregulat care-i scutură tot corpul.

– Ştiu asta. Nu vreau să fiu tratat. Nu mă mai întorc, nu mai merg acolo. Nu din nou.

– Nimeni nu te va trimite nicăieri.

– O vor face. O fac întotdeauna. Așa sunteți voi, cei din Marină. Întotdeauna o ultimă misiune, o ultimă informație vitală care trebuie obținută, apoi totul va lua sfârșit. Niciodată nu se-ntâmplă însă așa. Niciodată!

– Înțeleg.

– Mincinoaso.

Tânăra arătă contururile pachetelor medicale, vizibile prin tunica ei.

– Să știi că am habar cu adevărat prin ce ai trecut. Pentru scurt timp am fost în mâinile posedaților.

Erick o privi speriat.

– Ei vor învinge. Dacă ai văzut de ce sunt în stare, o știi și tu. Noi nu putem face nimic.

– Cred că putem. Cred că trebuie să existe o soluție.

– Vom muri. Vom deveni ei. Ei sunt noi, noi toți.

Căpitane? Am linie de tragere directă pe el.

Syrinx era conștientă de Edwin care se afla în coridorul central, cu carabina maser ridicată. Țeava era îndreptată către spatele lui Erick Thakrar. Un flux de la procesorul de ochire al armei îi arăta că țintea exact șira spinării bărbatului. Microundele coerente i-ar fi retezat fasciculul nervos înainte de a putea folosi implantul.

Nu, spuse ea. **Nu încă. Merită eforturile noastre de a-l convinge să n-o facă.** Pentru prima dată după mult timp se înfuria pe un adamist fiindcă era exact asta – un adamist. O minte închisă, zăvorâtă etanș în țeasta ei. Lipsită de orice cale prin care să știe ce gândeau alții, necunoscând niciodată cu adevărat

iubirea, bunătatea sau simpatia. Ea nu-i putea spune în mod direct adevărul simplu. Nu în modul cel mai uşor.

– Ce vrei să facem noi? îi dataviză.

– Am informaţii, dataviză Erick. Sunt informaţii strategice.

– Ştim. Mesajul tău către Golomo spunea că sunt importante.

– Vi le voi vinde vouă.

O rafală colectivă de surprindere se înalţă din rândul echipajului.

– Bine, spuse Syrinx. Dacă am la bord preţul cerut, îl vei căpăta.

– Tau-zero, rosti Erick şi chipul îi deveni implorator. Spune-mi că aveţi un modul la bord. Pentru numele Domnului!

– Avem mai multe.

– Bun. Vreau să fiu băgat înăuntru. Ei nu pot pătrunde acolo.

– Bine, Erick. Te vom pune în tau-zero.

– Pentru totdeauna.

– Poftim?

– Pentru totdeauna. Vreau să rămân în tau-zero pentru totdeauna.

– Erick...

– M-am gândit la asta, m-am gândit mult şi s-ar putea să meargă. Realmente s-ar putea. Habitatele voastre pot rezista posedaţilor. Navele stelare adamiste nu funcţionează pentru ei, cel puţin nu la parametrii corespunzători. Capone este singurul care

are nave militare și nu le va putea menține funcționabile mult timp. Vor avea nevoie de întreținere, de piese de schimb. Finalmente nu le va mai putea utiliza. Atunci nu vor mai exista invazii, ci doar infiltrări. Iar voi nu vă veți coborî garda. O vom face noi, adamiștii, dar nu și voi. Peste o sută de ani, din rasa umană nu veți rămâne decât voi. Cultura voastră va dăinui pe vecie. Voi mă puteți ține în tau-zero pe vecie.

– Nu-i nevoie de asta, Erick. Îi putem învinge.

– Nu! zbieră el. Nu putem, nu putem, nu putem!

Efortul de a vorbi îl făcu să tușească chinuitor. Răsuflarea îi era de acum horcăită.

– Eu n-o să mor, dataviză el. N-o să fiu unul dintre ei; n-o să fiu ca micuța Tina. Draga și micuța de Tina... Dumnezeule, n-avea decât cincisprezece ani! Acum e moartă. Da' în tau-zero nu mori. Ești în siguranță. Este singura cale. Nici viață, dar nici lumea de dincolo. Ăsta-i răspunsul.

Foarte, foarte încet, își desprinse mâna de pe spinarea lui Caucus.

– Îmi pare rău, urmă el. Să știi că nu ți-aș fi făcut niciun rău. Vă rog, trebuie să faceți asta pentru mine. Vă pot spune unde va invada Capone data viitoare. Vă pot da coordonatele unei stații de antimaterie. Atât doar să-mi dai cuvântul tău de edenistă, de căpitan de șoim-de-vid; să-mi dai cuvântul că-mi vei duce modulul într-un habitat și că mă veți ține de-a pururi în tau-zero. Dă-mi cuvântul, te rog, nu-ți cer mare lucru!

Ce să fac? își întrebă tânăra echipajul.

Mințile li se contopiră, străbătute de compasiune și neliniște. Răspunsul, simți Syrinx, era inevitabil.

Se apropie și luă palma rece și umedă a bărbatului între mâinile ei.

– Bine, Erick, rosti ea încetișor dorindu-și o dată în plus măcar o secundă de comunicare autentică. Te vom pune în tau-zero, dar vreau în schimb să-mi promiți ceva.

Ochii lui Erick se închiseseră. Răsuflarea îi devenise extrem de superficială. Caucus radie îngrijorare față de afișajul scanerului de diagnoză. **Grăbește-te!** o îndemnă.

– Ce anume? întrebă Erick.

– Vreau acceptul tău de a te scoate din tau-zero dacă găsim o soluție corespunzătoare.

– N-o să găsiți.

– Dar dacă o găsim?

– Este o prostie.

– Nu, nu este. Edenismul a fost bazat pe speranță, pe speranța pentru viitor, pe credința că viața poate fi mai bună. Dacă ai încredere în cultura noastră că te vom păstra de-a pururi, atunci trebuie să crezi în asta. Iisuse, Erick, trebuie să crezi în ceva!

– Ești o edenistă foarte ciudată.

– Sunt o edenistă tipică. Ceilalți pur și simplu n-o știu încă.

– Perfect, batem palma.

– Voi vorbi cu tine în curând, Erick. Eu voi fi cea care te va trezi și-ți va spune.

– La sfârșitul universului, poate. Până atunci...

23

Alkad nu mai văzuse zăpadă de când plecase de pe Garissa. Pe vremea aceea nu se sinchisise niciodată să-şi indexeze amintirea iernii în nanonicele neurale. De ce să irosească stocare? Anotimpul sosea anual, spre marea încântare a lui Peter şi acceptarea ei mai degrabă morocănoasă.

Cea mai veche dintre toate înţelepciunile omeneşti: până când nu pierdem ceva, nu ştim ce am avut.

Acum, din apartamentul ei pe două niveluri din hotelul Mercedes, femeia privea ninsoarea căzând peste Harrisburg ca o cascadă silenţioasă, pe atât de inexorabilă, pe cât era de blândă. Imaginea aceea o făcea să-şi dorească să se alăture copiilor pe care-i putea zări zbenguindu-se în parcul de vizavi.

Fulguiala începuse în timpul nopţii, imediat după ce asolizaseră în spaţioport, şi nu încetase în cele şapte ore trecute de atunci. Jos, pe străzi, nervii se încingeau pe măsură ce traficul încetinea şi pavajele deveneau alunecoase de zloată. Mecanoizi municipali vechi, dublaţi de echipe formate din oameni înarmaţi cu lopeţi, se străduiau să înlăture nămeţii înalţi ce blocau arterele principale.

Tabloul nu era tocmai încurajator. Dacă economia naţiunii Tonala era atât de jalnică, încât să utilizeze forţă de muncă umană pentru a curăţa străzile capitalei...

Deocamdată Alkad izbutise să rămână focalizată asupra obiectivului. Era mândră de asta; după toate

obstacolele ce-i fuseseră ridicate în cale, se dovedise îndeajuns de plină de resurse pentru a păstra vie speranța. Chiar și când fusese la bordul lui *Tekas*, se gândise că în scurt timp va recupera Alchimistul.

Nyvan contribuise mult la a-i înrăutăți starea de spirit și încrederea. La asteroizii de pe orbită erau andocate nave stelare și companiile locale de astroinginerie îi puteau asigura probabil echipamentul dorit, dar în același timp decăderea planetei și suspiciunea nativă a locuitorilor ei îi trezeau îndoieli. O dată în plus, sarcina îi luneca printre degete. Dificultățile se cumulau împotriva femeii și acum nu mai avea poziții pe care să se retragă. Ea, Voy, Lodi și Eriba rămaseseră pe cont propriu și unica lor resursă o constituiau banii. Ținându-se de cuvânt, Prince Lambert plecase cu *Tekas* imediat după debarcarea lor. Spusese că mergea la Mondul, unde exista o Marină puternică și avea cunoștințe.

Alkad izbuti să se oprească din a-și accesa funcția temporală. Probabil că Prince Lambert efectuase deja al treilea salt TTZ și alt risc potențial de securitate dispăruse.

– Asta-i ceva nou, anunță Eriba.

Era întins pe lungimea fotoliului pentru două persoane și-și bălăngănea picioarele desculțe peste brațul său, abia putând să zărească holoecranul de pe peretele opus pe care se derula o emisiune de știri.

– Ce anume? întrebă Alkad.

Din clipa sosirii lor, tânărul se afundase în ştiri, comutând întruna între holoecran şi nucleele informative ale reţelei de comunicaţii.

– Tonala tocmai a decretat închiderea tuturor graniţelor. Cabinetul susţine că acţiunile Noii Georgia sunt făţiş ostile şi că nu se poate avea încredere în alte naţiuni. Reţelele DS continuă să se bombardeze reciproc cu impulsuri de război electronic.

Alkad făcu o grimasă. La sosirea lui *Tekas*, înfruntarea respectivă fusese în plină desfăşurare.

– Mă întreb în ce fel ne afectează pe noi. Este vorba despre graniţele de la sol, ori au de gând să interzică şi zborurile spaţiale?

– Nu s-a precizat.

Uşa piui şi Voy intră în salonul mare, dezbrăcându-şi pardesiul gros bleumarin şi scuturând pe mocheta albă picături murdare de zăpadă topită.

– Am stabilit o întâlnire pentru azi după-amiază la ora două. Am anunţat Ministerul Industriei că am venit să cumpărăm echipamente defensive pentru asteroizii Dorado şi mi-a fost recomandată compania Opia. Lodi a rulat o căutare prin nucleele de date locale şi a aflat că Opia deţine două staţii industriale asteroidale, plus un serviciu subsidiar pentru nave stelare.

– Sună promiţător, răspunse Alkad pe un ton reţinut.

Lăsase toată organizarea în seama lui Voy. Agenţiile aveau s-o caute pe Mzu, astfel încât deplasările prin oraş ar fi însemnat o invitaţie deschisă la necazuri. Folosirea paşaportului Daphine Kigano fusese şi aşa un risc, însă ea nu avusese altele pregătite.

– Promițător? Pe numele Mariei, este o lovitură drept în țintă. Ce doreai – Corporația Kulu?

– N-a fost o critică.

– În tot cazul, așa a sunat.

În timpul călătoriei, Voy revenise încetișor la temperamentul ei inițial, totuși Alkad nu era sigură dacă fata iritabilă recupera după moartea tatălui sau dacă reacționa față de ea.

– Lodi a găsit vreo navă stelară potrivită pentru angajare?

– Mai caută. Până acum a localizat peste cincizeci de vehicule comerciale blocate în interiorul sistemului din cauza carantinei. Majoritatea sunt andocate la stații de orbită joasă și la porturile asteroidale. El rulează comparații de performanțe pe baza cerințelor pe care ni le-ai dat. Sper doar să ne poate găsi una la o facilitate Tonala. Ai auzit despre restricțiile de la granițe? Se închid până și punctele de interfață cu rețelele celorlalte națiuni.

– Aceea este o problemă minoră, comparativ cu găsirea echipajului pentru navă.

– Ce vrei să spui?

– Zborul nostru nu face parte din categoria misiunilor pe care le atribui în mod normal mercenarilor. Nu sunt sigură că banii vor garanta loialitatea pentru misiunea asta.

– De ce nu spui așa, atunci? Pe numele Mariei, Alkad, cum să te pot ajuta, dacă te plângi întruna după ce faptele au avut loc? Fii mai cooperantă.

– O să țin minte, zise Alkad încetișor.

– Ar mai trebui să știm și altceva?

– Nu-mi trece nimic prin minte, dar dacă va fi cazul vei fi prima pe care s-o anunț.

– Bine. Am aranjat ca o mașină să ne ducă la sediul Opia. Compania de securitate de la care am închiriat-o ne pune la dispoziție și bodyguarzi. Vor fi aici într-o oră.

– Bine gândit, rosti Eriba.

– Elementar gândit! se răsti Voy. Suntem niște străini sosiți aici în toiul unei carantine impuse de Adunarea Confederației. Nu-i nici pe departe un scenariu optim, de vizibilitate redusă. Vreau să micșorez la minimum riscurile noastre.

– Atunci bodyguarzii ar trebui să fie de ajutor, rosti Alkad. Ar fi bine dacă te-ai odihni înainte să mergi la Opia. N-ai închis ochii de când am asolizat. La negocieri am nevoie să fii proaspătă.

Voy încuviință neîncrezător și intră în dormitorul ei.

Alkad și Eriba schimbară priviri și zâmbiră în același timp.

– A zis cu adevărat „scenariu de vizibilitate redusă"? întrebă tânărul.

– Mie așa mi s-a părut.

– Pe numele Mariei, terapia aia de detoxificare a fost o idee proastă!

– Cum era Voy înainte?

– Cam la fel, recunoscu el.

Alkad reveni cu privirea la fereastră și la ninsoarea care edulcora contururile clădirilor.

Ușa piui din nou.

– Ai comandat ceva la room-service? îl întrebă ea pe Eriba.

– Nu. Tânărul privi neliniștit ușa: Crezi că sunt bodyguarzii angajați de Voy?

– Dacă sunt ei, au sosit foarte devreme; iar dacă sunt profesioniști, ne-ar fi datavizat în prealabil.

Își luă poșeta și selectă un dispozitiv dinăuntru. Când datavizã procesorului de rețea din apartament să acceseze videocamera din coridor, nu primi niciun răspuns. Luminile murale din cristale fațetate începură să pâlpâie.

– Stai! îi spuse lui Eriba, care-și scosese pistolul laser. N-are niciun efect împotriva posedaților.

– Crezi...?

Nu-și sfârși întrebarea, deoarece Voy reapăru brusc în salon. Strângea cu putere în mână o carabină maser.

Ușa de la intrarea în apartament se deschise larg. Pe coridorul întunecat stăteau trei persoane cu trăsături neclare.

– Nu intrați! rosti Alkad cu glas sonor. Armele mele vor funcționa chiar și împotriva voastră.

– Ești sigură, dr. Mzu?

Secțiuni din nanonicele neurale ale lui Alkad încetau să mai funcționeze. Ea datavizã un cod de amorsare către sfera mică pe care o ținea în palmă, înainte de a pierde până și abilitatea respectivă.

– Destul de sigură. Vreți să fiți primi subiecți experimentali?

– Nu te-ai schimbat; dintotdeauna ai fost sigură că ai dreptate.

Alkad se încruntă. Era o voce feminină, dar n-o putea identifica. În nanonicele neurale rămase funcționale nu avea puterea de procesare pentru a rula un program de comparare audio.

– Te cunosc?

– M-ai cunoscut cândva. Putem intra, te rog? Nu am venit aici cu scopul de a-ți face rău.

De când începuseră posedații să spună „te rog"? Alkad reflectă o clipă asupra circumstanțelor, după care zise:

– Pentru discuții, este suficient să intre doar unul dintre voi. Iar dacă nu reprezentați o amenințare, încetați să-mi mai afectați electronica.

– Ultima solicitare este dificilă, dar vom încerca.

Nanonicele neurale ale lui Alkad începură să se reactiveze. Femeia stabili rapid controlul complet asupra dispozitivului.

– Apelez poliția, dataviză Voy. Poate trimite o echipă tactică. Până își vor da seama posedații, va fi prea târziu.

– Nu. Dacă doreau să ne facă rău, ar fi acționat până acum. Cred că vom asculta ce are de spus.

– N-ar trebui să te expui unui context de securitate personală negativ. Tu ești unica legătură pe care o avem cu Alchimistul.

– Mai taci din gură, rosti Alkad cu glas tare. Bine, intră.

Tânăra care păși în apartament trecuse cu puțin de douăzeci de ani. Avea pielea cu câteva nuanțe mai deschisă decât a lui Alkad, deși părul îi era negru ca noaptea, iar chipul era rotunjit de prea multă celulită ca să fie frumos; purta o expresie fixă de perpetuă indignare timidă. Purta un taior de vară lung cu model tartan, a cărui fustă în stil kilt fusese la modă pe Garissa în anul Genocidului.

Alkad își rulă prin celulele de memorie un program de comparație vizuală.

– Gelai? Gelai, chiar tu ești?

– Sufletul meu, da, încuviință ea. Nu și corpul meu. Aceasta este doar o iluzie, bineînțeles.

Pentru o clipă mirajul solid dispăru, dezvăluind o adolescentă orientală cu cicatrice neregulate, foarte recente, pe picioare.

– Maică Maria! icni Alkad.

Sperase că rapoartele despre torturi și atrocități nu erau decât propaganda Confederației.

Aspectul cunoscut al lui Gelai reapăru. Pâlpâirea de expunere fusese atât de rapidă, încât determină mintea lui Alkad să-și dorească să creadă că aceea era forma adevărată; decența o respingea pe fata maltratată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alkad.

– O cunoști? făcu Voy indignată.

– Oh, da! Gelai mi-a fost studentă.

– Îmi pare rău că trebuie să precizez că n-am fost printre studenții cei mai buni.

– Din câte îmi aduc aminte, te descurcai bine.

– Ne-am alungat stresul, rosti Voy, dar nu ne-ai spus de ce te afli aici.

– Am fost ucisă în atacul distrugătoarei de planete, zise Gelai. Campusul universității a fost la numai cinci sute de kilometri de punctele de impact. Cutremurul l-a distrus. Eu mă aflam în holul căminului în clipa respectivă. Fulgerul termic a incendiat jumătate de clădire. După aceea a sosit seismul; doar Maria știe cât de puternic a fost. Cred c-am fost norocoasă. Am murit în prima oră. A fost rezonabil de repede. Oricum, prin comparație cu mulți alții.

– Îmi pare foarte rău, spuse Alkad. Rareori se simțise atât de inutilă; tocmai se confruntase cu dovada teribilă a celui mai mare eșec posibil. Nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor voastre. Am înșelat așteptările tuturor.

– Cel puțin ai încercat, zise Gelai. Eu n-am fost de acord la momentul respectiv. Am participat la toate demonstrațiile pentru pace. Am organizat pichete de veghe în fața Parlamentului continental, am cântat imnuri... Însă mass-media au spus că eram lași și trădători. Oamenii ne-au scuipat realmente pe stradă. Eu am continuat totuși, nu mi-am încetat protestele. Am crezut că dacă ne-am putea determina guvernul să discute cu omutanii, atunci militarii ar înceta să se mai atace reciproc. Pe numele Mariei, cât de naivă am fost!

– Nu, Gelai, n-ai fost naivă, ci ai fost curajoasă. Dacă destui dintre noi s-ar fi ridicat în apărarea principiului

aceluia, poate că guvernul ar fi încercat mai susținut să găsească o soluție pașnică.

– Dar n-a făcut-o, nu-i așa?

Alkad urmări obrajii lui Gelai cu degetul, atingând trecutul despre care crezuse că rămăsese atât de departe în urma ei, cauza prezentului. Simțea că pielea aceea erzaț era tot ce-i trebuia pentru a ști că avusese dreptate să facă ceea ce făcuse cu treizeci de ani în urmă.

– Intenționam să vă protejez. Crezusem că-mi voi vinde propriul suflet, pentru ca voi toți să fiți în siguranță. Nu-mi păsa de asta. Credeam că meritați sacrificiul; voi, toate mințile tinere și sclipitoare, atât de pline de speranțele cele mai prostești și de idealurile cele mai mândre. Aș fi făcut-o, de asemenea, pentru voi. Aș fi distrus steaua Omutei, cea mai mare crimă din galaxie. Iar acum din noi n-au mai rămas decât unii ca ei. Flutură moale din braț către Voy și Eriba: Doar câteva mii de pușți care trăiesc în bolovani ce le aiuresc mințile. Nu știu care dintre voi a suferit soarta mai teribilă. Cel puțin tu ai simțit gustul a ceea ce ar fi izbutit poporul nostru, dacă ar fi supraviețuit. Generația asta nouă este alcătuită doar din rămășițele sărmane a ceea ce ar fi putut să fie.

Gelai își țuguie buzele și-și pironi privirea în podea.

– N-am fost sigură ce voi face când voi ajunge aici. Nu știam dacă te voi avertiza, ori te voi ucide.

– Și acum?

– Nu mi-am dat seama de ce ai făcut-o, de ce te-ai dus să-i ajuți pe militari... Erai o profesoară distantă,

a cărei inteligență aproape că o veneram cu toții. Te respectam atât de mult, încât nu ți-am atribuit niciodată motive omenești; te consideram un bulgăre de bitek rece cu picioare. Văd că m-am înșelat, deși continui să cred că ai greșit construind ceva atât de rău ca Alchimistul.

Alkad se încordă.

– De unde știi despre Alchimist?

– Din lumea de dincolo, noi putem vedea universul acesta. Este foarte vag, dar vizibil. Am văzut Marina Confederației străduindu-se să-i evacueze pe garissani înainte ca radiațiile să-i ucidă. Am văzut și asteroizii Dorado. Ba te-am văzut chiar și pe tine, de câteva ori, în Seninătate. Mai există apoi amintirile pe care le smulgem unul de la altul. Un suflet pe care l-am întâlnit acolo știa despre tine. Poate că erau mai multe, habar n-am. N-am ținut niciodată socoteala; n-o mai ții, când faci asta de sute de ori pe zi. Așa am aflat ce ai construit, deși nimeni nu știe ce conține. Și nu sunt singura; Capone știe și el, și destui alți posedați.

– Oh, Maică Maria, gemu Alkad.

– Ei au strigat în lumea de dincolo, înțelegi? Le-au promis corpuri tuturor sufletelor care vor coopera pentru găsirea ta.

– Vrei să spui că sufletele ne privesc și-n clipa asta? întrebă Voy.

Gelai surâse visător.

– Da.

– Căcat!

Mzu privi ușa apartamentului, care era închisă înaintea celor doi tovarăși ai lui Gelai.

– Câți posedați există pe Nyvan?

– Câteva mii. În mai puțin de o săptămână, ne va aparține.

– Asta nu ne lasă prea mult timp, spuse Alkad.

Voy și Eriba începură să pară panicați.

– Uită de Alchimist, rosti agitată Voy. Trebuie să ieșim din sistem.

– Da. Însă mai dispunem de o perioadă de grație de câteva zile și în felul ăsta ne putem asigura în privința evadării, pentru că acum nu ne mai putem permite nicio greșeală. Vom închiria o navă, așa cum intenționasem din capul locului: serviciul subsidiar al lui Opia poate face asta pentru noi. Nu cred totuși că va fi destul timp pentru a construi transportorul. Nu contează, dacă se va ajunge la asta, putem oricând încărca Alchimistul într-o viespe de luptă.

– Îl poți încărca într-o viespe de luptă? Dar cât de mare este?

– Nu trebuie să știi.

Fata înaltă se strâmbă.

– Gelai, mă vei avertiza dacă se apropie vreun posedat?

– Da, dr. Mzu, măcar asta vom face. Timp de două zile, oricum, până ce găsești o navă. Intenționezi realmente să utilizezi Alchimistul după atâta vreme?

– Da, așa intenționez. N-am fost niciodată atât de sigură ca acum în privința asta.

– Nu știu dacă doresc sau nu s-o faci. Nu pot accepta niciodată că răzbunarea la o asemenea scară ar fi corectă. Ce ar putea ea realiza, decât să-i facă să se simtă mai bine pe câțiva refugiați bătrâni și înăcriți? Pe de altă parte, dacă nu-l utilizezi împotriva Omutei, altcineva îl va lua de la tine și-l va declanșa împotriva altei stele. Așa că dacă trebuie lansat, bănuiesc că aș prefera mai degrabă să fie spre Omuta. Interesant cum toți ne pierdem principiile în cele din urmă, nu crezi?

– Tu nu ți le-ai pierdut, îi spuse Alkad. Deși ai fost ucisă de omutani, deși ai petrecut treizeci de ani în lumea de dincolo, tot ai dorit să-i cruți. Societatea care te-a produs a fost un miracol. Distrugerea ei a însemnat un păcat mai presus de orice ar fi comis anterior umanitatea.

– Cu excepția poate a posedării.

Alkad își trecu brațele în jurul fetei tulburate și o îmbrățișă.

– Va fi în regulă. Cumva, conflictul acesta teribil se va încheia fără ca noi să ne autodistrugem. O să vezi că Maica Maria nu ne va condamna pe vecie la lumea de dincolo.

Gelai se desprinse din îmbrățișare și-i studie chipul.

– Așa crezi?

– Da, deși pare ciudat pentru o semiatee. Eu cunosc însă structura universului mai bine decât majoritatea oamenilor; eu am întrezărit ordine acolo, Gelai. Dintotdeauna a existat o soluție la problemele cu care

ne confruntam. De fiecare dată. Cazul de față nu va fi diferit.

– O să te ajut, spuse Gelai. O să te ajut cu adevărat. Ne vom asigura că voi patru veți pleca nevătămați de pe planetă.

Mzu o sărută pe frunte.

– Mulțumesc. Spune-mi acum despre cei doi care te-au însoțit. Și ei sunt tot garissani?

– Ngong și Omain? Da. Însă nu din aceeași perioadă ca mine.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc. Spune-le să intre și apoi putem decide ce să facem în continuare.

– Ce dracu' de viață de-naltă societate? izbucni Joshua. Fii atent, eu am riscat totul – inclusiv propriile mele coaie – ca să câștig banii pentru reechiparea lui *Lady Mac*. N-o să mă vezi târându-mă la bănci și companii finanțatoare, așa cum ai făcut tu. Adevărații Calvert sunt independenți. Eu sunt independent.

– Felul în care ne-am impus s-a datorat exclusiv circumstanțelor, replică Liol. Unica mea posibilitate a provenit de la bursele Agenției de Dezvoltare Dorado. Și, Dumnezeule, am profitat de ea! Quantum Serendipity a fost construită de la zero. M-am realizat prin propriile mele puteri și sunt mândru de asta, nu m-am născut cu genul tău de privilegii.

– Privilegii? Tata nu mi-a lăsat decât o navă stricată și optsprezece ani de taxe de andocare neplătite. N-aș zice că asta-nseamnă un plus.

– Rahat! Simplul fapt că trăiești în Seninătate este un privilegiu la care visează jumătate din Confederație. Paradisul unui plutocrat care plutește în mijlocul unei mine de aur xenoce. Nici vorbă să nu te-mbogățești niciodată. Tot ce trebuia să faci era să-ntinzi mâna ca să-nhați o pepită-două.

– Au încercat să mă omoare în căcatu-ăla de Inelul Ruinelor!

– Atunci n-ar fi trebuit să fi fost atât de neglijent, da? Câștigarea unei averi reprezintă întotdeauna doar jumătate din problemă. S-o păstrezi, aia-i greutatea. Ar fi trebuit să-ți iei niște precauții.

– Sigur că da, toarse Joshua. În tot cazul, am învățat ceva din lecția aia. Acum m-agăț de ceea ce am.

– N-o să te opresc din a fi căpitanul lui *Lady Mac*. Dar...

– *Dacă interesează pe cineva*, anunță sonor Sarha, am ieșit în mijlocul unui mediu ostil electronic. Două rețele DS ale lui Nyvan ne solicită autorizația de zbor și în același timp ne saturează senzorii cu impulsuri de supraîncărcare.

Joshua mormăi dezaprobator și reveni cu atenția la display-urile datavizate de calculatorul de zbor. Se mustră pentru neatenție, fiindcă nu-i stătea în fire să ignore secvența de ieșire din salt. Însă când ai un așa-zis frate cu o conștiință lunecoasă...

Sarha avusese dreptate. Spațiul dintre Nyvan și asteroizii de pe orbita sa era supus unei abundențe de efecte intense de subminare electronică. Senzorii și programele de discriminare ale lui *Lady Mac* erau

îndeajuns de sofisticate pentru a străpunge majoritatea forfotei; rețelele DS ale lui Nyvan utilizau tehnici vechi, așa că adevărata problemă o reprezenta wattajul lor.

Cu ajutorul Sarhei, Joshua izbuti să localizeze centrele de comandă ale rețelei și să transmită codul de identificare standard al lui *Lady Mac*, urmat de autorizația oficială de zbor de la Seninătate. Doar Tonala și Nangkok răspunseră, acordându-i permisiunea de a se apropia de planetă. Rețeaua DS a Noii Georgia, cu baza la Jesup, rămase tăcută.

– Continuă s-o apelezi, îi spuse Joshua Sarhei. Ne vom apropia oricum. Beaulieu, cum merge cu urmărirea lui *Tekas*?

– Mai lasă-mă un minut, căpitane, te rog. Planeta asta are o arhitectură de comunicații foarte ciudată, iar interfețele obișnuite par să fie căzute azi. Probabil din cauza bruiajelor electronice. Va trebui să accesăm câteva rețele naționale diferite, pentru a afla dacă nava a sosit.

Aflat în partea opusă a punții față de cosmonikă, Ashly pufni amar:

– Băi, capete-tari, pe planeta asta blestemată nimic nu se schimbă vreodată. Se laudă-ntruna cât de diferiți sunt între ei, însă eu n-am observat asta niciodată.

– Când ai fost aici ultima dată? întrebă Dahybi.

– Cred că prin 2400.

Joshua îl privi pe Liol care întoarse încet capul pentru a se uita la pilot; sprâncenele îi erau arcuite în neînțelegere întrebătoare.

– Când? întrebă Liol.

– În 2400, îmi amintesc destul de bine. Pe tronul lui Kulu era încă regele Aaron. Între țările de pe Nyvan exista un soi de dispută, deoarece Regatul vânduse uneia niște nave de război vechi.

– Exact, încuviință Liol care aștepta în continuare poanta glumei.

Echipajul lui *Lady Mac* schimba expresii impasibile de o parte și cealaltă a punții.

– Am găsit o referință, anunță Beaulieu. *Tekas* a sosit ieri. Potrivit nucleului public de informații Tonala, a avut o autorizație de zbor oficială emisă de Consiliul Guvernator Dorado. A andocat la una dintre stațiile lor naționale de orbită joasă, Spiritul Libertății, și a plecat după o oră, cu un plan de zbor completat pentru Mondul. Au debarcat patru persoane: Lodi, Voy, Eriba și Daphine Kigano.

– Bingo! rânji Joshua.

Dataviză controlului traficului pentru un vector de apropiere de Spiritul Libertății. După a opta încercare prin bruiaje, controlul traficului confirmă contactul și-i dădu un vector.

Spiritul Libertății era principalul spațioport civil de orbită joasă al Tonalei, la șapte sute cincizeci de kilometri deasupra Ecuatorului: o grilă hexagonală cu diametrul de doi kilometri și groasă de o sută de metri. Rezervoare, saloane, tuburi coridoare, panouri de termopurjare și silozuri de andocare erau suprapuse în stil sendviș între cadrele de traverse din aliaj

alb-cenușiu; turle conice se ridicau din toate colțurile, terminate printr-un grup de tuburi de propulsie cu fuziune, care să mențină stabilă poziția structurii.

Pe lângă faptul că era port pentru navele stelare și avioanele spațiale de marfă, era de asemenea nodul de zboruri al remorcherelor uriașe care aduceau metalele extrase din asteroidul Floreso. Când *Lady Mac* se apropie, câteva vehicule grele staționau pe lângă Spiritul Libertății: piramide din grinzi cu zăbrele deschise, cu un mănunchi de zece tuburi mari de propulsie cu fuziune în vârf, și puncte de atașare pentru încărcare în fiecare colț.

Fuseseră concepute pentru a coborî pe planetă câte patru fierberguri fiecare. Șaptezeci și cinci de mii de tone din oțel spongios: metal incredibil de pur, spumat cu azot pe când era încă în stare topită. Echipele industriale ale lui Floreso îl solidificau într-o formă de pară bondoacă, cu o bază festonată de douăzeci și cinci de muchii ușor rotunjite. După aceea fierbergurile erau atașate de remorchere pentru o călătorie de trei săptămâni, coborând în spirală pe o orbită ușor eliptică de două sute de kilometri. În ultimele două săptămâni ale călătoriei, motoarele electrice din punctele de atașare pentru încărcare le aduceau la o rotație pe minut. Practic deveneau cele mai mari giroscoape din galaxie, precesia lor ținându-le perfect aliniate în vreme ce zburau libere pe porțiunea finală a traiectoriei.

Injectarea fierbergurilor în atmosferă era o operațiune extrem de dificilă pentru remorchere, necesitând precizie extremă. Fiecare fierberg trebuia să se

găsească în poziția corectă și să-și urmeze cu exactitate ruta desemnată de zbor, astfel încât baza lui boantă să poată atinge atmosfera superioară sub un unghi care să creeze forță de aerofrânare maximă. Odată ce viteza începea să-i scadă, gravitația îl trăgea în jos sub o curbă tot mai abruptă, care crea și mai multă decelerare, accelerând procesul. Fluxul hipersonic de aer în jurul bazei festonate îi perpetua de asemenea rotația, menținând stabilitatea și păstrându-l pe traiectorie.

Dacă totul mergea bine – dacă echipajele din asteroid echilibraseră corect distribuția masei interne, dacă punctul de injectare era corect – fierbergul era aerofrânat la viteză subsonică la aproximativ cinci kilometri deasupra oceanului. După aceea nu mai conta nimic, nicio forță din univers nu putea afecta o masă atât de mare care atârna în cer într-un câmp gravitațional standard. Cădea drept în jos cu viteza maximă, intrând în apă în mijlocul unei explozii de aburi care semăna cu norul-ciupercă al unei mici bombe nucleare. Apoi plutea pe valuri, întrucât interiorul spongios era suficient de flotabil pentru a nu avea nevoie de ajutoare.

După ce toate cele patru fierberguri ale unui remorcher căzuseră în ocean, sosea flota de recuperare. Fierbergurile erau duse la un port metalurgic, gata pentru dezintegrare și alimentare în cuptoarele lacome ale Tonalei. O rezervă abundentă de metal ieftin, obținut fără perturbări ecologice, care constituia un activ sănătos pentru economia națiunii.

De aceea nici războiului electronic haotic care se derula între rețelele DS nu i se îngăduia să întrerupă operațiunile. Remorcherele din jurul Spiritului Libertății continuau să fie întreținute conform graficelor regulate. Echipe de mecanici în costume IIS se târau peste traversele lungi, în vreme ce VSM-uri și nave-cisternă pluteau în imediata apropiere. Aparatele de service erau singurele vehicule care mai zburau, cu excepția lui *Lady Mac*. Joshua execută o apropiere fără probleme, într-un timp excelent. Când trecură peste stație, senzorii îi arătară alte unsprezece nave stelare cuibărite în silozurile de andocare.

Tânărul se așteptase la meticulozitatea inspecției vameșilor care urmă: îi verificară pe toți de la bord pentru posedare, după care trecură cu blocuri electronice hipersensibile la bruiaj prin capsulele de susținere biotică și prin cele două vehicule auxiliare pentru a se asigura că nu existau căderi inexplicabile. După ce terminară, Joshua primi un salut oficial datavizat din partea Ministerului Industriei Tonala, cu invitația de a discuta despre necesitățile lui și despre felul în care l-ar fi putut ajuta firmele locale. Primi de asemenea autorizația să coboare cu avionul spațial al lui *Lady Mac* pe planetă, la Harrisburg.

– O să iau doi gardiști, pe Dahybi și pe Melvyn, anunță Joshua. Și pe tine, Ashly, dar tu vei rămâne în avionul spațial, pentru eventualitatea în care va trebui să plecăm rapid. Sarha și Beaulieu, mențineți pe *Lady Mac* la statutul „gata de decolare". Aceeași procedură ca anterior, putem fi nevoiți să plecăm în grabă,

așa că monitorizați permanent solul. Vreau să fiu anunțat dacă și când se întâmplă ceva alarmant.

– Pot să vin cu tine, zise Liol. Știu ce am de făcut, dacă iese cu scandal.

– Ai încredere în aprecierile mele în calitate de căpitan?

– Bineînțeles.

– Bine. Atunci rămâi pe orbită. Fiindcă eu apreciez că nu-mi vei urma comenzile.

În caverna biosferă din Jesup era beznă: un perpetuu crepuscul sumbru. În plus, era frig. Quinn poruncise asta. Tuburile solare întinse în lungul podului rulant axial produceau o strălucire opalescentă slabă, al cărei unic scop era de a le arăta oamenilor pe unde să meargă.

Drept urmare, o toamnă anterior imposibilă se abătuse asupra vegetației tropicale luxuriante. După o căutare zadarnică, în care se răsuciseră pe codițe în căutarea luminii, frunzele începuseră să se îngălbenească. În multe locuri, cădeau deja, cu marginile scorojite și înnegrite de la aerul geros. Filigranul ordonat de pâraie frumoase se înfunda cu o masă vâscoasă, canalele de revărsare erau blocate, iar bălțile inundau solul din jur.

Quinn savura experiența ruinării accelerate. Îi demonstra puterile asupra ambientului. Aceasta nu era o disfuncție a realității, care transforma obiectele în ceva diferit atât timp cât nu clipeai, ci o schimbare concretă, solidă, ireversibilă. Potentă.

Stătea în picioare înaintea altarului din piatră care fusese construit în parc și studia corpul legat de crucea răsturnată. Era un bătrân, ceea ce era bine din unele puncte de vedere. În felul acesta Quinn își confirma absența totală a compasiunii; doar copiii aveau un statut asemănător.

Discipolii loiali formau un cerc în jurul său; șapte dintre ei purtau mantii de culoarea sângelui. Chipuri la fel de strălucitoare ca minții, alimentate de lăcomie și de dorințe rău prevestitoare.

Doișpe-T era prezent de asemenea, gârbovit sub formidabila povară a simplei rămâneri în viață. Capul maltratat îi era acum permanent plecat. Niciun posedat nu-i impunea vreo schimbare, totuși devenea aproape neanderthalian în postură.

În exteriorul coteriei elitei, acoliții formau un semicerc larg. Toți purtau mantii cenușii, cu glugile lăsate pe spate. Fețele le erau iluminate de rugurile nenatural de încinse ce flancau altarul, o lumină de topaz pâlpâitoare, care le mângâia pielea cu expresii false.

Quinn putea percepe printre ei câteva stafii. Înspăimântate și demoralizate ca întotdeauna; și, așa cum descoperise el, difereau de toți ceilalți oameni. Quinn dorea ca stafiile să înțeleagă că el n-avea să ezite niciodată să le producă orice fel de rele, dacă optau să nu i se supună.

Satisfăcut, Quinn intonă:

– Noi suntem prinții Nopții...

– Noi suntem prinții Nopții, repetară în cor acoliții.

Era un sunet similar amenințării tunetului.

– Când falsul dumnezeu își va conduce ciurdele spre uitare, noi vom fi aici...

– Noi vom fi aici.

Bătrânul tremura acum, mișcându-și buzele în rugi. Era un preot creștin și de aceea îl și alesese Quinn. O dublă victorie. Victoria asupra falsului dumnezeu și victoria fiarei șarpe. Luarea unei vieți pentru simplul motiv că o doreai, pentru durerea pe care avea s-o cauzeze altora.

Sacrificiile de felul acela focalizaseră întotdeauna pe autoritate și pe impunerea ei. Un spectacol care să-i constrângă pe cei slabi. În epocile preindustriale, ritul respectiv ar fi putut invoca magia neagră, dar în epoca tehnologiei nanonice, omenirea depășise de mult magia, neagră ori albă. Secta cunoscuse și încurajase valoarea imaginii, psihologia brutalității precise. Și avusese succes.

Cine dintre cei prezenți s-ar mai fi ridicat acum să-l înfrunte? Era mai degrabă o hirotonisire, care-i confirma dreptul la domnie.

Întinse un braț și Lawrence îi puse pumnalul în palmă. Mânerul era din abanos lucrat cu grijă, însă lama era carbotan simplu, foarte ascuțită.

Preotul răcni când Quinn împinse vârful pumnalului în abdomenul său burduhănos. Strigătul se transformă treptat în scâncet, pe când Quinn recita:

– Acceptă viața aceasta ca semn al iubirii și devoțiunii noastre.

– Te iubim și ne dedicăm ție, Stăpâne, mârâiră acoliții.

– Dumnezeu să te mântuiască, fiule, icni preotul.

Sângele curgea în jos pe brațul lui Quinn, picurând pe altar.

– Căcat.

Lawrence râse încântat de suferința preotului. Quinn era extrem de mândru de băiat; nu mai cunoscuse pe nimeni care să se ofere atât de lipsit de reținere Fratelui Domnului.

Preotul murea în ovațiile răgușite ale acoliților. Quinn îi putea simți sufletul care se ridica din corp, unduind aidoma fumului în cerul agitat, pentru a dispărea apoi printr-o fisură a realității. Se întinse înainte, pentru a linge cu lăcomie fuiorul efemer cu o limbă neagră, îngustă, extaziat.

După aceea alt suflet se împinse în jos prin șuvița de energie, pătrunzând în corp.

– Cap-de-miel! scuipă Quinn. Trupu-ăsta nu-i pentru tine. Este sacramentul nostru. Ieși în pizda mă-tii!

Pielea de pe fața preotului atârnat cu capul în jos începu să curgă ca melasa. Trăsăturile se distorsionară cu o sută optzeci de grade, astfel încât gura se suprapuse frunții. După care pielea se solidifică din nou și ochii se deschiseră brusc.

Quinn se retrase un pas, surprins. Era propriul lui chip, care-l fixa cu privirea.

– Bun venit în lumea de dincolo, puțifelnicule, rosti chipul plăsmuit, apoi rânji cu răutate: Mai ții minte partea asta?

Un jet de foc alb răbufni din cuțitul care fusese implântat adânc în pieptul preotului. Izbi brațul drept

al lui Doişpe-T şi sfredeli încheietura din crom şi oţel. Mâna mecanică se prăbuşi fumegând pe podea, cu degetele agitându-se de parcă ar fi cântat pe clapele unui pian. Articulaţia încheieturii fu redusă la nivelul unei brăţări de metal zdrenţuit, din care ţâşnea fluid hidraulic verde, deasupra capătului rupt al unui cablu de putere.

– Fă-o! urlă chipul plăsmuit.

Doişpe-T se repezi către Quinn, întinzându-şi braţul rupt. Un rânjet dement îi despică faţa.

– Nu! zbieră Lawrence şi se aruncă în calea lui Doişpe-T.

Articulaţia frântă a încheieturii îi pătrunse ca un berbec în beregată. O scânteie strălucitoare de electricitate licări la capătul cablului de putere când atinse pielea tânărului.

Lawrence ţipă ascuţit şi întregul corp îi detonă silenţios în strălucire solară. Încremeni cu braţele încă întinse înainte, cu o expresie ieşită din minţi întipărită pe chip. Lumina era atât de intensă, încât devenise translucid. Un înger despuiat, scăldându-se în inima unei stele. După aceea extremităţile începură să i se zbârcească, înnegrindu-se. Avu timp să mai urle o dată, înainte ca focul interior să-l consume.

Lumina oribilă se micşoră fulgerător, dezvăluind un petic de pământ ars şi grămăjoare de cenuşă albă, fină. Doişpe-T zăcea alături, acolo unde se împiedicase şi căzuse; şocul impactului cu solul îi aruncase creierul afară din jumătatea de craniu, aidoma vinului dintr-un pocal. Acum se rostogolea pe iarbă.

– Eh, asta e, rosti chipul plăsmuit. Cred că de data asta am pierdut amândoi. Ne mai vedem noi, Quinn.

Fața începu să se inverseze, revenind la rictusul morții preotului. Sufletul invadator se retrase și pieri în lumea de dincolo.

– ÎNTOARCE-TE! răcni Quinn după el.

Nu se auzi decât un ultim râset ironic.

În ciuda forței și puterii sale, Quinn nu putea să facă nimic. Absolut nimic. Impotența lui era o umilință agonizantă. Zbieră și altarul se sparse, aruncând cât colo corpul maltratat al preotului. Acoliții o luară la fugă. Quinn șută cu piciorul în creierul lui Doișpe-T și organul hidos se sparse, împroșcându-și discipolii terifiați cu fragmente de țesut cenușiu. Apoi se răsuci și descărcă o salvă de foc alb pârjolitor în rămășițele preotului. Trupul se aprinse instantaneu, însă flăcările nu erau decât o copie jalnică a căldurii incendiare care-l incinerase pe Lawrence.

Discipolii se retraseră, în vreme ce Quinn trimise rafală după rafală de foc alb în rug, transformând în magmă radiantă corpul și pietrele sfărâmate. Când ajunseră la marginea luminii revărsate dinspre ruguri, discipolii porniră în fugă după acoliți.

Doar stafiile rămaseră, aflate în siguranță în tărâmul lor izolat și fără viață, înaintea furiei siluetei în mantie neagră. După o vreme, o văzură căzând în genunchi și făcându-și pe piept semnul crucii inversate.

– Nu-ți voi înșela așteptările, Stăpâne, vorbi încet Quinn. Voi grăbi sosirea Nopții, așa cum am făgăduit. Ca preț al sufletului meu nu-ți cer decât ca, atunci

când va pogorî, să mi-l aduci pe nenorocitul care a făcut asta.

Se ridică și ieși din parc. De data aceasta era cu adevărat singur. Până și stafiile se retrăseseră dinaintea gândurilor îngrozitoare ce-i ardeau în interiorul țestei.

Hoya fu primul dintre cei patru șoimi-de-vid care se materializară pe orbita lui Nyvan. Niveu și echipajul său începură imediat să scaneze mediul local în căutarea amenințărilor.

– Nicio navă pe o rază de douăzeci de mii de kilometri, rosti el, dar rețelele DS poartă război electronic între ele. S-ar părea că națiunile sunt în obișnuita lor stare de conflict.

Monica accesă suita de senzori din carcasa inferioară a șoimului-de-vid și câmpul stelar care îi fu proiectat în minte învie cu pictograme viu colorate. Alți doi șoimi-de-vid se iviră la o sută de kilometri depărtare. Pe când privea, se deschise un terminus de gaură-de-vierme din care apăru al patrulea șoim-de-vid.

– Platformele ne ochesc? întrebă ea.

Aprecia felul în care edeniștii vorbeau în mod consecvent cu voce tare în prezența ei, ținând-o la curent cu datele cele mai recente. Totuși simbolurile de pe display-urile lor difereau mult de cele utilizate de Marina Regală, iar ea încă nu stăpânea programul respectiv.

– Țintele specifice sunt foarte puține, răspunse Samuel. Rețelele par concentrate asupra bruierii și subminării tuturor procesoarelor de pe orbite geosincrone.

– Este prudent să ne apropiem?

Niveu ridică din umeri.

– Da. Deocamdată. Vom monitoriza ştirile locale pentru a afla ce se-ntâmplă. Dacă apare vreo indicaţie de avansare a ostilităţilor la o etapă activă, voi reexamina situaţia la momentul respectiv.

– Serviciul vostru are vreo staţie pe planetă? îl întrebă ea pe Samuel.

– Avem agenţi, dar niciunul activ. Nu avem nici măcar ambasadă. În sistemul acesta nu există planete gigante gazoase, deoarece a fost colonizat cu mult înainte ca prezenţa lor să fie considerată strict necesară pentru dezvoltarea unei economii industrializate. Ca să fiu sincer, costurile necesare importului de He_3 explică, parţial, starea actuală a lui Nyvan.

– În acelaşi timp înseamnă că nu avem susţinere, observă Niveu.

– Deschide-mi un circuit de comunicaţii, spuse Monica. Noi avem două ambasade şi câteva consulate. Ele ar trebui să monitorizeze traficul navelor stelare.

Stabilirea contactului dură mult. După ce fuseseră supuşi atâtea ore la descărcările platformelor DS, sateliţii civili naţionali de comunicaţii erau acum aproape neoperativi. În cele din urmă izbutiră să ocolească problema, aliniind o antenă a lui *Hoya* direct pe oraşele dorite, ceea ce-i limita la cele de pe emisfera planetară din faţa lor.

– Mzu este aici, rosti Monica în cele din urmă. Am ajuns la Adrian Redway, şeful staţiei noastre din ambasada Harrisburg. *Tekas* a sosit ieri. A andocat la principala staţie de orbită joasă Tonala şi patru persoane

au coborât cu avionul spațial la Harrisburg. Printre ele se numărau Voy și Daphine Kigano.

– Excelent! spuse Samuel. *Tekas* mai este aici?

– Nu. A plecat după o oră. Și de atunci n-a mai plecat nicio altă navă stelară. Mzu este încă pe planetă. Am găsit-o.

– Trebuie să coborâm, îi zise Samuel lui Niveu.

– Înțeleg, dar trebuie să știi că mai multe guverne susțin că Noua Georgia a căzut în mâinile posedaților. Noua Georgia neagă, bineînțeles, deși se pare că și-a pierdut asteroidul Jesup. Jesup ar fi trimis niște nave interorbitale la cei trei asteroizi abandonați și acțiunea a fost anunțată ca o încălcare a suveranității, ceea ce, desigur, este privită aici cu foarte multă seriozitate.

– Este posibil ca în navele acelea să se afle posedați din Jesup? întrebă Monica.

– Cred că da, deși nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care cineva ar putea considera asteroizii aceia ca fiind un refugiu; au fost serios afectați în conflictul din '32. Nimeni nu s-a sinchisit nici măcar să recupereze echipamentele din ei. În scurt timp însă ar trebui să știm ce fac navele de la Jesup, fiindcă guvernele care dețin asteroizii abandonați și-au trimis propriile nave să investigheze.

– Situația se va deteriora rapid dacă se dovedește că navele de la Jesup au echipaje formate din posedați, zise Samuel. Este improbabil ca restul guvernelor să vină în ajutorul Noii Georgia.

– Foarte adevărat, încuviință Monica gânditoare. Este mult mai probabil să arunce bombe nucleare în toată țara.

– Bănuiesc că nu vom sta mult, spuse Samuel. Vom avea oricum avionetele, astfel încât vom putea evacua în câteva minute.

– Da, sigur că da. Mai este ceva.

– Ce anume?

– Redway a spus că după plecarea lui *Tekas* a mai sosit o navă. *Lady Macbeth* este andocată la principala stație de orbită joasă Tonala.

– Interesant! În mod evident, Lordul Ruinelor a știut ce face când l-a ales pe „Lagrange" Calvert.

Monica fu sigură că în glasul edenistului exista o notă de admirație.

Cei patru șoimi-de-vid accelerară spre Nyvan. După ce primiră permisiunea controlului traficului, intrară pe o orbită de șase sute de kilometri, adoptând o formație rombică. Patru avionete cu câmp ionic își părăsiră hangarele și coborâră pe traiectorii curbe către planetă, pătrunzând în volbura gigantică de nori furioși care acoperea majoritatea Tonalei.

Centrul de Control al Defensivei Strategice Jesup fusese sfredelit în rocă, adânc înapoia secțiunii rezidențiale. Era citadela finală a Noii Georgia; ferită de orice atac extern care nu ar fi despicat practic Jesup, echipat cu suficiente sisteme de securitate pentru a ține la distanță o revoltă deschisă a populației asteroidului și dotat cu un circuit ambiental complet independent.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Jesup și cu guvernul Noii Georgia, ofițerii DS puteau continua să lupte săptămâni la rând.

Quinn așteptă deschiderea ușii monolitice cea mai interioară, afișând o seninătate torturatoare pentru cei din jur. Doar Bonham îl însoțea acum, când umbla prin asteroid, fiindcă ceilalți discipoli erau prea temători.

În centrul de control nu se întreprinseseră prea multe modificări. Tehnologia consolelor decăzuse considerabil; în majoritatea cazurilor, procesoarele și proiectoarele AV se reduseseră la un simplu aparat telefonic. Un șir întreg de mașinării negre și argintii se înșiruiau în lungul unui perete, unde zăngăneau neîncetat. Un grup de ofițeri în uniforme cenușii scrobite ridicau receptoarele pe cât puteau de repede. Înaintea lor, o masă mare și pătrată avea suprafața acoperită de imaginea lui Nyvan și a asteroizilor săi. Cinci tinere deplasau pe ea marcatoare din lemn, folosindu-se de bastoane lungi.

Hărmălaia alimentată de adrenalină se reduse brusc la intrarea lui Quinn. În interiorul glugii sale nu existau semnele vreunui chip; lumina care cădea în deschiderea ovală nu se reflecta. Doar mâinile alb-perlat care-i ieșeau din mâneci sugerau că acolo se afla un om.

– Continuați, le spuse el.

Glasurile reveniră, mult mai sonor decât înainte, parcă pentru a-și demonstra loialitatea și devotamentul.

Quinn se apropie de postul comandantului: un podium aidoma unui amvon, care domina masa tactică.

– Care-i problema?

Shemilt, conducătorul centrului de control, îl salută energic. Purta o uniformă Luftwaffe din al Doilea Război Mondial, cu o mulțime de decorații, imaginea perfectă a războinicului teuton aristocrat.

– Regret să vă informez, domnule, dar au fost trimise nave pentru a ne intercepta echipele din ceilalți asteroizi. Prima navă va face contact în patruzeci de minute.

Quinn studie masa tactică aglomerată. Patru vulturi erau grupați laolaltă imediat deasupra planetei. Platformele DS ale Noii Georgia erau piramide incrustate cu diamante. Pentagoane rubinii indicau platformele rivale. Trei marcatoare cu steguleţe roşii erau împinse lent peste harta stelară.

– Sunt nave de război?

– Stațiile noastre de observații au multe probleme în mediul afectat de bruiaj electronic, dar nu credem asta. Oricum, nu sunt fregate. Mă aştept totuşi să aibă trupe la bord; în mod clar, sunt destul de mari pentru aşa ceva.

– Nu te lăsa purtat de val, Shemilt.

Shemilt luă poziția de drepți.

– Am înțeles, domnule.

Quinn indică un steguleț roşu.

– Platformele noastre DS pot lovi navele astea?

– Da, domnule. Shemilt desprinse un clipboard de pe un cârlig din interiorul postului său de comandă şi răsfoi iute paginile tipărite. Două dintre ele se găsesc

în bătaia laserelor cu raze X, iar a treia poate fi distrusă cu viespi de luptă.

– Perfect. Radeți-i pe căcăței!

– Da, domnule. Shemilt ezită: Dacă vom face asta, probabil că celelalte rețele vor trage în noi.

– Atunci răspundeți-le la foc și angajați toate țintele la care puteți ajunge. Vreau o confruntare completă.

Activitatea în jurul mesei încetini, când operatorii ridicară privirile spre Quinn. Resentimentul creștea în gândurile lor, încununat, ca întotdeauna, de frică.

– Cum vom mai ieși, domnule? întrebă Shemilt.

– Așteptăm. În spațiul cosmic, războiul este foarte rapid și foarte distructiv. Până la sfârșitul zilei de azi, pe orbita lui Nyvan nu va mai rămâne niciun tun laser funcțional sau vreo viespe de luptă. Vom încasa niște lovituri, dar, mă fut!, pereții ăștia sunt groși de doi kilometri. Asta-i mama tuturor adăposturilor antibombardament. Făcu un gest spre masa tactică și toate marcatoarele luară foc, flăcărui galbene ca de lumânare care scuipau fum negru. Apoi, când se va termina, putem pleca în perfectă siguranță.

Shemilt încuviință imediat, folosind rapiditatea pentru a dovedi că nu se îndoise niciodată.

– Îmi cer scuze, este realmente evident.

– Mulțumesc. Acum, distruge navele alea.

– Da, domnule.

Quinn părăsi centrul de control cu Bonham grăbindu-se după el, dar rămânând mereu la depărtare de câțiva pași. Ușa gigantică glisă în urma lor, închizându-se, și

huruiturile ei de bas reverberară în lungul coridorului larg.

– Există destule nave pentru evacuarea tuturor? întrebă Bonham.

– Mă-ndoiesc. Și chiar dacă ar exista, spațioportul va fi printre țintele primare.

– Atunci... unii dintre noi ar trebui să plece mai devreme, nu?

– Ești iute, Bonham, foarte iute! Probabil de aia ai ajuns unde ai ajuns.

– Mulțumesc, Quinn.

Grăbi pasul; vocea lui Quinn se auzea nițel mai slab.

– Desigur, dacă ei m-ar vedea plecând acum, ar ști că i-am abandonat. Disciplina s-ar duce drept în pizda mă-sii.

– Quinn?

Abia dacă mai putea auzi silueta întunecată.

– La urma urmelor, nu-i poți lega...

Bonham mijì ochii către forma după care aproape că alerga pentru a o ajunge. Quinn părea să lunece lin peste podeaua din rocă, fără să-și miște picioarele. Mantia neagră se decolorase spre gri. De fapt era aproape translucidă.

– Quinn?

Această ultimă demonstrație îl speria mai mult decât orice altceva la care asistase până acum. Furia și setea de răzbunare radiate de Quinn cu atâta ușurință erau simplu de înțeles, aproape liniștitoare prin comparație. Bonham nu știa însă dacă fenomenul la

care asista era opera lui Quinn, sau dacă era exercitat din exterior asupra acestuia.

– Ce-i asta, Quinn?

Quinn devenise complet transparent și doar o foarte vagă unduire a conturului suprapus rocii îi trăda poziția; până și gândurile i se evaporau din percepția celuilalt. Bonham se poticni și se opri, cuprins de panică. De acum Quinn nu mai era prezent nicăieri în coridor.

– Sfinte Hristoase... și acum?

O răsuflare de aer rece îi lovi fața. Se încruntă.

Un trăsnet de foc alb îl izbi în ceafă. Două suflete fură proiectate afară din cadavru când colapsă pe podea și ambele scânciră de groază înaintea destinului care le aștepta.

– Ai greșit divinitatea.

Un chicotit pluti prin coridorul pustiu.

Când Joshua asoliză după amiază, potrivit orei locale, zvonurile acopereau Harrisburg cu o pătură la fel de groasă precum cea de omăt. Părea să fie unica armă din arsenalul posedaților care se păstra identică în toată Confederația. Cu cât oamenii auzeau mai multe, cu atât știau mai puține și cu atât deveneau mai temători. O unică răbufnire aberantă de mitologie urbană putea împinge populații întregi fie spre paralizie, fie spre o regresare directă la starea de „asediu" al supraviețuirii.

Pe majoritatea planetelor, asigurările oferite de guverne și reporterii de teren aflați în locurile respective

izbuteau să repornească motoarele vieții cotidiene. Oamenii reveneau încetișor și stingheri la muncă și așteptau următoarea întrupare a lui Ginghis Han călare pe un Panzer.

Nu și pe Nyvan însă, deoarece aici guvernele erau cele care lansau cu încântare acuzații sălbatice la adresa vechilor adversari. Un răspuns global coordonat față de asolizarea posedaților nu era nici măcar luat în seamă, fiind o imposibilitate în politica reală.

Imediat ce asolizară, Joshua încărcă o solicitare de căutare în nucleul de date comerciale al orașului. Numărul de paznici înarmați și absența zborurilor de pe spațioport îi alertau intuiția. Știa că nu dispuneau de mult timp; aici n-ar fi funcționat niciodată o abordare discretă, cu întrebări, contacte, bani...

Închiriară un automobil și porniră pe „drumul hotelurilor", o șosea cu șase benzi presărată de gropi, care lega spațioportul de orașul aflat la zece kilometri depărtare. Doar două benzi erau curățate de zăpadă, iar traficul era aproape inexistent.

Dahybi își utiliză blocul detector de bruiaj electronic pentru a baleia cabina cu opt locuri în căutare de microfoane.

– Pare curat, îi anunță pe ceilalți.

– Bine, încuviință Joshua. Probabil că tehnologia procesoarelor noastre este mai avansată decât cea locală, dar nu vă bizuiți pe asta pentru un avantaj permanent. Trebuie s-o găsesc pe Mzu cât mai repede, ceea ce va însemna sacrificarea subtilității.

Pe când se apropiau de hotelul la care făcuseră rezervare, Joshua dataviză o actualizare în procesorul de control al vehiculului. Mașina trecu pe lângă intrarea hotelului, îndreptându-se către oraș.

– S-a dus avansul plătit, se plânse Melvyn.

– Ceva nu-mi place, replică Joshua. Ione, suntem urmăriți?

Un gardist stătea pe bancheta din spate a mașinii, cu un mic senzor circular îndreptat spre înapoi prin fereastră.

– O mașină, posibil două. Cred că în prima sunt trei persoane.

– Probabil că-i poliția sau forța de securitate locală, decise Joshua. Aș fi surprins dacă în momentele astea nu i-ar urmări pe extraplanetari.

– Ce facem atunci? întrebă Dahybi.

– Absolut nimic. Nu vreau să le ofer un pretext să intervină. Accesă procesorul de rețea al vehiculului și stabili o legătură criptată cu avionul spațial. Care-i situația la tine, Ashly?

– Deocamdată, este bine. Matricele electronice vor fi complet reîncărcate peste trei minute și asta ne va extinde opțiunile.

– Perfect. De acum înainte ținem un canal deschis cu tine. Dacă rețeaua orașului începe să cadă, vii să ne iei. Acela va fi momentul nostru de oprire.

– Am înțeles, căpitane. *Lady Macbeth* tocmai a coborât sub orizont, așa c-am pierdut contactul. Toți sateliții de comunicații civili sunt scoși acum din funcțiune.

– Dacă situația navei se modifică, își va modifica orbita și va restabili o legătură. Sarha știe ca să facă.

– Sper din toată inima. Înainte să fi pierdut contactul, Beaulieu mă anunțase de sosirea a patru șoimi-de-vid. Se îndreptau spre orbită joasă.

– Probabil c-au venit de la Dorado, decise Joshua. Când *Lady Mac* revine on-line, spune-i Sarhei să-i monitorizeze cât poate de bine. Și anunță-mă dacă asolizează vreunul dintre avioanele lor spațiale.

Ninsoarea se înteți considerabil până ce mașina lui Joshua ajunse la adresa pe care i-o identificase programul de căutare. Zăpada reducea Harrisburg la o succesiune de străzi mizerabile de granit, greu de deosebit între ele. Nimic nu mișca acum, cu excepția pietonilor, înfofoliți în haine impermeabile care își târșâiau picioarele prin zloata de pe trotuare. Panourile de holograme și firmele de neon rămăseseră singurele neafectate de vreme, pâlpâind și metamorfozându-se ca întotdeauna.

– Ar fi trebuit să-l fi luat și pe Liol, murmură Joshua pe jumătate pentru sine. Spunea că dorea să simtă gustul unor planete exotice.

– În cele din urmă va trebui să ajungi la o înțelegere cu el, rosti Melvyn.

– Poate... Iisuse, dacă n-ar fi atât de agresiv! Ione, nu-i poți spune să se mai destindă? Tu vorbești mult cu el.

– Până acum n-a mers, spuse un gardist.

– I-ai zis deja?

– Să spunem că am parcurs procedura ceva mai devreme. Nu-i singurul care trebuie să se destindă, Joshua. Prin felul în care vă purtați, niciunul dintre voi nu va reuși vreun progres.

El ar fi dorit să explice. Cum stăteau lucrurile... Faptul că el nu se mai simțea de acum chiar atât de singur și asta îl tulbura... Cum ar fi dorit să-și primească fratele cu brațele deschise, dar în același timp îl cunoștea atât de bine, încât nu se încredea în el... Onestitatea față de el ar fi fost percepută ca o slăbiciune. Liol era impostorul și el trebuia să facă primul gest. „I-am salvat curul din Dorado. Eu am fost cel onorabil și cu ce mulțumiri mă aleg?"

Când privi prin mașină, știu că orice ar fi spus, și care ar fi fost pe muchia adevărului, l-ar fi făcut să sune capricios. „Acum un an, le-aș fi zis tuturor s-o șteargă. Iisuse, viața era mai simplă atunci, când nu existam decât eu!"

– O să fac tot ce pot, acceptă fără chef.

Taxiul ieși de pe stradă și coborî într-un garaj subteran. Clădirea pe care o deservea era un bloc cu zece niveluri, cu magazine mici la parter (jumătate erau goale) și birouri la etaj.

– Acum o să ne spui unde suntem? întrebă Dahybi când coborâră din mașină.

– Simplu, răspunse Joshua. Când ai nevoie ca o trebușoară să-ți fie realizată rapid și eficient, te duci la profesioniști.

Sediul companiei Kilmartin & Elgant, Specialiști în Securitatea Datelor, se afla la nivelul al șaptelea.

Înapoia biroului din recepție nu se găsea nimeni. Joshua se opri pentru o clipă, așteptându-se să fie interogați de un program de secretariat, dar procesorul desktop nu era activat. Ușa interioară glisă, deschizându-se, când se apropie de ea.

Într-un avânt de bravado optimist, care însoțise lansarea companiei, Kilmartin & Elgant închiriase pe durata a cincizeci de ani spațiu suficient pentru cincisprezece oameni. În oficiul cel mare, neîmpărțit în cubiculumuri, continuau să existe cincisprezece birouri; șapte dintre ele aveau huse antistatice peste procesoarele ce păreau dubioase chiar și potrivit standardelor de pe Nyvan; pe patru birouri se zăreau doar nișele unde fuseseră procesoarele, iar un petic de mochetă arăta urmele picioarelor unui birou dispărut între timp.

Un singur birou avea un grup decent de blocuri procesoare moderne, pe aceeași tăblie cu un ghiveci în care o plantă murise de mult. La biroul acela stăteau doi bărbați, care priveau concentrați în aura cețoasă a unei coloane AV. Unul dintre ei era înalt, tânăr și cu umeri lați, cu părul blond strâns în coadă lungă legată cu o curelușă colorată din piele. Purta un costum negru scump, croit pentru a oferi libertate maximă de mișcare. Fără a părea impulsiv, radia o aură care-i făcea pe oameni să se gândească de două ori înainte de a-l ataca. Al doilea trecuse binișor de vârsta a doua și purta un sacou gri-maroniu decolorat; smocurile de păr castaniu îi erau zburlite. Arăta ca și cum locul i-ar fi fost în oficiul de reclamații al unei instituții de taxe locale.

Se uitară ușor surprinși la Joshua și la tovarășii săi ciudați.

Joshua privi de la unul la celălalt, nițel nesigur, în timp ce intuiția îi furnica în fundul minții. După aceea pocni din degete cu un aer decis și se adresă bărbatului mai tânăr:

– Pun prinsoare că dumneata ești expertul în date, iar amicul dumitale se ocupă de rutinele de luptă. Elegantă deghizare!

Aura dinspre coloana AV păli, când tânărul împinse scaunul spre înapoi și-și încrucișă mâinile la ceafă.

– Inteligent. Te așteptam cumva, domnule...?

Pe chipul lui Joshua flutură o umbră de surâs.

– Asta să mi-o spui dumneata.

– Bun. Ce dorești, căpitane Calvert?

– Acces rapid la niște informații. Poți așa ceva?

– Sigur că da. Avem acces pe rețea în toată națiunea, indiferent ce fișier ai dori. De acord, știu cum arată locul ăsta. Ignoră-i aspectul. Talentul nu-i ceva care să se poată vedea cu ochiul liber. Iar deocamdată eu sunt atât de sus deasupra tuturor, încât sufăr de hipoxie. Dacă programul de căutare al cuiva îmi localizează fișierul public, o știu înainte să fi aflat chiar curiosul respectiv. Ai debarcat din *Lady Macbeth* acum o oră. Un membru al echipajului dumitale a rămas în avionul spațial. Vrei să afli cu cât te fură compania de service pentru reîncărcarea matricei electronice? Ai venit exact unde trebuia.

– Nu mă interesează. Banii cred sunt o problemă secundară.

– Bun, aici cred c-am ajuns la interfață.

Se întoarse către colegul său și murmură ceva. Vârstnicul îi aruncă o privire nemulțumită, după care strânse din umeri. Ieși din sală privindu-i cu interes pe cei doi gardiști.

– Richard Keaton. Tânărul atletic se aplecă peste birou, surâzând larg și întinzând mâna: Spune-mi Dick.

– Așa o să fac.

Își strânseră mâinile.

– Scuză-mă-n privința lui Matty, arătă Keaton în direcția ușii. Are suficiente implanturi ca să facă chiseliță un pluton de pușcași marini. Devine însă excesiv de protector și acum n-am nevoie de el să se-nvârtă pe aici. Isteț din partea ta să ne ghicești specializările. Nu cred că cineva a mai reușit asta până acum.

– Nu voi destăinui nimănui secretul.

– Prin urmare, ce pot face pentru tine, căpitane Calvert?

– Trebuie să găsesc pe cineva.

Keaton ridică un deget arătător.

– Scuză-mă că te-ntrerup. Mai întâi trebuie să discutăm despre onorariul meu.

– N-o să mă târguiesc. Ba aș putea chiar să-ți dau o bonificație.

Unul dintre gardiști bătu apăsat cu vârful piciorului pe mocheta uzată.

– Mă bucur s-aud asta. Perfect atunci – onorariul meu este un loc la bordul lui *Lady Macbeth* când părăsești planeta. Destinația: nu mă interesează.

– Este un onorariu... neobișnuit. Există vreun motiv anume?

– Cum am spus, ai venit în locul potrivit. Poate că nu-i compania cea mai mare din oraș, însă eu pescuiesc prin pâraiele de date. Pe Nyvan există posedați. Au preluat deja Jesup, n-a fost o simplă propagandă din partea guvernului nostru integru. Barajul de bruiaj electronic de pe orbită? Un paravan care să-i ajute să coboare aici. În Tonala nu sunt prea mulți deocamdată... oricum, asta potrivit Biroului de Investigații Speciale. Dar se răspândesc prin celelalte țări.

– Așadar vrei să părăsești planeta.

– Exact. Și mă gândesc că nici voi nu veți fi aici când ajung ei la Harrisburg. Îmi dau cuvântul că nu voi face niciun fel de probleme la bord. Ce dracu', băgați-mă-n tau-zero, nu mă supăr!

Joshua nu avea timp pentru controverse. În plus, dacă îl luau pe Keaton, reduceau realmente riscul de a fi demascați. Un pasager de pe Nyvan nu era un preț chiar așa mare.

– Iei cu tine doar ce ai asupra ta: nu te aștept să te duci acasă și să-ți faci bagajele. În profilul misiunii nu avem prevăzuți timpi morți.

– Am bătut palma!

– Perfect, atunci, bun sosit la bord, Dick. Persoana pe care vreau s-o cauți se numește dr. Alkad Mzu, alias Daphine Kigano. A sosit azi-noapte în nava stelară *Tekas*, împreună cu alte trei persoane. Nu știu unde este sau pe cine ar putea încerca să contacteze; tot ce știu este că se va strădui să stea ascunsă.

Îi dataviză un fişier vizual.
– Găseşte-o!

La douăzeci de mii de kilometri deasupra lui Nyvan, fregata *Urschel* aparţinând Organizaţiei se materializă din saltul TTZ. Fu urmată imediat de *Raimo* şi *Pinzola*. Nu se aflau nici pe departe în preajma unei zone de ieşire desemnate, însă numai cei patru şoimi-de-vid le percepură sosirea. Niciunul dintre sateliţii de detectare a distorsiunilor gravitonice nu funcţiona, deoarece valurile de asalturi de război electronic îi avariaseră mai presus de orice posibilitate de reparare.

După cinci minute de evaluare a situaţiei locale, propulsiile cu fuziune se activară, împingând fregatele spre un punct de injectare pe orbită joasă. Odată ce porniră, Oscar Kearn, comandantul micii flotile, se concentră asupra glasurilor veşnice şi imploratoare ce-i plângeau în minte.

Unde-i Mzu? le întrebă.

Posedaţii din echipaj, printre care se număra şi Cherri Barnes, se alăturară linguşirilor lui mieroase, sporind promisiunile viclene pe care le făcuse. Psalmodierea lor multiplă zumzăia prin lumea de dincolo, o armonie care trecea între toate sufletele disperate. Le agita, fiind tantalică prin însăşi existenţa ei; intrigile şi planurile reprezentau un memento torturant a ceea ce exista de cealaltă parte a continuumului lor oribil, a universului din care puteau face parte iarăşi, cu singura condiţie de a da o mână de ajutor.

Unde-i Mzu?

Ce face?

Cine-i cu ea?

Există corpuri care așteaptă gazdele merituoase. Milioane de corpuri, aici, afară, unde sunt lumină și aer și experiențe, pregătite pentru prietenii lui Capone. Unul ar putea fi al vostru, dacă...

Unde-i Mzu? Exact!

Aha!

Când ajunseră pe o orbită de cinci sute de kilometri, fiecare fregată lansă câte un avion spațial. Cele trei forme triunghiulare negre pătrunseră în atmosfera lui Nyvan, cu boturile conice aliniate spre Tonala, care era ascunsă de curba planetei la șapte mii de kilometri în față.

Oscar Kearn comandă fregatelor să manevreze din nou și începură să-și ridice orbita.

– Asta chiar că n-arată bine, zise Sarha. Senzorii spun că sunt trei. Nu cred că transponderele lor răspund stației.

– Nu „crezi"? repetă Beaulieu.

– Cine poate ști? Porcăriile alea de platforme DS n-au încetat. Mă-ndoiesc c-am putea recepta un impuls EM prin tot bruiajul ăsta.

– Cum sunt evacuările propulsiilor? întrebă Liol.

Sarha ignoră afișajele datavizate din interiorul țestei, atât cât să-i azvârle o privire dezgustată. Ei trei erau singuri pe puntea lui *Lady Mac*. Toți ceilalți gardiști se aflau în capsula B, unde păzeau tubul ecluzei.

– Poftim?

Existau momente când bărbatul semăna nițel prea mult cu Joshua, adică te scotea realmente din pepeni.

– Dacă la bord se află posedați, atunci ei afectează sistemele navei, recită Liol. Propulsiile vor fluctua. Înregistrările Lalonde ne-au învățat asta. Mai ții minte?

Sarha nu avu încredere în sine pentru a-i răspunde direct. Da, era exact ca Joshua; avea dreptate în tot timpul și în mod exasperant.

– Nu știu dacă programele noastre discriminatorii sunt de mare folos de la distanța asta. Nu pot obține o fixare radar ca să le determin viteza.

– Vrei să-ncerc eu?

– Nu, mulțumesc.

– Când Joshua a spus să nu-mi îngădui acces la calculatorul de zbor, nu cred că s-a referit la faptul că n-ar trebui să v-ajut să supraviețuiți unui asalt al posedaților, rosti Liol insinuant.

– Îl vei putea întreba în scurt timp, spuse Beaulieu. Peste alte nouăzeci de secunde ar trebui să fim deasupra orizontului lui Ashly.

– Este clar că navele astea sunt pe curs convergent cu Spiritul Libertății, zise Sarha. Imaginea optică este îndeajuns de bună pentru o analiză vectorială rudimentară.

– Aș dori să atrag atenția că cele trei nave similare care au apărut la asteroizii Dorado înainte de plecarea noastră erau din Noua Californie, spuse Liol.

– Știu asta, mârâi Sarha.

– Mă bucur. Aș detesta să fiu posedat de o persoană necunoscută.

– Ce fac șoimii-de-vid? întrebă Beaulieu.

– Nu știu. Sunt de cealaltă parte a planetei.

Sarha se simțea inconfortabil de conștientă de transpirația care-i îmbiba uniforma-combinezon. Dataviză către grila de climatizare de deasupra ei, în căutare de aer rece și uscat – mai rece și mai uscat. „Și când te gândești că l-am invidiat mereu pe Joshua pentru că se află la comanda unei nave stelare..."

– Deconectez ecluza, îi anunță pe ceilalți doi. Personalul din stație ar putea încerca să vină la bord odată ce-și va da seama că navele acelea stelare se îndreaptă încoace.

Era o acțiune logică. Iar faptul în sine că întreprindea ceva concret o făcea să se simtă mult mai bine.

– Recepționez semnalul avionului spațial, zise Beaulieu.

– Așadar, mai sunteți intacți? dataviză Ashly.

– Da, replică Sarha pe același ton, suntem tot aici. Care-i situația voastră?

– Stabilă. În spațioport nu se mișcă mare lucru. Cele patru avionete edeniste au sosit acum o jumătate de oră și staționează la două sute de metri de mine. Am încercat să le datavizez, dar nu răspund. Imediat după asolizare, un grup de oameni a pornit spre oraș. Fuseseră așteptați de mașini.

Calculatorul de zbor semnală că Joshua era on-line.

– Sunt ceva semne de posedare pe planetă? întrebă tânărul.

– Trebuie să spun că da, căpitane, răspunse Beaulieu. Rețelele naționale suferă căderi considerabile,

totuși nu se poate vorbi despre vreun șablon real. În unele țări nu există nici măcar o singură eroare de funcționare.

– Nu pentru mult timp, dataviză Joshua.

– Joshua, trei nave adamiste au apărut acum o oră, dataviză Sarha. Credem că au trimis avioane spațiale sau avionete pe planetă; se aflau pe orbita potrivită pentru așa ceva. Liol crede că sunt aceleași nave ale Organizației care au fost la asteroizii Dorado.

– Ah, bun, dacă o spune expertul în zboruri stelare...

– Josh, fregatele acelea se îndreaptă către stația asta, dataviză Liol.

– Iisuse! Bine, îndepărtați-vă de stație. Și, Sarha, încearcă să obții o identificare pozitivă.

– O s-o fac. Cum stau lucrurile la voi?

– Promițător, cred.

– Așteptați ca... azi, indiferent... rezultat...

– Pierd legătura, avertiză Beaulieu. Interferențe masive focalizate direct pe noi.

– Josh, dă-mi autoritate de acces pentru calculatorul de zbor. Sarha și Beaulieu sunt supraîncărcate aici, pentru numele lui Hristos! Pot să fiu de ajutor.

– ...cred... Băiețelul mamei... în nava mea... cat... fiindcă o să... primul... încredere...

– I-am pierdut, spuse Beaulieu.

– Fregatele au început să ne bruieze în mod direct, zise Sarha. Știu că suntem aici.

– Paralizează stația în vederea unui asalt, spuse Liol. Dați-mi codurile de acces, o pot pilota pe *Lady Mac* de aici.

– Nu, l-ai auzit pe Joshua.

– A spus că are încredere în mine.

– N-aș zice.

– Uite care-i treaba, voi două trebuie să operați sistemele de la bord, să monitorizați bătălia electronică, iar acum trebuie să fiți cu ochii-n patru și după fregate. Dacă decolăm în clipa asta, ar putea crede că dorim să apărăm stația. O puteți pilota pe *Lady Mac* și în același timp să vă luptați ca toți ceilalți?

– Beaulieu? întrebă Sarha.

– Decizia n-o iau eu, dar are dreptate. Trebuie să plecăm imediat.

– Sarha, Joshua are probleme emoționale când vine vorba despre mine. De acord, nu l-am tratat așa cum trebuia. Nu poți totuși pune în pericol viața lui și viețile noastre pe baza unei singure decizii neinspirate luate din ignoranță. Voi face aici tot ce pot mai bine. Ai încredere în mine. Te rog!

– Bine! La dracu'! Dar autoritate numai în privința propulsiei cu fuziune. Nu faci niciun salt, nicăieri.

– Perfect.

Și visul se împlini, așa cum știuse dintotdeauna că se va întâmpla. Calculatorul de zbor al lui *Lady Mac* i se deschise și toate sistemele erau active, umplându-i mintea cu revărsări glorioase de culoare. Se potriveau perfect.

Concepu meniurile de proceduri de care avea nevoie, aducând rachetele și tuburile propulsiilor la statutul de zbor activ. Beaulieu și Sarha lucrau perfect laolaltă, activând celelalte sisteme. Tuburile ombilicale se retraseră din fuzelaj și suportul începu să-i ridice din silozul de andocare puțin adânc. Câmpul de vedere pe care i-l dataviza calculatorul de zbor se extinse pe măsură ce tot mai multe din bateriile de senzori ale lui *Lady Mac* se ridicară peste margine. Trei stele strălucitoare, care creșteau întruna, erau încercuite în roșu dușmănos, în timp ce înaintau încet peste curba orizontului albastru sclipitor.

Liol declanșă rachetele pentru a se desprinde de suport, fără să-i pese dacă celelalte două îi puteau vedea surâsul tâmp de pe chip. Pentru o clipă, toată amărăciunea și invidia reveniră, ranchiuna irațională pe care o simțise când aflase de existența lui Joshua, un frate uzurpator care era căpitanul navei care-i aparținea lui de drept. Fiorul acesta de incitare era al său. Puterea de a traversa galaxia.

Într-o bună zi, trebuia ca el și Joshua să rezolve chestiunea asta.

Dar nu azi. Azi el trebuia să-și dovedească valoarea în fața fratelui său și a echipajului. Azi începea să trăiască viața despre care știa că era a sa.

Când ajunseră la o sută de metri deasupra silozului de andocare, Liol declanșă propulsia secundară, selectând o accelerație de 0,3 *ge*. *Lady Mac* porni imediat pe vectorul pe care-l pregătise. Introduse după aceea

în calculatorul de zbor o comandă rapidă de corecție, modificând unghiul de eșapare, dar supracompensă.

– Ho, băga-mi-aș!

Plasa cușetei de accelerație îl strânse mai puternic.

– Hangarul avionului spațial este gol, rosti apăsat Sarha. Asta-nseamnă că distribuția masei noastre este descentrată. Poate catadicsești să activezi programele de calibrare a echilibrului de nivelul șapte?

– Scuze.

Bâjbâi disperat prin meniurile comenzilor de zbor și găsi programul cuvenit. *Lady Mac* vibră și reveni la vectorul original.

– Joshua o să m-arunce prin ecluză, decise Sarha.

Lodi avusese nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu prezența lui Omain în apartamentul lui din hotel. Un posedat, în numele Mariei! Omain se dovedi însă tăcut și politicos (ba chiar nițel trist, ca să fie sincer) și nu-i stătea în cale. Treptat, Lodi izbuti să se destindă, deși episodul acesta era cu siguranță cel mai straniu din viața lui. Nimic nu l-ar fi putut întrece în bizarerie.

La început tresărea incontrolabil de câte ori Omain spunea ceva. Acum era relativ indiferent. Blocurile procesoare îi erau întinse pe una dintre mese, îngăduindu-i să trimită programe de „pescuit" în fluxurile din rețea, culegând informații relevante. La asta se pricepea cel mai bine, așa că Voy îl lăsase singur, în timp ce ea, Mzu și Eriba merseră la Opia. În clipa aceasta principala lui grijă era monitorizarea situației civile

după închiderea granițelor de către guvern. Voy dorea să se asigure că aveau să primească permisiunea de a reveni pe orbită. Deocamdată se părea că era posibil. Existase chiar și un moment norocos; primul de când sosiseră la Nyvan. O navă stelară cu numele *Lady Macbeth* andocase la Spiritul Libertății și era exact din genul dorit de Mzu.

– Întreabă de ea, rosti Omain.

– Hă?

Lodi anulă afișajele datavizate și clipi iute, alungând din minte imaginile remanente ale elementelor grafice.

– Oamenii lui Capone sunt pe orbită, continuă Omain. Ei știu că Mzu este aici. Se interesează de ea.

– Adică tu știi ce se-ntâmplă pe orbită? Pe numele Mariei! Eu n-o pot face din cauza interferențelor de la platformele DS.

– Nu-ți pot zice cu exactitate. Ăsta-i un zvon șoptit, distorsionat de sufletele numeroase prin care a trecut. Eu am doar o noțiune foarte vagă despre faptele reale.

Lodi era fascinat. Odată ce începuse să vorbească, Omain arătase că știa multe lucruri foarte interesante. Trăise pe Garissa și era dispus să-și împărtășească impresiile. (Lodi nu-și adunase niciodată curajul de a o întreba pe Mzu cum fusese planeta lor de origine.) Din descrierea melancolică a lui Omain, suna ca un loc plăcut pentru a trăi. Lodi era sigur că garissanii nu-și pierduseră doar planeta natală; toată cultura li

se schimbase acum, devenind prea zgârcită și orientată spre etniile occidentale.

Un bloc procesor dataviză o avertizare în nanonicele neurale ale lui Lodi.

– Oh, futu-i!

– Ce este?

Era nevoie să vorbească cu glas tare, aproape să strige unul la celălalt. Omain stătea în colțul salonului cel mai îndepărtat de Lodi, întrucât acela era unicul mod în care blocurile să rămână funcționale.

– Cineva a accesat procesorul central al hotelului. A încărcat un program de căutare pentru noi trei și are și o referire vizuală la Mzu.

– În niciun caz nu pot fi posedații, spuse Omain. Nanonicele neurale nu funcționează pentru noi.

– Poate că sunt navele Organizației. Ba nu! Ele n-ar fi în stare să acceseze rețeaua Tonalei de pe orbită, în niciun caz cât timp platformele continuă războiul. Stai așa, să văd ce pot afla.

Lodi se simți aproape fericit când începu să recupereze programe de urmărire din flekurile de memorie pe care le adusese. Probabil că șefii rețelelor din orașul ăsta aveau o experiență de zece ori mai mare decât obținuse el din iscodirile prin circuitele de comunicații din Ayacucho, însă programele lui erau capabile să gonească prin joncțiuni, refăcând traseele spre originea căutătorilor.

Răspunsul îi apăru în minte exact când procesorul central al hotelului se prăbuși.

– Uau, ce mai program de pază! Am pus însă mâna pe ei. Știi ceva despre o firmă locală numită Kilmartin & Elgant?

– Nu, dar n-am stat mult timp aici... în întruparea asta.

– Așa-i. Lodi izbuti să schițeze un zâmbet: O să văd ce... Ciudat!

Omain se ridicase din scaun și se încrunta către ușa dublă a apartamentului.

– Ce s-a-ntâmplat?

– A căzut procesorul de rețea al apartamentului. Ușa piui.

– Ai..., începu Lodi.

Ceva masiv izbi în ușă, curbându-i panourile spre interior. Cadrul ei trosni.

– Fugi! urlă Omain.

Rămase în fața ușii, cu ambele brațe întinse cu palmele la exterior. Chipul îi era încordat de efort. Aerul se învolbură agitat, declanșând o minivijelie.

Altă lovitură bubui ușa și Omain se împletici către înapoi. Lodi se întoarse s-o ia la fugă spre dormitor. O făcu la timp pentru a vedea un șarpe gros și lung de trei metri, lunecând în sus prin exteriorul ferestrei. Capul uriaș al reptilei se trase îndărăt și se opri, fixându-l cu privirea. Fălcile se deschiseră, dezvăluind colți mari cât degetul. După aceea se repezi înainte, transformând sticla în cioburi.

De la poziția sa aflată mai sus în postul de comandă, Shemilt studie masa tactică de dedesubt. O

fată se aplecă și împinse un marcator cu steguleț roșu mai aproape de asteroidul părăsit.

– În raza de acțiune, domnule, anunță ea.

Shemilt aprobă și încercă să nu arate prea multă stupoare. Toate cele trei nave interorbitale ajunseseră acum în raza de acțiune a rețelei DS a Noii Georgia. Iar Quinn nu mai apăruse pentru a-și schimba ordinele. Ordine care fuseseră foarte explicite.

„Dacă n-am fi atât de al naibii de îngroziți de el...", gândi Shemilt. Continua să i se facă greață de fiecare dată când își reamintea de modulul tau-zero care-l conținea pe căpitanul Gurtan Mauer. Quinn îl deschisese în decursul a două ceremonii de liturghie neagră.

„Dacă ne-am grupa toți..." Dar, desigur, de acum moartea nu mai însemna sfârșitul. Azvârlirea lui Mesia întunecat în lumea de dincolo n-ar fi rezolvat nimic.

În postul lui de comandă exista un singur telefon roșu. Ridică receptorul.

– Foc! comandă.

Două dintre cele trei nave interorbitale care porniseră să afle ce făceau echipele din Jesup în asteroizii părăsiți fură lovite de lasere cu raze X. Fasciculele sclipiră viu și traversară capsulele de susținere biotică și carcasele propulsiilor cu fuziune. Ambele echipaje muriră instantaneu. Electronicele se evaporară în blițuri. Sistemele de propulsie fură sfârtecate. Două epave se rostogoliră prin spațiul cosmic, cu carcasele strălucind oranj-închis, cu jeturi de vapori răbufnind din rezervoarele fisurate.

A treia navă intră în vizorul unei perechi de viespi de luptă.

Ofițerii celorlalte două rețele naționale DS le văzură țâșnind de pe platforma Noii Georgia și gonind spre neajutorata navă interorbitală. Solicitară și primiră coduri de autorizare pentru deschiderea focului. Viespile de luptă atacatoare începuseră deja să-și lanseze dronele submunității. Ținte false străluciră în infraroșu aidoma unor micronove prin bancurile de eșapări de propulsii; impulsuri de război electronic zbierară către senzorii de pe toate platformele DS aflate pe o rază de cinci mii de kilometri. Ofensiva era o tactică validă; viespile de luptă care fuseseră lansate pentru a încerca să protejeze ultima navă fură derutate pentru câteva secunde. O durată care era critică în conflictele spațiale.

Un stol de pulsatoare cu încărcătură unică ajunse finalmente suficient de aproape pentru a declanșa spre ultima navă interorbitală supraviețuitoare, lichidând-o imediat, însă asta nu opri proiectilele cinetice să sosească la ea cu accelerația de 35 *ge*. Și nici ca submunițiile cu focoase nucleare să detoneze după ce intrară în raza de acțiune.

Senzorii lui *Lady Mac* receptară cea mai mare parte a bătăliei fulgerătoare, deși potopul dinspre submunițiile de război electronic care se suprapuse peste asaltul general desfășurat de platformele DS generă câteva căderi cauzate de supraîncărcare.

– Locul ăsta devine al naibii de riscant, mormăi Sarha.

Imaginea de la senzorii externi tremura ca și cum ceva ar fi scuturat nava cu totul. Cercuri artificiale verzi, albastre și galbene se deschideau brusc pe fundalul câmpului stelar, ca graffiti de picături de ploaie. Printre ele începură să apară văpăi alb-albastre intense.

– S-a ajuns la nucleare, rosti Beaulieu. Nu cred c-am mai văzut până acum distrugeri la scara asta.

– Ce dracu' se-ntâmpl-acolo? întrebă Sarha.

– Nimic bun, răspunse Liol. Un posedat ar fi trebuit să fie foarte determinat ca să facă o călătorie până la unul dintre asteroizii ăia abandonați; acolo n-au mai rămas biosfere, ceea ce înseamnă că vor fi foarte dependenți de tehnologie.

– Cum reacționează navele Organizației? întrebă Sarha.

Cele trei fregate andocară la douăzeci de minute după ce *Lady Mac* părăsise Spiritul Libertății. După încă un sfert de oră încetaseră toate comunicațiile cu stația. *Lady Mac* se afla acum pe orbită la opt sute de kilometri în fața Spiritului Libertății, ceea ce oferea senzorilor o rezoluție acceptabilă.

– Două dintre ele decolează, spuse Liol. Ba stai, toate decolează! Coboară pe o orbită mai joasă. La naiba, păcat că nu putem vedea ce fac șoimii-de-vid!

– Înregistrez activitate în suita de senzori a defensivei stației, zise Beaulieu. Ne baleiază.

– Liol, mai îndepărtează-ne cu cinci sute de kilometri.

– Nicio problemă.

Sarha consultă display-ul orbital.

– Peste treizeci de minute vom fi deasupra Tonalei. O să-i recomand lui Joshua retragerea.

– O sumedenie de nave au început să se miște pe jos, spuse Beaulieu. Alte două stații de orbită joasă lansează nave; ele sunt cele pe care le putem vedea.

– Rahat, mormăi Sarha. Bine, treci pe statut de activare defensivă.

Bateriile de senzori standard ale lui *Lady Mac* se retraseră în nișele lor; senzorii de luptă, mai mici și bulbucați, se înălțară lin pentru a le înlocui, lentile de aur și crom ce reflectau ultimele pâlpâiri ale exploziilor de pe orbitele înalte. Tuburile de lansare ale viespilor lui de luptă se deschiseră.

De jur împrejur, Marina și platformele DS naționale comutau pe același statut.

Din clipa în care sosise la Jesup, Dwyer petrecuse aproape fiecare moment ajutând la modificarea sistemelor punții din cliperul de marfă *Delta muntelui*. Întrucât pregătirea lui tehnică era minimă, își petrecea timpul supraveghindu-i pe tehnicienii non-posedați care executau majoritatea instalărilor.

Compartimentul punții era ticsit, ceea ce însemna că doar două persoane puteau lucra simultan în interiorul său. Dwyer devenise realmente expert în a se feri de plăcile de circuite și capacele de console care zburau liber peste tot. Era totuși satisfăcut de rezultat, care era mult mai puțin grosolan decât modificările pe care i le făcuseră lui *Tantu*. Grație stocului imens de componente de rezervă disponibile în spațioport,

consolele arătau de parcă ieșiseră de pe liniile de producție cu numai câteva ore în urmă. Toate procesoarele lor erau acum de grad militar, capabile să funcționeze chiar și sub efectul energistic al posedaților. Iar calculatorul de zbor fusese amplificat până ce devenise capabil să piloteze nava urmând cele mai simple comenzi verbale.

De data aceasta nu mai exista niciun efect de tip sculptură neagră, ci toate suprafețele erau standard. Capsula de susținere biotică a cliperului, insistase Quinn, trebuia să facă față inspecțiilor la sosirea pe Pământ. Dwyer era încrezător că atinsese respectivul obiectiv.

Acum se afla imediat deasupra micii nișe a cambuzei de pe puntea mijlocie, urmărind o tehniciană care înlocuia duzele de hidratare vechi cu modelul cel mai recent. O hotă sanitară portabilă plutea deasupra umărului ei, cu ventilatorul bâzâind nerăbdător pe când ingera ocazionalele globule urât mirositoare ce bolboroseau din tuburile pe care le deșuruba femeia.

Zumzetul aparatului crescu brusc, devenind strident. O pală de aer rece atinse fața lui Dwyer.

– Cum merge? întrebă Quinn.

Atât Dwyer, cât și tehniciana strigară, speriați. Ecluza cliperului se găsea în puntea inferioară, iar trapa din podea era închisă.

Dwyer se roti și se prinse de traversele de susținere pentru a-și readuce inerția sub control. Cu siguranță Quinn coborâse prin trapa din plafon, venind de pe punte. Gluga mantiei îi era lăsată pe spate, lipită de umeri ca și când s-ar fi găsit în propriul său câmp

gravitațional. Pentru prima dată după multe zile, nuanța pielii bărbatului era aproape normală. Rânji voios către Dwyer.

– Pe Fratele Domnului, Quinn! Cum ai făcut asta?

Dwyer privi peste umăr, pentru a mai verifica o dată și trapa din podea.

– Știi cum e cu stilul, zise Quinn. Unii dintre noi îl au, alții...

Făcu cu ochiul tehnicienei și lansă un fulger de foc alb drept în tâmpla ei.

– Căcat! icni Dwyer.

Cadavrul ricoșă în nișa cambuzei. Sculele i se desprinseră din mâini aidoma unor fluturi din fier.

– După ce plecăm, o s-o evacuăm prin ecluză, spuse Quinn.

– Plecăm?

– Da. Imediat. Și nu vreau să știe nimeni.

– Dar... ce facem cu echipa de mecanici din centrul de control al silozului? Ei trebuie să direcționeze retragerea ombilicalelor.

– Nu mai există nicio echipă. Putem transmite instrucțiunile de lansare spre calculatorul de management prin intermediul rețelei de date a silozului.

– Cum spui tu, Quinn.

– Haide, o să-ți placă pe Pământ. Știu că mie o să-mi placă.

Execută un salt prin aer și plonjă în ralanti în sus, prin trapă.

Dwyer rămase o clipă locului pentru a-și regăsi stăpânirea de sine, încleștându-și mâinile astfel încât

să nu i se vadă tremurul degetelor; după aceea îl urmă pe Quinn sus, pe punte.

Mânia și grijile o izolară pe Alkad de prozaismul călătoriei de întoarcere la hotel. Nu mai gândise așa intens și de rapid de pe timpul când lucra la teoria Alchimistului. Opțiunile i se închideau în jur, precum bufnetele unor uși de închisoare ce se zăvorau.

Întâlnirea cu cei doi vicepreședinți ai Opia fusese una tipică din categoria „o să vă căutăm noi". Totul fusese foarte cordial, dar rezultatele fuseseră minime. Conveniseră asupra ideii ca Opia să-i găsească o navă stelară și echipaj, care, la o dată ce urma să fie specificată, avea să fie echipată cu sisteme defensive de nivel specialist, concepute pentru misiuni în trupele defensive Dorado.

Unicul atu pe care Alkad îl avea asupra lor era posibilitatea ca aceasta să fie prima comandă din partea Consiliului Dorado; iar dacă totul mergea bine, aveau să urmeze mai multe. Posibil chiar foarte multe.

Lăcomia își înfipsese adânc ghearele. Femeia văzuse reacția aceea de multe ori până atunci, la industriașii care echipaseră Marina garissană.

Ei aveau să-i îndeplinească solicitarea, ignorând bizareria situației. Era convinsă în această privință. Pentru ca apoi, tocmai spre sfârșitul întâlnirii, guvernul tonalan să anunțe starea de urgență. Platformele DS ale Noii Georgia deschiseseră focul asupra a trei nave, dintre care una aparținuse Tonalei. O asemenea acțiune, insista ministrul Apărării, dovedea mai

presus de orice îndoială faptul că posedații capturaseră Jesup, că guvernul Noii Georgia mințea și că era posibil ca și membrii săi să fie posedați.

O dată în plus fracțiunile naționale de pe Nyvan se războiau între ele.

Executivii Opia își încărcară în nanonicele neurale un program pentru o expresie de dezamăgire. Ne pare rău, dar contractul va trebui să rămână în suspensie. Temporar. Doar până ce puterea tonalană va domni triumfătoare.

Mașina opri sub porticul larg al hotelului Mercedes și Ngong coborî primul, cercetând strada largă după amenințări. Acum îl aveau pe el și pe Gelai pentru protecție, așa încât Alkad renunțase la firma de securitate pe care o angajase Voy, deși îi păstrase automobilul, blindat și cu circuite de securitate.

Traficul stradal era redus. Oamenii care curățaseră zăpada dispăruseră, lăsându-i pe mecanoizii rablagiți să se lupte singuri cu troienele. Ngong aprobă din cap și le făcu semn să-l urmeze. Alkad se ridică de pe banchetă și se grăbi către ușa rotativă a recepției, cu Gelai permanent la un pas înapoia ei. Pe drumul de întoarcere, îi povestiseră despre navele Organizației și Alkad rămase nedumerită cu privire la felul în care Capone auzise despre ea. În același timp însă tulburarea tot mai mare a lui Gelai era cât se putea de evidentă.

Cei cinci se înghesuiră în liftul care se ridică lin spre apartamentul pe două niveluri. Doar pâlpâitul iritant al panoului luminescent trăda adevărata natură a lui Gelai și Ngong.

Alkad îl ignoră. Starea de urgență era periculoasă. Nu avea să treacă mult până ce Tonala să declanșeze represalii împotriva rețelei DS a Noii Georgia. Navele acelea stelare andocate deasupra lui Nyvan aveau să fie rechiziționate de militari, în cazul în care căpitanii lor nu ignorau pur și simplu carantina și plecau. În scurtă vreme ea urma să rămână captivă aici, fără niciun mijloc de transport și cu Organizația Capone strângând întruna lațul. Dacă nu întreprindea rapid ceva, avea să aparțină posedaților într-un fel sau altul, iar odată cu ea și Alchimistul.

Mintea îi era obsedată acum de temerile legate de ce putea face dispozitivul acela dacă ar fi fost utilizat împotriva altei ținte decât steaua Omutei. Dacă ar fi fost folosit împotriva lui Jupiter? Habitatele edeniste ar fi murit și Pământul ar fi fost lipsit de He_3, fără de care n-ar fi putut supraviețui. Sau dacă ar fi fost utilizat chiar împotriva Soarelui Pământului? Dacă ar fi fost comutat pe funcția nova?

Până atunci posibilitatea respectivă nici măcar nu fusese pusă în discuție. „Eu am deținut mereu controlul. Maică Maria, iartă-mi aroganța!"

Trase cu ochiul într-o parte, la Voy, care arăta la fel de iritată ca întotdeauna, de data aceasta pe viteza liftului. Voy n-ar fi fost niciodată de acord cu vreo schimbare în prioritățile misiunii lor. Pentru ea nu exista conceptul de eșec.

„Ca mine la vârsta ei. Trebuie să plec de pe planetă", înțelese brusc Alkad. „Trebuie să redeschid opțiunile. Nu pot îngădui finalul ăsta."

Indicatorul de niveluri al liftului arăta că se găseau la trei etaje sub apartament, când Gelai și Ngong schimbară o privire întrebătoare.

– Ce s-a-ntâmplat? spuse Voy.

– Nu-i putem simți nici pe Omain, nici pe Lodi, răspunse Gelai.

Alkad încercă imediat să-i datavizeze lui Lodi. Nu căpătă niciun răspuns. Comandă liftului să se oprească.

– Acolo sus este cineva?

– Nu, răspunse Gelai.

– Ești sigur?

– Da.

Abilitatea de percepție o fascina cel mai mult pe Alkad, care abia începuse să examineze mecanismul posedării. Conceptul în sine ar fi însemnat în cele din urmă restructurarea completă a cosmologiei cuantice. Deocamdată făcuse foarte puține progrese teoretice.

– I-am spus să stea locului, rosti Voy indignată.

– Dacă nanonicele lui neurale nu răspund, atunci cred că-i ceva mult mai serios decât o simplă plecare de acolo, zise Alkad.

Voy se strâmbă fără convingere.

Alkad comandă liftului să pornească.

Gelai și Ngong stătură în fața ușilor, când acestea se deschiseră spre vestibulul apartamentului. Pârâiașe de electricitate statică le alergară peste haine, arătând că erau pregătiți pentru orice probleme i-ar fi întâmpinat.

– Pe numele Mariei! exclamă Eriba.

Ușile duble ale apartamentului fuseseră sparte.

Gelai le făcu semn celorlalți să rămână în urmă și înaintă precaută în salon. Alkad o auzi inspirând șuierat.

Pe unul dintre fotoliile mari pentru două persoane zăcea întins corpul pe care-l posedase Omain, acoperit cu semne adânci de arsuri. Ninsoarea pătrundea printr-o gaură care se căsca în fereastră.

Ngong verifică iute celelalte camere.

– Niciun trup, le spuse. Lodi nu-i aici.

– Maică Maria, ce-o să mai urmeze? făcu Alkad. Gelai, tu ai vreo idee despre cine a făcut asta?

– Nu. Cu excepția faptului evident că a fost opera unor posedați.

– Ei știu despre noi, zise Voy. Iar acum, după ce Lodi a fost posedat, știu prea multe despre noi. Trebuie să plecăm imediat.

– Da, încuviință Alkad fără chef. Cred că așa-i. Ar fi mai bine să mergem direct la spațioport și să vedem dacă putem aranja ceva cu vreo navă de acolo.

– Nu vor ști c-o să-ncercăm să facem asta? spuse Eriba.

– Ce altceva putem face? Planeta asta nu ne mai poate ajuta.

Un bloc procesor de pe masă emise un piuit. Proiectorul său AV scânteie.

Alkad privi drept în el. Și privi în ochii unui bărbat îmbrăcat în port tradițional de cazac.

– Mă poți auzi, dr. Mzu? întrebă el.

– Da. Cine ești?

– Numele meu este Baranovici, fără însă ca asta să conteze prea mult. Important este faptul că am fost de acord să lucrez pentru Organizația domnului Capone.

– Căcat! gemu Eriba.

Baranovici surâse și ridică o oglinjoară rotundă. Alkad văzu reflectată în suprafața ei chipul înspăimântat al lui Lodi.

– După cum vezi, urmă Baranovici, nu i-am făcut niciun rău camaradului vostru. Ceea ce receptezi acum este datavizarea lui. Dacă ar fi fost posedat, n-ar fi putut face așa ceva. Nu? Spune ceva, Lodi.

– Voy? Dr. Mzu? Îmi pare rău... N-am putut... Să știți că nu sunt decât șapte! Omain a-ncercat...

Ceva șuieră sonor în spatele lui. Imaginea se încețoșă. Apoi el clipi.

– Un băiat curajos, îl bătu Baranovici pe umăr. Organizația are nevoie de indivizi cu asemenea integritate. Nu mi-ar plăcea să văd pe altcineva că vine să folosească corpul ăsta.

– S-ar putea să n-ai alternativă, rosti Alkad. Nici măcar nu mă pot gândi să salvez un singur om în schimbul Alchimistului, indiferent cât de bine l-aș cunoaște pe omul respectiv. S-au făcut sacrificii mult mai mari pentru ca eu să ajung până în punctul acesta și ar însemna să-i trădez pe cei care s-au sacrificat. Nu voi putea face asta niciodată. Îmi pare rău, Lodi. Realmente...

– Dragă dr. Mzu, spuse Baranovici, nu-l ofeream pe Lodi al vostru în schimbul Alchimistului. Pe el îl folosesc pur și simplu ca pe un instrument convenabil

prin intermediul căruia să pot negocia cu tine și, eventual, să-ți demonstrez intențiile noastre.

– Nu am de ce să negociez cu voi.

– Scuză-mă, dr. Mzu, dar cred că lucrurile nu stau tocmai așa. Nu vei părăsi planeta asta decât atunci când Organizația te va lua de aici. Cred că de acum o știi prea bine. La urma urmelor, nu doreai chiar în clipa de față să te-ndrepți rapid spre spațioport?

– N-am de gând să discut cu tine despre intențiile mele de plecare.

– Bravo, dr. Mzu! Rezistență până la sfârșit. Respectele mele! Te rog totuși să înțelegi că circumstanțele în care te afli s-au modificat radical de când ți-ai început drumul spre răzbunare. Nu va mai exista o răzbunare împotriva Omutei. Ce rost ar avea? Peste câteva luni, Omuta, așa cum este azi, nu va mai exista. Indiferent ce ai putea face tu, acțiunea aceea nu va depăși posedarea. Nu-i așa, dr. Mzu?

– Ba da.

– Prin urmare, acum ești preocupată numai de propria-ți persoană și de ceea ce ți se va întâmpla în viitor. Organizația îți poate oferi un viitor decent. Milioane de persoane rămân neposedate alături de noi și-și păstrează slujbele. Poți să fii una dintre ele, dr. Mzu. Eu dețin autoritatea de a-ți oferi un loc printre noi.

– În schimbul Alchimistului.

Baranovici strânse din umeri generos.

– Ăsta-i târgul. Te vom lua pe tine – și pe prietenii tăi, de asemenea, dacă-i dorești – chiar azi de pe

planeta asta, înainte de exacerbarea bătăliei orbitale. Nimeni altul n-o va face. Fie vei rămâne aici și vei deveni posedată, petrecând o eternitate în umilința restricțiilor fizice și mintale, fie vei veni cu noi și-ți vei duce restul vieții în modul cel mai fructuos cu putință.

– Cel mai distructiv cu putință, vrei să spui.

– Mă îndoiesc că Alchimistul va trebui folosit de multe ori, în niciun caz dacă-i pe atât de bun pe cât se zvonește. Da?

– N-ar avea nevoie de multe demonstrații, încuviință Alkad încet.

– Alkad! protestă Voy.

Baranovici zâmbi încântat.

– Excelent, dr. Mzu, văd că înțelegi adevărul! Viitorul tău este alături de noi.

– Mai există ceva ce trebuie să știți, zise Mzu. Codul de activare al Alchimistului este stocat în nanonicele mele neurale. Dacă sunt ucisă și mutată în alt corp în tentativa de a mă face mai maleabilă, nu voi mai putea să-l accesez. Dacă sunt posedată, posesorul nu-l va putea accesa. Și, Baranovici, nu există o copie a codului.

– Ești o femeie prudentă.

– Dacă voi da curs ofertei voastre, tovarășilor mei li se va asigura transportul pe planeta pe care și-o vor alege.

– Nu! strigă Voy.

Alkad se întoarse de la proiecție și i se adresă lui Gelai:

– Fă-o să tacă.

Voy se zbătu neajutorată, când posedata îi strânse brațele la spate. O membrană de piele groasă i se materializă peste buze.

– Astea sunt condițiile mele, urmă Alkad spre Baranovici. Mi-am petrecut majoritatea vieții pentru a-mi atinge obiectivul. Dacă nu sunteți de acord cu condițiile mele, nu voi șovăi să vă înfrunt în unicul fel care mi-a mai rămas. Am determinarea respectivă, este unica armă reală pe care am deținut-o permanent. M-ați încolțit în poziția asta și să nu vă îndoiți că n-o voi folosi.

– Te rog, dr. Mzu, asemenea vehemență nu-i necesară. Vom fi încântați să-ți ducem tinerii prieteni într-un loc sigur.

– Bine. Am căzut la înțelegere.

– Excelent! Avioanele noastre spațiale vă vor prelua pe toți de la topitoria de fierberguri din afara orașului. Noi vom aștepta la Remiza de Dezasamblare IV împreună cu Lodi. Să fiți acolo în nouăzeci de minute.

24

Amiralul Motela Kolhammer și Syrinx sosiră la cabinetul Primului-amiral, tocmai când ieșea Judecătorul General. Umblând cu capul în jos și încruntat, acesta aproape că se izbi de ei. Kolhammer căpătă un mormăit scurt de scuze, după care Judecătorul General se îndepărtă, urmat de trei asistenți la fel de

agitați. Amiralul privi intrigat în urma lor, apoi intră în cabinet.

Căpitanul Maynard Khanna și amirala Lalwani stăteau așezați în fața biroului Primului-amiral. Alte două scaune din oțel albăstrui se dilatau din cercurile de argint de pe podea.

– Ce-a fost asta? întrebă Kolhammer.

– Avem o mică problemă juridică cu unul dintre oaspeții noștri, răspunse sec Lalwani. Este doar o chestiune de proceduri, nimic mai mult.

– Avocați afurisiți, murmură Samual Aleksandrovici și le făcu semn lui Kolhammer și căpitanului șoimului-de-vid să ia loc.

– Este ceva asociat cu informațiile primite de la Thakrar? întrebă Kolhammer.

– Din fericire, nu. Samual surâse scurt în chip de salut spre Syrinx: Îi mulțumesc lui *Oenone* pentru un zbor așa de rapid.

– Mă bucur că am putut fi de folos, domnule, rosti Syrinx. Călătoria noastră de la Ngeuni a durat optsprezece ore.

– Este foarte bine.

– Suficient de bine? întrebă Kolhammer.

– Așa credem, zise Lalwani. Potrivit operațiunii noastre de supraveghere de la Noua Californie, Capone abia începe să-și realimenteze și să-și reînarmeze flota.

– Cât de actuală este informația respectivă? se interesă Kolhammer.

– Un șoim-de-vid pleacă zilnic către noi de la Consensul Yosemite, așa că în cazul cel mai rău avem o

întârziere de treizeci de ore. În conformitate cu afirmațiile Consensului, flota Organizației va putea pleca peste maximum o săptămână.

– Probabil spre Toi-Hoi, reflectă Kolhammer. Îmi pare rău că par ca Toma Necredinciosul, dar cât de demn de crezare este acest căpitan Thakrar?

Syrinx nu putu decât să schițeze un gest de lehamite. „Dacă le-aș putea transmite în vreun fel intensitatea, devotamentul lui Erick..."

– Nu am nicio îndoială că informațiile căpitanului Thakrar sunt autentice, domnule amiral. Cu excepția nefericitului său colaps de la sfârșitul misiunii, a făcut cinste SCNC-ului. Într-adevăr, Capone intenționează să invadeze Toi-Hoi.

– Accept informația ca fiind exactă în esență, spuse Lalwani. În sfârșit vom fi în stare să interceptăm flotila Organizației.

– Ceea ce va elimina complet problema Capone, zise Maynard Khanna. După dispariția lui, nu vom mai avea decât grija carantinei.

– Și în plus, eliberarea aceea idioată a lui Mortonridge, pe care ne-a băgat-o pe gât Regatul, se plânse Kolhammer.

– Din punct de vedere psihologic, eliminarea flotilei lui Capone va fi considerabil mai importantă, spuse Lalwani. Cetățenii din Confederație îl consideră pe Capone o amenințare mult mai activă...

– Mda, mulțumită blestematelor de mass-media, zise Kolhammer.

– ...așa că atunci când vor vedea că nu mai sunt șanse ca flotila lui să apară pe cerurile lor și că Marina a reușit asta pentru ei, vom avea o influență mult mai mare asupra Adunării când se va ajunge la implementarea politicii noastre.

– Și care este aceasta? întrebă sardonic Samual Aleksandrovici. Da, da, Lalwani. Știu. Pur și simplu nu salut ideea de a ne uni forțele, în timp ce ne rugăm ca Gilmore și toți ceilalți ca el să poată găsi o soluție pentru noi; miroase a inactivitate.

– Cu cât ne împotrivim mai mult lor, cu atât mai mult ne putem aștepta ca ei să coopereze în găsirea unei soluții, spuse amirala.

– Foarte optimist, făcu Kolhammer.

Samual dataviză o solicitare în procesorul său desktop și cilindrul AV gros care atârna din mijlocul plafonului începu să scânteieze.

– Aceasta este actuala noastră dispunere strategică, zise el când scaunele își rotiră ocupanții cu fețele spre proiecție.

Priveau stelele Confederației de sus și din direcția sudului galactic; pictogramele situației tactice descriau orbite în jurul sorilor planetelor locuite aidoma unor sateliți multicolori. În centru, forțele armate ale Pământului erau reprezentate prin suficiente simboluri pentru a forma un inel de proporțiile unei gigante gazoase.

– Motela, rosti încetișor Primul-amiral, îți vei primi ocazia dorită. Escadrila Flotei 1 pe care ai alcătuit-o pentru a-l contracara pe Laton este unica forță posibilă

pe care să i-o opunem lui Capone. Nu mai avem timp să mobilizăm altceva.

Kolhammer studie proiecția.

– La cât estimează Consensul Yosemite mărimea actuală a flotei lui Capone?

– Aproximativ șapte sute de nave, răspunse Lalwani. Numeric vorbind, înseamnă ceva mai puțin decât la ultimul atac. Arnstadt le blochează o mulțime din navele de capacitate medie. Au pus totuși mâna pe un număr neliniștitor de mare de nave ale Marinei lui Arnstadt. Consensul evaluează că flota va conține minimum trei sute douăzeci de nave de război de linia întâi. Restul sunt traderi capabili de luptă și nave civile modificate pentru a purta viespi de luptă.

– Și înarmate cu antimaterie, completă Kolhammer. Escadrila mea are maximum două sute de nave. Lalwani, amândoi am urmat aceeași academie și știi că pentru garantarea succesului ai nevoie de un avantaj de doi la unu. Iar asta vorbind doar teoretic.

– Echipajele Organizației nu sunt extrem de motivate ori eficiente, replică femeia. De asemenea, navele sale nu funcționează la capacitate maximă, deoarece posedații de la bord le destabilizează sistemele.

– Nimic din toate astea nu va conta absolut deloc pentru blestematele lor de viespi de luptă de patruzeci *ge*, odată ce vor fi lansate. Ele funcționează perfect.

– Îți voi aloca jumătate din navele Flotei 1 existente aici, la Avon, rosti Primul-amiral. În felul acesta vei dispune de patru sute treizeci de nave, incluzând optzeci de șoimi-de-vid. În plus, Lalwani a sugerat

să solicităm sprijin din partea tuturor Consensurilor edeniste aflate pe o rază de șaptezeci de ani-lumină de Toi-Hoi.

– Chiar dacă ne-ar da numai zece la sută din șoimii lor de vid, asta ar însemna aproape trei sute cincizeci, zise amirala.

– Una peste alta, șapte sute optzeci de nave de război, concluzionă Kolhammer. O forță atât de mare este foarte greoaie.

Lalwani se întoarse de la proiecție și-i azvârli o privire de reproș. Bărbatul îi surâdea larg și deschis.

– Cred totuși că pot să mă descurc.

– Tacticienii noștri doresc să utilizeze Seninătatea ca punct de rendez-vous, spuse Khanna. Se află la numai optsprezece ani-lumină de Toi-Hoi, ceea ce înseamnă că puteți ajunge acolo în cinci ore, odată ce știți că flota Organizației a pornit.

– O singur navă are nevoie de cinci ore, însă avem de-a face cu aproape opt sute. Nu am glumit când am spus că o forță atât de mare este greoaie. De ce nu vor tacticienii să ne folosim chiar de Toi-Hoi?

– În mod cert este ținută sub observație de Capone. Dacă va vedea sosirea unei asemenea forțe navale, va abandona pur și simplu misiunea și va alege altă țintă, iar atunci vom reveni la punctul de start. Seninătatea se află aproape și nu este o bază militară evidentă. După ce operațiunea noastră de recunoaștere va confirma plecarea flotei Organizației spre Toi-Hoi, un șoim-de-vid va zbura direct la Seninătate pentru a vă alerta. Veți putea ajunge la Toi-Hoi

înaintea navelor lui Capone și le veți putea distruge pe măsură ce se materializează din salturi.

– O tactică perfectă, murmură Kolhammer aproape pentru sine. Peste cât timp restul navelor din Flota 1 se pot alătura escadrilei?

– Am emis deja ordinele de rechemare, zise Primul-amiral. Grosul va ajunge la Trafalgar în cincisprezece ore. Restul poate zbura direct la Seninătate.

Kolhammer consultă din nou proiecția AV, apoi dataviză o serie de solicitări în procesorul desktop. Scara se modifică, mărindu-se, iar punctul de vedere se deplasă și aduse Toi-Hoi în centru.

– Factorul critic aici este securitatea Seninătății. Trebuie să împiedicăm plecarea oricărei nave și de asemenea să ne asigurăm că nu se află sub observație stealth înainte de sosirea noastră.

– Sugestii? întrebă Samual.

– Vor trece patru zile și jumătate înainte ca forțele să ajungă la Seninătate. În același timp însă escadrila lui Meredith Saldana continuă să se afle la Cadiz, corect?

– Da, domnule, încuviință Khanna. Navele erau andocate la o bază de alimentare a Flotei VII. Guvernul Cadiz a solicitat rămânerea lor pentru susținerea forțelor locale.

– Prin urmare, un șoim-de-vid poate să ajungă la Cadiz în...

Aruncă o privire întrebătoare spre Syrinx.

– De la Trafalgar? În șapte-opt ore.

– Iar Meredith poate ajunge la Seninătate în alte douăzeci de ore. Ceea ce i-ar asigura aproape trei zile să verifice spațiul local în privința oricăror tipuri de activitate de supraveghere clandestină și în același timp să împiedice plecarea navelor locale.

– Întocmește ciornele ordinelor, se adresă Primul-amiral lui Khanna. Căpitane Syrinx, aș fi recunoscător dacă le-ai putea duce la Cadiz pentru mine.

Ăla zic și eu zbor, rosti *Oenone* incitat.

Syrinx își camuflă propria încântare față de entuziasmul șoimului-de-vid.

– Evident, domnule amiral.

Samual Aleksandrovici anulă proiecția AV. Simțea același tip de anxietate care-l asaltase în ziua în care întorsese spatele propriei sale familii și planete, pentru a-și dedica viața Marinei. Era cauzată de asumarea responsabilității. Deciziile importante se luau întotdeauna în solitudine; iar aceasta era cea mai importantă din cariera sa. Nu-și putea aminti pe altcineva care să fi trimis până atunci aproape opt sute de nave stelare într-o singură misiune de luptă. Era un număr înfricoșător; dispunea de o putere de foc capabilă să distrugă câteva planete. Și se părea că Motela începea să înțeleagă realitatea aceea. Schimbară surâsuri nervoase.

Samual se ridică și întinse mâna.

– Avem nevoie de reușita asta. Foarte, foarte mult.

– Știu, spuse Kolhammer. Nu te vom dezamăgi.

Nimeni din spațioportul lui Koblat nu observă alaiul de adolescenți care se strecura în tăcere prin

tubul ecluzei pneumatice în silozul WJR-99, unde era andocată *Leonora Cephei*. Nici oficialităţile portuare, nici celelalte echipaje (care ar fi privit cu superioritate charterul căpitanului Knox) şi în niciun caz poliţia companiei. Pentru prima dată în viaţa lui Jed, lucrurile se mişcau în direcţia sa.

Sistemele de securitate internă ale spaţioportului erau decuplate, jurnalele BAC de andocare în silozuri fuseseră dezactivate şi personalul vamal se găsea în concediu prelungit. Niciun fişier de memorie n-avea să existe vreodată despre navele stelare care veniseră şi plecaseră de la începutul carantinei; de asemenea, nu avea să existe nicio înregistrare de impozitare a bonificaţiilor pe care le câştigau toţi.

Chiar şi aşa, Jed nu-şi asuma niciun risc. Micul clan pe care şi-l alesese se adună în clubul de zi, unde el şi Beth îi verificară pe toţi, punându-i să-şi scoată batistele roşii, înainte de a-i expedia spre spaţioport la intervale neregulate.

Morţii Nopţii în care el şi Beth aveau încredere că vor păstra secretul erau optsprezece, iar asta însemna extinderea la limita teoretică a capacităţii de susţinere biotică a *Leonorei Cephei*. Socotindu-se pe sine şi pe Beth, mai rămăseseră patru, când sosi Gari. Aranjaseră detaliul acela din timp; dacă amândoi ar fi lipsit toată ziua din apartament, mama s-ar fi putut întreba ce intenţii aveau. Nu existase însă niciun aranjament în privinţa lui Navar, care o urma pe Gari.

– Vin şi eu! rosti Navar sfidător când îl văzu pe Jed întunecându-se la faţă. Nu mă poţi opri.

Glasul ei era același lătrat îngâmfat pe care băiatul ajunsese să-l deteste în ultimele luni, nu numai tonul în sine, ci felul în care obținea întotdeauna ceea ce dorea.

– Gari! protestă el. Ce-ai făcut, păpușă?

Buzele surorii lui se strânseră laolaltă, ca un preludiu al izbucnirii în plâns.

– M-a văzut strângându-mi lucrurile... A zis c-o să mă spună lui Digger...

– O s-o fac, jur! rosti Navar. Eu nu rămân aici, în niciun caz când pot să plec și să trăiesc în Valisk. Vin, fără discuții!

– Bine. Jed își trecu brațul în jurul umerilor tremurători ai lui Gari: Nu-ți mai face griji. Ai făcut ceea ce trebuia.

– Nici vorbă! exclamă Beth. La bord nu mai este loc pentru altcineva.

Gari izbucni în plâns. Navar încrucișă brațele pe piept, etalându-și expresia cea mai încăpățânată.

– Mulțumesc, spuse Jed peste capul surorii sale.

– Nu mă lăsa aici cu Digger! hohoti Gari. Te rog, Jed, nu mă lăsa!

– N-o să te lase nimeni, îi promise băiatul.

– Și cum facem atunci? se încruntă Beth.

– Nu știu. Cred că Knox va trebui să mai găsească loc pentru încă unul.

O fulgeră din priviri pe eterna dușmană a lui Gari. Cât de tipic pentru afurisită să strice totul chiar și acum, exact când el credea că va scăpa pentru totdeauna de blestemul lui Digger. În mod normal, ar fi trebuit să-i tragă o scatoalcă și s-o încuie într-o toaletă. Dar

în lumea pe care le-o făgăduise Kiera, toate animozitățile aveau să fie uitate și iertate. Chiar și o pacoste ca Navar. Era un ideal pe care Jed dorea cu disperare să-l atingă. Abandonarea ei aici nu l-ar fi făcut nedemn de Kiera?

Văzându-i indecizia, Beth izbucni:

– Hristoase, cât de inutil ești!

Se răsuci spre Navar și paralizatorul cortical îi apăru brusc în mână. Rânjetul celeilalte fete păli, când se văzu înfruntată de cineva care de data aceasta n-avea să se lase manipulat sau amenințat.

– Dacă aud un singur cuvânt din partea ta, o singură plângere, o singură dovadă a răutății tale obișnuite – ți-am băgat ăsta-n fund înainte să-ți fac vânt prin ecluză! Ai priceput?

Paralizatorul cortical fu apăsat pe nasul lui Navar pentru mai multă convingere.

– Da, chiți fata.

Părea la fel de jalnică și de speriată ca Gari. Jed nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată atât de deconcertată.

– Perfect, zise Beth. Paralizatorul cortical dispăru într-un buzunar și ea aruncă o încruntătură derutată spre Jed: Nu pricep de ce ai lăsat-o să-ți facă atâtea mizerii tot timpul? Nu-i decât o puștoaică cu caș la gură.

Jed își dădu seama că se înroșise la față probabil la fel de mult ca Gari. Explicațiile ar fi fost lipsite de sens acum, ca să nu mai amintească de dificultatea lor.

Își scoase de sub masă geanta de umăr. Era dezamăgitor de ușoară, gândindu-se că avea înăuntru tot ce considera esențial pentru viața lui.

Căpitanul Knox îi aştepta în salonul de la capătul tubului ecluzei. Era un bărbat scund, cu trăsăturile aplatizate ce anunţau descendenţa de pe o insulă din Pacific, însă cu pielea albă şi părul blond-cenuşiu pe care unul dintre strămoşi le cumpărase când îşi modificase genetic familia pentru anduranţă în imponderabilitate. Tenul deschis la culoare îi sublinia evident furia.

– Am fost de acord doar cu cincisprezece, rosti el când Beth şi Jed plutiră prin trapă. Va trebui să-i trimiteţi pe câţiva înapoi; minimum trei.

Jed încercă să-şi prindă pantofii de un covoraş adeziv. Nu-i plăcea imponderabilitatea, care-i agita stomacul, îi tumefia faţa şi-i înfunda sinusurile. În plus nu era foarte priceput la deplasarea prin agăţarea de inele de prindere şi folosirea încheieturilor pentru a-şi orienta corpul sub diverse unghiuri. Inerţia i se împotrivea oricăror mişcări, trimiţându-i cuţite fierbinţi prin tendoane. Când izbuti să-şi atingă tălpile de covoraş, adeziunea fu minimă. Era vechi şi uzat, ca totul din nava interorbitală.

– Nimeni nu pleacă înapoi, zise el.

Gari se i se prinsese de un braţ şi masa corpului ei plutitor îl trăgea puternic, încercând să-l desprindă de covoraşul adeziv. El nu dădu drumul inelului de prindere.

– Atunci, nu plecăm, anunţă Knox simplu.

Jed îl zări pe Gerald Skibbow în partea din spate a salonului; era neatent, ca întotdeauna, holbându-se cu ochi sticloşi la batardou. Adolescentul începu

să se întrebe dacă nu cumva acela era de-a dreptul un obicei.

– Gerald... Flutură din braţ: Gerald!

Knox mormăi ceva în barbă când Gerald se deşteptă în etape lente, cu corpul zvâcnindu-i.

– Pentru câţi pasageri ai autorizaţia? întrebă Beth.

Knox o ignoră.

– Ce-i? întrebă Gerald.

Clipea des, ca şi cum lumina ar fi fost prea intensă.

– Pasagerii sunt prea mulţi, spuse Knox. Trebuie să renunţaţi la câţiva.

– Eu trebuie să plec, zise Gerald încet.

– Nimeni nu zice că tu n-o să pleci, Gerald, interveni Beth. Sunt banii tăi.

– Dar nava e a mea, interveni Knox, iar eu nu plec cu atâţia pasageri.

– Perfect, aprobă Beth. O să întrebăm atunci oficiul BAC pentru câţi pasageri ai autorizaţia.

– Nu fi idioată!

– Dacă nu vrei să ne transporţi, dă-ne banii înapoi şi o să găsim altă navă.

Knox îl privi cu disperare pe Gerald, care părea la fel de derutat.

– Ai zis că numai trei sunt în plus? întrebă Beth.

Simţind că lucrurile se derulau în sfârşit în favoarea sa, Knox zâmbi.

– Da, numai trei. După aceea voi putea face altă cursă pentru prietenii voştri.

Ceea ce era o minciună sfruntată, Beth o ştia perfect. Pe el îl interesa doar pielea lui preţioasă. O navă

care opera atât de aproape de marjele de siguranță ar fi avut realmente dificultăți cu nouăsprezece Morți ai Nopții, plus echipajul. Era prima dată când Knox dovedise cea mai măruntă îngrijorare față de zbor. Unicul interes pe care li-l arătase până atunci se limitase la capacitatea lor de plată. Ceea ce Gerald o demonstrase, ba chiar cu mult peste suma cerută. Nu meritau să fie tratați în felul acela.

Însă Gerald era lipsit de orice argumente. Revenise la una dintre deprimările lui semicomatoase. Iar Jed... În ultima vreme, Jed era focalizat asupra unui singur lucru. Beth tot nu decisese dacă asta o irita sau nu.

– Atunci, pune trei în capsula de salvare, spuse ea.

– Poftim? făcu Knox.

– N-ai capsulă de salvare?

– Ba da, bineînțeles.

Fata știa că acela era locul în care el și prețioasa lui familie aveau să se adăpostească în cazul în care apărea vreo problemă.

– Îi vom pune acolo pe cei mai tineri. Oricum, ei ar fi salvați primii în caz de pericol, nu?

Knox o sfâșie din priviri. În cele din urmă însă banii învinseră. Skibbow plătise dublul prețului unei curse charter obișnuite, chiar și la cursul inflaționist al zborurilor actuale de la și spre Koblat.

– Perfect, rosti posac căpitanul.

Dataviză calculatorului de zbor să închidă trapa ecluzei. Controlul de zbor al lui Koblat îi semnala deja să părăsească silozul de andocare. Potrivit planului

de zbor pe care-l anunțase, trebuia să fi decolat de cinci minute și altă navă aștepta.

– Dă-i coordonatele, se adresă Beth lui Jed.

Îl luă pe Gerald de braț și începu să-l remorcheze cu blândețe către cușeta lui.

Jed îi înmână flekul lui Knox, întrebându-se cum se făcuse că Beth ajunsese brusc la conducere.

Leonora Cephei se ridică iute din silozul de andocare; era o capsulă standard de susținere biotică în formă de tambur, separată de propulsia cu fuziune printr-o tijă de treizeci de metri. Patru panouri de termopurjare se depliară din compartimentul posterior al echipamentelor, semănând cu aripioarele cruciforme din coada avioanelor atmosferice. Rachetele ionice declanșară în jurul bazei și botului navei. Fără cargo, manevrele se executau mult mai rapid și mai ușor. *Leonora Cephei* se roti nouăzeci de grade, după care propulsia secundară intră în acțiune și o împinse dincolo de marginea spațioportului. Înainte să fi străbătut cinci kilometri, *Răzbunarea lui Villeneuve* coborî pe suportul care aștepta în silozul WJR-99. Căpitanul Duchamp dataviză companiei de service a spațioportului o cerere de alimentare completă cu deuteriu și He_3. Anunță că nivelul său de combustibil era sub douăzeci la sută și-l aștepta o călătorie lungă.

Deasupra Podului-de-lanțuri, norii formau un nod staționar compact de carmin întunecat printre torentele rubinii care curgeau și se învolburau peste restul cerului. Stând înapoia lui Moyo care șofa autobuzul

spre oraș, Stephanie putea simți mințile la fel de întunecate, strânse printre clădiri. Numărul lor era mai mare decât ar fi trebuit; Podul-de-lanțuri nu era totuși decât un sătuc ambițios.

Moyo manifesta aceeași îngrijorare ca femeia. Talpa i se ridică de pe accelerație.

– Ce vrei să faci?

– Nu avem prea multe opțiuni. Podul este acolo, iar vehiculele trebuie realimentate.

– Să trec prin el?

– Da. Nu pot să cred că cineva le va face vreun rău copiilor acum.

Străzile din Podul-de-lanțuri erau blocate cu vehicule oprite, jeepuri militare și mașini de teren ale rangerilor sau transportoare semiblindate de infanterie. Posedații erau tolăniți indolent printre ele, reamintindu-i lui Moyo de revoluționarii vechi și luptătorii de gherilă, în uniformele de camuflaj cu pete și cu puștile de pe umăr.

– Hopa! spuse Moyo.

Ajunseseră în piața așezării, o zonă cu caldarâm, străjuită de arbori-de-paie aborigeni înalți. Două tanchete ușoare blocau strada de-a curmezișul. Erau incredibil de vechi, cu blindaje din plăci de fier și motoare huruitoare care scuipau fum diesel. Însă aceeași soliditate primitivă le conferea un aspect amenințător unic și incontestabil.

Cruciatul Karmic se oprise deja, iar culorile sale efervescente păreau absurde pe lângă blindajul solid al tanchetei. Moyo frână înapoia sa.

– Tu rămâi aici, spuse Stephanie strângându-l de umăr. Copiii au nevoie de cineva. Asta-i sperie.

– Mă sperie și pe mine, bombăni bărbatul.

Stephanie coborî pe caldarâm. Ochelari de soare i se lățiră de pe flancurile nasului aidoma unui fluture care-și deschide aripile.

Cochrane se certa deja cu doi soldați care stăteau în fața tanchetelor. Stephanie veni dinapoia lui și le zâmbi plăcut.

– Aș dori să vorbesc cu Annette Ekelund, vă rog. Vreți să-i spuneți că sunt aici?

Unul dintre ei se uită la Cruciatul Karmic și copiii care-și lipiseră chipurile curioase de parbriz. Încuviință și dispăru îndărătul tanchetelor.

Peste două minute, Annette Ekelund apăru din primărie. Purta un taior gri elegant, a cărui jachetă din piele era tivită cu mătase stacojie.

– O-ho-ho, rosti Cochrane la apropierea ei. Da-i chiar doamna Hitler.

Stephanie mârâi spre el.

– Am auzit că veniți, rosti Annette Ekelund cu glas obosit.

– Atunci de ce ai blocat drumul? întrebă Stephanie.

– Pentru că pot, bineînțeles. Voi chiar nu-nțelegeți nimic?

– Bun, ai demonstrat că ești șefa. Accept asta. Niciunul dintre noi n-are nici cea mai mică intenție să te conteste. Acum putem trece mai departe, te rog?

Annette Ekelund clătină din cap cu uimire derutată.

– A trebuit neapărat să vă văd cu propriii mei ochi. Ce credeți că faceți cu copiii ăștia? Credeți că-i salvați?

– Să fiu sinceră, da. Îmi pare rău dacă asta-i prea simplu pentru tine, dar realmente ei sunt tot ceea ce mă interesează.

– Dacă ți-ar fi păsat cu adevărat, i-ai fi lăsat în pace. Pe termen lung, ar fi fost mai blând pentru ei.

– Sunt copii, iar acum sunt singuri și speriați. Chestiunile abstracte nu-nseamnă cine știe ce prin comparație cu asta. Iar voi îi speriați.

– Nu în mod intenționat.

– Atunci la ce slujește toată beligeranța asta marțială? Ca să ne ții sub control?

– Nu prea arăți multă recunoștință, nu-i așa? Am riscat totul ca să aduc sufletele pierdute înapoi în lumea asta, inclusiv pe al tău.

– Și crezi că asta îți conferă mai multe drepturi de a ne fi împărătească. N-ai riscat absolut nimic, ai fost constrânsă la fel ca noi toți. Ai fost pur și simplu prima, nimic mai mult.

– Am fost prima care a înțeles ce trebuie făcut. Prima care a organizat. Prima care a luptat. Prima care a revendicat victoria. Prima care a avut pretenții la teritoriul nostru. Roti un braț spre o grupă de soldați care ocupaseră o cafenea de pe trotuarul din partea opusă a pieței: De aceea ei mă urmează. Fiindcă eu am dreptate, fiindcă eu știu ce trebuie făcut.

– Oamenii ăștia au nevoie de un sens în viață. Mortonridge este pe ducă. N-a mai rămas mâncare, nici electricitate și nimeni nu știe ce să facă. Odată

cu autoritatea vine și responsabilitatea. Sigur că da, cu excepția cazului în care ești o regină de bandiți. Însă dacă ești o conducătoare adevărată, trebuie să-ți aplici abilitățile de lider acolo unde vor face cel mai mult bine. Ai început cu ceva: ai menținut funcțională rețeaua de comunicații și ai oferit majorității așezărilor un fel de primării. Ar trebui să dezvolți în direcția asta.

Annette Ekelund rânji larg.

– Cu ce te-ai ocupat tu înainte? Mi s-a spus c-ai fost o simplă gospodină.

– Nu contează, făcu Stephanie iritată de discuția aceea. Ne lași să trecem?

– Dacă nu v-aș lăsa, ați găsi până la urmă altă cale. Bineînțeles că puteți trece. Avem chiar câțiva copii care dau târcoale satului și pe care i-ați putea lua cu voi. Vezi? Nu sunt un monstru absolut.

– Mai întâi, autobuzul trebuie să reîncarce.

– Evident. Ekelund oftă și-i făcu semn unui soldat să se apropie: Dane vă va arăta unde este un punct energetic. Te rog să nu cereți de mâncare, pentru că n-am suficient de dat și altora. Și așa am probleme cu aprovizionarea propriilor mele trupe.

Stephanie privi tanchetele; dacă se concentra intens, putea distinge înapoia blindajelor formele ca niște fantasme ale mecanoizilor tractoare agricole.

– Ce faci cu armata ta aici?

– Crezusem că-i evident. Mi-am asumat responsabilitatea aceea pe care o prețuiești tu atât de mult. Protejez Mortonridge pentru voi. Ne găsim la numai

treizeci de kilometri de parafocul pe care l-au ars de-a curmezișul peninsulei; iar de partea cealaltă, Prințesa Saldana se pregătește. Nu ne vor lăsa în pace, Stephanie Ash. Ne urăsc și se tem de noi. Este o combinație împuțită. Așa că-n vreme ce te-nvârți de colo-colo, făcându-ți faptele bune, nu uita cine-i ține-n loc pe barbari. Dădu să revină la tanchete, apoi se opri: Să știi că-ntr-o bună zi va trebui realmente să decizi de partea cui îți sunt loialitățile. Ai spus că te-ai lupta ca să-i oprești să te-arunce înapoi; ei bine, dacă o vei face, va fi alături de mine.

– Ho-ho, o doamnă cu buci de fier, murmură Cochrane.

– În mod clar, încuviință Stephanie.

Dane sui în Cruciatul Karmic alături de Cochrane și le arătă drumul spre un șir de antrepozite ce deserveau cheiul. Toate acoperișurile lungi erau construite din panouri solare colectoare. După ce autobuzele fură conectate la alimentare, Stephanie își adună oamenii și le povesti ce spusese Ekelund.

– Dacă vreunul dintre voi dorește să aștepte aici în timp ce autobuzele merg spre parafoc, îl voi înțelege, zise ea. Militarii Regatului pot deveni nervoși la vederea a patru vehicule mari care vin către ei.

– Nu vor trage în noi fără avertizare, spuse McPhee. În niciun caz atât timp cât nu vom traversa linia. Vor fi curioși.

– Crezi? făcu Tina neliniștită.

Apăsa peste buze o batistă mare din dantelă.

– Eu am fost acolo într-o misiune de recunoaștere, interveni Dane. M-am uitat cum mă urmăreau. Nu vor declanșa un conflict. Așa cum a spus prietenul tău, vor fi curioși.

– Aproape c-am ajuns, continuă Stephanie cu un surâs fix care-i trăda agitația. Mai sunt doar câteva ore, asta-i tot.

Se întoarse spre autobuze și afișă o expresie voioasă, când flutură din braț către copiii ce stăteau cu fețele lipite de ferestre. Toți împrumutaseră aura mohorâtă a norilor negri de deasupra.

– McPhee, Franklin, vreți să-mi dați o mână de ajutor? Să-i lăsăm să-și dezmorțească picioarele și să meargă la toaletă.

– Sigur că da.

Stephanie îl lăsă pe Moyo s-o strângă scurt în brațe. Bărbatul o sărută pe frunte.

– Nu te-nmuia tocmai acum.

Ea surâse sfios.

– Nu, nu. Poți să te uiți prin antrepozite pentru mine, să vezi dacă poți găsi vreo toaletă funcțională? Dacă nu, va trebui să ne descurcăm cu șervețele și cu râul.

– Mă duc chiar acum.

Ușile mari și glisante ale antrepozitului cel mai apropiat erau deschise. Locul era utilizat pentru depozitarea de țevi, care fuseseră stivuite rânduri-rânduri, din podea până în tavan. Înăuntru nu ardea nicio lampă, dar prin uși pătrundea suficientă lumină solară

cu tente trandafirii pentru ca Moyo să se poată orienta la interior. Începu să caute birourile.

Mecanoizi tăcuți cu încărcătoare cu furcă stăteau pe culoare, ținând mănunchiuri de țevi care fuseseră destinate livrărilor urgente. Moyo se gândi că n-ar fi fost nevoie de mari eforturi pentru a-i repune în mișcare. Dar în ce scop s-o fi făcut? O societate a posedaților avea nevoie de fabrici și ferme? Desigur, o infrastructură era necesară, dar cât de mult și din ce tip? Ceva simplu și eficient, și care să dăinuie foarte, foarte mult timp. În sinea lui se simțea fericit că nu trebuia să ia el genul acela de decizii.

O piramidă de țevi îl ecranase pe bărbat de percepția lui Moyo. Cel puțin așa se convinse el ulterior. Indiferent care ar fi fost motivul, nu-l observă decât după ce ocoli un colț și-l văzu la nici cinci metri depărtare. Și nu era un posedat. Moyo îi cunoștea pe cei la fel cu el, recunoștea sclipirea interioară a celulelor excitate de revărsarea energistică. Curenții bioelectrici ai bărbatului acestuia erau aproape negri, în timp ce gândurile îi erau iuți și tăcute. Aspectul îi era perfect banal; purta pantaloni verde-pal, cămașă în carouri și o jachetă fără mâneci pe al cărei buzunar stâng scria DataAxis.

Moyo încremeni sub un val de panică. Orice non-posedat care se furișa aici trebuia să fie un spion, ceea ce însemna că ar fi fost înarmat – cel mai probabil cu o armă îndeajuns de puternică pentru a lichida fără mare bătaie de cap un posedat.

Foc alb țâșni din palma lui Moyo, într-o reacție instinctivă.

Jetul clocotitor se sparse de fața bărbatului și curse în jurul său, lovind țevile din spate. Moyo icni neîncrezător. Bărbatul stătea pur și simplu locului, ca și cum ar fi fost vorba doar despre niște apă care curgea peste el.

Focul alb păli și rămășițele sale se retraseră în mâna lui Moyo, care scânci, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău. „Voi fi azvârlit înapoi, în lumea de dincolo. Ei au descoperit un mod prin care să ne neutralizeze puterea energistică. Am pierdut! De acum există doar lumea de dincolo. Pentru vecie!"

Închise ochii și gândi: Stephanie. Un gând mărginit de dor și dragoste.

Nu se întâmplă nimic. Redeschise ochii. Bărbatul îl privea cu o expresie ușor stânjenită. Înapoia lui, metal topit picura pe latura stivei de țevi.

– Cine ești? întrebă Moyo răgușit.

– Mă numesc Hugh Rosler. Am locuit în Exnall.

– Ne-ai urmărit până aici?

– Nu. Deși am asistat la plecarea autobuzului vostru din Exnall. Prezența mea aici este pur și simplu o coincidență.

– Aha, rosti Moyo precaut. Așadar nu ești un spion.

Se părea că Rosler găsea destul de amuzantă întrebarea aceea.

– Nu pentru Regatul Kulu, în niciun caz.

– Cum se face că nu te-a afectat focul alb?

– Am o rezistență încorporată. S-a considerat că ar trebui să dispunem de ceva protecție pentru asemenea momente. Iar abilitatea disfuncției realității s-a dovedit foarte utilă de-a lungul anilor. La vremea mea, am fost în unele situații extrem de dificile; din pură neglijență, trebuie să precizez. N-ar trebui să ies în evidență.

– Prin urmare, ești un agent. Pentru cine lucrezi?

– Termenul *agent* implică un rol activ. Eu doar observ, nu fac parte din nicio facțiune.

– „Facțiune"?

– Regatul... Confederația... Adamiștii... Edeniștii... Posedații... Facțiuni.

– Aha. O să mă-mpuști atunci, sau altceva?

– Cerurilor, nu! Ți-am spus, mă aflu aici strict în misiune de observare.

Cuvintele pe care le auzea, aparent perfect sincere, nu-l ajutau deloc pe Moyo să se calmeze.

– Pentru care facțiune?

– Ah... Mă tem că asta-i secret. Teoretic nici n-ar fi trebuit să-ți fi spus toate astea. Însă circumstanțele s-au schimbat de la începerea misiunii mele. Asemenea lucruri nu mai sunt chiar atât de importante azi. Încerc pur și simplu să te destind.

– Nu merge.

– Nu ești om, nu-i așa?

– Sunt nouăzeci și nouă la sută om. Cu siguranță asta-i suficient, nu?

Moyo se gândi că ar fi preferat ca Hugh Rosler să se fi lansat într-o negare indignată.

– Şi unu la sută ce este?

– Îmi pare rău. Strict secret.

– Xenoc? Asta-i? O rasă necunoscută? Dintotdeauna au existat zvonuri de contacte pretehnologie, de bărbaţi răpiţi pentru a se împerechea.

Hugh Rosler chicoti.

– Oh, da, bătrânul şi bunul Roswell! Aproape că uitasem de el; ziarele au vuit timp de decenii după aceea. Nu cred totuşi că s-a întâmplat vreodată cu adevărat. Cel puţin n-am detectat niciodată vreun OZN când am fost pe Pământ şi am stat destul timp acolo.

– Ai fost...? Dar...?

– Ar fi bine să plec. Prietenii tăi vor începe să se întrebe ce-i cu tine. În antrepozitul următor este o toaletă pe care o pot folosi copiii. Rezervorul este alimentat gravitaţional, aşa că mai funcţionează.

– Stai! În ce scop ne observi?

– Ca să văd ce se-ntâmplă, bineînţeles.

– Ce se-ntâmplă? Adică atunci când o s-atace Regatul?

– Nu, acţiunea aceea nu-i realmente importantă. Vreau să văd care-i finalul pentru întreaga voastră rasă, acum când v-a fost relevată lumea de dincolo. Trebuie să mărturisesc că posibilităţile mă incită. La urma urmelor, am aşteptat asta de foarte mult timp. Este funcţia care mi-a fost repartizată.

Moyo se holbă pur şi simplu, iar uimirea şi indignarea luară locul fricii.

– De cât timp? izbuti el să şoptească.

– De optsprezece secole.

Rosler ridică un braț într-un salut plin de voioșie și se îndepărtă spre umbrele din partea din spate a antrepozitului, care părură că-l înghit.

– Ce-i cu tine? întrebă Stephanie când Moyo apăru încet, parcă împleticit, în lumina sumbră a norilor uruitori.

– Să nu râzi, dar cred că tocmai l-am întâlnit pe fratele mai mic al lui Matusalem.

Louise auzi deschizându-se trapa salonului și bănui cine era. Cartul lui se încheiase cu cincisprezece minute în urmă. Suficient cât să arate că nu ardea chiar de nerăbdare s-o vadă.

Necazul cu *Jamrana*, gândi ea, era structura internă. Dotările cabinei erau de calitatea celor din *Tărâmul îndepărtat*, dar în locul piramidei formate din patru capsule de susținere biotică, vehiculul de marfă interorbital avea o singură secțiune, cilindrică, de susținere biotică, amplasată deasupra ranforsării pentru cargo. Punțile erau suprapuse aidoma straturilor dintr-un tort. Pentru a găsi pe cineva, nu trebuia decât să începi de sus și să cobori pe scara centrală. Nu exista scăpare.

– Salut, Louise!

Ea își căută un zâmbet politicos.

– Salut, Pieri!

Pieri Bushay abia împlinise douăzeci de ani și era mijlociul din trei frați. Ca majoritatea navelor interorbitale, *Jamrana* era o afacere de familie: toți cei șapte membri de echipaj erau Bushay. Louisei i

se păreau stranii familia aceea extinsă și fragilitatea relațiilor ei interne; era mai degrabă o companie decât o familie pe care s-o fi înțeles. Fratele mai mare al lui Pieri plecase pentru a-și satisface stagiul în Marina Guvcentralului, astfel că în navă se aflau tatăl său, mamele gemene, fratele mai mic și doi veri.

Deloc surprinzător că o pasageră tânără ar fi reprezentat o asemenea atracție pentru Pieri. Era fermecător de timid și nesigur; nimic de felul arogantei siguranțe pe sine a lui William Elphinstone.

– Cum te simți?

Obișnuita lui întrebare de deschidere.

– Perfect. Louise ciocăni cu degetul în pachetul nanonic micuț dinapoia urechii: Minunile tehnologiei Confederației!

– Peste douăzeci de ore o să ne răsucim în jurul axei. Atunci vom fi la jumătatea distanței până acolo. După care vom zbura cu curu... hm, vreau să zic cu fundul spre Pământ.

Pe față o nemulțumea faptul că zborul de șaptezeci de milioane de kilometri între planete avea să dureze mai mult decât cel între stele. Cel puțin însă propulsia cu fuziune era programată să funcționeze doar o treime din călătorie. Pachetele medicale nu trebuia să lucreze atât de intens pentru a-i anula greața.

– Asta-i bine.

– Ești sigură că nu vrei să datavizez la Haloul O'Neill, ca să aflu dacă nu pleacă vreo navă către Seninătate?

– Nu. Fusese prea tăioasă. Mulțumesc, Pieri, dar dacă pleacă, pleacă, iar dacă nu pleacă, tot nu pot face nimic. Asta-i soarta.

– Da, sigur, înțeleg. Zâmbi nesigur: Dacă va trebui să rămâi în Halo până vei găsi o navă stelară, mi-ar face plăcere să-ți arăt locurile de pe acolo. Eu am călătorit la sute de pietroaie și știu care-s mai prima, ce-i de văzut și ce-i de neglijat. Ar fi interesant.

– Sute?

– Minimum cincizeci. Și toate cele importante, inclusiv Nova Kong.

– Scuză-mă, Pieri, dar toate astea nu-nseamnă mare lucru pentru mine. N-am auzit niciodată de Nova Kong.

– Serios? Nici chiar pe Norfolk?

– Nu. Singurul pe care-l cunosc este High York, iar asta numai fiindcă ne-ndreptăm spre el.

– Să știi că Nova Kong este faimos; unul dintre primii asteroizi care a fost adus pe orbita Pământului și făcut locuibil. Fizicienii din Nova Kong au inventat propulsia TTZ, iar Richard Saldana i-a fost cândva președinte; l-a folosit ca sediu pentru a plănui colonizarea Kulu.

– Ce fabulos! Nu-mi pot imagina realmente o vreme când Regatul să nu fi existat, fiindcă pare atât de... substanțial. De fapt întreaga istorie a Pământului dinaintea zborurilor stelare îmi sună ca un basm. Ia spune, tu ai mai vizitat High York până acum?

– Da, acolo este înregistrată *Jamrana*.

– Așadar este chiar căminul vostru?

– Acolo andocăm de cele mai multe ori, însă adevăratul meu cămin este nava. N-aș schimba-o cu nimic altceva.

– La fel ca Joshua. Voi, spațialii, sunteți toți la fel. Aveți sânge nomad.

– Probabil.

Chipul i se încordă la menționarea lui Joshua; logodnicul înger păzitor pe care Louise izbutise să-l menționeze în fiecare conversație.

– High York este foarte bine organizat?

Tânărul păru derutat de întrebare.

– Da... Bineînțeles... Trebuie să fie. Asteroizii nu seamănă deloc cu planetele, Louise. Dacă mediul nu-i întreținut cum se cuvine, te-ar paște catastrofa. Nu-și pot permite să nu fie bine organizați.

– Știu asta. De fapt, voiam să mă refer la guverne. Aveți politici foarte stricte de aplicare a legilor? Phobos mi s-a părut destul de relaxat.

– Ăia sunt comuniști sinceri; sunt foarte încrezători. Tata spune că ei pleacă întotdeauna de la prezumția de nevinovăție.

Îi confirma temerile. Când ei patru ajunseseră la *Jamrana* cu două ore înainte de plecare, Endron înmânase flekurile lor pașapoarte unicei lucrătoare de la Oficiul Imigrări. O știa pe femeie și pălăvrăgiseră vesel. Ea râsese când introdusese flekurile în blocul procesor, abia privind imaginile stocate. Trei extraplanetari aflați în tranzit, care aveau documente oficiale și în plus erau prieteni cu Endron... Ba chiar îi îngăduise lui Endron să-i însoțească la bord.

Acela fusese momentul când marţianul o trăsese pe Louise de o parte.

– N-o să reuşiţi, ştii asta, nu? o întrebase.

– Am ajuns până aici, replicase ea tremurător.

Deşi avea îndoieli. Se întâlniseră cu foarte mulţi oameni pe când înaintaseră chinuitor spre spaţioport cu mecanoidul de marfă care ascundea corpul lipsit de cunoştinţă al lui Faurax. Îl aduseseră totuşi pe falsificator la bordul *Tărâmului îndepărtat* şi-l băgaseră fără incidente într-un modul tau-zero.

– Până acum aţi avut foarte mult noroc şi niciun obstacol real. Toate astea vor lua sfârşit imediat ce *Jamrana* intră în spaţiul controlat de Guvcentral. Louise, tu nu-nţelegi cum va fi. Este imposibil să intraţi vreodată în High York. Trebuie să ştii că unicul motiv pentru care aţi reuşit să intraţi în Phobos a fost faptul că v-am strecurat noi în mod clandestin şi că nimeni nu s-a sinchisit să inspecteze *Tărâmul îndepărtat*. Aţi ieşit de aici, fiindcă nimănui nu-i pasă de navele care pleacă. Iar acum vă-ndreptaţi direct către Pământ, care are cea mai mare populaţie din Confederaţie şi dispune de cea mai mare forţă militară mobilizată vreodată. O forţă militară care, alături de liderii ei, este extrem de paranoică în clipa asta. Trei paşapoarte false n-o să vă aducă înăuntru. Vor rula toate testele la care se pot gândi, crede-mă, Louise! Fletcher n-are cum să treacă prin spaţioportul High York.

Aproape că o implorase.

– Veniţi cu mine şi povestiţi guvernului nostru ce s-a-ntâmplat. Nu-i vor face niciun rău, eu voi depune

mărturie că nu reprezintă un pericol. Iar după aceea vă putem găsi o navă spre Seninătate în care să vă-mbarcați toți.

– Nu. Tu nu-nțelegi, îl vor trimite în lumea de dincolo. Am văzut la știri; dacă pui un posedat în tau-zero, îl sileşti să părăsească trupul pe care-l foloseşte. Nu-l pot preda pe Fletcher, în niciun caz dacă intenționează să-l silească să revină acolo. A suferit timp de şapte secole. N-ajunge?

– Dar persoana al cărui corp îl posedă?

– Nu ştiu! țipase ea. Nu-i vina mea că s-au întâmplat toate astea. Toată planeta mea a fost posedată.

– Bine. Iartă-mă. Însă a trebuit să ți-o spun. Este mult mai rău decât dacă te-ai juca acum cu focul.

– Da. Îl prinsese cu o mână de umăr pentru a-şi menține echilibrul şi-şi atinsese buzele de obrazul lui: Mulțumesc. Sunt sigură că ne-ai fi putut demasca, dacă ai fi dorit-o cu adevărat.

Văpaia din obrajii lui îi confirmase spusele.

– Mda, bine. Poate că am învățat de la tine că nimic nu-i tocmai alb şi negru. În plus, Fletcher ăla, este atât de...

– Decent.

Louise îi aruncă lui Pieri genul de privire care-i spunea tânărului că era imens de interesată de fiecare cuvințel al lui.

– Deci ce se va întâmpla când vom sosi la High York? Vreau să ştiu totul dinainte.

Pieri începu să-şi acceseze toate amintirile despre spațioportul High York fişate în nanonicele neurale.

Cu noroc și exces de detalii putea face ca asta să dureze o oră și mai bine.

Consiliul Magistraturii era tribunalul suprem al Confederației și era alcătuit din douăzeci și cinci de judecători, numiți de Adunare pentru a soluționa violările cele mai grave ale legilor Confederației. Majoritatea proceselor implicau echipajele navelor stelare reținute de Marină sub acuzația de piraterie sau deținere de antimaterie. Mai puțin obișnuite erau procesele crimelor de război, rezultate în mod inevitabil din strădaniile pentru independență ale asteroizilor. Pentru cei găsiți vinovați de Magistratură existau numai două sentințe posibile: moartea sau deportarea pe o planetă-penitenciar.

Consiliul Magistraturii în plen avea de asemenea autoritatea de a judeca guverne suverane. Ultima asemenea sesiune determinase, *in absentia*, vinovăția de genocid a Omutei și ordonase executarea guvernului și conducerii sale militare.

Mandatul final al Consiliului era autoritatea de a declara o persoană, guvern sau întreg popor ca Inamic al Omenirii. Laton primise o astfel de condamnare, ca și membrii sindicatelor negre ce produceau antimaterie, diverși teroriști și dictatori înfrânți. O proclamare de felul acela era în esență o sentință la moarte care autoriza oficialitățile Confederației să-l urmărească pe renegat peste toate frontierele naționale și să beneficieze de cooperarea tuturor guvernelor locale.

Aceea era sentința pe care Judecătorul General intenționa s-o declare împotriva posedaților. Grație ei, SCNC ar fi fost liberă să facă orice ar fi vrut cu Jacqueline Couteur și ceilalți deținuți din cușca diavolului. Dar mai întâi trebuia stabilit statutul legal al femeii, indiferent dacă urma să fie clasificată ca prizonier ostil potrivit termenilor ce defineau starea de urgență, sau ca victimă nevinovată. În ambele cazuri, avea dreptul la un avocat.

Pentru audierile preliminare fusese aleasă sala nr. 3 de maximă securitate din Trafalgar. Nu avea nimic din ornamentele sălilor publice de tribunal, ci păstra doar dispunerea boxei acuzaților, meselor acuzării și apărării, podiumului judecătorului și a unei mici galerii pentru observatori. Nu existau locuri prevăzute sau permise pentru mass-media sau public.

Maynard Khanna sosi cu cinci minute înainte de ora programată pentru începerea audierilor și se așeză în fața galeriei. Ca individ obișnuit cu rigoarea vieții militare, nutrea o neîncredere și o neplăcere intensă față de reprezentanții aparatului legal. Avocații aboliseră conceptul simplu de bine și rău, transformându-l în grade de vinovăție. Și procedând în felul acela, își asigurau onorarii ce se exprimau doar în multipli ai salariului unui căpitan de navă.

Acuzații aveau dreptul la apărare, Maynard era de acord cu asta, totuși nu avea să înțeleagă niciodată felul în care avocații lor evitau să se simtă la fel de vinovați atunci când îi făceau scăpați.

Locotenentul Murphy Hewlett se așează în spatele lui Maynard, netezindu-și cu un aer nefericit vestonul uniformei. Se aplecă în față și murmură:

– Nu pot să cred că se-ntâmplă așa ceva.

– Nici eu, mormăi Maynard, însă Judecătorul General spune că ar trebui să fie o formalitate. Niciun tribunal din galaxie n-o va lăsa pe Jacqueline Couteur să iasă pe ușă.

– Pentru Dumnezeu, Maynard, n-ar trebui să fie lăsată nici măcar afară din cușca diavolului! Știi asta.

– Sala asta de judecată este sigură și nu-i putem oferi avocatului ei oportunitatea unui apel făcut pe temeiuri procedurale.

– Avocați nenorociți!

– Aici ai perfectă dreptate. Oricum, ce cauți aici?

– O să depun mărturie pentru Judecătorul General. Va trebui să spun că pe Lalonde am fost într-o situație de război, ceea ce face perfect legală capturarea lui Couteur, potrivit regulilor de angajare în război ale Adunării. Asta pentru cazul în care avocatul ei pledează pentru o încadrare necorespunzătoare.

– Să știi că asta-i prima dată când am fost în dezacord cu Primul-amiral. Am spus că ar trebui s-o ținem pur și simplu în cușca diavolului și să le dăm dracului de rahaturi juridice! Din cauza asta, Gilmore pierde zile întregi de cercetare.

Murphy șuieră dezgustat și se trase înapoi. Pentru a opta oară în dimineața aceea, își trecu mâna peste tocul armei. Conținea un pistol semiautomat de calibrul 9 mm, încărcat cu gloanțe dum-dum. Deschise

capacul tocului și îngădui degetelor să se odihnească pe plăsele. Cu o seară în urmă petrecuse două ore în poligonul pentru ofițeri, antrenându-se fără folosirea programelor nanonicelor neurale. Pentru orice eventualitate...

O grupă de opt pușcași marini și sergentul lor, toți înarmați cu pistoale-mitralieră, îi aduseră pe cei patru deținuți în sală. Jacqueline Couteur intră prima, îmbrăcată într-un taior gri elegant. Fără cătușele din carbotan, ar fi fost imaginea vie a respectabilității din clasa mijlocie. O brățară îngustă cu senzori îi fusese plasată în jurul încheieturii mâinii drepte și îi monitoriza fluxul de energie prin corp. Femeia se uită în jur și-i văzu pe pușcașii marini care păzeau cele trei uși. După aceea îl zări pe Murphy Hewlett, care avea o grimasă pe chip, și-i surâse generos.

– Căței dracului! mârâi el în barbă.

Pușcașii o instalară pe Jacqueline în boxă și-i prinseră cătușele de un lanț. Ceilalți trei posedați, Randall, Lennart și Nena, fură așezați pe bancă lângă ea. După ce asigurară și cătușele lor, pușcașii ocupară pozițiile imediat îndărătul lor. Sergentul dataviză blocului său procesor să verifice funcționarea brățărilor cu senzori, apoi încuviință scurt din cap spre aprod.

Intrară cei patru avocați ai apărării și Jacqueline își fixă pe față un zâmbet politicos de salut. Era pentru a treia oară că-l vedea pe Udo DiMarco; avocatul nu era pe de-a întregul încântat că-i fusese numit apărător, i-o recunoscuse în mod deschis, totuși adăugase că va fi cât putea de profesional.

– Bună dimineața, Jacqueline, rosti el și se strădui, deși vizibil nervos, să-i ignore pe pușcașii marini din-apoia ei.

– Salut, Udo. Ai reușit să obții înregistrările?

– Da, am adresat Curții o solicitare oficială în această privință. S-ar putea să mai dureze, deoarece Marina susține că cercetările Serviciului său de Contrainformații sunt strict secrete și exceptate de la Legea Accesului General din 2503. Voi contesta asta, bineînțeles, dar, așa cum am spus, va mai dura ceva.

– M-au torturat, Udo! Judecătorul trebuie să vadă înregistrările acelea. Dacă adevărul va fi cunoscut vreodată, voi fi eliberată în câteva secunde.

– Jacqueline, aceasta nu-i decât o audiere preliminară, care să stabilească dacă au fost respectate toate procedurile cuvenite de arestare și să clarifice statutul legal al reținerii tale.

– N-am fost arestată, ci răpită.

Udo DiMarco suspină și continuă:

– Echipa Judecătorului General va susține că, în calitate de „posesor", ai comis o răpire și ca atare ești infractoare, ceea ce îi va oferi un fundament pentru a te ține în arest. Va mai susține de asemenea că puterea ta energistică reprezintă o nouă și periculoasă tehnologie de armament, ceea ce va valida investigațiile Serviciului de Contrainformații. Nu te aștepta să pleci liberă din sală în dimineața asta.

– Bun, sunt convinsă că vei face tot ce poți.

Femeia îi zâmbi încurajator.

Udo DiMarco strânse stingher din umeri și se retrase pe banca apărării. Unica lui alinare era interzicerea prezenței mass-media; nimeni n-avea să știe că el apăra un posedat. Dataviză către blocul său procesor și trecu în revistă fișierele pe care le asamblase. Ca o ironie a sorții, putea construi o pledoarie destul de bună pentru eliberarea lui Couteur, dar, la numai cinci minute după ce dosarul îi fusese trântit în brațe, luase decizia că avea doar să simuleze că o apăra. Jacqueline n-avea să știe niciodată, însă Udo DiMarco avea multe rude pe Noua Californie.

Aprodul se sculă în picioare și anunță:

– Vă rog să vă ridicați pentru judecătoarea Roxanne Taynor. Începe ședința Consiliului Magistraturii.

Judecătoarea Taynor apăru prin ușa dinapoia podiumului și toți se sculară, inclusiv cei patru posedați. Mișcarea lor necesită schimbarea unghiului sub care pușcașii marini își ațintau armele. Pentru o clipă concentrarea acestora nu fu chiar absolută. Nanonicele neurale ale tuturor oamenilor din sală căzură. Panourile luminescente deveniră incandescente. Patru sfere de foc alb explodară în jurul pistoalelor-mitralieră, transformându-le într-o cascadă de fragmente topite.

Murphy Hewlett urlă un blestem fără cuvinte și-și smuci pistolul, deblocându-i siguranța cu degetul mare. Ca majoritatea celor din sală fusese prins la jumătatea ridicării în picioare, într-o poziție stângace. O lumină brutal de albă îl făcu să strângă din pleoape; implanturile retinale avură nevoie de mult timp pentru a filtra și elimina excesul de fotoni. Detunăturile

pistoalelor-mitralieră erau audibile deasupra strigătelor de surprindere. Roti pistolul, pentru a-l îndrepta asupra lui Couteur. Pușcașii marini urlau, cu mâinile și antebrațele ferfenițite odată cu armele lor. Luminile se stinseră.

Trecerea de la strălucire orbitoare la beznă totală însemnă prea mult pentru ochii lui. Nu putu să vadă nimic. Un pistol-mitralieră trase. Focurile de la gura țevii emiteau lumină portocalie pâlpâitoare.

Toți posedații se mișcau. Rapid. Focurile de arme le transformau mișcările în licăriri fulgerătoare. Trecuseră direct prin boxă, pulverizând compozitul dur. Fragmente din material se rostogoleau prin aer.

Două fascicule de foc alb țâșniră și loviră doi pușcași marini. Avocații se repeziră spre ușa cea mai apropiată. Roxanne Taynor fugise deja, refugiindu-se în cabinetul ei. Un pușcaș marin stătea în ușa prin care ieșise și-și rotea pistolul-mitralieră într-un arc rapid, încercând să ochească un posedat.

– Închideți ușile! urlă Murphy. Etanșați locul!

Un pistol-mitralieră trase din nou și lumina focului alb păli. Oamenii țipau, se aruncau pe jos și se împleticeau către posibile adăposturi. Ricoșeuri zumzăiau letal prin întuneric.

În reprizele de iluminare radiate de altă rafală de foc automat, Murphy o întrezări pe Couteur. Întoarse pistolul într-acolo și trase cinci focuri, anticipându-i direcția pentru ultimele două. Gloanțele dum-dum bubuiră, anunțând impact. Murphy se lăsă în genunchi

și se rostogoli iute în lateral. O pulsație de foc alb sfâșie locul în care stătuse în picioare.

– Căcat!

O ratase.

Auzi o sirenă urlând în exteriorul sălii. Modulele senzoriale de pe pereți începură să ardă, emițând limbi lungi de flăcări turcoaz care se dizolvară într-o fântână de scântei. Alte trei salve de foc alb vâjâiră peste locurile galeriei. Răsunară bufnete surde de corpuri care izbeau podeaua.

Când riscă să arunce o privire iute peste spătarele scaunelor, Murphy îi văzu pe Nena și Randall, care alergau ghemuiți, în zigzag, spre ieșirea dindărătul lui. Pentru o clipită zări ușa dintr-o parte a boxei distruse: cei trei pușcași marini stăteau în jurul ei în formațiune defensivă și aproape că azvârleau un avocat în coridorul de afară. Totuși ușa din spatele lui Murphy rămăsese deschisă. Încerca să gliseze pentru a se închide, dar o împiedica trupul unui pușcaș.

Murphy nu avea opțiuni. Nu le putea îngădui să iasă în Trafalgar, era de neconceput. Sări peste scaune chiar în clipa în care o rozetă stranie de foc alb se roti suind dinapoia podiumului judecătorului. Lovi plafonul și ricoșă, extinzându-se rapid într-o coroană formată din flăcări zvârcolitoare ce se încolăceau unele în jurul celorlalte. Cei trei pușcași care păzeau ușa traseră în ea, când se repezi în direcția lor și gloanțele sfâșiară bule violete care erupseră în explozii stelare licăritoare. Murphy începu să tragă cu pistolul către Randall care sprintase spre ușă, apăsând disperat

trăgaciul. Văzu cum gloanțele dum-dum rupseră bucăți din pieptul posedatului și ochi puțin în lateral. Jumătate din gâtul lui Randall dispăru într-un jet de sânge și așchii de os. Zbierând, Nana făcu un salt mortal înapoi, panicată, cu membrele zvâcnind lipsite de control.

Coroana de foc alb agitat căzu în jurul unui pușcaș aidoma unui lasou incendiar și se contractă cu un pocnet înspăimântător, retezându-i perfect pelvisul. Pistolul-mitralieră al bărbatului continua să tragă, când trunchiul îi căzu în față, împroșcând toată sala cu gloanțe. Pușcașul încercă să spună ceva, însă șocul îi paralizase întregul sistem nervos. Nu se auzi decât un icnet, când capul îi izbi pardoseala. Ochi stinși se holbau la propriile sale picioare, care rămăseseră verticale deasupra lui și zvâcneau spasmodic în vreme ce genunchii li se înmuiau treptat.

Ceilalți doi pușcași marini încremeniră de groază. Apoi unul dintre ei vomită.

– Închide-o! hârâi Murphy. Pentru Hristos, ieși și-nchide-o!

Ochii îi erau încinși și lipicioși de fluid roșu. Lovi ceva cu piciorul și se împiedică pe jumătate, năpustindu-se către ușa întredeschisă. Aterizăpeste pușcașul mort și se rostogoli mai departe. Siluete alergau în capătul îndepărtat al coridorului, mișcări confuze care se încețoșau laolaltă. Foc alb îi cuprinse glezna.

– Te doare? Te putem ajuta.

– Nu, futu-vă-n oase!

Se ridică într-un cot, ținti cu pistolul înapoi prin ușa deschisă și trase cu sălbăticie. Durerea din gleznă

făcea ca mâna să-i tremure violent. Fum înecăcios sfârâia, suind prin fața lui.

După aceea niște mâini îl prinseră de umeri și-l traseră îndărăt pe podea. În jur se auzeau răcnete optimiste. Bubuitul distinct al unei pușți Bradfield îi lovi timpanele, răsunând mai sonor ca tunetul pe coridorul închis. Un pușcaș marin în armură completă de luptă stătea deasupra lui și trăgea în sala de judecată cu arma de calibru greu. Un altul târa cadavrul care bloca ușa.

Nanonicele neurale ale lui Murphy începură să se reactiveze. Programe medicale stabiliră blocaje de axoni. Ușa sălii glisă și se închise ermetic cu o bufnitură surdă. Un stingător de incendiu împroșcă gaz alb, dens, pe pantalonii lui Murphy, care ardeau mocnit. Bărbatul se lăsă să cadă pe pardoseala coridorului, prea stupefiat pentru a spune ceva pentru o vreme. Când se uită în jur, văzu trei persoane pe care le recunoscu din sala de tribunal, toate pământii la față și năucite, rezemate de pereți. Pușcașii se ocupau de două dintre ele, acordându-le primul ajutor. Abia în clipa aceea Murphy își dădu seama că pardoseala coridorului era mânjită de sânge. Peste ea se rostogoleau cartușele goale de la pistolul său.

Fu apucat și îndepărtat de ușa sălii, pentru a permite grupei de pușcași marini să instaleze două Bradfield pe trepiede, ațintite către siliciul gri ranforsat.

– Nu te mișca, i se adresă o femeie în uniformă de medic de campanie.

Începu să-i taie pantalonii; un infirmier ținea pregătit un pachet nanonic medical.

– A ieșit vreunul dintre ei? întrebă Murphy fără putere.

Oameni tropăiau în sus și în jos pe coridor, fără să-i acorde niciun pic de atenție.

– Nu știu, răspunse doctorița.

– Căcat, află!

Ea îl privi cu atenție.

– Te rog?

Chemă un pușcaș.

– Toate celelalte uși sunt închise, îi spuse el lui Murphy. Am scos câțiva oameni, dar posedații sunt închiși înăuntru. Toate ieșirile sunt etanșate. Căpitanul așteaptă o echipă SCNC care să-l consilieze despre ce să facă în continuare.

– Câțiva oameni? repetă Murphy. Au ieșit doar câțiva oameni?

– Da. Niște avocați... judecătoarea... personal din tribunal... cinci pușcași marini. Suntem mândri de rezistența pe care ați opus-o, domnule – dumneavoastră și ceilalți. Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Și restul?

Pușcașul își întoarse casca-cochilie mată spre ușă.

– Îmi pare rău.

Vuietul armelor se sfârși, lăsând doar zbieretele și scâncetele să supureze prin sala de tribunal cufundată în beznă. Maynard Khanna își auzea propriile gemete slabe contribuind la mocirla de suferință. Nu

putea face aproape nimic pentru a le împiedica, întrucât cea mai măruntă mișcare îi expedia prin țeastă săgeți de durere care-l făceau să vomite. O rafală de foc alb îl lovise la câteva secunde după începerea conflictului și se înfășurase în jurul piciorului său ca un șarpe învăpăiat, doborându-l instantaneu. Se lovise cu tâmpla de un scaun și aproape că-și pierduse cunoștința, după care zgomotele și fulgerele de lumină ce roiseră în jurul său nu reușiseră să-l smulgă din starea de izolare față de agitația înconjurătoare.

Acum focul alb dispăruse, lăsându-l singur cu teribilele sale urmări. Carnea de pe picior i se topise, însă oasele rămâseseră intacte, perfect albe. Putea să-și vadă piciorul scheletic zvâcnind lângă cel întreg, cu oscioarele articulate laolaltă ca într-un manual anatomic.

Resturile aşchiate ale boxei acuzaților ardeau cu strălucire nenaturală, proiectând pe perete umbre jucăușe. Maynard întoarse capul și țipă, când steluțele roșii lăsară locul unui întuneric amenințător. După ce lacrimile involuntare i se scurseră din ochi, văzu că ușa masivă de pe peretele îndepărtat al sălii era închisă.

Ei nu scăpaseră!

Respiră de câteva ori, neînțelegând pentru moment ce căuta în bezna aceea; valurile de durere păreau să-i împiedice fluxul gândurilor. Zbieretele amuțiseră, ca de altfel toate celelalte sunete, cu excepția pocnetelor sonore ale flăcărilor. Pași trosniră peste sfărâmături. Trei forme întunecate apărură deasupra lui; umanoizi, poate, însă orice față de umanitate care mai dăinuise fusese eliminată cu generații în urmă.

Șoaptele începură, suind lunecos dintr-un hău fără fund, pentru a-l alina cu sinceritatea unui iubite infidele. Apoi sosi adevărata durere.

Dr. Gilmore studie imaginea datavizată pe care o recepta direct de la ochii căpitanului Rhodri Peyton. Acesta stătea în mijlocul unei grupe de pușcași marini, întinși pe unul dintre coridoarele ce duceau la sala nr. 3 de maximă securitate. Pistoalele lor mitralieră și Bradfieldurile îi acopereau pe inginerii genișți care aplicau grijului ventuze senzoriale pe ușă.

Când încercă să apeleze blocurile procesoare ale ofițerilor, dr. Gilmore nu primi niciun răspuns. Se aflau prea aproape de posedații din sala de judecată.

– Au întreprins vreo tentativă de ieșire? întrebă el.

– Nu, domnule, dataviză Rhodri Peyton și ochii îi ațintiră liniile maronii de arsură de pe pereți, imediat din exteriorul ușii. Semnele acelea au rămas de la schimbul de focuri purtat de locotenentul Hewlett. De atunci – nimic. Sunt perfect închiși.

Gilmore accesă calculatorul central din Trafalgar și solicită planul sălii. În apropiere nu existau tuneluri de întreținere, iar conductele pentru climatizare nu erau îndeajuns de mari pentru a permite deplasarea prin ele. Era, la urma urmelor, o sală de tribunal de maximă securitate. Din păcate nu fusese concepută împotriva posedaților. Știa că era doar o chestiune de timp până ce aceștia aveau să iasă. Iar atunci s-ar fi dezlănțuit cu adevărat iadul pe pământ.

– Ați confirmat numărul de oameni din sală?

– Lipsesc douăsprezece persoane, domnule. Știm însă că minimum patru sunt moarte, iar celelalte au fost rănite în diverse grade. De asemenea, Hewlett afirmă că ar fi lichidat un posedat – Randall.

– Înțeleg. Asta înseamnă că acum ne vom confrunta cu minimum unsprezece posedați. Potențialul energistic respectiv este extrem de periculos.

– Toată zona este etanșată, domnule, și am câte o grupă la fiecare ușă.

– Sunt convins, căpitane. O clipă, te rog.

Îi dataviză Primului-amiral și-i expuse un rezumat concis.

– Recomandarea mea este să nu trimitem pușcașii înăuntru. Ținând seama de mărimea sălii și de numărul posedaților, estimez că pierderile în rândul pușcașilor vor fi de minimum cincizeci la sută.

– De acord, dataviză Primul-amiral. Pușcașii nu vor intra. Ești sigur însă că toți dinăuntru sunt acum posedați?

– Cred că este o concluzie inevitabilă, domnule amiral. În mod evident, solicitarea aceasta pentru reglementarea statutului legal a fost planul lui Couteur pentru a obține un cap de pod aici. Un număr atât de mare de posedați constituie o amenințare importantă. Bănuiala mea este că vor încerca să iasă, sfredelind pur și simplu un tunel spre exterior. Mă aștept să fie capabili să dizolve roca din jurul lor. Trebuie neutralizați pe cât de repede posibil. Putem obține oricând alții pe care să-mi continui cercetările.

– Dr. Gilmore, îți reamintesc că înăuntru se află un căpitan din personalul meu și mai mulți civili. Trebuie să facem măcar o încercare de asalt. Studiezi capabilitatea energistică de destule săptămâni, ar trebui să fii în stare să sugerezi ceva.

– Există o posibilitate, domnule amiral. Am accesat raportul lui Thakrar, care a utilizat decompresia împotriva posedaților, când au încercat să deturneze *Răzbunarea lui Villeneuve*.

– Ca să-i omoare.

– Exact, dar asta indică o slăbiciune. Intenționasem să recomand purjarea aerului din sala de judecată, pentru că în felul acela nu riscam deschiderea unei uși pentru a trage înăuntru, indiferent cu ce tip de armament. Acum însă mă gândesc să utilizăm mai întâi gaze împotriva lor. Posedații pot modela materia în forme noi, dar cred că alterarea unei structuri moleculare ar fi mai presus de puterile lor. Nu trebuie nici măcar să fie o armă chimică, ci am putea pur și simplu să creștem raportul de azot până când își pierd cunoștința. După ce sunt imobilizați, pot fi plasați în tau-zero.

– Cum ai ști dacă gazele au efect? Au distrus senzorii și nu putem vedea înăuntru.

– În sală au mai rămas diverse sisteme electronice; dacă posedații sunt afectați de gaze, sistemele respective ar trebui să se reactiveze. Indiferent însă cum vom proceda, domnule amiral, la un moment dat tot va trebui să deschidem ușa pentru a confirma starea în care se află ei.

– Perfect, atunci vom încerca mai întâi gazele. Măcar atât le datorăm lui Maynard și celorlalți.

– Nu vom beneficia de mult timp pentru a ieși, rosti Jacqueline Couteur.

Perez, care sosise cu câteva minute în urmă în corpul lui Maynard Khanna, se străduia să-și păstreze fluxul lucid al gândurilor sub torentul de durere care îl mușca din toate părțile noii lui structuri. Izbuti să se concentreze asupra unora dintre zonele cele mai afectate și văzu cum hemoragia se opri și carnea sfâșiată și vineție reveni la un aspect mai sănătos.

– Mamaie, ce i-ați făcut tipului ăstuia?

– L-am învățat să nu fie încăpățânat, răspunse Jacqueline fără pic de emoție în glas.

Bărbatul se ridică în coate și făcu o grimasă. În ciuda eforturilor sale intense, piciorul rănit se simțea ca și cum ar fi fost sfredelit de viermi din foc. Și-l putea închipui întreg și perfect, ba chiar să vadă cum imaginea respectivă se forma în jurul realității, totuși nu era suficient pentru ca membrul să devină ca atare.

– Bun, și acum ce facem?

Privi în jur. Nu era mediul cel mai primitor care să-l întâmpine la întoarcerea din lumea de dincolo. Cadavre zăceau printre mobilele distruse ale sălii, focuri mici, portocalii, devorau lacom bucăți zdrențuite de compozit, iar ura radia prin toate ușile aidoma unor raze X emoționale.

– Nu cine știe ce, recunoscu Jacqueline, dar trebuie să căutăm un avantaj. Ne aflăm chiar în centrul

rezistenței organizate de Confederație împotriva noastră. Trebuie să existe ceva ce să putem face pentru a-i ajuta pe Capone și pe ceilalți. Sperasem că le vom putea localiza armele nucleare. Distrugerea bazei ar însemna o lovitură însemnată împotriva Confederației.

– Poți renunța la ideea asta, pușcașii ăia marini au fost ai naibii de buni, mormăi morocănos Lennart, care stătea în fața podiumului judecătorului și și-și freca bărbia cu o palmă în timp ce scruta concentrat pardoseala. La vreo douăzeci de metri sub noi se află un fel de cameră sau coridor.

Placările pardoselii începură să unduiască iute sub tălpile lui, curgând într-o parte și alta și dezvelind piatra de dedesubt.

– Cred că n-ar dura mult dacă am sfărâma roca asta împreună.

– Poate că nu, răspunse Jacqueline, dar ei vom ești c-o facem. De acum Gilmore ne-a înconjurat cu senzori.

– Și atunci, ce facem? întrebă altul dintre cei pe care-i aduseseră din lumea de dincolo. Pentru numele lui Hristos, nu putem sta locului și aștepta ca pușcașii Confederației să doboare ușa! Eu abia m-am întors. Nu renunț la corpul ăsta după nici zece minute. N-aș putea suporta așa ceva.

– Hristos? repetă Jacqueline mușcător.

– Poți fi nevoit oricum să te-ntorci, zise Perez. Noi toți am putea sfârși înapoi în lumea de dincolo.

– De ce crezi asta? întrebă Jacqueline.

– Khanna ăsta ştie despre o ambuscadă pe care Marina Confederaţiei o plănuieşte împotriva lui Capone. Este încrezător că va distruge flota Organizaţiei. Fără Capone care să cucerească noi sisteme stelare, vom fi blocaţi. Khanna este convins că în urma carantinei, posedaţii vor fi împiedicaţi să se răspândească pe planete noi.

– Atunci trebuie să-l anunţăm pe Capone, spuse Jacqueline. Noi toţi, împreună, trebuie să strigăm vestea asta în lumea de dincolo.

– Perfect, încuviinţă Nena. O s-o facem. Dar cum rămâne cu noi? Cum vom scăpa de aici?

– În clipa de faţă, asta-i o grijă secundară pentru noi.

– Ba pentru mine nu-i deloc secundară.

Când Jacqueline se încruntă spre ea, văzu broboane de sudoare pe fruntea femeii. De asemenea, Nena se clătina uşor. Şi unii dintre ceilalţi păreau epuizaţi, cu ochii strălucindu-le mat. Jacqueline însăşi era conştientă de faptul că-şi simţea corpul mai greu ca înainte. Adulmecă suspicioasă aerul şi constată că era contaminat cu izul uşor lipicios de ozon al sistemelor de climatizare.

– Mai exact, ce vrea Marina să-i facă lui Capone? întrebă ea.

– Se ştie că va ataca Toi-Hoi. Marina va ascunde o flotă la Seninătate şi-l va intercepta după sosire.

– Trebuie să ţinem minte asta, rosti ferm Jacqueline şi-i fixă pe rând cu o privire ţintuitoare. Capone trebuie să afle. Faceţi legătura cu el.

Ignoră totul și-și dori numai ca aerul din sala de judecată să fie pur și proaspăt, sosit direct dintr-un lanț muntos virgin. Simți aroma vagă de pin.

Un posedat se așeză greoi. Ceilalți gâfâiau toți.

– Ce se-ntâmplă? întrebă cineva.

– Mă aștept la radiații, răspunse Jacqueline. Probabil că ne bombardează cu raze gama, pentru a nu fi nevoiți să intre și să se confrunte cu noi.

– S-aruncăm o ușă-n aer, zise Lennart. Să-i atacăm. Câțiva dintre noi ar putea străpunge încercuirea.

– O idee bună, aprobă Jacqueline.

Bărbatul îndreptă un deget cu vârful oscilând ca ametit către ușa dinapoia podiumului judecătoarei. Un pârâit slab de foc alb se scurse din el. Izbuti să mânjească ușa cu o pată de funingine, dar nimic mai mult.

– Ajutați-mă. Haideți – toți!

Jacqueline închise ochii, imaginându-și că tot aerul curat din sală se strângea numai în jurul ei. Un curent slab îi flutură hainele.

– Nu vreau să mă-ntorc, se tângui Perez. Nu acolo!

– Trebuie, zise Jacqueline. Respira mai lesne acum. Capone îți va găsi un corp. Te va primi cu brațele deschise. Te invidiez pentru asta.

Alți doi posedați se prăbușiră. Lennart căzu în genunchi, încleștându-și mâinile pe beregată.

– Marina nu trebuie să afle niciodată ce am descoperit noi, rosti Jacqueline răgușit.

Perez ridică ochii spre ea, prea slăbit ca să mai implore. Oricum, înțelese el, n-ar fi avut niciun rost, împotriva tonului aceluia mintal.

Încărcătura de plastic exploziv cu electroni străbătu fără dificultate ușa sălii de judecată, cu o scăpărare ca de fulger. Grupa de pușcași marini ghemuiți la cincisprezece metri depărtare pe coridor aproape că nu simți suflul exploziei.

– Acum! răcni căpitanul Peyton în chiar clipa detonării.

Blocul comunicator al costumului său armură era comutat pe audio, pentru eventualitatea că posedații ar mai fi fost activi.

Zece proiectile de supraîncărcare senzorială fură lansate prin deschidere, în timp ce ușa ruinată se învârtea în jurul axei aidoma unei monede scăpate pe jos. O rafală feroce de lumină și sunet ricoșă înapoi prin coridor. Grupa se năpusti înainte, pe urmele potopului.

Asaltul era sincronizat. Toate cele trei uși ale sălii fură aruncate în aer în același moment. Trei seturi de proiectile de supraîncărcare senzorială loviră simultan. Trei grupe de pușcași marini pătrunseră în sală.

Dr. Gilmore continua să fie conectat la nanonicele neurale ale lui Peyton, receptând imagini direct de la senzorii căștii-cochilie a căpitanului. Avu nevoie de câteva clipe pentru a interpreta scena care-l întâmpină. Flame tot mai slabe coborau lent prin aer, iar razele înguste de lumină ale costumelor formau un păienjeniș dement care țopăia peste mobilierul distrus al încăperii. Peste tot zăceau trupuri. Unele erau victime ale schimbului de focuri anterior, dar zece fuseseră

executate. Nu exista altă explicație. Toate fuseseră ucise de salve de foc alb care le traversaseră creierul.

Peyton își croia loc printr-un cerc de aproape douăzeci de pușcași marini format în mijlocul sălii. Jacqueline Couteur stătea în centru, cu forma începătoșată de o tornadă cenușie care se strânsese în jurul ei. Părea într-un cocon alcătuit din fuioare solide de aer. Tornada emitea un țiuit ascuțit și unduia lent într-o parte și-n alta.

Brațele Jacquelinei Couteur erau ridicate în aer. Femeia privi armele ațintite asupra ei cu o detașare aproape sublimă.

– Bine, vorbi ea, ați câștigat. Și cred că s-ar putea să am din nou nevoie de avocatul meu.

25

Mulțimea strânsă în exteriorul recepției turnului zgârie-stele era alcătuită din aproape trei mii de oameni. Majoritatea arătau destul de iritați de faptul că fuseseră chemați, totuși nimeni nu obișnuia să argumenteze cu locțiitorii lui Bonney când veneau să-i convoace. Doreau o viață liniștită. Dacă s-ar fi găsit pe o planetă, ar fi putut să se refugieze pur și simplu în sălbăticie, dar aici opțiunea respectivă nu exista.

O parte din plafonul lin boltit al recepției se năruise în urma unei bătălii anterioare în decursul preluării de către ei a habitatului. Bonney începu să suie pe

mormanul de sfărâmături. Ținea în mână un bloc procesor, pe care-l învârtea astfel ca să poată vedea ecranul.

– Ultima șansă, Rubra, zise ea. Zi-mi unde-i băiețașul, sau încep să trec la chestii serioase.

Ecranul blocului rămase stins.

– Ai auzit ce-a zis Patricia. Știu că tu ai făcut-o, pentru că ești un găinaț care trage cu urechea. M-ai manipulat de ceva timp. Îmi spui mereu unde-i el, dar când ajung acolo, a dispărut de fiecare dată. Îl ajuți la fel de mult cât mă ajuți pe mine, nu-i așa? Probabil că-ncerci să-l sperii, ca să coopereze cu tine. Asta a fost? Ei bine, de acum nu mai este cazul, fiindcă Patricia a schimbat totul; de acum jucăm după regulile băieților mari. Nu trebuie să fiu atentă, nu trebuie să-ți respect structura delicată și prețioasă. A fost amuzant să-i vânez unul contra unul pe nemernicii ăia mititei pe care i-ai dosit peste tot. Mi-a făcut plăcere. Dar tu trișai în tot timpul ăla. Interesant este faptul că Dariat ne-a avertizat despre asta din capul locului.

Ajunse la plafon și merse către marginea de deasupra mulțimii.

– O să-mi spui?

Ecranul afișă: FETIȚELE MORȚII NOPȚII CARE AU VENIT AICI. TE-NCÂNTĂ REALMENTE CE FACI CU ELE, NU-I AȘA, LESBIANO?

Bonney azvârli blocul procesor ca și cum ar fi fost o bucată de hârtie igienică folosită.

– Stop joc, Rubra! Ai pierdut. O să folosesc bombele nucleare, ca să te rup în două.

Dariat, cred c-ar fi bine s-asculți asta.

Ce mai este?

Bonney, ca de obicei. Însă situația a căpătat o turnură neplăcută. Nu cred că Kiera ar fi trebuit s-o fi lăsat nesupravegheată.

Dariat se conectă la rutinele de observare la timp pentru a o vedea pe Bonney înălțând brațele pentru a cere liniște. Mulțimea ridică ochii spre ea, așteptând.

– Avem puterea duhurilor din o mie și una de nopți, spuse femeia. Vă puteți împlini orice dorință ați vrea. Și totuși trebuie să trăim tot ca niște câini în așezările astea din cocioabe, înșfăcând orice hrană putem găsi, cravașați ca să nu ieșim din rând, avertizați unde putem și unde nu putem merge. Rubra ne-a adus în starea asta. Avem nave stelare, ce pizda mă-sii! Putem ajunge în alt sistem stelar în răstimpul unei bătăi de inimă. Dar dacă ați vrea să mergeți la calota polară, ar trebui să umblați pe jos. De ce? Fiindcă căcatul de Rubra n-o să ne lase să folosim tuburile. Iar până acum noi i-am îngăduit să-și facă de cap. Ei bine, s-a terminat!

Pasională femeie, rosti Dariat ușor neliniștit.

Mai degrabă, psihopată femeie. Ei n-o s-o contrazică, n-ar avea curaj. O să-i adune și-o să-i trimită după tine. Nu te pot feri de un habitat întreg de posedați care te vânează. De data asta, băiete, chiar nu te mint.

Da, îmi dau seama. Dariat reveni la focul din fundul peșterii. Aproape că se consumase, lăsând o piramidă de cărbuni acoperiți cu o pulbere de cenușă sură,

fină. Rămase privind-o și simțind căldura tihnită care radia din tăciunii trandafirii. „Trebuie să decid. Nu-l pot învinge pe Rubra. Și Rubra va fi distrus de Kiera, când ea se va-ntoarce. Vreme de treizeci de ani aș fi salutat asta. Treizeci de ani de căcat... Toată viața mea. Totuși el este dispus să-și sacrifice integritatea mintală, să contopească gândurile mele cu ale lui. Va abandona două secole de credință că poate merge singur mai departe."

Tatiana se foi pe pătură, apoi se ridică în capul oaselor și brățările îi zornăiră zgomotos. Pe chip i se citea derută somnoroasă.

– Ce vis ciudat...

Îi aruncă bărbatului o căutătură vicleană.

– Însă și vremurile în sine sunt ciudate, nu-i așa?

– Ce ai visat?

– Eram într-un univers care era jumătate lumină, jumătate întuneric. Iar eu cădeam din partea cu lumină. După aceea Anastasia m-a prins și am început să zburăm împreună înapoi.

– Pare ca și cum ar fi mântuirea ta.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Lucrurile se schimbă. Asta-nseamnă că trebuie să hotărăsc ce să fac. Și nu vreau s-o fac, Tatiana. Am petrecut treizeci de ani fără să iau decizii. Treizeci de ani în care mi-am spus că ăsta-i momentul pe care-l așteptam. Timp de treizeci de ani am fost un copil.

Tatiana se ridică și veni lângă el. Dariat refuză să-i întâlnească privirea, așa că femeia își lăsă mâna ușor pe umărul lui.

– Ce trebuie să decizi?

– Dacă să-l ajut pe Rubra; dacă să mă alătur lui în straturile neurale și să transformăm habitatul în unul posedat.

– El vrea asta?

– Nu cred. Însă lucrurile pe care le putem face nu sunt prea multe. Jocul s-a sfârșit și ni se termină și prelungirile.

Ea îl mângâie absent.

– Indiferent ce ai decide, nu vreau să ții seama de mine. Sunt prea multe chestii în joc, chestii importante. Indivizii în sine nu contează cine știe ce și eu m-am distrat copios fugind de Bonney. Am enervat-o rău, este? M-am simțit bine.

– Ba indivizii contează. Și mai ales tu. Ciudat... Am senzația că am închis un cerc. Anastasia îmi spunea mereu cât de prețioasă este o singură viață. Acum trebuie să decid soarta ta. Și nu te pot lăsa să suferi, așa cum se va întâmpla dacă Rubra și eu îi atacăm împreună pe posedați. Sunt răspunzător pentru moartea ei... nu pot avea și moartea ta pe mâinile mele. Cum aș mai putea-o privi vreodată, cu greutatea aceea pe inimă? Trebuie să-i fiu credincios. O știi și tu.

Lăsă capul pe spate și ridică glasul, furios:

– Crezi c-ai învins?

Până la apariția posedaților, nici măcar n-am știut că noi doi ne luptam, rosti Rubra trist. **Știi ce speranțe nutream pentru tine în trecut, chiar dacă nu le-ai împărtășit vreodată. Știi că n-am dorit niciodată ca visurile mele pentru tine să fie stricate de**

ceva, de orice. Tu erai prințul de aur, alesul. Soarta te-a oprit să-ți primești moștenirea. Asta a fost Anastasia, pentru tine și pentru mine. Soarta. Tu ai spune c-a fost un act al lui Thoale.

Crezi într-adevăr că toate astea au fost destinate să se-ntâmple?

Nu știu. Știu doar că uniunea noastră este ultima șansă pe care fiecare dintre noi o are de a mai salva ceva de tot rahatul ăsta. Așa că acum tu trebuie să-ți pui întrebarea: viii au dreptul de a trăi, sau morții conduc universul?

Ce bine-ți seamănă întrebarea asta – încărcată de subînțelesuri.

Sunt ceea ce sunt.

Nu pentru foarte mult timp.

O vei face?

Da.

Vino atunci, o să te primesc în straturile neurale.

Nu încă. Mai întâi vreau s-o scot de aici pe Tatiana.

De ce?

Poate că noi vom fi practic omnipotenți după ce eu voi intra în straturile neurale, dar Bonney și șoimii-de-iad dețin încă potențialul de a afecta foarte rău învelișul habitatului. Mă îndoiesc că-i vom putea potoli instantaneu, totuși ei își vor da seama instantaneu ce intru în straturile neurale. Ne va aștepta o bătălie și nu vreau ca Tatiana să fie rănită.

Perfect, voi cere Consensului Kohistan s-o evacueze un şoim-de-vid.

Ai o metodă?

Am o metodă posibilă, dar nu promit nimic. Ar fi bine ca voi doi să porniţi spre spaţioportul invers rotativ înainte ca Bonney să-şi înceapă vânătoarea.

Bonney nu organiza o simplă acţiune de vânătoare. Era perfect conştientă de faptul că Dariat putea oricând să fugă, utilizând vagonetele tubului, în vreme ce ea era silită să utilizeze camionetele deschise ale poliţiştilor lefegii. Pentru a-l prinde pe Dariat, trebuia mai întâi să-i reducă mobilitatea.

Mulţimea pe care o adunase fu împărţită în echipe, care primiră instrucţiuni specifice şi fură trimise să le aplice. În fiecare echipă exista câte unul dintre locţiitorii ei, care să aibă grijă ca nimeni să nu bată în retragere.

Toate vehiculele funcţionale din habitat porniră de la recepţia turnului zgârie-stele, mergând pe făgaşele croite prin iarba abundentă. Majoritatea merseră direct la celelalte tabere din jurul recepţiilor zgârie-stelelor, silindu-le ocupanţii să intre în planul lui Bonney. Era un efect de tip bulgăre de zăpadă, care se propagă rapid în jurul secţiunii mediane a Valiskului.

Kiera nu dorise să intervină asupra tuburilor, astfel ca sistemul de transport să poată fi reactivat pentru a-i sluji pe ei după ce aveau să scoată Valiskul din univers. Bonney nu avea aceleaşi inhibiţii. Posedaţii intrară şovăitor în recepţiile zgârie-stelelor, după care coborâră în staţiile de la partere. Acolo îşi combinară

puterile energistice și începură să distrugă sistematic tunelurile tuburilor. Hălci imense de polip fură smulse din pereți și plafoane și se prăbușiră peste șinele de ghidare magnetică. Cablurile electrice fură rupte și scurtcircuitate. Vagonetele fură incendiate și adăugate la blocaje, expediind vălătuci groși de fum negru ce pătrunseră adânc în tuneluri. Blocurile procesoare de management fură transformate în zgură, dezvelindu-și interfețele cu fibrele nervoase din Valisk. Valuri după valuri de descărcări statice fură pompate după aceea în ele, expediind în straturile neurale ceea ce posedații sperau să fie pulsații de durere pură.

Impulsionați de succesul vandalismelor și de aparenta inabilitate a lui Rubra de a răspunde prin represalii, posedații începură să ocupe în masă zgârie-stelele. Trimiseră înaintea lor valuri de putere energistică, anihilând sistemele mecanice sau electrice, distrugând artefacte și dotări. Toate camerele, coridoarele și casele scărilor fură scotocite în căutarea de non-posedați. Coborâră etaj cu etaj, regăsind incitarea amețitoare și spiritul preluării inițiale. Unitatea le conferea intensitate. Indivizii începură să se metamorfozeze în monștri fantastici și eroi legendari de pe Pământ. Nu aveau doar să-i purjeze în spațiul cosmic pe inamicii trădători, ci aveau să procedeze cu rafinament malițios.

Șoimi-de-iad se ridicară de pe terasele de andocare și începură să descrie spirale în jurul zgârie-stelelor circulari aidoma unui stol venit din infern, care iscodea cu simțurile potente prin ferestrele ovale strălucitoare, ajutându-și tovarășii dinăuntru.

Laolaltă aveau să-l purjeze pe Rubra. De acum era numai o chestiune de timp.

Dariat stătea vizavi de Tatiana în vagonul pe care-l luaseră de la calota sudică.

– Te vom pune într-o capsulă de lansare de urgență a spațioportului, îi spuse bărbatul. La început nu va fi ușor, fiindcă lansarea se face cu vreo doisprezece *ge*, ca să se îndepărteze cât mai rapid. Asta va dura însă numai opt secunde. Poți rezista. O escadrilă de șoimi-de-vid de la Kohistan se găsește în apropiere și te va prelua imediat.

– Și posedații? întrebă femeia. N-o să-ncerce să m-oprească, să tragă-n mine sau altceva?

– N-o să-nțeleagă ce naiba se petrece. Rubra va lansa simultan toate cele două sute de capsule. Șoimii-de-vid îți vor lua capsula înainte ca șoimii-de-iad să știe măcar că ești în spațiu.

Un surâs superior de îndoială amuzată flutură pe chipul Tatianei.

– Dacă spui tu... Sunt mândră de tine, Dariat. Te-ai descurcat atunci când a contat cu adevărat, ți-ai arătat personalitatea adevărată. Și este o personalitate bună. Și Anastasia ar fi fost mândră de tine.

– Ooo, mulțumesc!

– Ar trebui să te bucuri de victoria ta, să te îmbărbătezi. Stăpâna Chi-ri îți va zâmbi diseară. Răsfață-te în căldura aceea.

– Încă n-am câștigat.

– Tu ai câștigat, nu vezi? După toți anii de străduanii, l-ai învins în cele din urmă pe Anstid. Nu el a dictat ceea ce faci tu acum. Actul acesta nu-i motivat de ură și de răzbunare.

Dariat zâmbi larg.

– Nu-i vorba de ură. Dar în tot cazul mă bucur să i-o trag reginei-vrăjitoare Bonney.

Tatiana izbucni în râs.

– Și eu!

Dariat fu nevoit să se prindă de marginile scaunului său, când vagonul frână brusc. Tatiana icni și se agăță de unul dintre stâlpii verticali, strângându-se cu disperare în timp ce luminile începură să pălească.

– Ce se-ntâmplă? întrebă ea.

Vagonul se opri, zguduindu-se. Luminile se stinseră, apoi se reaprinseră lent, la activarea matricei electronice de rezervă a vehiculului.

Rubra?

Ticăloșii distrug stația spre care vă-ndreptați. Au tăiat curentul pentru liniile magnetice și n-am izbutit să cuplez circuitele de rezervă.

Dariat se conectă la rutinele de observare ale straturilor neurale pentru a examina stricăciunile. Stația din zgârie-stele era scena unor devastări violente. Bucăți fumegătoare de polip erau desprinse din tunel prin lovituri invizibile de energie; șina de ghidare unduia și flexiona, zbierând ascuțit când mișcările îi smulgeau propriile pitoane de fixare din podea; cabluri electrice retezate se legănau de pe conductele rupte

de deasupra, împroşcând scântei. Râsete şi ţipete încântate răsunau peste hărmălaia violenţelor.

Trecu rapid în revistă celelalte staţii şi văzu cât de extinsă era distrugerea.

Fir-ar al dracu'!

Exact, încuviinţă Rubra. **Bonney a injectat o supradoză de furie, dar o foloseşte cu inteligenţă.**

O reprezentare a reţelei de tuburi apăru în mintea lui Dariat. **Au mai rămas destule variante pentru accesul la fus.**

Deocamdată mai sunt variante, aşa-i, dar va trebui să vă întoarceţi două staţii, înainte de a vă putea comuta în alt tunel. Nu pot restabili electricitatea în şinele din tunelul vostru, fiindcă au belit releele. Vagonul va trebui să-şi folosească acumulatorul de rezervă şi cred c-aţi ajunge mai repede dacă aţi merge pe jos. Iar până veţi ajunge, posedaţii vor fi distrus şi alte staţii. Bonney a gândit bine acţiunea asta; după cum izolează fiecare porţiune de tunel, în alte patruzeci de minute va scoate din funcţiune toată reţeaua.

Atunci cum dracu' o s-ajungem la fus?

Drept înainte. Mergeţi spre staţie şi treceţi prin ea. Pot aduce alt vagon în tunel de cealaltă parte a staţiei şi aşa veţi ajunge direct la calota polară.

Să trecem prin staţie? Cred că glumeşti!

După terminarea actelor de vandalism, în fiecare staţie au mai rămas doar câte doi posedaţi care s-o păzească. Doi n-ar însemna o problemă.

Bine, aşa facem.

Luminile păliră din nou când vagonul avansă lent.

– Ce este? întrebă Tatiana.

Dariat începu să-i explice.

Zgârie-stelele formau nodurile majore în rețeaua de tuburi a habitatului; fiecare avea câte șapte stații dispuse în jurul recepției, care permiteau vagoanelor să ajungă în orice parte a interiorului. Stațiile erau identice: săli cu plafoane dublu boltite și cu un peron central lung de douăzeci de metri care deservea două tuburi. Pereții din polip erau bleu, cu benzi de celule electrofosforescente, paralele cu șinele și deasupra lor. La fiecare capăt al peronului exista câte o scară: una suia în recepția turnului zgârie-stele, iar cealaltă era ieșirea de urgență spre parc.

În stația din fața lui Dariat, posedații își terminaseră distrugerile demente și porniseră în sus pe scară pentru a începe căutarea prin zgârie-stele. Așa cum prezisese Rubra, lăsaseră pe doi dintre ei să supravegheze cele patru guri de tuneluri. Fumul se stratificase în aer și flăcările continuau să lingă în jurul grămezilor mari de bucăți neregulate de polip ce blocau capetele fiecărui tunel. Câteva reclame holografice pâlpâiau deasupra capetelor; un proiector deja avariat care suferea din cauza proximității posedaților transforma imaginile într-o revărsare de culori lipsită de sens.

Ținând seama de faptul că incendiul se stingea de la sine, cei doi posedați fură oarecum derutați când, la șapte minute după plecarea tuturor, se declanșă pe neașteptate sistemul automat de stropire în caz de incendiu al stației.

Dariat se afla la trei sute de metri depărtare în tunelul tubului și o ajuta pe Tatiana să iasă din trapa anterioară pentru situații de urgență. Tunelul era vag iluminat, doar prin strălucirea albăstruie slabă provenită de la două benzi electrofosforescente înguste de pe pereți. Se curba lin în față, astfel că între el și stație exista destul polip solid pentru a nu fi perceput de posedații rămași de pază.

Tatiana sări jos pe ultima jumătate de metru și se clătină, recăpătându-și echilibrul.

– Gata? întrebă Dariat.

Se folosea deja de celulele senzitive ale habitatului pentru a studia mormanul de polip pe care trebuia să-l escaladeze pentru a ajunge în stație. Nu părea foarte dificil, deoarece sub tavan era un spațiu înalt de cel puțin un metru și jumătate.

– Gata.

Să-i dăm drumul, zise Dariat. Cei doi paznici posedați renunțaseră la încercările de a se feri de torentul de apă care se revărsa din duzele de stropire și se retrăgeau spre adăpostul scărilor. Hainele li se preschimbaseră în hanorace zdravene, pe care șiroiau pârâiașe sclipitoare. Absolut toate suprafețele erau acoperite acum de apă: pereții, peronul, șinele, maldărele de polip.

Rubra comută pe comanda prioritară peste controlorii circuitelor ce furnizau curent electric pentru tub, după care șuntă treisprezece mii de volți înapoi în șina inductivă. Era limita absolută pentru conductorii integral organici ai habitatului și de trei ori mai

mult decât utilizau vagoanele. Șina de ghidare ruptă sări pur și simplu de pe sol, așa cum făcuse când o torturaseră posedații și lumină albă orbitoare țâșni din cuplajele magnetice când se despică. Era ca și cum cineva ar fi declanșat o propulsie cu fuziune în interiorul stației. Picăturile de apă împroșcate de duzele de deasupra căpătară culoarea violet-fluorescent și se vaporizară. Suprafețele de metal irupseră în jeturi tânguitoare de scântei.

În centrul haosului învăpăiat, două corpuri se aprinseră, strălucind chiar mai puternic decât aerul clocotitor.

Acțiunea aceea nu avu loc însă într-o singură stație, deoarece ar fi atras atenția lui Bonney precum senzorul de țintire al unei viespi de luptă. Rubra lansă simultan zeci de atacuri. Majoritatea erau de natură electrică, dar existară de asemenea asalturi în masă ale animalelor servitori și ale mecanoizilor reactivați, care spintecară împrejur fără discriminare cu aparate de sudură laser și lame cu fisiune, când interferențele energistice le prăbușiră procesoarele.

Rapoartele despre evenimente curseră în recepția turnului zgârie-stele în care Bonney își stabilise cartierul operativ. Locțiitorii ei strigau avertizări în walkie-talkie-urile puternice pe care le utilizau pentru a păstra legătura între ei.

Imediat ce explozia de lumină albă străluci în tunel, Dariat porni în fugă într-acolo. O ținea de mână pe Tatiana, trăgând-o după el. Un miorlăit sonor reverberă în lungul tunelului.

– Ce le face Rubra? strigă femeia peste vacarm.

– Ceea ce trebuie.

Lumina torturantă muri și sunetele se stinseră. Dariat putea să vadă acum mormanul de polip la optzeci metri în față. Era încununat de o semilună de lumină, care se infiltra din stația aflată mai departe.

Picioarele începură să plescăie prin pârâiașele de apă ce curgeau prin tunel. Tatiana făcu o grimasă când ajunseră la poalele barierei și-și ridică poalele fustei.

Bonney ascultă răcnetele agitate din jurul ei, numărând incidentele și numărul de victime. Scăpaseră ușor. Știu atunci că era în neregulă.

– Liniște! zbieră ea. Câte stații au fost atacate? Totalul!

– Treizeci și două, spuse un locțiitor.

– Și cu totul au fost peste cincizeci de atacuri. Însă în stații am pierdut doar șaptezeci-optzeci de oameni. Rubra n-a făcut altceva decât să scape de santinelele pe care le postasem. Dacă ar fi vrut să ne lovească cu adevărat rău, ar fi făcut-o când echipele de demolare erau acolo jos.

– Să fie o diversiune? Dariat să fie altundeva?

– Nu, spuse ea. Nu tocmai. Știm că el se folosește de tuburi pentru deplasare. Pun pariu că găinațul este într-unul chiar acum. Trebuie să fie! Atâta doar că noi l-am blocat deja. Rubra elimină santinelele pentru ca Dariat să se poată furișa. De aceea a declanșat atâtea atacuri peste tot, ca noi să credem că-i un asalt în masă.

Se răsuci cu fața către un pilastru din polip simplu și rânji cu maliție triumfătoare:

– Asta-i, nu-i așa, băiețaș? Asta faci tu. Dar încotro merge el, eh? Zgârie-stelele sunt chiar în centru. Clătină din cap nemulțumită: Bine, atenție toată lumea! Vreau să coborâți în toate stațiile pe care le-a atacat Rubra. Și vreau s-o faceți imediat. Cei care coboară să aibă grijă să nu calce în apă și să fie cu ochii-n patru după servitori. Dar să coboare imediat!

Imaginea ei zbierând ordine către locțiitori clocoti în mintea lui Dariat aidoma unei mahmureli foarte accentuate. Tocmai ajunsese în vârful movilei de polip și se strecura pe sub plafon. Stația era plină de ceață albă și densă, care reducea vizibilitatea la sub cinci metri. Condensul pătrunsese peste tot, făcând periculos de instabilă panta opusă a mormanului de polip.

Deșteaptă potaia, comentă Rubra. **Nu m-am așteptat la asta.**

Îi poți întârzia?

În stația asta nu pot. N-am niciun servitor în preajmă și toate cablurile au ars. Va trebui să fugiți.

Imaginea retransmisă a unui locțiitor cu un walkie-talkie apăsat pe ureche, care se grăbea prin recepția de deasupra.

– Am pornit! Am pornit! zbiera el în microfon.

– Tatiana, mișcă! urlă Dariat.

Femeia abia se târa pe burtă, străduindu-se să treacă peste vârful mormanului.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Vine cineva.

Ea se împinse din nou și-și eliberă picioarele. Împreună se repeziră în jos pe movilă, declanșând o miniavalanșă de prundiș îmbibat cu apă.

– Pe aici, arătă Dariat prin pâclă.

Percepția sa completă prin fuioarele de vapori reci contururile cenușiu-sticlos ale pereților stației, îngăduindu-i să vadă intrarea tunelului. Celulele senzoriale ale Valiskului îi arătară vagonetul care aștepta la o sută cincizeci de metri mai departe. Îi arătară de asemenea și pe locțiitorul care apăruse în vârful scării.

– Așteaptă aici, rosti Dariat și sări pe peron.

Aspectul i se modifică drastic; salopeta simplă căpătă consistența unei uniforme purpurii elaborate, completată cu fireturi aurii. Personajul cel mai important care-i dominase tinerețea: colonelul Chaucer. Un serial AV săptămânal despre un ofițer renegat al Confederației, care juca rolul unui răzbunător nemilos.

Rubra îi chicotea încet în minte.

Locțiitorul se afla la jumătatea scării când începu să încetinească. Își ridică walkie-talkie-ul.

– Aici este cineva.

Dariat ajunse la baza scării.

– Doar eu sunt! strigă el voios.

– Cine dracu' ești?

– Tu trebuie să răspunzi primul. Asta-i stația mea.

Mintea locțiitorului îi dezvălui deruta, iar Dariat porni spre el cu pași puternici și încrezători. Nu era defel acțiunea cuiva care încerca să se ascundă.

Dariat deschise gura larg și scuipă o minge de foc alb direct către capul locțiitorului. Două suflete urlară

îngrozite când dispărură în lumea de dincolo. Corpul se rostogoli pe lângă Dariat.

– Ce se-ntâmplă?

Walkie-talkie-ul reveni la aspectul de bloc comunicator standard, când zăngăni pe trepte.

– Ce se-ntâmplă? Raportează! Raportează!

Alți patru au pornit spre voi de la parter, spuse Rubra. **Bonney i-a trimis în stație imediat ce locțiitorul a anunțat că simțise pe cineva.**

Căcat! N-o să reușim s-ajungem la vagon. Ei o pot prinde pe Tatiana fără eforturi.

Cheam-o la tine. O să v-ascund în zgârie-stele.

Ce?

Dă-i drumul!

– Tatiana! Sus, imediat!

Percepu deschiderea tuturor ușilor de lifturi din recepție. Cei patru posedați ajunseseră la baza scării de la parter. Tatiana porni în fugă pe peron. Aruncă o privire iute și îngrozită către cadavru.

– Haide!

Dariat o prinse de mână și o trase cu putere. Pe fața ei se putea citi o expresie de nemulțumire, dar tulburarea crescândă din vocea bărbatului o impulsionă. Porniră împreună în goană pe scări în sus.

Lumina zilei strălucea prin pereții de sticlă ai recepției circulare. Suferise foarte puține avarii; urmele de arsuri de pe coloanele de polip și sticla crăpată erau unicele dovezi ale sosirii posedaților pentru a cerceta turnul.

Dariat putea auzi mulți pași distincți tropăind în sus pe una dintre scările aflate în partea opusă a recepției, ascunsă de grupul central de lifturi. Percepția lui începu să le înregistreze mințile care apăreau dinapoia paravanului protector de polip. Ceea ce însemna că și ei îi puteau simți acum.

O luă în brațe pe Tatiana, ignorându-i strigătul de surprindere, și sprintă spre lifturi. Mușchi uriași îi pompară picioarele într-un ritm lipsit de efort. Femeia nu cântărea absolut nimic.

Viteza fenomenală cu care se mișca el însemna că nu avea absolut nicio șansă de a încetini odată ce trecea de ușa liftului; pentru a se opri ar fi fost necesară o distanță de zece metri. Se izbiră direct de peretele din spate al cabinei și Tatiana țipă, când îl lovi în plin cu umărul, coastele și piciorul, purtată de inerția imensă a lui Dariat. Apoi fața bărbatului luă contact cu metalul argintiu și nu mai există soluție energistică înaintea exploziei de durere care-i străpunse creierul. Sângele îi răbufni pe nas și mânji peretele. Pe când cădea, fu vag conștient că ușile liftului glisau, închizându-se. Lumina din exterior devenea incredibil de strălucitoare.

Dariat se întoarse fără putere, strângându-se de cap, ca și cum simpla presiune a degetelor sale ar fi putut duce la dispariția contuziilor. Durerea pieri treptat, ceea ce-i îngădui să se concentreze pentru a o alunga complet.

– Băga-mi-aș să-mi bag!

Se rezemă greoi de un perete și-i permise respirației să se calmeze. Tatiana zăcea pe jos în fața lui,

apăsându-se pe flancul corpului cu ambele palme; fruntea îi era scăldată într-o transpirație rece.

– Ți-ai rupt ceva? o întrebă.

– Nu cred. Mă doare însă groaznic.

El se lăsă în patru labe și se apropie.

– Arată-mi unde.

Femeia indică locul și Dariat își puse palma acolo. Cu ajutorul minții putea să vadă că șablonul clar și strălucitor al cărnii vii era distorsionat și spart sub degetele sale, cu fisuri ce se extindeau adânc. Își concentră voința spre revenirea configurației la starea sa neafectată.

Tatiana șuieră ușurată.

– Nu știu ce-ai făcut, da-i mai tare ca nanonicele medicale.

Liftul se opri la nivelul cincizeci.

Ce facem acum? întrebă Dariat.

Rubra îi arătă.

Ești un ticălos nemernic.

Oh, mulțumesc, băiete!

Stanyon îi conducea pe posedați prin zgârie-stele, în urmărirea lui Dariat. Începuse cu treizeci și cinci sub comanda sa și numărul lor creștea rapid, întrucât Bonney îi trimitea în ajutor tot mai mulți din zgârie-stelele vecine. Anunțase că pornise ea însăși într-acolo, așa că Stanyon se străduia din răsputeri să-l găsească pe Dariat înainte de sosirea ei. Se excita numai când se gândea la laudele (și alte chestii) cu care Kiera

avea să-l răsplătească pe cel care avea s-o elimine din habitat pe acea *bête noire* a femeii.

Opt echipe de posedați căutau, fiecare pe câte un etaj. Coborau constant, demolând toate dispozitivele mecanice și electrice din cale.

Stanyon ieși din casa scării în vestibulul de la nivelul treizeci și opt. Dintr-un motiv necunoscut, Rubra nu mai opunea niciun fel de rezistență. Ușile din membrană musculară se deschideau supuse, luminile rămâneau aprinse, nicăieri nu se zărea vreun servitor. Bărbatul privi în jur, fericit de ceea ce vedea. Oficiul de utilități mecanice al nivelului fusese vandalizat și interiorul fusese transformat în zgură, împiedicând astfel utilizarea duzelor de stropire în caz de incendiu. Ușile apartamentelor, barurilor și oficiilor comerciale fuseseră sparte și mobilierul și dotările ardeau cu o ferocitate nenaturală. Cercuri mari din podeaua de polip crăpau sub căldura intensă și suprafața de marmură albă granulată se înnegrea. Din colțuri se ridicau sfârâind fuioare de aburi murdari.

– Mori! mârâi Stanyon. Mori, încetul cu încetul. Mori, chinuindu-te din plin!

Mergea către ușa de la casa scării când walkie-talkie-ul îi pârâi:

– L-am prins! E aici, jos.

Stanyon smulse aparatul de la centură.

– Unde? Cine-i? La ce nivel ești?

– Sunt Talthorn Picior-verde, la etajul patruzeci și nouă. E imediat sub noi. Îl simțim toți.

– Ați auzit – toți? răcni Stanyon încântat. Etajul cincizeci! Mișcați-vă cururile acolo!

Sprintă spre casa scării.

– Vin, rosti Dariat.

Tatiana îi aruncă o privire îngrijorată, dar curajoasă, și termină de înnodat ultima coardă în jurul pernei ei. Se găseau într-un apartament rezidențial de mult scos din uz; salonul îi era dominat de mese în formă de potcoave și fotolii-căuș enorme. Scaunele fuseseră transformate în cuibușoare capitonate, pentru a adăuga o notă de confort. Spuma folosită la umplerea pernelor era plastic foarte ușor, format în proporție de nouăzeci și cinci la sută din bule cu azot.

Pernele erau, așa cel puțin jurase Rubra, perfect flotante.

Dariat își mai încercă o dată harnașamentul. Corzile pe care le rupsese din țesătura bălțată a capitonajelor îi fixau o pernă de piept și alta de spate. Rareori se mai simțise atât de ridicol.

Probabil că îndoiala i se citea pe chip.

Dacă ceva merge, nu-ncerca să-l îmbunătățești, spuse Rubra.

Ce să-ți zic – asta din partea cuiva care și-a dedicat existența amestecării în viețile altora.

Joc, set și meci, nici măcar nu voi face apel la sentință. Vreți să vă grăbiți?

Dariat utiliză rutinele de observare ale turnului zgârie-stele pentru a vedea unde ajunseseră posedații. Erau doisprezece, la etajul de deasupra. Un troll cu

piele de piatră conducea ceata, urmat de o pereche de ciber-ninja în jachete negre antiglonț, un umanoid xenoc care era în totalitate un exoschelet chihlimbariu strălucitor și arăta de parcă ar fi fost în stare să rupă metal cu ghearele, un prinț din basme îmbrăcat în tunică de vânătoare și cu un arc lung într-o mână și un walkie-talkie în mâna cealaltă, trei-patru oameni de Neanderthal excesiv de hirsuți, și soldați obișnuiți în uniforme din diverse epoci.

– În seara asta demenții au pornit pe poteca războiului, murmură Dariat în barbă. Ai terminat? o întrebă pe Tatiana.

Ea își aranjă perna din față și strânse o ultimă curea de fixare.

– Sunt gata.

Ușa din membrană musculară a băii se deschise silențios. Interiorul era în verde-smarald. Cada era rotundă, cu design vag egiptean, asortat cu chiuveta, bideul și vasul de toaletă. Toate continuau să fie în condiție perfectă, doar instalațiile se degradaseră. Apa picura din capul de alamă al dușului de deasupra căzii; de-a lungul anilor, produsese o pată mare și portocalie pe fund. Chiuveta era ticsită cu calupuri de săpun, de acum atât de vechi și uscate, încât începuseră să se fărâmițeze și fulgii de săpun curgeau peste margini.

Dariat se opri în prag, cu Tatiana lipită de el și privindu-i nerăbdătoare peste umăr.

– Ce ar trebui să se întâmple? întrebă ea.

– Fii atentă.

Un trosnet de bas se auzea dinspre vasul de toaletă. Crăpături îi apărură în jurul bazei și se măriră repede spre exterior. Apoi întregul vas sălta în sus, rotindu-se precar înainte de a se răsturna. În jurul său, un cerc cu raza de doi metri de pardoseală se ridica aidoma unei erupții vulcanice miniaturale. Polipul se transforma în așchii în mijlocul unui vacarm de pârâituri ascuțite. Un jet subțire de apă fu pulverizat prin conducta de evacuare fracturată.

– Pe Stăpânul Tarrug, ce faci? întrebă Tatiana.

– Ăsta nu-i Tarrug, ci Rubra, îi spuse Dariat. Nu-i implicată niciuna dintre artele negre.

Afinitatea cu subrutinele locale îi îngăduia să simtă mușchiul sfincter al toaletei încordându-se, pe când se contorsiona în direcții pe care proiectanții săi nu le intenționaseră niciodată, rupând învelișul subțire al podelei din polip. În cele din urmă se opri, complet extins. Conul pe care-l produsese vibră puțin, după aceea încetă. Dariat se apropie grăbit de el. În centru exista un crater care cobora într-o beznă impenetrabilă. Țesutul muscular al interiorului era carne roșu-negricioasă, tare, acum sfâșiată. Fluid galben-deschis supura din sfârtecări și dispărea în spațiul nevăzut de dedesubt.

– Calea noastră de evadare, rosti Dariat reproducând mândria lui Rubra.

– O toaletă? holbă ea ochii, nevenindu-i să creadă.

– Exact. Te rog, nu fi mofturoasă acum!

Se așeză pe marginea sfincterului și-și trecu picioarele peste muchia craterului. Până la tubul de

canalizare de dedesubt era un tobogan de trei metri. După ce îi atinse fundul cu tălpile, îngenunche și întinse un braț. Pielea începu să-i strălucească cu lumină trandafirie intensă, care dezvălui tubul ce se întindea în fața sa: un tunel circular cu diametrul puțin mai mare de un metru, ușor descendent.

– Aruncă pernele jos, zise el.

Tatiana le aruncă și privi peste marginea craterului cu o expresie extrem de șovăitoare. Dariat împinse cele două harnașamente în tub și începu să se târască după ele.

– După ce am intrat, vii și tu, da?

Nu-i lăsă ocazia de a-i răspunde. Înaintarea era greoaie, pentru că trebuia să împingă pernele în față, apoi să se târască după ele și să repete acțiunea. Polipul cenușiu era lunecos de apă și șlam de fecale. O auzi pe Tatiana mormăind și bolborosind înapoia sa, când descoperi ce erau reziduurile care mânjeau laturile.

La fiecare patru metri, tubul era înconjurat de încrețituri – benzi de mușchi peristaltici care ajutau curgerea obișnuită a apei. Deși Rubra le desfăcuse cât putuse de mult, formau îngustări neplăcute, prin care Dariat trebuia să se împingă cu toată forța. Tocmai trecuse de al treilea inel, când Rubra spuse: **Au ajuns la nivelul cincizeci. Îi poți simți?**

Nici vorbă. Teoretic așadar, nici ei nu mă vor putea găsi.

Ei știu direcția generală și se-ndreaptă către apartament.

Dariat era prea concentrat asupra târâşului ca să mai examineze imaginile. **Şi restul?**

Coboară. Casele scărilor sunt realmente ticsite. Parcă sunt nişte vite în care a dat strechea.

Bărbatul se strecură prin altă bandă musculară. Lumina emanată de mâna sa arăta că pereţii tubului se terminau la doi metri în faţă. Un inel gros de membrană musculară îi înconjura capătul. După aceea urma spaţiu gol. În beznă se auzea răpăit constant de ploaie.

– Am reuşit! strigă el.

Primi drept răspuns altă salvă de înjurături icnite.

Dariat împinse peste margine pernele murdărite şi corzile lor încâlcite şi le auzi plescăind pe apă. Apoi lunecă şi el în gol.

Traiectul principal de ingerare în care se vărsa tubul de canalizare era vertical pe întreaga înălţime a turnului zgârie-stele. Colecta reziduurile umane, materiile organice evacuate şi apa murdară de la toate nivelurile şi le ducea la uriaşele organe de purificare de la baza turnului. Acestea filtrau componentele organice, care erau pompate înapoi în principalele organe nutritive din interiorul calotei polare sudice, prin intermediul propriei lor reţele de tuburi specializate. Toxinele şi substanţele periculoase erau purjate direct în spaţiul cosmic. Apa era recirculată spre rezervoarele de stocare ale habitatului şi râurile din parc.

În mod normal, traiectul principal de ingerare era o cascadă permanentă, dar acum Rubra închisese canalele de aducţiune şi inversase fluxul dinspre organele

de purificare, îngăduind apei să suie prin traiect până la nivelul cincizeci.

Suprafața rece se închise deasupra capului lui Dariat, care își simți tălpile părăsind tubul. Două lovituri rapide din picioare și ieși la suprafață, împroșcând pe gură o jerbă de picături. Din fericire, apa aceasta era curată – relativ.

Ridică un braț în aer și o flacără albastră strălucitoare îi licări din vârful degetelor. Lumina ei arătă interiorul traiectului: diametrul de douăzeci de metri, cu pereți din polip gri-neutru care avea la suprafață aceeași textură cutată ca granitul. Ieșirile tuburilor formau portaluri negre de jur împrejur, cu marginile membranelor musculare flexionându-se ca boturi de pești. Pernele pluteau, legănându-se, la câțiva metri depărtare.

Tatiana își trecuse umerii prin membrana musculară a tubului și întorsese capul pentru a examina ce se găsea în jur. Înălțimea traiectului copleșea iluminarea oferită de flăcăruia lui Dariat, dezvăluind abia cincisprezece metri din pereți deasupra nivelului apei. O cascadă deasă se prăbușea din întunericul care-i acoperea, mitraliind suprafața apei cu încrețituri dese.

– Haide, ieși odată, îi spuse Dariat.

Înotă până la ea și o ajută prin deschidere. Femeia icni sub îmbrățișarea înghețată a apei și pentru o clipă agită disperată din brațe.

Dariat recuperă cele două seturi de perne și se fixă în harnașament. Trebui să-i lege el însuși corzile Tatianei, fiindcă frigul amorțise degetele femeii. Când

termină, toate tuburile de canalizare începură să se închidă silențios.

– Și acum unde mergem? întrebă nervos Tatiana.

– Drept în sus, zâmbi el larg. Rubra va pompa apă proaspătă în baza traiectului. În vreo douăzeci de minute ar trebui să ajungem în vârf. Ne putem aștepta însă și la întreruperi.

– Da?

– Da, da.

Când ajunse la etajul cincizeci, Stanyon îl găsi fremătând de agitație. Vestibulul era ticsit de posedați surescitați. Niciunul nu părea să știe ce se întâmpla.

– L-a văzut cineva? răcni Stanyon.

Nimeni nu-l văzuse pe Dariat.

– Căutați cu atenție, trebuie să găsiți vreo urmă. Vreau ca echipele care au căutat la etajele treizeci și opt și treizeci și nouă să coboare la cincizeci și unu și să-l verifice.

– Ce se-ntâmplă? se auzi din walkie-talkie glasul lui Bonney întrerupt de pârâituri statice abundente.

Stanyon își apropie aparatul de buze și-i extinse mai mult antena.

– S-a ascuns din nou. Știm însă că-i aici. O să-l găsim dintr-un minut în altul.

– Asigură-te de respectarea procedurilor. Nu uita că nu ne confruntăm doar cu Dariat.

– Nu ești singurul membru al consiliului rămas aici. Știu ce am de făcut.

– Sunt la un minut de recepție. Sosesc cât pot de repede.

Bărbatul privi cu dezgust walkie-talkie-ul, apoi îl închise.

– Grozav...

– Stanyon, strigă cineva din capătul opus al vestibulului, am găsit ceva!

Erau trollul, prințul din basm și ambii ciber-ninja, care pătrunseseră în apartament și acum așteptau lângă ușa băii. Stanyon se împinse nerăbdător pe lângă ei.

Laturile sfincterului rupt al toaletei se lăsaseră în jos, supurând și mai mult fluid galben, care curgea pe exteriorul conului, mânjind duna înconjurătoare din așchii de polip. Pe podea plescăia apă din conducta fracturată.

Stanyon înaintă și privi cu precauție peste buza craterului. Nu văzu și nu percepu nimic. Îl indică pe cel mai mic ciber-ninja.

– Intră și vezi unde duce.

Ciber-ninja îl privi. Pe vizorul său, leduri roșii pâlpâiră lent, o clipire indolentă care oglindea gândurile dinapoia sa.

– Dă-i drumul! făcu Stanyon nerăbdător.

După un scurt moment de rebeliune, ciber-ninja își dematerializă jacheta antiglonț și coborî în tubul de canalizare.

Dariat fusese îngrijorat în privința curenților de sub suprafață, dar se dovedi că grijile îi fuseseră neîntemeiate. Se ridicau iute prin traiectul gigantic și doar

ocazional câte un vârtej de bule se răsucea în jurul lor. Continua să plouă puternic, totuşi procesul era straniu de silenţios.

El menţinu în vârful degetelor flăcăruia ce ardea rece, în primul rând pentru Tatiana. Nu era nimic de văzut deasupra, doar bezna goală. Lunecau lin şi cu regularitate monotonă pe lângă cerculeţele intermitente de tuburi închise, care constituiau unica lor măsură reală a înaintării.

Lui Dariat îi era suficient de cald, deoarece îşi circula căldura prin piele pentru a ţine departe cleştele amorţitor al apei, însă îl neliniştea Tatiana. Femeia nu mai vorbea şi clănţănitul dinţilor i se distingea clar. În felul acesta el rămăsese singur cu propriile sale gânduri despre ceea ce avea să urmeze. Şi cu şoaptele damnaţilor, care erau întotdeauna acolo.

Rubra, ai auzit vreodată de cineva pe nume Alkad Mzu? întrebă bărbatul.

Nu. De ce?

Capone este foarte interesat s-o găsească. Cred că-i un fel de expertă în armament.

De unde dracu' ştii ce vrea Capone?

Pot să aud. Sufletele din lumea de dincolo întreabă de ea. Sunt de-a dreptul disperate s-o găsească pentru Organizaţie.

Afinitatea îi oferi brusc o senzaţie de spaţiu care i se deschise în jur. După aceea din nou-ivita depărtare apăru o prezenţă uimitor de hotărâtă. Dariat fu simultan temător şi uluit de credinţa în sine a entităţii aceleia, o mulţumire care era aproape opusul

hybrisului; se cunoștea și se accepta prea bine pentru a fi arogantă. Deținea în același timp o noblețe pe care el n-o simțise niciodată, în niciun caz în timpul vieții pe care o dusese. În același timp Dariat știa cu exactitate ce anume era.

Salut, Dariat, rosti entitatea.

Consensul Kohistan. Sunt măgulit.

Este ciudat pentru noi să comunicăm cu tine. Discuția cu orice non-edenist reprezintă o oportunitate rară, iar tu ești simultan un posesor.

Profită cât poți, fiindcă nu voi mai exista mult timp.

Acțiunea pe care o întreprindeți tu și Rubra este onorabilă și vă aplaudăm curajul. Nu poate să fi fost ușor pentru niciunul dintre voi.

Am fost realiști.

Răspunsul îi fu însoțit de ironia emisă de Rubra.

Dorim să-ți punem o întrebare, spuse Consensul. **De fapt, mai multe.**

Despre natura posedării, presupun. Mi se pare corect.

Actualul tău punct de vedere este unic și foarte pentru noi.

Va trebui să așteptați un minut, interveni Rubra. **Au găsit toaleta.**

Ciber-ninja intrase în tubul de canalizare și înainta acum, târându-se pe burtă. Tonul minții sale era de dezgust absolut. Lumină violetă slabă pornea din lentilele

ochelarilor săi integrali cu amplificare de fotoni, proiectând o strălucire slabă peste polipul din fața sa.

– Au trecut pe aici! strigă el înapoi, peste umăr. Căcatul ăsta-i întins peste tot.

– Este! Stanyon izbi cu pumnul în ușa din membrană musculară: Coboară, i se adresă celui de-al doilea ciber-ninja. Ajută-l!

Ciber-ninja se conformă, așezându-se pe marginea craterului și trecându-și picioarele peste ea.

– Știe cineva unde duc conductele astea? întrebă Stanyon.

– N-am fost niciodată în vreuna, rosti detașat prințul din basm. În cele din urmă se va goli însă la etajul cel mai de jos. Poți încerca să cauți pe acolo. Dacă nu cumva, bineînțeles, a ieșit pur și simplu prin buda altcuiva și de acolo afară.

Stanyon privi iritat conul surpat. Nu suporta ideea ca Dariat să meargă fără probleme prin conductele habitatului pentru a evada apoi, pierzându-se în mulțime. Însă deoarece toți își purtau formele iluzorii, avea să fie teribil de ușor să-l depisteze. „De ce noi nu ne putem *organiza* niciodată așa cum trebuie?"

Reactivă fără chef walkie-talkie-ul.

– Bonney, recepție, te rog.

Rubra deschise mușchiul sfincter de sub toate toaletele de la nivelurile patruzeci și nouă, cincizeci și cincizeci și unu. Fu o acțiune nebăgată în seamă de nimeni. Pe acele trei etaje se înghesuiau peste o sută optzeci de posedați, și tot mai mulți soseau. Unii căutau supuși prin încăperi, însă majoritatea se găseau

acolo pur și simplu pentru posibilitatea vreunei lupte. Întrucât nu exista niciun plan organizat, nimeni nu nutri vreo suspiciune când toate ușile rămase întregi ale apartamentelor glisară, deschizându-se. În același timp, ușile de urgență pentru controlul incendiilor izolară silențios puțurile lifturilor.

Dariat o trase pe Tatiana la pieptul său și o ținu strâns, încrucișându-și degetele la spatele ei.

– Stai aici, îi spuse.

Suprafața apei abia se ridica peste tuburile de canalizare ale etajului douăzeci și unu.

Bonney ajunse la etajul doisprezece cu mult înaintea celor cinci locțiitori care o însoțeau. Le auzea tropăiturile prin casa scării, deasupra. Concurau cu bubuiturile inimii ei în cutia toracică. Deocamdată nu simțea nicio oboseală, dar știa că în curând trebuia să micșoreze viteza. Avea nevoie de peste douăzeci de minute ca să ajungă la etajul cincizeci.

– Bonney, se auzi din walkie-talkie, recepție, te rog!

Porni pe scară spre etajul treisprezece și ridică walkie-talkie la buze.

– Da, Stanyon.

– A dispărut în conducte. Am trimis câțiva oameni după el, dar nu știu unde a mers. Este posibil să-ncerce să ne păcălească și să se-ntoarcă pe propriile-i urme. Poate c-ar fi bine să lăsăm niște paznici în recepție.

– Cretinoidule! Bonney încetini și se opri, când deruta îi copleși furia inițială: Ce conducte?

– De canalizare. Sub podele sunt kilometri întregi de tubulatură. Am găsit un closet făcut praf. Așa a intrat în ele.

– În conductele de canalizare?

– Da.

Bonney ațintì cu privirea peretele. Putea percepe rutinele de gândire lunecând prin stratul neural la un metru înapoia polipului neacoperit. În felul său aparte, Rubra o privea de asemenea. Era mulțumit.

Ea nu știa nimic despre conductele de canalizare, decât doar că erau perfect evidente când gândeai retrospectiv. Iar Rubra deținea controlul absolut asupra tuturor detaliilor ambientale ale habitatului. Iar Dariat fusese reperat pentru câteva secunde, ceea ce-i trimisese pe toți în goana mare după el. Pentru ca apoi să dispară. Dacă se putea ascunde într-adevăr atât de bine în canalizare, n-ar fi trebuit să poată fi văzut niciodată.

– Afară! răcni ea în walkie-talkie. Plecați de acolo! Stanyon, mișcă, futu-i maica mă-sii!

Rubra deschise marginile membranelor musculare ale tuburilor de canalizare ce deserveau etajele patruzeci și nouă, cincizeci și cincizeci și unu. Presiunea exercitată de coloana de apă înaltă de treizeci de niveluri care umplea traiectul de ingerare reprezenta o forță cu adevărat irezistibilă.

Stanyon îl văzu pe ciber-ninja zburând afară din conul de mușchi distruși și izbindu-se de tavan. Jetul de aer care-l trimise într-acolo fu urmat de un pumn masiv de apă care mugi ascendent și-l lovi în plin pe bărbatul cu membrele rășchirate. Vuietul său avu

aproape intensitatea unei unde sonice de supraîncărcare senzorială. Epiderma lui Stanyon se acoperi de băşicuţe stacojii, când capilarele se rupseră. Înainte de a fi putut măcar să urle, camera de baie fu umplută cu ploaie de mare viteză, care-l doborî precum o rafală de gloanţe de cauciuc. Căzu pe spate în cadă, unde un jet subţire de apă, rectiliniu ca o rază laser, izbucnise din orificiul pentru evacuare. Ar fi putut la fel de bine să fi fost o drujbă.

În cele trei etaje condamnate, în toate băile, bucătăriile şi toaletele publice avea loc aceeaşi erupţie letală de apă. Luminile se stinseseră şi în noaptea aceea bruscă năvăli apa, valuri îngheţate şi înspumate ce străbăteau camerele şi vestibulurile aidoma unei ghilotine orizontale.

Tatiana ţipă speriată când apa începu să coboare. Ei doi porniră să descrie ocoluri în jurul circumferinţei traiectului de ingerare; întâi lent, după aceea mărindu-şi treptat viteza. Vălurele unduiau înainte şi înapoi, izbindu-se între ele şi producând spirale tremurătoare. Un gâlgâit sonor crescu în intensitate, pe măsură ce apa cobora tot mai rapid.

Dariat privi uluit înclinarea suprafeţei. Centrul traiectului era vizibil mai jos decât imediat lângă pereţi. Începuseră să descrie o spirală către centrul acela. Gâlgâitul se înteţi încă şi mai mult.

Rubra!

Nu te-ngrijora. Încă treizeci de secunde, doar atât.

Bonney era neajutorată în faţa torentului de suferinţă din jurul ei – sufletele care se înălţau din cei prinşi

dedesubt și părăseau universul, ale căror suspine de amărăciune și teamă o izbeau chiar mai violent decât o lovitură fizică. Se aflau prea aproape și erau prea puternice pentru a le evita; emoții primare amplificate la niveluri insuportabile.

Căzu în genunchi, cu toți mușchii încordați. Lacrimi îi curgeau întruna din ochi. Propriul ei suflet se găsea în pericol de a fi tras odată cu ele într-o migrație care pretindea participare. Își încleștă pumnii și lovi treapta din polip. Durerea nu fu decât un fior slab pe lângă dorința nestăpânită de a se realătura damnaților. Așa că izbi iarăși, mai tare. Și iarăși.

În cele din urmă carnajul luă sfârșit, cu cele trei etaje umplute complet cu apă. Jeturi înguste în formă de evantaie țâșneau din etanșările marginilor câtorva uși de control al incendiilor de la lifturi, umplând puțurile goale cu o bură fină, totuși ușile în sine rezistară presiunii. La fel ca și ușile din membrane musculare de la casa scării de la etajul cincizeci și doi, care împiedicară inundarea jumătății inferioare a turnului zgârie-stele. Corpurile pulverizate care fuseseră presate de plafoane se scufundară lent, în vreme ce buzunare de aer le ieșeau prin răni, lăsând în urmă panglici de sânge.

Traiectul de ingerare al turnului zgârie-stele acționa straniu asupra gâlgâitului produs de apa înspumată, canalizându-l în armonici ca de orgă, ce vibrară oasele Tatianei. Femeia fu nespus de fericită când începură să dispară. Dariat gemea slab în îmbrățișarea

ei, de parcă ar fi suferit de dureri teribile. Flăcăruia pe care o produsese se stinsese, lăsându-i în beznă absolută. Deşi Tatiana nu putea vedea nimic, ştia că apa încetinea, că suprafaţa îi redevenea perfect plană. Frigul îi cauza o durere de cap bubuitoare.

Dariat începu să tuşească.

– Fir-ar al dracu'...

– Eşti bine? întrebă ea.

– O să supravieţuiesc.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu mai eşti urmărită, răspunse el sec.

– Ce se va-ntâmpla acum?

– Rubra va reîncepe să pompeze apă în traiect. În cincisprezece minute, ar trebui s-ajungem în vârf. Ridică braţul şi reaprinse flăcăruia albastră: Crezi că poţi rezista atât?

– Pot.

Bonney ieşi încet din recepţia turnului zgârie-stele, încă dârdâind, în ciuda aerului înmiresmat din parc, care-i adia prin jacheta kaki. O duzină de posedaţi se aflau afară, pe iarbă. Se strânseseră laolaltă, în grupuri mici, şi vorbeau încetişor, cu tonuri îngrijorate. Când o văzură, toate conversaţiile încetară. Se uitară la ea cu gânduri dominate de resentimente, cu chipuri dure, neiertătoare. Era sâmburele revoluţiei.

Femeia îi privi rece şi sfidător. Ştia însă că ei nu aveau să-i mai asculte niciodată ordinele. Autoritatea consiliului Kierei se înecase în urma ei, în zgârie-stele. Dacă mai dorea să plece în urmărirea lui Dariat

și Rubra, trebuia s-o facă pe cont propriu. Unul contra unul, cea mai bună vânătoare cu putință. Ridică o mână spre față și linse zgârieturile însângerate care-i brăzdau încheieturile falangelor. Surâsul ei îl făcu pe posedatul cel mai apropiat să bată un pas în retragere.

Lângă recepție se găseau câteva camionete. Bonney sui în prima dintre ele și ambală violent. Roțile se învârtiră iute și smulseră cicatrice lungi de iarbă, când ea smuci de volan, întorcând vehiculul. Apoi se îndepărtă de recepție, pornind către calota polară nordică.

Walkie-talkie-ul emise un piuit.

– Ce mai vrei acum? întrebă Rubra. Haide, a fost o vânătoare minunată, dar ai pierdut. Du-te la un bar decent și bea ceva. Fac cinste.

– Încă n-am pierdut, spuse ea. El este încă pe acolo, pe undeva. Asta-nseamnă că pot câștiga.

– Ai pierdut totul. Așa-zișii tăi colegi evacuează zgârie-stelele. Consiliul tău nu mai există. Din micul imperiu al Kierei nu va mai rămâne nimic, cu șleahta asta scăpată de sub control.

– Așa-i, nu mai rămâne nimic. Doar eu și băiețașul. O să-l prind înainte să poată evada. Am dedus-o deja. Îl ajuți s-ajungă la spațioport. Dumnezeu știe de ce, totuși îți pot strica jocul, la fel cum mi-ai făcut și tu. Asta-nseamnă justiție. Și-n plus e amuzant.

E nebună de legat, comentă Dariat.

În același timp însă e un pericol real. Întotdeauna a fost, spuse Rubra.

Şi se pare că va continua. Mai ales dacă ajunge înaintea mea la fus. Ceea ce este o posibilitate reală. Apa era acum la etajul doi. Dariat putea zări vârful traiectului de ingerare; tubul negru se termina printr-o bulă de lumină roz ceţoasă.

Alte nouăzeci de secunde îl aduseră la nivelul podelei incintei-rezervor. Ieşise în centrul unei caverne emisferice mari, ai cărei pereţi erau străpunşi de şase ieşiri uriaşe de conducte. Panglici de apă încă şiroiau peste podeaua înclinată către buza traiectului.

Începu să înoate viguros spre margine, remorcând-o pe Tatiana. Femeia era aproape inconştientă; frigul îi pătrunsese adânc în corp. Chiar şi beneficiind de puterea sa energistică, lui Dariat îi fu foarte greu s-o tragă afară din apă. După aceea se lăsă să cadă lângă ea, dorind să fie uscaţi şi încălziţi. Aburi începură să li se ridice din haine.

Tatiana legăna capul într-o parte şi alta, gemând ca şi cum ar fi fost prinsă într-un coşmar. Se sculă în capul oaselor cuprinsă de spasme musculare şi cele câteva brăţări care-i rămăseseră zornăiră sonor. Vapori continuau să-i sfârâie din veşminte şi codiţele subţiri împletite. Clipi spre ei, uluită.

– Mi-este cald, rosti apoi uimită. N-am crezut că-mi va mai fi vreodată cald.

– Măcar atât am putut face.

– Acum s-a terminat?

Tonul ei copilăros şi plin de speranţă îl făcu pe bărbat să strângă din buze cu regret.

– Nu tocmai. Tot trebuie s-ajungem la spațioport; există o rută prin conductele astea care ne va duce în cele din urmă la un tunel pentru tuburi și nu va mai trebui să ieșim la suprafață. Însă Bonney a supraviețuit. Va-ncerca să ne oprească.

Tatiana își rezemă bărbia în palme.

– Stăpânul Thoale ne pune la-ncercare mai mult decât pe majoritatea oamenilor. Sunt convinsă că are motivele sale.

– Eu nu sunt convins. Dariat se sculă cu greu în picioare și desfăcu harnașamentul de perne: Îmi pare rău, dar trebuie să pornim.

Femeia încuviință jalnic.

– Vin.

Echipele de căutare organizate de Bonney și locțiitorii ei se îndepărtau de zgârie-stelele din Valisk. Șocul inundării era vădit în pașii târșâiți și în ochii îngroziți. Posedații ieșeau din recepții, consolându-se unii pe alții în măsura în care puteau.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, fu gândul care răsună printre ei aidoma unui Consens Edenist. Reveniseră la realitatea mântuitoare. Ei erau cei aleși, norocoșii, binecuvântații. Viața eternă și darul prețios al senzațiilor le fuseseră la îndemână. Rubra le arătase însă cât de fragilă era revendicarea aceea.

O putuse face deoarece ei rămăseseră într-un univers în care puterile sale erau pe măsura puterilor lor. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Planete întregi scăpaseră de cerurile deschise și de represaliile Confederației,

în timp ce ei rămăseseră pe loc pentru a momi corpuri noi. Ideea Kierei... și fusese o idee bună, îndrăzneață și viguroasă. Veșnicia petrecută între limitele unui singur habitat ar fi fost grea, iar ea întrezărise o cale de înaintare.

De aceea se supuseseră conducerii ei și a consiliului pe care-l înființase, fiindcă avusese dreptate. La început. Acum însă ei își sporiseră numărul, Kiera plecase să le negocieze participarea într-un război periculos și Bonney îi asmuțise împotriva lui Rubra pentru a-și satisface vendeta personală.

Gata! Se terminase cu riscurile. Se terminase cu aventurile prostești. Se terminase cu sălbăticiile bolnave ale vânătorii. Sosise timpul să lase în urmă toate astea.

Camioneta gonea pe făgașele bătătorite de nenumărate roți peste câmpia semiaridă ce înconjura calota polară nordică a Valiskului. Bonney ambalase la maximum și motoarele axiale erau suplimentate de puterea ei energistică. Bolovanii și șanțurile puțin adânci ce-i brăzdau drumul trimiteau vehiculul prin aer în salturi lungi, puțin înalte.

Bonney nici măcar nu sesiza zgâlțâiturile, ce ar fi cauzat leziuni interne oricărui non-posedat care ar fi stat alături de ea. Mintea îi era concentrată complet asupra calotei polare a cărei bază se afla la cinci kilometri în față. Își imagina cum camioneta ei veche și greoaie depășea capsula aerodinamică de tub care luneca pe șină magnetică prin tunelul de dedesubt. Cea în care știa că ar fi fost Dariat.

Abia putea distinge hăt în față linia întunecată a drumului în serpentine, care suia până la platoul mic aflat la doi kilometri deasupra câmpiei. Dacă ar fi putut ajunge la intrarea în pasaj înainte ca Dariat să fi ieșit din tunelurile de canalizare și să se fi îmbarcat într-un vagonet de tub, ar fi putut într-adevăr să ajungă înaintea lui la incinta axială.

Un sentiment de mulțumire începu să i se infiltreze în minte. O insinuare insidioasă, care-i cerea să răspundă, să-și genereze propria satisfacție visătoare, s-o dedice întregului.

– Ticăloșii!

Izbi furioasă cu palma în volan și mânia o izolă de îmbrățișarea iubitoare ce creștea împrejurul ei. Începuseră – începuseră adunarea puterii, partajarea, reuniunea dorințelor. Cedaseră, *capitulaseră* înaintea temerii lor de lași. În scurt timp Valiskul avea să navigheze calm în afara acestui univers, ferindu-i de orice amenințare posibilă, dedicându-i unei existențe de plictiseală veșnică.

Ei bine, nu și pentru ea! Un șoim-de-iad o putea lua de aici, ducând-o departe, acolo unde existau lupte și incitare. Însă asta numai după ce avea să se ocupe de Dariat. Avea să fie timp. Trebuia să fie.

Camioneta își spori viteza. Insistența încăpățânată a femeii devia o fracțiune din prodigioasa disfuncție a realității care se coagula în jurul habitatului. Himera absolută devenea realitate concretă.

Bonney râse încântată în timp ce vehiculul gonea pe drumeag, ridicând în urmă un nor învolburat de

praf ocru des, în vreme ce în jurul ei, pâlcurile micuțe de iarbă, cactuși și licheni deschideau muguri mari de flori adventive. Deșertul banal se transforma în mod discret și miraculos într-o grădină bogată și dezlănțuită de culori, pe când noii stăpâni ai Valiskului se pregăteau să-și pună în scenă viziunea asupra paradisului.

Consensul Kohistan avea o mie și una de întrebări despre natura posedării și a lumii de dincolo. Dariat stătea liniștit în vagonetul de tub care-l ducea spre incinta axială și încerca să ofere răspunsuri la cât putea de multe. Îi lăsă chiar și să asculte strigătele teribile ale sufletelor pierdute care-i infestau fiecare gând, astfel încât să știe și ei, să înțeleagă constrângerea teribilă care-i mâna pe toți posesorii.

Mă simt bizar, anunță Rubra. **Este ca și cum aș fi beat sau amețit. Cred că ei încep să-mi pătrundă în rutinele de gândire.**

Nu, spuse Dariat. El însuși conștientiza acum disfuncția realității care penetra în polipul învelișului. În depărtare un cor de minți cânta un imn de fericire adresat înălțării. **Ei se pregătesc să părăsească universul. Nu mai dispunem de mult timp.**

Putem confirma asta, interveni Consensul. **Șoimii noștri de vid aflați în misiune de observare anunță că pe carcasa ta, Rubra, apar pete mari de lumină roșie. Șoimii-de-iad par foarte agitați. Își părăsesc piedestalele de andocare.**

Nu lăsa să se-ntâmple asta, băiete, zise Rubra. **Vino-n mine, te rog, transferă-te acum. Putem**

învinge, îi putem opri să ducă Valiskul în limanul lor nenorocit. Încă-i mai putem beli.

În niciun caz cu Tatiana aici. N-o voi condamna la așa ceva. Mai avem timp.

Bonney aproape c-a ajuns la platou.

Iar noi aproape c-am ajuns la baza calotei polare. Vagonetul ăsta poate sui direct până la incinta axială. Ea trebuie să urce trei kilometri pe scări. O vom întrece cu ușurință.

Fum albastru răbufni din cauciucurile camionetei când Bonney frână, derapând, în exteriorul intrării întunecate a pasajului. Sări de pe locul șoferului, cu dinții superiori ascuțiți coborâți peste buza inferioară într-un rânjet sălbatic permanent. Ochii tiviți cu roșu se mijiră în fante letargice și femeia privi în sus la stânca abruptă de polip cenușiu din față, parcă derutată de apariția ei. Toate mișcările aveau lentoarea unui nătâng. Răsuflarea îi șuiera zgomotos pe nări.

Ignoră pasajul și rămase perfect nemișcată, coborându-și brațele și aducându-le în față, astfel încât palmele i se încrucișară peste vintre. Capul i se plecă mult și ochii se închiseră complet.

Ce dracu' mai face? întrebă Dariat. **Pân-acum a fost disperată s-ajungă sus.**

Pare ca și cum s-ar ruga.

Cumva mă-ndoiesc în privința asta.

Vagonul tubului ajunse la baza calotei polare și porni să urce panta spre butuc. Un țiuit ascuțit

pătrunse la interior. Dariat simți că încetiniră, apoi accelerară din nou.

La naiba, am căderi energetice prin tot habitatul. Mă refer la acele secțiuni ale mele pe care încă le mai pot percepe. Mă micșorez, băiete, există locuri în care gândurile mele au încetat. Ajută-mă!

Disfuncția realității se consolidează. Cinci minute! Mai rezistă cinci minute!

Costumul kaki al lui Bonney se întuneca și simultan textura sa căpăta un aspect lucios. Începea să se gârbovească, iar picioarele i se crăcănară și subțiară. Urechi ascuțite apărură din părul tot mai scurt de pe țeastă. De acum nu mai exista costum, ci doar o blăniță neagră.

Ridică brusc capul de rozător și emise un țipăt asurzitor prin gura rotundă ticsită de colți. Ochii sclipeau roșu drăcesc. Depărtă fostele brațe și-și deschise larg aripile noi. Membrana pieloasă era îndeajuns de subțire pentru a fi translucidă, dezvăluind o dantelă de vinișoare negre minuscule sub suprafața chihlimbariu-închis.

Futu-i! exclamă Rubra. **Nu se poate, 'tu-i maica mă-sii! Nu-mi pasă cum arată, dar are greutate prea mare ca să poată zbura.**

Asta nu va mai conta, spuse Dariat. **Disfuncția realității e-ndeajuns de puternică pentru a o susține; acum ne găsim într-un univers de legendă. Dacă vrea să zboare, va zbura.**

Bonney alergă câțiva pași pe platou, după care aripile îi coborâră o dată, iute, și ea se înălță în aer. Bătu întruna din aripi, ridicându-se repede și țipătul ei triumfător răsună peste polipul orb. Zborul i se transformă într-o curbă strânsă pe măsură ce câștigă înălțime, evoluând într-o spirală, odată cu fâlfâiturile mai line și în același timp mai apăsate.

Mă va prinde, rosti Dariat îngrozit. **Va ajunge înaintea mea la incinta axială. N-o s-o pot scoate pe Tatiana de aici.**

– Anastasia! strigă el. Iubirea mea, nu se poate sfârși așa! Nu din nou. Nu se poate să-ți înșel iarăși așteptările.

Tatiana îl privi speriată, neînțelegând.

Fă ceva, imploră el.

Ce? Glasul mintal al lui Rubra era slab și lipsit de interes.

Amintește-ți de clasici, zise Consensul Kohistan. **Până azi Icar și Dedal au fost singurii oameni care au zburat vreodată cu propriile lor aripi. Numai unul a supraviețuit. Amintește-ți ce s-a întâmplat cu Icar.**

Bonney se afla deja la trei sute de metri deasupra platoului, plutind în sus pe un curent termic furtunos, când observă schimbarea. Lumina se modifica, ceva ce nu se putea întâmpla niciodată într-un habitat. Își deplasă echilibrul, răsucindu-se pe vârful unei aripi, și zbieră înaintea încântării pure cauzate de vântul care-i lovea fața. Peisajul cilindric se întindea înaintea ei, presărat de mânjeli curbe de nori roșii. Pentru

prima dată absenta scânteierea vie dinspre rezervorul circular. Toată banda de apă părea întunecată; femeia abia dacă putea distinge vreo trăsătură pe calota polară sudică. În același timp însă lumina sporea de jur împrejur. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Ambele calote polare erau menținute permanent într-o umbră pestriță, un efect care se datora naturii tubului de lumină axial: o plasă din conductori organici în formă de cilindru subțire care copia forma habitatului în sine. Plasa se îngusta la ambele capete, transformându-se într-un mănunchi aproape solid de cabluri ce suspendau segmentul principal între cei doi butuci. La opt sute de metri de butuc în sine, plasma pe care o conținea se diminua la nivelul unei pâcle ușor violete.

Bonney putea acum să vadă cornul acela din ioni retrăgându-se din butucul sudic, pe măsură ce Rubra creștea energia care trecea prin cablurile din capătul respectiv. Câmpul magnetic se extindea pentru a comprima plasma în lungul tubului. În capătul nordic, Rubra opri complet energia dintr-o secțiune precisă a plasei. Plasma răbufni prin orificiul acela, dilatându-se strălucitor când se eliberă din liniile de flux restrictive.

Din locul în care se afla Bonney, păru ca și cum o mică bombă cu fuziune detonase deasupra ei, expediindu-și în jos norul în formă de ciupercă ce se lățea rapid.

– Toate astea, strigă ea nevenindu-i să creadă, doar pentru mine?!

Aerul prins în căușul calotei polare fu sfâșiat de plasma care gonea și o rostogoli nebunește pe femeie, cu aripile rupte, învelindu-i trupul ca o mantie de catifea. Apoi frontul de undă din atomi mistuitori o mătură aidoma răsuflării unui zeu solar furios. Nu avea nimic din mânia și puterea unei explozii de fuziune autentice; până ajunse la ea, plasma nu mai era decât o ceață rarefiată încărcată electric care-și pierdea rapid coeziunea. Cu toate acestea se deplasa de cinci ori mai rapid decât orice tornadă naturală și avea temperatura de zeci de mii de grade. Corpul femeii se dezintegră în așchii de lumină arămie ce lăsară în urmă dâre de fum negru, până jos de tot, pe deșertul plin de splendoare.

O sirenă începu să fluiere imediat ce Dariat rupse sigiliul trapei; jumătate din panourile luminescente de pe coridor se înroșiră și pâlpâiră agitat. El ignoră vacarmul și pluti prin mica ecluză metalică.

Capsula de salvare era o sferă simplă cu diametrul de patru metri, cu o singură punte pe care douăsprezece cușete de accelerație gros capitonate erau dispuse ca petalele dintr-o corolă. Dariat ieși dintr-o trapă dispusă în centrul lor. Exista un singur panou de comenzi și instrumente, însumând practic o serie de comutatoare de alimentare cu energie. Le deschise pe toate și văzu cum indicatoarele de statut se înverziră.

Tatiana se trase cu grijă prin ecluză, părând periculos de aproape de a vomita. Codițele împletite îi

roiau în jurul capului, iar mărgelele lor clincăneau încetișor când se loveau între ele.

– Așază-te în oricare cușetă, o instrui Dariat. Sistemele navetei se activează.

Femeia se roti precaut într-o cușetă. Plasele de siguranță se depliară din ambele părți și o cuprinseră.

Dariat se așeză în cușeta din fața ei, astfel încât picioarele îi erau orientate către picioarele Tatianei.

Celelalte capsule sunt armate?

Da. Majoritatea. Dariat, eu nu mai exist de acum de cealaltă parte a zgârie-stelelor; nu văd nimic, nu simt nimic, nici măcar nu gândesc acolo.

Încă un minut, asta-i tot. Se ridică și tastă secvența de lansare. Trapa ecluzei coborî.

– Eu voi pleca în curând, Tatiana, și Horgan își va recăpăta controlul asupra trupului său. Ai grijă de el, n-are decât cincisprezece ani. Va suferi.

– Sigur că da.

– Eu... eu știu că Rubra ne-a silit practic să fim împreună pentru a pune presiune pe mine. Mă bucur totuși că te-am cunoscut.

– Și eu mă bucur. În felul ăsta s-au domolit o mulțime de demoni. Mi-ai arătat că mă-nșelasem.

– În ce fel?

– Crezusem că ea a greșit cu tine. N-a fost așa. Atât doar că tratamentul a durat foarte mult. Va fi mândră de tine când vei ajunge finalmente la ea.

Două treimi din carcasa Valiskului strălucea fluorescent în stacojiu scânteietor; lumină roșiatică orbitoare sclipea prin ferestrele zgârie-stelelor. La interior

posedații erau uniți și puteau percepe acum întregul habitat. Curgerea fluidelor și gazelor sale prin rețeaua de tuburi și conducte le era la fel de familiară ca și sângele care le era pompat prin vene și artere. Deveniseră de asemenea vizibile și rutinele de gândire ale lui Rubra, care trosneau prin straturile neurale ca niște rafale de perdele de fulgere. Gândurile lui încetineau și se diminuau, retrăgându-se prin lungimea cilindrului, pe măsură ce devenea dominantă voința posedaților de a-i alunga blestemul din viețile lor.

Ei știau acum despre toți non-posedații supraviețuitori pe care Rubra îi ascunsese prin interior. Douăzeci și opt scăpaseră de vânătoarea lui Bonney și tremurau în nișe și alcovuri obscure ce presărau structura carcasei; erau speriați și în același timp nesiguri față de strălucirea rubinie care ieșea din polip. Posedații nu mai erau însă interesați de soarta lor. Strădaniile anterioare de a-i găsi luaseră sfârșit. Îi percepeau până și pe Dariat și Tatiana care zăceau răstigniți pe cușetele de accelerație din capsula de salvare, așteptând calculatorul să numere secundele până la lansare. Nimeni nu obiecta dacă ei doreau să plece.

Modificări profunde se propagau în exteriorul habitatului. Interstiții de dimensiuni nanonice se deschideau pe neașteptate, doar pentru a se închide după câteva milisecunde. Spuma necontenită de fluctuații crea valuri de distorsiune similare celor generate de șoimii-de-vid. Le lipsea totuși orice fel de ordine sau focalizare. Haosul vizitase continuumul spațio-temporal local, slăbindu-i țesătura în jurul carcasei.

Șoimi-de-iad furioși roiau deasupra calotei polare nordice. Harpii și nave stelare hiperspațiale se roteau și se învârteau una în jurul celeilalte cu viteze extrem de riscante. Traiectoriile le erau periculos de instabile, deoarece efectele masive de distorsiune le izbeau ca pe niște frunze prinse în furtună.

Corpurile! răcneau ei spre posedații protejați din interior care erau capabili de afinitate. **Kiera ne-a promis corpurile din tau-zero! Dacă plecați acum, nu le vom mai avea niciodată. Ne condamnați la existență în construcțiile astea.**

Ne pare rău, era unicul răspuns stingherit, dar ferm.

Senzori de luptă fură activați, când setea de răzbunare reverberă prin banda de afinitate. Coduri de activare fură încărcate în viespi de luptă.

Dacă ni se neagă eternitatea în formă umană, atunci vă veți alătura nouă în același abis.

Unicele rutine de gândire funcționale care-i rămăseseră lui Rubra erau cele din calota polară nordică. În rest, totul era invizibil pentru el, simțurile îi fuseseră amputate. Câteva imagini misterioase continuau să-i parvină de la procesoarele bitek care interfațau cu arhitectura electronică a spațioportului invers rotativ. Imagini sepia tremurătoare de coridoare goale, capsule de tranzit staționare și secțiuni grile-externe pustii. Odată cu ele soseau fluxurile de date de la rețeaua de comunicații a spațioportului.

Și Rubra pierduse aproape orice interes față de ele. „Dariat", se gândea, „a amânat prea mult transferul; băiatul este prea împotmolit în obsesiile și sentimentele

lui de vinovăție. A sosit sfârșitul, noaptea mă eclipsează finalmente după atâtea secole. Păcat! Mare păcat. Cel puțin însă ei își vor reaminti numele meu cu un blestem, în timp ce vor vegeta pentru eternitate."

Lansă toate capsulele de salvare din spațioport.

Acum, suspină Dariat.

Doisprezece *ge* îl izbiră în cușeta de accelerație. Vederea îi dispăru într-o scânteiere purpurie. Și după treizeci de ani straturile neurale nu i se mai împotriviră.

Două entități – două ego-uri – se ciocniră. Memorii și șabloane de personalitate fuzionară la un nivel fundamental. Ostilitate, antipatie, furie, regret, rușine, toate se revărsară abundent din ambele părți, iar acum nu te mai puteai ascunde de ele. Straturile neurale vibrară de momente colective de iritare scandalizată când secrete de mult tăinuite fură dezvăluite scrutărilor pârjolitoare. Însă indignarea se domoli când cele două fire distincte de gândire începură procesul de împletire și integrare într-un tot funcțional.

O jumătate aduse în împerechere mărimea fizică, uriașele straturi neurale, vii, totuși inerte sub vraja disfuncției realității; din cealaltă jumătate sosi efectul energistic, mic într-un singur om, dar cu potențial nelimitat. În primele cinci secunde ale transferului, esența lui Dariat operă într-o secțiune cu volumul de numai câțiva metri cubi din straturile neurale. La nivelul acela era suficient pentru a opri disfuncția realității posedaților să paralizeze și mai mult din straturile neurale. Pe măsură ce integrarea progresă și rutinele de gândire se amalgamară și se multiplicară, începu să

se extindă. Porțiuni tot mai mari din straturile neurale se treziră pentru a o găzdui.

Oripilați, posedații văzură, realmente literal, cum visurile li se spărgeau de jur împrejur.

Gata, lăbarilor, rosti noua personalitate a Valiskului. *BAIRAMUL S-A TERMINAT.*

O sută de șoimi-de-vid de la Consensul Kohistan se materializară imediat după lansarea capsulelor de salvare. Apariția lor la zece kilometri de spațioportul invers rotativ al Valiskului îi luă prin surprindere pe șoimii-de-iad deja agitați. Vidul cosmic dintre cele două roiuri dușmane de nave stelare bitek fu brăzdat de lasere de țintire și impulsuri radar.

Nu angajați nicio țintă, ordonară șoimii-de-vid. **Habitatul trebuie lăsat intact, capsulele de evadare nu trebuie vătămate.**

Doi șoimi-de-iad lansară imediat o salvă de viespi de luptă. Rachetele cu combustibil solid abia le îndepărtaseră de suporturile lor de lansare, înainte de a fi lovite de laserele cu raze X ale șoimilor-de-vid. Fu o demonstrație perfectă a dezavantajului de care sufereau șoimii-de-iad în orice situație de luptă la distanță mică. Efectul energistic le reducea sistemele electronice la o inferioritate jalnică.

Interstiții de găuri-de-vierme se deschiseră și șoimii-de-iad plonjară în ele, evitând alte confruntări, abandonându-și vechiul sălaș într-un siaj de obscenități și amenințări.

Peste două sute de capsule de salvare se îndepărtau de spațioportul Valiskului. Rachete cu combustibil

solid ardeau topaz strălucitor, dăruind grilajului sur și mohorât al spațioportului un răsărit de zori fără egal. Când trenele dilatate de flăcări și fum muriră, un pâlc de cinci șoimi-de-vid se repezi pentru a intercepta o singură capsulă.

Tatiana știa că Dariat dispăruse; corpul i se micșorase cumva, nu ca mărime, dar cu certitudine ca prezență. Părea ca și cum teribila strivire a accelerației îl lăsase în urmă, diminuând adolescentul de pe cușetă. Horgan începu să se tânguie. Femeia se eliberă din plasele de reținere și pluti spre el, uitând de propria-i greață cauzată de imponderabilitate înaintea cuiva ale cărui suferințe erau încă și mai teribile.

– Gata, gata, șopti Tatiana strângându-l la piept. S-a terminat acum. Te-a părăsit pentru totdeauna.

Fu ea însăși surprinsă față de nota de regret care i se strecurase în voce.

Șoimii-de-vid făcură joncțiunea cu capsula Tatianei, îi recuperară ocupanții, apoi se îndepărtară de habitat cu șapte *ge*. Valisk găzduia acum un război de lumini. Fluorescența roșie inițială era asediată de o pâlpâire purpurie viguroasă care baleia carcasa începând de la calota polară nordică. Odată cu creșterea în mărime, zona purpurie sporea și în intensitate.

La zece minute după lansarea capsulelor de salvare, ultima sclipire de roșu fu stinsă. În momentul acela șoimii-de-vid se aflau la șapte sute de kilometri depărtare și continuau să se îndepărteze cu doi *ge*. Nimeni nu știa cu exactitate care ar fi fost o distanță sigură. După aceea câmpurile lor de distorsiune detectară

reducerea masei Valiskului. Ultima imagine a habitatului pe care o primiră blisterele lor senzoriale fu a unei microstele alb-purpurie care lucea rece. În miezul rupturii fotonice, spațiul în sine fu perforat sub tensiunea incredibilă exercitată de tipare energetice bizare.

Când strălucirea se micșoră și spațiul își regăsi echilibrul, nu mai exista niciun indiciu al existenței habitatului. Oricât de amănunțit investigară, șoimii-de-vid nu putură descoperi reziduuri de energie sau particule mai mari decât un grăunte de praf. Valisk nici nu se vaporizase, nici nu se pulverizase, ci pur și simplu părăsise complet universul.

Dariat făcu unicul lucru pe care nu se mai așteptase să-l facă vreodată. Deschise ochii și privi în jur. Propriii săi ochi în propriul său corp; așa gras și respingător cum era, îmbrăcat în obișnuita lui togă jegoasă.

Priveliștea care-l întâmpină era familiară: una dintre numeroasele văi puțin adânci ce brăzdau câmpiile cu iarbă trandafirie din Valisk. Dacă nu se înșela profund, era aceeași zonă pe care o ocupase tribul Anastasiei în ziua când murise femeia.

– Asta-i viața de apoi? întrebă el cu glas tare.

Nu se putea să fie așa. Exista de asemenea o amintire evazivă, ușoara amețire a visului care te părăsește la deșteptare. Ceva despre o separare, despre smulgerea din...

Fuzionase cu Rubra și ei doi deveniseră o singură entitate, înfrângând inamicul prin ducerea Valiskului pe un tărâm, sau într-o dimensiune, ori într-o stare

despre care intuiseră că ar fi fost intrinsec adversă sufletelor posedate. Poate că ei creaseră pur și simplu locul acesta nou, dorindu-i existența. După care timpul o luase razna.

Privi împrejurimile cu mai multă atenție. Era Valiskul, neîndoielnic. Marea circulară se afla la patru kilometri depărtare, cu pâlcurile sale de atoli ușor de recunoscut. Când se întoarse în cealaltă parte, zări o cicatrice neagră și lată care cobora pe două treimi din calota polară nordică.

Tubul de lumină axial strălucea mai slab decât ar fi trebuit, chiar și ținând seama de pierderea de plasmă. Radia un soi de crepuscul, însă sur, nu ca magnificul amurg auriu pe care Dariat îl văzuse în fiecare zi a vieții. Câmpia ierboasă era neplăcut de apatică, aidoma unui ecou al acelei atmosfere bolnăvicioase. Insectele încremeniseră în hibernare; păsările și rozătoarele se furișaseră tăcute în cuiburi și vizuini, ba până și florile își pierduseră luciul natural.

Dariat se aplecă să culeagă un mac moleșit. Iar mâna lui durdulie trecu prin tulpina florii. Se holbă la ea uluit, văzând pentru prima dată că era vag translucid.

În cele din urmă șocul eliberă înțelegerea. Un loc ostil posesorilor, un loc care să-i exorcizeze din gazdele lor înrobite, care să le nege puterea energistică. Aceea era destinația spre care el și Rubra îndreptaseră habitatul.

– Oh, Thoale, ticălosule nemernic! Sunt o fantomă...

26

Ambasada Kulu se găsea în imediata vecinătate a cartierului guvernamental central al Harrisburgului: o clădire cu cinci niveluri în tradiția civică, cu ziduri din blocuri de granit și ferestre elaborat cioplite. Turnulețe zvelte și sculpturi retro-moderniste se înșiruiau pe acoperiș în încercarea de a conferi un grad de interes fațadei dezolante. În zadar însă, deoarece granitul ubicuu din Harrisburg reducea până și arhitectura cea mai ornată la nivelul unei fortărețe neo-gotice. Nu ajuta cu nimic nici măcar locul în care se afla: unul dintre cartierele cele mai bogate, cu parcuri, străzi largi și arbori bătrâni de secole. Un paralelipiped cu birouri rămânea un paralelipiped cu birouri, indiferent cu câte cosmetice ar fi fost fardat.

Printre vecinii săi se numărau firme bogate de avocatură, sediile din capitală ale unor companii mari și blocuri mici cu duplexuri scumpe. Chiar de vizavi, dintr-un birou care afirma că ar fi aparținut unui broker pentru închirieri de curse aeriene, poliția de securitate din Tonala urmărea non-stop toate persoanele care intrau sau ieșeau. Cu patruzeci de minute în urmă, trecuse la starea de alertă III galben (acțiune secretă străină iminentă), când cinci limuzine ecranate aparținând misiunii diplomatice coborâseră în garajul subteran al ambasadei. Niciunul dintre agenții de serviciu nu era sigur dacă starea aceea de alertă se aplica situației prezente; potrivit colegilor lor de la spațioportul orașului, limuzinele erau pline cu edeniști.

Sosirea lui Samuel și a echipei sale atrăsese de asemenea interes considerabil din partea personalului ambasadei. Fețe curioase, ușor neliniștite, priviră aproape prin toate ușile cum Adrian Redway îi conduse pe Monica Foulkes și noii ei aliați prin clădire. Coborâră cu liftul la opt niveluri sub pământ, până la un etaj care nu figura pe niciunul dintre planurile stocate în calculatorul de construcții civile al consiliului municipal.

Adrian Redway se opri la ușa centrului operativ al stației ASE și-l privi stânjenit pe Samuel. Ochii lui trecură peste umerii edenistului înalt spre ceilalți șase edeniști care așteptau răbdători pe coridor.

– Uitați care-i treaba, rosti el apăsat. Nu vreau să fiu bădăran, dar ăsta-i locul din care noi conducem și corelăm toată rețeaua de agenți Tonala. Nu cred că este nevoie să intrați toți, nu?

Sprâncenele îi vibrară plin de speranță.

– Bineînțeles că nu, zise Samuel cu amabilitate.

Monica emise un suspin nemulțumit. Îl cunoștea de acum suficient de bine pe Samuel ca să nu aibă nevoie de afinitate pentru a ști că era nedumerit de ciudățenia conceptului. Dacă un singur edenist intra într-o încăpere, atunci teoretic ei toți intrau acolo. Flutură din palmă către el, un gest ușor stingher. Bărbatul îi răspunse, făcându-i cu ochiul.

Centrul operativ semăna perfect cu sediul oricărei companii comerciale de mărime mijlocie. Beneficia de aer condiționat, deși degaja în același timp o senzație stranie de îmbâcsire, avea birouri standard cu

blocuri procesoare (mai sofisticate decât de obicei), ecrane murale mari, coloane AV montate pe plafon și oficii laterale cu pereți din sticlă fumurie. Unsprezece agenți ASE stăteau în scaune mari capitonate cu piele și monitorizau ceea ce puteau din actuala situație militară și politico-strategică a planetei. Informațiile deveneau o resursă prețioasă, deoarece rețeaua de comunicații a Tonalei începuse să sufere căderi; singura certitudine câștigată din examinarea tabloului general era gradul de apropiere de o confruntare universală pe orbită.

Starea de urgență a Tonalei fusese imitată de celelalte națiuni. Apoi cu douăzeci de minute în urmă, înaltul comandament Tonala confirmase că pierduse stația Spiritul Libertății în fața unor elemente străine necunoscute. Drept răspuns, cinci nave de război fuseseră trimise pentru a le intercepta pe *Urschel*, *Raimo* și *Pinzola*, ca să încerce să afle ce se întâmplase. Toate celelalte guverne se plânseseră că decolarea lor în momentul acela constituia o acțiune deliberat provocatoare.

Adrian îi conduse pe Monica și pe Samuel într-o sală de conferințe aflată în partea opusă a centrului operativ.

– Analistul meu șef estimează că dispunem de maximum două ore până la începerea reală a ostilităților, rosti el posac după ce se așeză în capul mesei.

– Detest s-o spun, replică Monica, dar problema aceasta este secundară pentru misiunea noastră. Noi trebuie s-o protejăm pe Mzu. Ea nu poate fi ucisă sau capturată, deoarece ar fi un dezastru pentru Confederație.

– Da, am accesat raportul, încuviință Adrian pe același ton posomorât. Alchimistul este în sine un lucru rău, dar în mâinile posedaților...

– Un detaliu pe care încă poate că nu-l știați, interveni Samuel. Fregatele *Urschel*, *Raimo* și *Pinzola* aparțin Organizației. Capone știe probabil că dr. Mzu se află aici, iar reprezentanții lui nu vor dovedi nici reținere, nici subtilitate. Acțiunile lor ar putea declanșa foarte bine războiul.

– Iisuse, după sosire au trimis la sol niște avioane spațiale! Nimeni nu știe unde dracu' – acoperirea senzorială a planetei a fost rasă.

– În ce stare se află acoperirea defensivă aeriană locală a orașului? întrebă Monica.

– Este rezonabil de intactă. Kulu a furnizat hardware-ul acum unsprezece ani; nu-i nici pe departe de mâna întâi, dar continuă să fie funcțional. Ambasada are un flux informațional neoficial din cartierul general al Forței Defensive Tonala.

– Așadar, dacă avioanele spațiale se apropie de Harrisburg, vei fi în stare să ne avertizezi?

– Nicio problemă!

– Bun, asta ar trebui să ne câștige un respiro de vreo două minute. Întrebarea următoare: ați găsit-o pe dr. Mzu?

Adrian se prefăcu jignit.

– Bineînțeles, rânji el larg. Noi suntem ASE, ați uitat?

– Nu, n-am uitat; adevărul este întotdeauna mai oribil decât zvonurile. Unde-i?

Adrian dataviză agentului care rula misiunea de supraveghere a lui Mzu.

– S-a cazat la hotelul Mercedes, mai exact Voy a făcut-o, imediat după sosire. Au întreprins foarte puține eforturi de a-și acoperi urmele; Voy a utilizat un disc de credit înregistrat sub un alias, însă care are șablonul ei bioelectric. Mai amatori decât atât nu se poate!

– Nici măcar nu-s amatori, ci doar niște puști, spuse Samuel. În asteroidul lor i-am scăpat, fiindcă acționam în contratimp. Aici însă sunt complet lipsiți de apărare în fața unor agenții profesioniste.

– Voy a contactat totuși o firmă de securitate locală, zise Adrian, dar până la urmă n-a mai angajat-o. Solicitarea ei de bodyguarzi a fost anulată. Pe de altă parte se pare că sunt în legătură cu niște localnici. Nu știm siguri cine sunt respectivii. În tot cazul pe Nyvan nu există partizani garissani.

– Despre câți localnici este vorba? se interesă Monica.

– Credem că trei sau patru. Nu știm cine sunt, așa că-i greu să fim siguri.

– Și-au manifestat interesul și alte agenții?

– În sistemul calculatorului hotelului au fost lansate trei programe-sonde. Nu am putut depista originea niciuneia. Indiferent cine ar fi, au programe de blocare de mâna-ntâi.

– Mzu mai este în Mercedes? întrebă Monica.

– Nu în clipa aceasta, dar se îndreaptă spre hotel, revenind de la o întâlnire la compania Opia. Cei din grupul ei se dau drept reprezentanți ai Forței

Defensive Dorado, ceea ce le oferă un motiv valid pentru a cumpăra armament. Dintr-o clipă în alta agentul nostru din companie ar trebui să ne trimită un raport despre întâlnirea respectivă.

– Excelent, zise Monica. O vom intercepta la hotel.

– Foarte bine. Adrian o privi nervos: Poliția locală nu va aprecia asta.

– Trist, dar irelevant. Poți încărca o autorizație de prioritate pentru zbor în rețeaua aeriană defensivă a orașului?

– Sigur că da, deținem codurile de autoritate finală.

– Perfect, atunci fii pregătit s-o faci pentru avionetele edeniste. Le vom utiliza pentru evacuare, imediat după ce o reținem pe Mzu.

– Dacă faceți o manevră ca asta, spuse Adrian, probabil că Regatul va fi expulzat din întregul sistem. Națiunile de pe Nyvan se urăsc de moarte între ele, dar îi urăsc și mai mult pe cei din exteriorul sistemului.

– Mzu dorea un loc care să fie suficient de necinstit și lacom pentru a-i furniza arme fără să pună întrebări. Dacă planeta aceasta și-ar fi dezvoltat o civilizație decentă, atunci ea nici măcar n-ar fi aici. Nu se pot învinui decât pe ei înșiși. Pentru numele lui Dumnezeu, au avut la dispoziție cinci secole!

Samuel gemu dojenitor.

Adrian tăcu câteva clipe fără s-o privească pe femeie.

– Tocmai a raportat conducătorul celei de-a doua echipe de supraveghere. Îl urmărește pe Calvert acela, așa cum ați cerut.

– Și?

– Imediat după asolizare, căpitanul Calvert a contactat un expert în securitatea datelor, un anume Richard Keaton, care se pare că a făcut treabă bună pentru el. Ba chiar probabil că unul dintre programele-sonde din calculatorul hotelului îi aparţine. Actualmente ei se găsesc într-un automobil care se îndreaptă în direcţia generală a hotelului Mercedes. Vor ajunge acolo înainte voastră.

– Căcat! Blestematul ăla de Calvert...

– Vrei să-l eliminăm?

– Nu, interveni Samuel şi opri răbufnirea Monicăi cu o privire fermă. În clipa de faţă orice acţiune în hotel va aduce poliţia acolo înainte de sosirea noastră. Şi aşa reţinerea lui dr. Mzu nu va fi simplă.

– Bine, mârâi femeia.

– Echipa mea o poate reţine pe Mzu pentru voi, zise Adrian.

Monica fu ispitită de ideea aceea – orice, numai să rezolve o dată cazul!

– Câţi oameni ai acolo?

– Trei maşini şi şapte agenţi.

– Mzu este însoţită de minimum patru oameni, spuse Samuel.

– De acord, făcu Monica pe un ton de regret. Sunt prea mulţi şi Dumnezeu ştie cu ce sunt înarmaţi, mai ales localnicii aceia necunoscuţi. Avem nevoie de garanţia succesului de la prima tentativă. Adrian, cere-i echipei tale să continue supravegherea. O să ne alăturăm ei imediat ce putem.

– Crezi că Mzu se va împotrivi? întrebă Adrian.

– Sper să n-o facă, răspunse Samuel. La urma urmelor, nu-i stupidă; trebuie să știe că situația de pe Nyvan se deteriorează de la un minut la altul. Asta poate să ne ușureze acțiunile. Ar trebui să începem cu propunerea deschisă de a o scoate din sistemul ăsta. După ce-și va da seama că trebuie să plece împreună cu noi, fie voluntar, fie silită, ar fi logic să capituleze.

– Să ne „ușureze"? îi aruncă Monica o privire compătimitoare. Misiunea asta?

– Maică Maria, *de ce*? întrebă Voy imediat ce ei cinci se înghesuiră înapoi în liftul duplexului. Nu poți schimba tabăra acum. Gândește-te la toate prin câte ai trecut... pe numele Mariei, gândește-te la toate câte am făcut noi pentru tine! Nu-i poți da Alchimistul lui Capone!

Izbucnirea ei pasională încetă brusc, când Alkad se întoarse și o fixă cu privirea.

– Să nu mai comentezi niciodată deciziile mele.

Până și Gelai și Ngong fură impresionați de ton, însă ei puteau în același timp să perceapă gândurile care îi dădeau forță femeii.

– Așa cum Baranovici a subliniat destul de clar, opțiunea omutană îmi este acum închisă, urmă Alkad. Poate că el nu-i decât un gunoi mizerabil, dar întâmplător are dreptate. Nici măcar nu-ți poți imagina cât de mult detest asta, fiindcă înseamnă că singurul lucru la care nu mi-am îngăduit niciodată să mă gândesc în treizeci de ani s-a transformat în realitate. Răzbunarea noastră a devenit irelevantă.

– Prostii! zise Voy. Încă-i mai poți lovi pe omutani înaintea posedaților.

– Te rog, nu-ți mai afișa ignoranța în public – este neplăcut.

– Ce ignoranță?! Pe numele Mariei, tu vrei să-i dai Alchimistul lui Capone. Să i-l dai! Crezi c-o să-mi țin gura-n privința asta?

Alkad își îndreptă umerii și, cu un efort imens, se adresă cu glas egal fetei furioase:

– Nu ești decât o copilă imatură, cu o fixație la fel de copilărească. Nu te-ai gândit niciodată la consecințele împlinirii dorinței tale, la suferințele pe care le-ar cauza. Timp de treizeci de ani eu nu m-am gândit la nimic altceva. Eu am creat Alchimistul, fie ca Maica Maria să aibă milă de mine! Eu înțeleg realitatea a ceea ce poate face. Responsabilitatea pentru mașinăria aceea îmi revine numai mie. Nu m-am sustras și nu mă voi sustrage niciodată de la ea. Dacă aș face-o, ar însemna să divorțez complet de ceea ce mi-a mai rămas din umanitate. Iar consecințele obținerii ei de către posedați sunt într-adevăr foarte rele. De aceea voi accepta oferta lui Baranovici de a părăsi planeta aceasta sortită pieirii. Voi conduce forțele lui Capone la Alchimist. Iar după aceea îl voi activa. Nu va mai fi niciodată disponibil, nimănui, pentru studiere și duplicare.

– Dar... Voy îi privi pe ceilalți, căutând susținere: Dacă îl activezi, atunci...

– Voi muri. Da. Și odată cu mine va muri singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Am fost separați

vreme de treizeci de ani și încă îl iubesc. Relația aceea pur umană nu contează. Ba chiar îl voi sacrifica pentru asta. Acum înțelegi dedicația și responsabilitatea mea? Poate că voi reveni ca posesoare sau poate că voi rămâne în lumea de dincolo. Indiferent care mi-ar fi soarta, nu va diferi cu nimic de a oricărei alte ființe umane. Mă tem de ea, dar n-o resping. Nu sunt îndeajuns de arogantă ca să cred că pot trișa destinația noastră finală. Gelai și Ngong mi-au dovedit că ne păstrăm personalitatea de bază. Asta-i bine, fiindcă dacă voi reveni în corpul altcuiva, decizia îmi va rămâne intactă. *Nu noi construi* alt Alchimist. Motivul existenței sale a dispărut, astfel că și el trebuie să dispară.

Voy își flexă ușor genunchii, astfel încât ochii îi ajunseră mai aproape de ai lui Alkad, ca și cum în felul acela ar fi căpătat o pătrundere mai profundă în mintea fizicienei.

– Chiar ai de gând s-o faci, nu-i așa? Să te sinucizi.

– Cred că termenul mai adecvat ar fi „kamikaze". Nu te teme, n-o să vă târăsc și pe voi după mine. Nu consider nici măcar că aceasta ar fi lupta voastră, n-am gândit asta niciodată. De fapt, voi nu sunteți garissani; nu aveți niciun motiv pentru a vă mânji mâinile într-atât cu sânge. Acum taci și roagă-te Maicii Maria să putem salva ceva din rahatul ăsta, și ca voi doi și Lodi s-o ștergeți de aici. Nu-ți face iluzii, continui să te consider sacrificabilă pentru obiectivul meu.

Se întoarse la Gelai:

– Dacă vreunul dintre voi are vreo obiecție față de ceea ce intenționez, vă rog s-o spună acum.

– Nu, dr. Mzu, zise Gelai cu o urmă de surâs pe buze. N-am nicio obiecție. Dimpotrivă, sunt destul de mulțumită că Alchimistul nu va fi utilizat împotriva vreunei planete, de către tine sau Capone. Totuși, crede-mă, n-ai vrea să te sinucizi; după ce ajungi să cunoști lumea de dincolo, presiunea pe care o poate exercita Capone prin promiterea unui trup va fi enormă.

– Știu, încuviință Alkad, totuși, alegerea n-a jucat niciodată un rol important în viața mea.

Starea de urgență din Tonala redusese drastic volumul traficului rutier în capitală. În mod obișnuit, circulația de după-amiază ar fi preschimbat zăpada în terci pe care l-ar fi împroșcat peste pietoni. Acum însă fulgii mari începuseră să se acumuleze pe drumuri. Mecanoizii civici din Harrisburg pierdeau bătălia de îndepărtare a zăpezii.

Departamentul Transport analiză efectele pe care o asemenea pătură înghețată l-ar fi avut asupra timpilor de reacție de frânare și ordonă reducerea generală a vitezei în vederea evitării accidentelor. Ordinul fu datavizat în procesoarele de control ale vehiculelor individuale.

– Vrei să neutralizez ordinul pentru mașina asta? întrebă Dick Keaton, văzându-l pe Joshua care se foia nemulțumit.

Răspunsul era „da", însă el zise oricum „nu", deoarece ar fi fost realmente o idioțenie să accelereze când era un străin suspect într-o națiune aflată în pragul războiului și în plus urmărit de două mașini de poliție.

Mulțumită absenței generale a vehiculelor, urmăritorii săreau în ochi, păstrându-se exact la cincizeci de metri în spate. Prezența lor nu avea cine știe ce efect asupra lui Joshua și a tovarășilor săi. Cei doi gardiști erau la fel de vigilenți ca niște mecanoizi, în timp ce Melvyn privea pierdut orașul acoperit de mantia sură, rece și fragilă, spre deosebire de Dahybi, care stătea ghemuit pe locul său, cu mâinile încleștate și fără să acorde vreo atenție împrejurimilor, aproape ca și cum ar fi fost cufundat în rugăciune. Pe Dick Keaton îl încânta călătoria – o surescitare preadolescentină pe care Joshua o găsea iritantă. El încerca să echilibreze prioritățile misiunii și în același timp repeta ce avea să-i spună lui Mzu. O invitație sinceră, dar insistentă, de a reveni în Seninătate, sublinierea rahatului în care se găsea fiziciana și precizarea că dispunea de o navă stelară care aștepta. Joshua era priceput la vorbe, însă cele de acum erau al naibii de importante. Cum să-i spui proprietarului semipsihopat al unui dispozitiv declanșator de cataclism să te urmeze tăcut și fără scandal?

Blocul său comunicator acceptă datavizarea protejată de la Ashly și i-o direcționă în nanonicele neurale.

– Un eveniment nou, raportă Ashly. Avionetele edeniste tocmai și-au activat câmpurile ionice.

– Pleacă?

– Deocamdată nu se întrevede nimic în direcția respectivă. Sunt tot la sol, dar cu statutul de reacție rapidă. Probabil că agenții lor s-au apropiat de Mzu.

– Fir-ar al naibii! Noutăți de pe orbită?

– Nimic. *Lady Macbeth* va apărea deasupra orizontului abia peste opt minute, dar senzorii avionului spațial n-au detectat activități de arme pe orbită joasă.

– Bine. Rămâi pe față, ne apropiem de hotel. S-ar putea să am nevoie urgentă de tine.

– O să fac tot ce pot. Totuși dacă avionetele astea nu vor să mă lase să decolez, s-ar putea ca situația să devină dificilă.

– *Lady Mac* este ultima ta soluție. Le poate anihila. Dacă-i nevoie, folosește-te de ea.

– Am înțeles.

Dahybi se aplecă înainte pentru a întrezări hotelul Mercedes, când mașina intră pe ultimii două sute de metri până la clădire.

– Parcul ăla ar fi un loc de asolizare bun pentru Ashly, comentă Melvyn.

– De acord, spuse Joshua.

Miji ochii prin parbriz, când automobilul coti pe curba care ducea în fața porticului larg al hotelului. În fața ușilor staționa altă mașină.

Joshua dataviză un ordin de oprire spre procesorul de control al vehiculului lor, după care îl direcționă într-un loc de parcare din exteriorul porticului. Cauciucurile trosniră pe zăpada virgină.

Cele două mașini de poliție se opriră pe stradă.

– Ce este? întrebă Dick Keaton aproape în șoaptă.

Joshua arătă cu degetul automobilul de sub portic. Câteva persoane suiau în el.

– Aceea este Mzu, anunță un gardist.

După ce o urmărise atâta vreme, după ce suferise atât de multe, Joshua încercă o senzație apropiată de reverență când o văzu în cele din urmă. Mzu nu se schimbase mult față de fișierul vizual stocat în nanonicele lui neurale cu ocazia unicei și scurtei lor întâlniri. Trăsăturile și părul arătau la fel și era înfofolită într-un palton gros, bleumarin, dar renunțase la ținuta de profesor distrat. Afișa o încredere în sine letală.

Dacă se îndoise vreodată de existența Alchimistului și a legăturii sale cu Mzu, orice nesiguranță pieri acum definitiv.

– Ce vrei să faci? întrebă Dahybi. Îi putem opri automobilul. Ne putem prezenta oferta acum.

Joshua ridică o mână, cerând tăcere. Tocmai îi văzuse pe ultimii doi oameni care suiau în vehicul cu Mzu. Dinspre ei nu sosi o premoniție, ci mai degrabă o frică ce-i sfredelea în mod direct creierul.

– Iisuse...

Blocurile de bruiaj electronic ale lui Melvyn emiseră o avertizare. Bărbatul accesă display-ul.

– Ce dracu'?

– Nu vreau să v-alarmez, rosti Dick Keaton, dar cei din mașina de alături ne privesc aproape cu ostilitate.

– Poftim? făcu Joshua și se uită într-acolo.

– În plus au îndreptat spre noi un senzor de multibandă, adăugă Melvyn.

Joshua îi privi cu aceeași neplăcere pe cei doi agenți ASE din mașina oprită lângă ei.

– Băga-mi-aș picioarele să-mi bag!

– Pleacă, anunță un gardist.

– Iisuse, mormăi Joshua. Melvyn, ai blocat senzorul ăla?

– Bineînțeles.

Le oferă agenților un zâmbet larg, arătându-și toți dinții.

– Bine, o urmărim pe Mzu. Să sperăm că merge într-un loc unde putem purta o discuție politicoasă.

Gonind spre hotel, cele cinci limuzine ale ambasadei în care se aflau Monica, Samuel și o echipă mixtă de agenți ASE și edeniști ignorară complet noua limitare municipală a vitezei. Poliția de securitate nu făcea altceva decât să urmărească și să observe; o interesa să vadă unde duceau toate astea.

Mai aveau un kilometru până la hotelul Mercedes, când Adrian Redway îi dataviză Monicăi pentru a o anunța că Mzu plecase din nou.

– De data asta e clar însoțită de numai patru persoane. Echipa de observare a lansat o sondă aeriană în exteriorul hotelului. Se pare că-n apartamentul duplex s-a dat un fel de luptă. Vrei acces?

– Te rog.

Imaginea transmisă de la micuța pasăre sintetică aflată în plutire deasupra parcului îi umplu creierul. Aripile ei din țesut artificial fâlfâiau constant pentru a o menține locului în mijlocul viscolului, producând un zgâlțâit neplăcut. Un senzor optic pe lungime de undă vizuală scana ferestrele largi ale apartamentului duplex. Una dintre ele avea în mijloc o gaură mare, cu margini neregulate.

– Văd multe cioburi pe mochetă, dataviză Monica. Ceva a intrat prin fereastră, nu a ieşit.

– Dar ce anume? întrebă Adrian. Este totuşi etajul douăzeci şi cinci.

Monica îşi continua examinarea. Uşile salonului fuseseră dărâmate. În cea care zăcea pe podea fuseseră săpate urme lungi şi negre de arsură.

Focaliză după aceea asupra unui fotoliu pentru două persoane. Peste braţul său atârna un picior.

– Nu-i de mirare că Mzu se grăbea să plece din nou, comentă ea. Posedaţii i-au dat de urmă.

– Maşina ei nu se-ndreaptă către spaţioport, spuse Samuel. S-ar putea ca şi cei doi localnici care o însoţesc să fie tot posedaţi?

– Posibil, încuviinţă femeia şovăind. Totuşi echipa de observare a spus că se părea că Mzu conducea grupul. Nu aprecia c-ar fi fost prizonieră.

– Calvert a început s-o urmărească, dataviză Adrian.

– Bun. Haideţi să vedem unde sunt toţi atât de nerăbdători s-ajungă.

Monica dataviză procesorului de control al vehiculului să prindă din urmă automobilele echipei de observare.

– Ni s-a mai alăturat cineva, spuse Ngong şi tonul glasului îi era împărţit între amuzament şi surprindere. Acum sunt mai bine de o duzină de maşini.

– Şi sărmanul Baranovici mi-a cerut să vin singură, zise Alkad. El este în vreuna dintre maşini?

– Nu ştiu. În una se găsesc în mod clar posedaţi.

– Asta nu te neliniștește? întrebă Voy.

Alkad se afundă mai mult în locul ei, găsindu-și o poziție cât mai confortabilă.

– Nu tocmai. Pentru mine, asta-i ca pe timpuri.

– Și dacă ne opresc?

– Gelai, ce gândesc polițiștii?

– Sunt curioși, dr. Mzu. Mai precis, foarte curioși.

– E-n regulă atunci; atât timp cât nu ne vor opri, suntem în siguranță. Știu cum gândesc agențiile, vor dori să știe încotro mergem și abia apoi vor acționa.

– Și Baranovici...

– Agenții sunt problema lui, nu a noastră. Dacă nu vrea să fiu urmărită, rămâne în seama lui să întreprindă ceva.

Mașina lui Alkad străbătu străzile pustii din Harrisburg, respectând cu încăpățânare viteza legală. Înainta totuși binișor și lăsă în urmă clădirile dese din centrul orașului, intrând în suburbiile mai degrabă industriale. După treizeci de minute de mers, trecu și de ultima aglomerare urbană. Șoseaua ușor ridicată traversa rectiliniu o câmpie aluvionară plană, complet deschisă până la marea aflată la optzeci de kilometri depărtare. Era o întindere vastă de pârloage imense, de pe care mecanoizii tractoare și insectele modificate genetic eradicaseră toate formele neautorizate de vegetație. Arborii erau piperniciți și aplecați de vântul care sufla dinspre țărm, cocârjați în lungul canalelor de drenaj ce fuseseră săpate pentru a îmblânzi solul negru și mănos.

Nimic nu se clintea pe șosea, nici animale, nici vehicule. Călătoreau printr-un deșert de zăpadă. Vântul proiecta orizontal fulgii mari și duri, punând la încercare garanția de transparență permanentă a parbrizului de fricțiune redusă. Asta nu-i împiedica totuși să vadă cele cincisprezece vehicule care-i urmau acum: un convoi care nu făcea nicio încercare de a se ascunde.

Adrian Redway se instală într-un scaun din centrul operativ ASE și dataviză procesorului desktop un program-filtru prin care să acceseze fluxurile de informații ce soseau la stație. Până și cu filtrul acela, era aproape copleșit de cantitatea de date disponibile. Nanonicele neurale atribuiau grade de prioritate. Subrutinele preluau capacitatea naturală a minții sale de a indexa încrucișat, lăsându-i conștientul liber pentru a absorbi detalii relevante.

Focaliză asupra lui Mzu, în principal prin intermediul echipei de observare, apoi defini o cheie de activitate periferică, care să-l alerteze despre orice factori nou-sosiți care ar fi afectat situația femeii. Viteza de evoluție a evenimentelor de pe Nyvan făcea improbabil s-o poată avertiza cu mult timp înainte pe Monica, dar, ca veteran de douăzeci și opt de ani în ASE, știa că până și secundele puteau schimba rezultatul unei operațiuni pe teren.

– Este probabil complexul topitoriei de fierberguri, dataviză el Monicăi după ce merseseră de douăzeci de minute peste terenurile agricole.

– Așa credem și noi, răspunse femeia. Platformele de asolizare ale topitoriei sunt echipate cu balize de semnalizare și dirijare? Dacă Mzu va fi preluată de un avion spațial, vor avea nevoie de îndrumări de la sol în condițiile astea meteo.

– Cu excepția cazului în care sunt dotați cu senzori de nivel militar. Însă da, platformele topitoriei au balize. Pe de altă parte nu le pot garanta fiabilitatea. Mă îndoiesc c-au mai fost întreținute după ce au fost instalate.

– Poți rula o căutare de date despre topitorie? Ar fi foarte utilă și o trecere în revistă a senzorilor de securitate, dacă-i poți accesa. Aș dori să știu dacă pe Mzu o așteaptă cineva acolo.

– Nu cred că-nțelegi exact ce soliciți – complexul ăla este uriaș. Voi pune totuși doi analiști la treabă. Nu te aștepta însă la mari rezultate.

– Mulțumesc. Femeia îi aruncă lui Samuel o privire îngrijorată: S-a-ntâmplat ceva?

Edenistul le accesase schimbul de replici prin intermediul blocului său procesor bitek.

– Îmi reamintesc de momentul când a plecat Mzu din Seninătate. Toți o supravegheam aproape ca acum și știm ce s-a petrecut atunci. Poate că noi ar trebui să preluăm inițiativa. Dacă destinația lor este topitoria, se poate ca Mzu să aibă deja implementată o cale de evadare.

– S-ar putea, însă unicul mod prin care s-o oprim acum este să tragem în mașină. Asta ar cauza intervenția imediată a poliției.

Samuel accesă calculatorul centrului operativ ASE și examină statutul desfășurării poliției de securitate.

– Suntem departe de întăririle lor și am putea aduce avionetele aici în câteva minute. Rănirea sentimentelor guvernului tonalan este irelevantă prin comparație cu obținerea Alchimistului. Mzu ne-a făcut o favoare, venind într-un loc atât de izolat.

– Mda. Ei bine, dacă tu ești dispus să-ți aduci avionetele pentru a ne evacua, atunci și eu sunt pregătită să-mi angajez oamenii. Dispunem de suficientă putere pentru a stopa poliția, dacă...

Se opri când Adrian dataviză din nou.

– Rețeaua de defensivă aeriană a orașului tocmai a localizat avioanele spațiale ale Organizației Capone despre care nu se mai știa nimic, anunță bărbatul. Vin exact spre voi, Monica; sunt trei și zboară cu Mach 5 peste mare. Se pare că ai avut dreptate și că topitoria este zona de preluare.

– Dumnezeule, Mzu se vinde lui Capone! Cățeaua!

– Așa se pare.

– Poți dirija rețeaua orașului pentru a doborî avioanele spațiale?

– Da, dacă se vor apropia, însă deocamdată sunt în afara razei noastre de acțiune.

– La topitorie vor fi în raza de acțiune? întrebă Samuel.

– Nu. Rețeaua nu are proiectile materiale, ci numai arme cu fascicul. Tonala se bizuie pe platformele DS pentru distrugerea oricăror amenințări sosite din exteriorul granițelor sale.

– Avionetele, rosti Monica spre Samuel. Ele pot intercepta?

– Da. **Lansare, vă rog,** le transmise piloților.

Monica îi dataviză procesorului de management al costumului-armură să ruleze un diagnostic de pregătire, apoi își coborî casca-cochilie și o etanșă. Ceilalți agenți începură să-și verifice propriile arme.

– Joshua, dataviză Ashly, pleacă toate avionetele.

– Tocmai eram curios, răspunse Joshua. Suntem la vreo zece kilometri de topitoria de fierberguri. Probabil că Mzu a aranjat să fie preluată de acolo. Dick a rulat niște verificări și ne-a spus că secțiuni întregi din electronicele topitoriei au probleme funcționale. Este posibil ca acolo să se afle posedați.

– Vreți să vă evacuăm?

Joshua privi în interiorul automobilului. Melvyn și Dahybi erau inexpresivi, iar Dick Keaton doar curios.

– Deocamdată nu suntem în pericol, răspunse un gardist.

– Nu, dar dacă va fi ceva, atunci va fi rapid și nu suntem în poziția cea mai bună.

– Nu vă puteți retrage acum. Suntem prea aproape.

– Mie-mi spui? murmură el. Bine, deocamdată ne ținem după ea. Dacă ne putem apropia îndeajuns pentru a face oferta, perfect! Dacă însă agențiile încep să se manifeste agresiv, ne-am retras imediat. Ai înțeles, Ione?

– Da.

– Aș putea să v-ajut cu ceva, interveni Dick Keaton.

– Așa?

– Toate mașinile din convoi sunt modele locale. Am niște comenzi de programe care le-ar putea provoca neplăceri în procesoarele de control. Asta ne-ar putea ajuta să ne apropiem de ținta voastră.

– Dacă le vom face asta agenților, vor utiliza propriile lor capacități de război electronic împotriva noastră, rosti Melvyn. Asta în eventualitatea în care nu vor trage în noi cu carabine PIT. Toți știu care-i miza.

– Nu vor ști că noi am fost autorii, insistă Dick Keaton.

– Asta speri tu, clătină Melvyn din cap. Tipii sunt buni, Joshua. Nu vreau să-l jignesc pe Dick, dar agențiile au departamente întregi de profesori în știința calculatoarelor, care le scriu software negru.

Pe Joshua îl încânta ideea de a sabota celelalte vehicule, totuși înaintarea lor într-o regiune izolată era un factor important. Aici nu se mai aplicau regulile normale de vizibilitate minimă ale agenților. Probabil că Melvyn avea dreptate în privința reacției pe care ar fi stârnit-o dacă perturbau statu-quoul. Ceea ce-și dorea el realmente era ca *Lady Mac* să fie deasupra orizontului pentru a-i asigura susținere de foc, deși până și senzorii navei s-ar fi chinuit să distingă ceva prin viscol și oricum urma să apară abia peste patruzeci de minute.

– Dick, vezi ce poți să faci pentru a proteja procesoarele mașinii noastre împotriva software-urilor agenților. Voi folosi ideea ta, dacă se pare că Mzu se îndepărtează de noi.

– Sigur că da.

– Ashly, oare te poți lansa fără să trezești atenție nedorită?

– Așa cred. Probabil că cineva este cu ochii pe mine, dar nu receptez niciun fel de acțiuni de senzori activi.

– Perfect, lansează-te și menține un tipar de vizibilitate redusă la zece kilometri de complex. O să țipăm după tine.

Cele patru avionete edeniste accelerară când virară pe lângă periferia Harrisburgului și atinseră Mach 2 la treizeci de kilometri de coastă. Boturile lor rotunjite aerodinamic se ațintiră spre topitoria de fierberguri. Fulgii de zăpadă ce le treceau prin câmpul magnetic coerent scânteiau albastru-intens în jurul fuzelajului, apoi se vaporizau în jeturi purpurii fluorescente. Pentru oricine aflat dedesubtul traiectoriilor lor părea ca și cum patru comete explodate din soare mugeau prin atmosferă.

Faptul că nu se puteau ascunde niciodată de detectarea senzorilor reprezenta unul dintre eșecurile tehnologiei de câmp ionic a lui Kulu. Cele trei avioane spațiale ale Organizației care se apropiau de peste mare le observară imediat după ce decolaseră de pe spațioport. Fură activate matrice de bruiaj electronic, pentru a încerca să orbească avionetele cu un baraj pe spectru integral. Rachete aer-aer ieșiră din compartimentele lor situate în aripi și țâșniră la Mach 10.

Avionetele edeniste le văzură venind prin ecourile electronice parazite. Se îndepărtară una de cealaltă și descriseră prin văzduh manevre complexe de eschivare. Panglici antiradar și ținte false se revărsară din ele. Maserele ochiră dronele ce se apropiau și le bombardară cu impulsuri continue.

Explozii bubuiră nevăzute deasupra terenurilor agricole. Unele rachete fură nimicite de masere, pe când altele își urmară programele și detonară după șabloane preîncărcate. Nori de șrapnele cinetice ridicară blocade letale în lungul vectorilor despre care previzionau că vor fi utilizați de avionete. Rămăseseră totuși prea puține pentru a crea o zonă eficientă de nimicire.

Avionetele goniră mai departe.

Totul ar fi trebuit să se fi sfârșit atunci: un duel între arme cu raze energetice și blindaje de fuzelaje, cu cei doi oponenți atât de îndepărtați, încât probabil că n-aveau nici măcar să se zărească unul pe celălalt. Însă zăpada împiedică finalul acela; absorbind energia maserelor și a inducției termice, reduse raza de acțiune efectivă a ambelor tabere la nici cinci sute de metri. Avionetele și avioanele spațiale trebuiră să se apropie reciproc, descriind spirale, lupinguri și vrile, picând și suind. Agresori disperați să-și mențină fasciculele pe același loc al fuzelajului țintei lor; ținte disperate să nu se oprească, rotindu-se pentru a dispersa inputul energetic. Bătălia aeriană semăna cu cele de pe timpul monoplanelor terestre, cu piloții orbiți de zăpadă și nori, depinzând de senzorii hărțuiți de neîncetate impulsuri de bruiaj electronic. Ținând

seama de faptul că atât avionetele, cât și avioanele spațiale erau vehicule multirol, manevrelor le lipseau orice inovații acrobatice reale. Programele de predicție erau adevărații cavaleri ai cerurilor, întrucât le îngăduiau piloților să mențină ochirea oponentului. Abilitatea superioară a avionetelor începu să-și spună cuvântul. Avioanele spațiale erau limitate de legile străvechi ale portanței aerodinamice și stabilității, restrângându-și tacticile la manevre aeriene clasice, pe când avionetele se puteau deplasa în orice direcție doreau, cu condiția ca generatoarele lor de fuziune să aibă suficientă energie.

Organizația avea să piardă toate înfruntările de felul acela.

Unul câte unul, avioanele spațiale avariate se rostogoliră din cer. Două se zdrobiră de solul înghețat din exteriorul complexului topitoriei, iar al treilea căzu în mare.

Deasupra, avionetele refăcură formația și porniră să descrie cercuri peste complexul vast al topitoriei, în anticiparea revendicării trofeului.

Urschel și *Pinzola* apărură deasupra orizontului. Avertizate de zbieretele sufletelor târâte înapoi în lumea de dincolo, știau ce să caute. Laserele cu raze X loviră de patru ori în jos, cu puterea neafectată de nori uriași sau de cristale rotitoare de gheață.

Suportul de andocare se ridică din silozul spațioportului, expunând fuzelajul *Deltei muntelui* unei revărsări de lumină solară. În această etapă a unei decolări

normale, o navă stelară și-ar fi extins panourile de termopurjare înainte de a ieși din siloz. Quinn îi ceru lui Dwyer să comute circuitele de transfer termic pe stocare interioară. Tuburi ombilicale se retraseră de la cuplajele din carcasa inferioară, după care se dezactivară și clemele de menținere.

– Du-ne cincizeci de kilometri în lungul axei de rotație a lui Jesup, zise Quinn. După aceea, menține-ne acolo.

Dwyer activă laringofonul căștilor și murmură instrucțiuni către calculatorul de zbor. Rachete ionice ridicară nava de clasa Cliper din siloz, apoi fu activată propulsia secundară. *Delta muntelui* acceleră la o cincisprezecime de *ge* și descrise un arc perfect deasupra spațioportului invers rotativ.

Quinn folosi holoecranele ce-i înconjurau cușeta de accelerație pentru a afișa imagini provenite de la suita de senzori externi. Nimic altceva nu se mișca în jurul asteroidului gigantic. Stațiile industriale înconjurătoare fuseseră închise de multe zile și acum pluteau în derivă, părăsindu-și aliniamentul. O flotă inertă de navete personale, VSM-uri, vehicule de cargo interorbitale și nave-cisternă era andocată la spațioportul invers rotativ al lui Jesup, ocupând aproape toate silozurile.

Imediat ce nava stelară se îndepărtă de apexul spațioportului, Quinn comută senzorii optici pentru a examina ceilalți asteroizi. Dwyer privi în tăcere ecranele pe care apărură cei trei asteroizi părăsiți. De data

aceasta se distingeau mișcări, steluțe ce se apropiau cu viteze foarte mari de bolovanii întunecați.

– Se pare c-am fi la timp, rosti Quinn. Națiunile sunt iritate că-și pierd navele.

Vorbi scurt în laringofon, instruind calculatorul de zbor.

Patru comunicatoare prin laser de grad militar se extinseră din fuzelajul navei stelare. Unul era orientat în urmă, spre Jesup, pe când celelalte trei se fixau pe asteroizii abandonați. Fiecare lansă câte o rază ultravioletă către ținta sa, solicitând răspuns prin cod criptat. În același timp, patru raze ultraviolete similare țintiră de asemenea *Delta muntelui*. Imposibil de interceptat sau de interferat, ele îl legau pe Quinn la echipamentele instalate de oamenii săi.

Diagrame licăriră pe ecranele punții când informațiile modulate porniră să curgă înapoi în lungul razelor. Quinn introduse o serie de coduri și privi mulțumit cum echipamentele îi recunoscură autoritatea de comandă.

– Nouăzeci și șapte de bombe nucleare on-line, rosti el. După cum se pare, pregătesc alte cinci chiar în timp ce vorbim. Găozari cretinoizi!

– Ajunge? întrebă Dwyer.

Probabil că loialitatea n-ar fi reprezentat nicio apărare, dacă lucrurile nu aveau să se desfășoare conform planului. În același timp, ar fi dorit să știe și el care era planul.

Rânjetul lui Quinn era jucăuș.

– Păi, haide s-aflăm, nu?

– Niciun supraviețuitor, rosti Samuel. Niciunul.

Chipul lui demn trăda o tristețe profundă, înăsprită de lumina cenușie a peisajului învăluit de zăpadă.

Pierderea era amplificată pentru Monica de distanța care-i separase de eveniment în sine. Câteva licăriri iuți și difuze de lumină, pierdute pe cerul acoperit de deasupra convoiului, ca și cum aurora boreală ar fi luminat prin viscol. Ei nu văzuseră și nu auziseră nimic de avionetele care se prăbușiseră pe latura estică a complexului topitoriei.

Îi avem pe piloți în siguranță, spuse *Hoya* lui Samuel și celorlalți edeniști. **Din fericire, blindajele avionetelor au rezistat îndeajuns pentru încheierea transferului.**

Mulțumesc, asta-i o veste excelentă, spuse Samuel.

– Dar nu și sufletele lor, șopti el încet după aceea.

Monica îl auzi și-l privi drept în ochi. Mințile lor erau un unison de durere, mai puțin decât afinitatea, însă împărtășind cu siguranță conștientizarea tragediei.

– Detalii tehnice, spuse nefericit bărbatul.

– Da.

Mașina se zgudui pe neașteptate, când frânele angajară brusc, apoi dezactivară. Toți cei dinăuntru fură proiectați în centurile de siguranță.

– Bruiaj electronic! strigă expertul ASE în electronică, care-i însoțea. Ne perturbă procesorul.

– Posedații? întrebă Monica.

– Nu. Sosește în mod evident prin rețea.

Vehiculul frână din nou. De data aceasta roțile rămaseră blocate câteva secunde și începură să derapeze

pe șoseaua cu gheață semitopită, înainte de a fi eliberate de un program de urgență.

– Treci pe manual! ordonă Monica.

Vedea că și alte mașini din convoi se răsuceau și patinau pe banda opusă a șoselei. Un vehicul de poliție izbi bariera de protecție și se răsturnă în jos pe taluz într-un șanț înghețat, ridicând jerbe de zăpadă. O limuzină mare a ambasadei izbi spatele mașinii Monicăi, boțindu-i caroseria. Impactul îi trimise într-un derapaj necontrolat. Costumul-armură al femeii se rigidiză, când ea fu scuturată dintr-o parte în alta.

– N-o afectează pe Mzu, observă Samuel. Se îndepărtează de noi.

– Scoate din circulație mașinile de poliție, se adresă imediat Monica expertului în electronică. Și pe nemernicul ăla de Calvert!

Simți o satisfacție sincer neprofesionistă când dădu ordinul respectiv, dar era perfect legitim. Separându-se pe ea și pe Mzu de poliție și de Calvert, reducea posibilitatea unor imixtiuni în obiectivul misiunii.

Șoferul lor păru să stăpânească finalmente complexitățile comenzilor manuale ale mașinii și acceleră, zigzagând printre celelalte vehicule dezorientate.

– Adrian? dataviză Monica.

– Aici. N-am putut determina care este sursa atacului electronic.

– Nu mai contează, controlăm situația.

– Calvert este în fața noastră, spuse șoferul, și imediat în urma lui Mzu. N-a fost deloc afectat.

– Căcat!

Monica își instrui senzorii căștii-cochilie să comute pe infraroșu și abia întrezări prin ninsoare pata roz a mașinii lui Calvert la o sută douăzeci de metri în fața lor. În spatele ei, două limuzine ale ambasadei se îndepărtau deja de vehiculele de poliție încremenite, pe când alta înainta foarte încet în lungul acostamentului, încercând să le ocolească.

– Adrian, vom avea nevoie de o evacuare. Rapid!

– Nu-i ușor.

– Ce pizda mă-sii vrei să zici? Unde-s avioanele utilitare ale Marinei Regale? Pentru Dumnezeu, ar trebui să fie pe fază!

– Ambele sunt în legătură cu forța defensivă locală. Ar fi fost suspicios dacă le-aș fi rechemat.

– Fă-o *acum!*

– Am început deja. În douăzeci de minute, unul ar trebui s-ajungă acolo.

Monica izbi în scaun cu pumnul învelit în armură, rupând capitonajul. Mașina gonea mai departe prin zăpadă, surprinzător de stabilă pentru un vehicul controlat manual. În urma lor erau vizibile patru seturi de faruri și o examinare rapidă datavizată o informă pe femeie că toate erau limuzinele ambasadei, ceea ce-i oferi un pic de satisfacție.

Lăsă arma automată din mână, luă o carabină maser și-și desfăcu centura de siguranță.

– Ce vrei să faci? întrebă Samuel, când femeia se aplecă înainte pentru a vedea mai bine prin parbriz.

– Joshua Calvert, ți-a sunat ceasul!

– Hopa, rosti expertul în electronică și ridică ochii în mod reflex.

Ashly se apropie de complexul topitoriei de fierberguri dinspre vest, la cinci minute în urma avionetelor edeniste. Suita anterioară de senzori pasivi ai avionului spațial îi arătase esența lansării de rachete și bătălia aeriană. Apoi laserele cu raze X trăseseră de pe orbită. Bărbatul își ținu răsuflarea când senzorii raportară o rază radar de microunde care îi baleie peste fuzelaj. Provenea de la navele stelare aflate la șapte sute de kilometri deasupra.

„Acum nu-i un moment bun pentru murit. Mai ales că știu ce m-așteaptă dacă mor. Kelly avea dreptate, dă-le-n mă-sa de soartă și destin, să ne petrecem pur și simplu restul vieții în tau-zero! Cred c-aș putea încerca asta, dacă scap de aici."

Nu se întâmplă nimic.

Ashly expiră cu un tremurat prelung și descoperi că palmele îi asudau.

– Mulțumescu-Ți, Doamne, rosti el cu glas tare.

Cu sistemele sale stealth de înaltă tehnologie activate și urmând o hartă subsonică de zbor la douăzeci de metri deasupra solului, avionul spațial era probabil invizibil pentru orice senzori de pe Nyvan sau de pe orbită. Unica lui grijă fusese o amprentă infraroșie, dar ninsoarea deasă o acoperise.

Ordonă calculatorului avionului spațial să deschidă un canal protejat spre rețeaua Tonalei, sperând că

nimeni dintre cei dotați cu armament greu nu avea să detecteze semnalul minuscul.

– Joshua? dataviză el.

– Iisuse, Ashly, crezusem c-ai fost lovit!

– Nu în aparatul ăsta.

– Unde ești?

– La treizeci de kilometri de topitorie. Mă pregătesc să intru pe circuit de așteptare. Ce se-ntâmplă jos?

– Un idiot a lansat un atac electronic asupra mașinilor. Noi suntem bine, Dick ne-a ranforsat programele, însă poliția este scoasă pentru moment din cursă. Continuăm s-o urmărim pe Mzu. Cred că-n urma noastră sunt două mașini ale ambasadei, poate mai multe.

– Mzu merge tot spre topitorie?

– Așa se pare.

– Păi, dacă n-apare cavaleria de după deal, s-ar părea că suntem singurii care o mai putem salva. În raza senzorilor mei nu zboară nimic.

– Decât poate tot niște aparate stealth.

– Întotdeauna trebuie tu să vezi partea neplăcută a lucrurilor, nu-i așa?

– Sunt pur și simplu precaut.

– Păi, dacă sunt stealth, eu...

Ashly se opri când calculatorul de zbor îl avertiză asupra altei baleieri radar dinspre navele stelare. De data aceasta însă raza era configurată diferit, pe un profil de scanare a solului.

– Joshua, vă vânează. Ieșiți! Ieșiți din mașină!

Toate blocurile de război electronic din limuzina ambasadei datavizau frenetic alerte.

Suntem ţintiţi de fregate ale Organizaţiei, spuse Samuel către *Hoya* şi Niveu. Nu putea face aproape nimic pentru a-şi ascunde panica tot mai mare. Cândva ştiinţa faptului că memoria îi va fi ţinută în siguranţă în *Hoya* ar fi fost îndeajuns pentru el. Acum nu avea siguranţa că asta era tot ce conta. **Trebuie să le opriţi. Dacă o omoară pe Mzu, s-a terminat.**

Cerul acoperit de viscol dinapoia maşinii străluci purpuriu.

După zeci de kilometri de urmărire total pasivă peste ţinutul agrar care semăna acum cu o tundră, poliţia de securitate Tonala fusese afectată serios de neaşteptatul atac electronic. Dintre toate vehiculele, ale lor se comportaseră cel mai prost, oprindu-se pe ambele sensuri ale şoselei, în timp ce suspecţii pe care-i supravegheau îi ocoleau de parcă n-ar fi fost decât nişte borne plicticoase. Avură nevoie de timp pentru regrupare, procesoarele trebuiră decuplate pentru a permite activarea comenzilor manuale, iar poliţiştii din maşinile care trecuseră peste taluz sau se izbiseră de barieră sprintară către automobilele rămase funcţionale, îndepărtând cu palmele de pe costume bucăţi uriaşe de spumă din capitonajele antişoc. După ce se reorganizară, porniră cu viteză maximă după vânatul lor.

Asta însemna că maşinile continuau să le fie grupate laolaltă, oferind navelor stelare ale Organizaţiei ţinta cea mai mare. Nesigur în privinţa celei în care se

afla Mzu, Oscar Kearn decise să înceapă cu ele şi să le elimine câte una pe rând, până când sufletul fizicienei era anunţat în lumea de dincolo. În felul acela, ei ar fi câştigat. Tot ce conta era s-o aducă înapoi, într-un fel sau altul. După distrugerea avioanelor spaţiale, ea trebuia să moară. Din fericire, ca fost militar, bărbatul îşi pregătise şi planuri de rezervă. Deocamdată, Mzu se dovedise uimitor de abilă în a scăpa, sau pur şi simplu norocoasă. El era decis să pună capăt situaţiei aceleia.

Preluarea din complexul topitoriei de fierberguri fusese plănuită în detaliu cu Baranovici, locul şi momentul fiind esenţiale – deşi Oscar Kearn nu-i menţionase noului aliat cazac cât de esenţiale, şi nici de ce. Era însă mulţumit că, dacă lucrurile aveau să meargă prost pentru Organizaţie pe sol, Mzu n-avea să mai supravieţuiască.

În primul rând, fregatele aveau să fie deasupra, capabile să iniţieze o lovitură spre sol. Iar dacă femeia ar fi scăpat, cine ştie cum...

Cât timp fuseseră andocate la Spiritul Libertăţii, navele stelare ale Organizaţiei câştigaseră acces de comandă asupra remorcherelor ce trimiteau fierbergurile Tonalei în ocean. O modificare mică fusese întreprinsă asupra traiectoriei unui remorcher.

Hăt deasupra oceanului lui Nyvan, în vestul Tonalei, un fierberg luneca deja prin ionosferă. De data aceasta n-avea să mai fie necesară nicio flotă de recuperare. Nicio navă n-avea să fie utilizată pentru a-l remorca în călătoria lungă de o săptămână spre topitorie.

Mergea pe ruta directă.

Prima salvă a laserului cu raze X lovi mașina de poliție care se răsturnase peste taluz și stătea cu capota înfiptă în șanț. O vaporiză într-o undă de șoc violentă, ridicând în văzduh picături de metal topit, pământ ars și abur supraîncălzit. Pe o rază de două sute de metri, toată zăpada fu înălțată de pe sol înainte ca temperatura s-o preschimbe iarăși în apă. Cealaltă mașină abandonată pe șosea efectuă mai multe tumbe peste cap, spărgându-și toate geamurile și proiectându-și roțile prin aer.

Prima explozie o făcu să tresară pe Alkad. Se uită afară prin geamul din spate și văzu o corona portocalie care se micșora lent, coborând spre drum.

– Ce dracu-a făcut asta? întrebă Voy.

– Nu noi, spuse Gelai. N-a fost un posedat, ba nici chiar o duzină de posedați. Nu avem atâta putere.

Răsună o a doua explozie, care zgâlțâi violent mașina.

– Eu sunt cauza, rosti Alkad. Pe mine mă vor.

Altă explozie lumină cerul. De data aceasta unda de presiune le trimise vehiculul în derapaj lateral înainte ca procesorul de control să poată compensa.

– Se apropie! țipă Eriba. Maică Maria, ajută-ne!

– Ea nu poate face prea multe acum pentru noi, zise Alkad. Depinde numai de agenții.

Cei patru șoimi-de-vid se aflau pe o orbită ecuatorială standard de parcare, la cinci sute de kilometri deasupra lui Nyvan, când *Hoya* receptă apelul disperat

al lui Samuel. Poziția lor le îngăduia să urmărească fregatele Organizației, care erau înșiruite în lungul unei orbite de înclinație mare. La momentul acela numai *Urschel* și *Pinzola* se găseau deasupra orizontului topitoriei de fierberguri; *Raimo* le urma la două mii de kilometri.

Deși aflați la patru mii de kilometri de *Urschel* și *Pinzola*, senzorii lui *Hoya* putură detecta descărcarea purpuriu-strălucitor în norii de sub fregatele Organizației când acestea traseră asupra celei de-a patra mașini. Șoimul-de-vid începu să accelereze la șapte *ge*, urmat de cei trei veri ai săi. Toți patru intrară în statut complet de alertă de luptă. O salvă de cincisprezece viespi lunecă din suporturile carcasei inferioare a lui *Hoya* și toate țâșniră în direcții opuse cu accelerația de treizeci *ge*, lăsând șoimul-de-vid în centrul unui nimb de plasmă de evacuare care se dilata, diminuându-și strălucirea. După cinci secunde dronele descriseră o curbă și se aliniară pe fregatele Organizației.

Urschel și *Pinzola* n-avură alternativă decât să se apere. Timpul lor de reacție nu fu nici pe departe optim, dar din fiecare fregată plecară câte douăzeci și cinci de viespi de luptă pentru a le răspunde atacatorilor, iar propulsiile lor cu antimaterie le aduseră rapid la patruzeci *ge*. Fregatele își opriră atacurile asupra automobilelor de pe sol și-și realiniară laserele cu raze X, pregătindu-se pentru inevitabilul roi de submunitii.

Raimo își lansă propria salvă de viespi de luptă în sprijinul tovarășelor sale, deschizând un unghi nou

de atac împotriva şoimilor-de-vid. Doi dintre ei răspunseră cu salve defensive.

Peste o sută de viespi de luptă fură lansate în mai puţin de douăzeci de secunde. Strălucirea propulsiilor li se reflectă de pe norii de noapte de dedesubt într-o radianţă care depăşea cu mult lumina naturală a oricărui satelit.

În ciuda emisiei permanente de bruiaj electronic a platformelor DS, niciuna dintre reţelele de senzori de pe orbită nu putu rata spectacolul letal. Programele de analiză a ameninţărilor ce controlau reţelele iniţiară nivelul de răspuns pe care-l estimară ca adecvat.

Complexul topitoriei de fierberguri al Tonalei se întindea în mod oficial pe optsprezece kilometri în lungul coastei, pătrunzând în interiorul uscatului între opt şi zece kilometri, în funcţie de relief. Cel puţin aceea era zona pe care guvernul o prevăzuse iniţial pentru proiect, în anul 2407, cu un optimism pe măsura celui prevalent în timpul sosirii lui Floreso pe orbita lui Nyvan cu trei ani mai devreme. Cu excepţia cavernei biosferă a asteroidului, topitoria deveni cel mai de seamă proiect de construcţii civile a Tonalei.

Începuse destul de promiţător. Mai întâi fusese construit un port de coastă mic, care adăpostea remorcherele ce recuperau fierbergurile după amerizare. În acelaşi timp, constructorii începură să sape un canal uriaş cu apă de mare, paralel cu linia ţărmului. Lat de o sută douăzeci de metri şi adânc de treizeci de metri, fusese conceput pentru fierberguri, permiţându-le să

fie remorcate în Remizele de Dezasamblare, ce urmau să fie nucleul complexului. Canalul principal se ramifica de douăzeci de ori, întinzând braţe lungi de un kilometru care se terminau în Remize.

După terminarea primelor şapte Remize de Dezasamblare, un audit efectuat de Trezoreria tonalană dezvălui că naţiunea nu necesita capacitatea de producţie a metalului care fusese deja construită. Finanţarea celorlalte Remize de Dezasamblare fu suspendată până când economia avea să se dezvolte într-atât încât să fie necesare. Asta se întâmplase în anul 2458. De atunci cele treisprezece ramificaţii neutilizate fuseseră treptat năpădite de buruieni şi mâl, până ce, finalmente, deveniseră mlaştini cu apă sărată mari, perfect dreptunghiulare. În anul 2580, departamentul Biologie al Universităţii Harrisburg le declarase cu succes parte din rezervaţia parc natural.

Remizele de Dezasamblare care fuseseră terminate erau cuburi masive cu latura de trei sute de metri şi foarte simple. Peste capătul fiecărui canal-ramificaţie fusese ridicată câte o imensă structură scheletică, care după aceea fusese placată cu panouri din compozit. Deasupra canalului, o uşă-petală verticală permitea intrarea fierbergului. La interior, lame cu fisiune puternice, montate la extremităţile unor braţe rulante, executau o disecţie preprogramată, tăind fierbergul în segmente de câte o mie de tone, ca pe un gigantic fruct din metal.

O a doua reţeaua de canale mai mici lega Remizele de Dezasamblare de clădirile topitoriei propriu-zise,

îngăduind segmentelor masive de oțel spongios să plutească direct până la cuptoare. Terenul dezolant dintre Remizele de Dezasamblare, clădirile topitoriei și canale era brăzdat de un labirint de drumuri, unele fiind pur și simplu din pământ bătătorit, pe când altele erau aproape șosele, al căror beton începuse deja să se fărâmițeze, construite pentru transportul de utilaje grele în primele zile ametitoare ale începerii proiectului. Niciuna nu avea cabluri moderne de direcționare și urmărire; echipelor din topitorie nu le păsa de așa ceva, deoarece cunoșteau rutele și șofau manual. Asta însemna că aproape toți vizitatorii care se aventurau în adâncul complexului greșeau invariabil drumul, cotind pe unde nu trebuia. Desigur însă că le-ar fi fost greu să se rătăcească, întrucât giganticele Remize de Dezasamblare erau vizibile de la zeci de kilometri, întrucât se ridicau din câmpia aluvionară plană aidoma unor blocuri din care o zeitate locală uitase să sculpteze munți la crearea lui Nyvan. Erau niște ajutoare perfecte pentru navigație. În condiții normale.

Șoseaua era veche de peste optzeci de ani; iernile de pe coastă spălaseră solul de sub ea și înghețaseră suprafața, flexionând-o în sus și în jos până când crăpase. Nicăieri nu mai exista nici măcar o porțiune plană, un amănunt camuflat de troienele de omăt sculptate bizar de vânt. Mașina lui Alkad înainta greoi, doar ceva mai rapid ca mersul la pas al unui om, iar suspensia legăna caroseria într-o parte și-n alta.

Intraseră în complex cu viteza periculos de mare pe care o atinseseră pe şosea. Un al cincilea vehicul fusese spulberat în urma lor, după care salvele de energie din spaţiul cosmic păruseră că se opresc. Alkad dataviză procesorului de control al maşinii să cotească la prima răspântie. Potrivit hărţii pe care o încărcase în celula de memorie nanonică neurală, Remizele de Dezasamblare se întindeau în cvadrantul nordic al complexului.

Dar, aşa cum descoperea cu mare rapiditate, harta nu este totuna cu teritoriul.

– Nu pot să văd naibii nimic, zise Voy. Nu ştiu nici măcar dacă mai suntem pe vreun drum.

Eriba scrută cu atenţie terenul din faţă, aproape atingând parbrizul cu nasul.

– Remizele trebuie să se vadă pe acolo pe undeva. Sunt imense.

– Procesorul de dirijare spune că ne-ndreptăm spre nord, rosti Alkad. Continuă să fii cu ochii-n patru.

Se uită pe fereastra din spate şi văzu maşina care-i urmărea zgâlţâindu-se violent, cu razele farurilor sfârtecând prin viscol.

– Îl poţi simţi pe Baranovici? o întrebă pe Gelai.

– Vag, da. Femeia flutură uşor din mână spre înainte şi puţin în stânga: Este acolo şi are mulţi prieteni cu el.

– Câţi?

– Vreo douăzeci... poate mai mulţi. Este dificil de precizat de la distanţa asta... şi ei sunt în mişcare.

Voy inspiră sonor pe gură.

– Prea mulți!

– Lodi este cu ei?

– Posibil.

Un utilaj masiv zăcea lângă drum, o fosilă metalică din epoca ambițiilor mai mari. Odată ce trecură de ea, o radianță roșu-aurie intensă se revărsă peste automobil. Un vuiet slab vibra geamurile.

– Unul dintre cuptoare, spuse Ngong.

– Ceea ce-nseamnă că Remizele de Dezasamblare sunt de partea asta, indică Voy încrezătoare.

Drumul deveni mai lin și mașina își mări viteza. Cauciucurile ei începură să ridice jerbe de stropi din zăpada fleșcăită, care se topise sub radianța cuptorului. Acum puteau zări silueta clădirii furnalului: un dreptunghi lung și negru, cu ușile ca de hangar complet deschise prin care se vedeau opt șuvoaie de metal topit strălucitor ce curgeau din cuptorul imens în canale înguste, care dispăreau, șerpuind, în clădire. Jeturi groase de abur răbufneau prin răsuflătorile din acoperiș. Trecând prin ele, fulgii de zăpadă se transformau în ploaie acidă.

Alkad țipă speriată și dataviză o comandă de oprire de urgență spre procesorul de control al vehiculului. Se opriră, zgâlțâindu-se din toate încheieturile, la numai doi metri de canal. Un segment de fierberg luneca netulburat chiar atunci prin fața lor, semănând cu o banană mat-argintie a cărei coajă era presărată de milioane de cratere mici, negre.

Cerul de deasupra deveni argint strălucitor, imprimând pe retina lui Alkad o imagine alb-negru a canalului și a segmentului de fierberg.

– Sfântă Maică Maria! icni ea.

Lumina teribilă păli.

– Mi-a căzut blocul procesor, anunță Eriba, care-și rotea capul de jur împrejur, străduindu-se să descopere sursa de lumină. Ce-a fost asta?

– Trag din nou în mașini, zise Voy.

Alkad dataviză spre procesorul de control al vehiculului și nu fu surprinsă când nu i se răspunse. Confirma cauza: un impuls EM.

– Aș vrea să fi fost doar asta, le spuse minunându-se trist de inocența lor.

Nici chiar acum nu pricepeau enormitatea implicațiilor, cât de departe erau în stare ceilalți să meargă. Întinse mâna sub torpedou și răsuci eliberarea comenzii manuale a volanului. Din fericire, tija acestuia se ridică în fața lui Eriba, care tresări surprins.

– Șofează! îl instrui ea. Peste un minut, o să vină un pod sau așa ceva. Tu condu.

– Fir-ar dracu-al dracului! mormăi Sarha. Iar începe.

Bateriile de senzori de luptă ai lui *Lady Mac* îi transmiteau în nanonicele neurale o imagine extrem de clară a spațiului de deasupra lui Nyvan. Cu zece secunde în urmă totul fusese clar și calm. Diversele platforme DS își continuau neabătute războiul electronic lipsit de sens. Nave se deplasau spre cei trei asteroizi abandonați; două escadrile de fregate din națiuni

diferite se apropiau de Jesup, în timp ce escadrila de orbită joasă a Tonalei pornise pe curs de interceptare a navelor Organizației. Jocul acesta de șah orbital între națiuni ar fi putut dura multe alte ore, îngăduindu-le lui Joshua și celorlalți timp suficient pentru a ajunge înapoi la navă și de asemenea timp pentru a efectua un salt cât mai departe de planeta nebună.

Apoi fregatele Organizației începură să tragă. Șoimii-de-vid accelerară și-și părăsiră orbita staționară. Iar spațiul era plin de viespi de luptă.

– Confirmare accelerație! lătră Beaulieu. Peste patruzeci *ge*. Propulsie cu antimaterie.

– Hristoase! rosti Liol. Ce facem acum?

– Nimic! se răsti Sarha. Deocamdată bătălia era mult în fața lor și la altitudine ceva mai mare. Pregătiți-vă pentru impulsul EM.

Dataviză calculatorului de zbor un ordin procedural de stand-by.

– La dracu', dacă Joshua ar fi fost cu noi, ne-ar fi putut scoate de aici și cu ochii-nchiși!

Liol îi aruncă o privire rănită.

Patru roiuri de viespi de luptă gravau fire orbitoare de lumină peste continentele și oceanele întunecate. Începură să-și lanseze submunițiile și totul deveni mult prea complicat pentru a putea fi urmărit de mintea omului. Simboluri irupseră peste afișajul asigurat de nanonicele neurale ale Sarhei, când femeia ceru programului de analiză tactică o interpretare simplificată.

Fața întunecată a lui Nyvan încetase să mai fie acoperită de noapte, ci era animată de sute de jeturi de

evacuare incandescente, care se contopeau laolaltă pe măsură ce se angajau reciproc. Primele detonară bombele de fuziune, după care explodă o încărcătură de antimaterie.

În fața lui *Lady Mac* spațiul luă foc. Niciun senzor nu era capabil să străbată prin descărcarea aceea incredibilă de energie.

Din punct de vedere tactic, nu fusese cea mai bună acțiune. Explozia distruse toate submunițiile viespilor de luptă, prieteni și dușmani deopotrivă, pe o rază de o sută de kilometri, iar impulsul ei EM scoase din funcțiune un număr și mai mare.

– Raport de avarii, ceru Sarha.

– Câțiva senzori au fost avariați, răspunse Beaulieu. Rezervele intră on-line chiar acum. Nicio străpungere a fuzelajului.

– Liol!

– Cum? Ah... Da. Sistemele de zbor intacte, generatoarele activate. Poziția stabilă.

– Platformele DS lansează, avertiză Beaulieu. Au înnebunit cu adevărat. Asalt de saturare!

– Vă pot scoate de aici, spuse Liol. În două minute, am efectuat un salt de schimbare a altitudinii.

– Nu, zise Sarha. Dacă ne mișcăm, ne vor ținti. În clipa de față suntem inerți și cu capul la fund. Nu lansăm și nu emitem. Dacă ne ochește ceva, îl distrugem cu maserele și contramăsuri în locul de origine al lansării. După aceea ne schimbi înclinarea cu trei grade în sus sau în jos, dar nu altitudinea. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Glasul bărbatului era ascuțit și înfierbântat.

– Relaxează-te, Liol, au uitat toți de noi. Trebuie să rămânem intacți pentru a-l prelua pe Joshua, asta-i misiunea noastră și nu facem nimic altceva. Vreau să fii calm, pentru a reacționa perfect când va sosi momentul. Și va sosi. Dacă este nevoie, utilizează un program stimulator.

– Nu, acum sunt în regulă.

Altă explozie de antimaterie ocultă o parte vastă a universului. Submunițiile dezintegrate apărură din epicentrul ei, rostogolindu-se scăpate de sub control.

– Suntem ochiți, anunță Beaulieu. Trei submunițiii. Una cinetică, două nucleare. Așa cred; concordanța cu catalogul este de șaizeci la sută. Numai douăzeci *ge*, niște geriatrice.

– Bine, spuse Sarha mândră să vadă cât de calmă era. A sosit timpul șuturilor în cur.

Un potop de lumină revărsat de a doua explozie de antimaterie dezvălui Remizele de Dezasamblare pentru toate mașinile care goneau prin complexul topitoriei. Un șir de pătrate bidimensionale, fără trăsături distinctive, care se pierdea spre orizont.

– Calc-o! rosti Alkad.

Eriba împinse înainte accelerația. Ninsoarea se mai domolise acum, astfel că era vizibilă o porțiune mai mare din terenul din față, ceea ce-i dădea încredere. Furnale străluceau în depărtare, corone de dragoni adormiți mânjiți de rafale de fulgi suri. Drumul avariat îi purtă pe lângă câmpuri de mult uitate de

beton-carbon, pe care șiruri de macarale decolorate de soare stăteau ca monumente ridicate utilajelor și clădirilor avortate din cauza realității financiare. Conducte îndeajuns de largi pentru a înghiți automobilul se ridicau din solul pietros aidoma unor viermi metalizați, cu capetele încununate de grile ruginite din care răbufneau vapori straniu de grei. Analogi de lupi singuratici bântuiau printre carcasele tehnologice mizere, adăpostindu-se în umbre de câte ori se apropiau farurile vehiculului.

Văzând că mașinile celelalte rămăseseră în urmă, Eriba se îndreptă către un pod mobil care traversa următorul minicanal. Roțile automobilului se desprinseră de pe suprafața de rulare, când trecu peste apexul celor două segmente și Alkad fu proiectată spre înainte la aterizarea pe cealaltă pantă.

– Asta-i Remiza VI, rosti Voy cu nerăbdare privind pe un geam lateral. Mai avem un canal.

– O să reușim! zbieră Eriba.

Era complet absorbit de cursă, iar fluxul de adrenalină conferea un tăiș provocator lumii prin care gonea.

– E bine, rosti Alkad.

Orice altceva ar fi spus ar fi părut o impolitețe.

Norii de iarnă de deasupra complexului se sfâșiau încet, dezvelind porțiuni neregulate din cerul serii. Era iluminat de flăcări de plasmă, jeturi de evacuare ale propulsiilor și explozii, care se contopeau și se extindeau într-o singură pătură irizată, animată de fluxuri și refluxuri interne, mărunte.

Joshua lăsă capul mult pe spate, pentru a vedea cât mai mult. Mașina se hurduca, parcă hotărâtă să-i refuze o imagine neîntreruptă. După ce impulsul electromagnetic al primei bombe cu antimaterie distrusese electronica vehiculului, Dahybi șofase manual și călătoria era zdruncinată.

Norii rămași deveniră transparenți sub altă explozie de antimaterie. Implanturile retinale ale lui Joshua împiedicară vătămarea ochilor săi, totuși tânărul fu silit să clipească repede pentru a îndepărta imaginea remanentă sclipitor de purpurie.

– Iisuse, sper că ei n-au pățit nimic, sus!

– Sarha știe ce face, zise Melvyn. În plus, *Lady Mac* va fi deasupra orizontului peste douăzeci de minute, pe când explozia asta a fost aproape direct deasupra noastră.

– Da, așa-i.

– Țineți-vă bine! avertiză Dahybi.

Mașina țâșni peste un pod mobil și se desprinse de pe suprafața lui când ajunse în vârf. Reveni cu un bufnet pe calea de rulare și derapă în lateral, până ce bara amortizoare din spate se izbi de bariera care mărginea podul. Până ce Dahybi izbuti să redreseze, scrâșnete neplăcute îi anunțară că mai pierduseră ceva din carcasă.

– Mzu se îndepărtează, atrase atenția Melvyn, cu calm.

– Tu te-ai descurca mai bine-n pula mea?! zbieră Dahybi.

Joshua nu-şi putea reaminti când îl mai văzuse atât de iritat pe netulburatul specialist în noduri. O bubuitură metalică în urma lor anunţă că prima limuzină a ambasadei trecuse peste vârful podului.

– Ţine-te pe urmele ei, îi spuse. Te descurci foarte bine.

– Unde dracu' s-o duce? se miră Melvyn cu glas tare.

– Întrebarea mai interesantă, replică Joshua, este de ce nu-i pasă c-o urmăreşte toată trena asta de circ? Trebuie să fie al naibii de-ncrezătoare în cel cu care se va întâlni.

– Tu crezi că Alchimistul ar putea fi ascuns pe aici? şuieră Melvyn. Uită-te şi tu – prin locul ăsta poţi să rătăceşti o escadrilă de nave stelare.

– Să nu ne imaginăm lucrurile mai rele decât sunt, spuse Joshua. Grija mea principală o reprezintă cei doi posedaţi care o însoţesc.

– Ar trebui să le pot face faţă, rosti un gardist şi-şi atinse una dintre armele prinse la centură.

Joshua izbuti un surâs strâmb. Îi venea tot mai greu să-i asocieze pe gardiştii experţi în situaţii de luptă cu Ione cea dulce şi sexy.

– Ce-i Alchimistul? se interesă Dick Keaton.

Când se întoarse către pasagerul lor, Joshua fu uimit de curiozitatea care emana dinspre bărbat. Era aşa cum îşi imaginase el că ar fi afinitatea edenistă. Emoţiile dominau.

– Îmi pare rău, e secret.

Dick Keaton păru că revine cu greu la obişnuita lui ţinută ţanţoşă şi blazată.

Dintr-un motiv necunoscut, Joshua era profund tulburat. Pentru prima dată întrezărise ceva ascuns îndărătul măștii. Ceva în neregulă și foarte adânc tăinuit.

– Au schimbat direcția! anunță Dahybi.

Mașina lui Mzu părăsise drumul îngust dintre podurile mobile și intrase pe un drum mai lat, care ducea la Remiza de Dezasamblare IV. Dahybi trase la maximum tija volanului, aproape pe punctul de a rata bifurcația când cotiră după fiziciană.

După ce rezistaseră la două secole de coroziune datorată apei sărate, întreținerii ieftine și de mântuială, excrementelor de păsări, algelor și, într-un caz cu totul memorabil, prăbușirii unui avion mic, zidurile și acoperișul remizei se găseau într-o stare jalnică. Scala structurii continua totuși să fie impresionantă, ba chiar aproape intimidatoare. Joshua văzuse clădiri mai mari, însă nu izolate ca aceasta.

– Joshua, spuse un gardist, uită-te la ultima mașină.

Convoiul urmăritorilor era format din alte cinci mașini. Patru erau limuzine mari de la ambasada Kulu: caroserii negre, aerodinamice, geamuri opace și faruri puternice, ale căror raze se desfăceau în evantai. A cincea plecase la drum ca un automobil obișnuit, vopsit în verde-închis, pentru ca acum să fie o monstruozitate primitivă, colorată în stacojiu țipător și acoperită de abțibilduri vulgare. Șase faruri rotunde erau fixate de o rețea din zăbrele metalice ce acoperea grila frontală. Poate că anterior fusese un vehicul primitiv, dar acum se apropia rapid de ultima limuzină

a ambasadei; cauciucurile late îi ofereau tracțiune excelentă pe zăpada amestecată cu gheață topită.

– Iisuse, sunt și-n față, și-n spate!

– Cred c-ar fi momentul potrivit să ne retragem cu fruntea sus, zise Melvyn.

Joshua privi înainte. Ajunseseră deja în umbra proiectată de Remiza de Dezasamblare IV. Mașina lui Mzu frâna deja la baza zidului colosal.

Propunerea era foarte ispititoare. În același timp tânărul era neliniștit de soarta lui *Lady Mac*.

– Probleme! spuse Dick Keaton și ridică un bloc procesor pe care-l roti lent pentru a încerca să localizeze ceva. Un soi de distorsiune electronică se focalizează pe noi. Nu-i cunosc natura, însă este mai puternică decât impulsul EM.

Joshua le ordonă nanonicelor sale neurale să ruleze o diagnoză. Programul nu mai apucă să termine.

– Posedați!

Intuiția îi zbiera pur și simplu în minte.

– Afară, toți, ieșiți! Adăpostiți-vă!

Dahybi acționă brutal frânele. Portierele se deschiseră chiar înainte ca mașina să se fi oprit. Vehiculul lui Mzu staționa, gol, la cincisprezece metri în fața lor.

Joshua se repezi afară din automobil, făcu doi pași iuți și se trânti cu fața în jos pe zăpada înmuiată. Un gardist ateriză cu un bufnet lângă el.

Un jet gigantic de foc alb țâșni din remiză. Baleie acoperișul mașinii și expedie tentacule lacome care se curbară în jos, pătrunzând prin portierele deschise.

Sticla geamurilor fu pulverizată și interiorul se aprinse instantaneu, arzând cu furie sinistră.

Ione știa exact ce avea de făcut – o singură conștiință care manipula două corpuri. Îndată ce primul val de căldură se dilată deasupra capetelor, trecu în poziția ghemuit. Patru brațe ridicară patru arme diferite. Întrucât de fiecare parte a mașinii se afla câte un gardist, putea triangula perfect sursa atacului energistic: două ferestre deschise din șirul gri-murdar aflat la treizeci de metri înălțime pe zidul remizei.

Începu să tragă într-acolo. Prioritatea o constituia blocarea posedaților, copleșirea lor în asemenea măsură, încât să nu mai aibă timp să-și continue propriul asalt. Două dintre armele ei erau pistoale-mitralieră cu foc rapid, capabile să tragă peste o sută de gloanțe pe secundă. Le utiliză în rafale de câte o jumătate de secundă, măturând în arcuri scurte. Sub gloanțele sălbatice, ferestrele, panourile din jur, tijele de presiune și traversele structurale secundare se dezintegrară într-o avalanșă de așchii ascuțite. Urmară apoi carabinele de calibru greu, ale căror gloanțe cu vârfuri explozive mestecară feroce marginile spărturilor inițiale. După aceea trase în panourile înapoia cărora estima că se afla pasarela folosită de posedați.

– Fugiți! răcni ea din ambele gâturi. Intrați, acolo vă puteți adăposti!

Joshua se rostogoli, se ridică și o luă la goană. Melvyn îl urma îndeaproape. Nimic nu se putea auzi peste duduiturile carabinelor care-ți vibrau toate oasele din

corp – nici tropăituri de alergare, nici strigăte de alarmă. Alergă fără să se oprească.

Un jet de foc alb sfârâi prin văzduh peste el, greu de distins în lumina care deborda de la bătălia orbitală. Complexul topitoriei era copleşit de o strălucire de două ori mai mare decât a soarelui la amiază, amplificată la rândul ei de omăt.

Ione văzu focul năpustindu-se spre ea pe jumătate din câmpul vizual şi întoarse carabina şi pistolul-mitralieră într-acolo. Menţinu trăgaciurile ambelor arme apăsate, iar gloanţele licăriră indigo ca nişte trasoare. Focul alb izbi, şi ea anulă nervii tactili ai gardistului, alungând durerea. Încărcătorul pistolului-mitralieră se golise, dar continuă să tragă cu carabina, menţinând-o neabătută, deşi focul îi devoră ochii împreună cu pielea.

După care conştiinţa ei rămase doar în una dintre construcţiile bitek; văzu conturul învăpăiat al celeilalte prăbuşindu-se pe pământ. Umbre pâlpâiau acum în negura dinapoia găurii largi pe care o căscase în zid. Introduse alt încărcător în pistolul-mitralieră şi înălţă ambele ţevi.

Joshua tocmai trecuse de maşina lui Mzu, când glonţul exploziv trosni la numai câţiva centimetri de ţeasta lui. Tresări şi ridică reflex braţele. În faţa lui, o uşiţă din zidul remizei se dezintegră. Avu nevoie de o încredere uriaşă, însă nu se opri. Ione îi deschisese drumul. Înăuntru trebuia să existe un soi de refugiu.

Alkad Mzu nu considera că interiorul Remizei de Dezasamblare IV ar fi fost un refugiu, totuşi fu

recunoscătoare când ajunse acolo. Mașinile continuau s-o urmărească, iar derapajele sinucigașe la viteză maximă de-a latul drumului îi dovedeau neclintirea ocupanților lor. Cel puțin la interiorul remizei, își putea alege singură oponenții.

În clipa în care Ngong închise ușița, fiziciana întrezări mașinile de poliție rămase funcționale trecând peste vârful podului mobil, cu girofarurile pâlpâind albastru și roșu. Zăpada era încinsă de lumina iradiată de bătălia spațială și strălucirea sporea întruna. Ngong trânti ușa cu putere și-i trase ivărele grele.

Alkad rămase locului și așteptă ca implanturile retinale să se adapteze la bezna sumbră. Avură nevoie de mai mult timp decât ar fi fost normal, iar nanonicele neurale îi erau total inactive. Baranovici era pe aproape.

Înaintară printr-o pădure de coloane din metal. Structura remizei se extindea destul de mult de la peretele din panouri pe care-l susținea, cu nenumărate traverse și zăbrele contopindu-se în jocțiuni asimetrice. Privind drept în sus, era imposibil să distingi acoperișul, ci doar împletirea labirintică de metal negru care forma o barieră impenetrabilă. Toate grinzile I și țevile străluceau ude de la picăturile de condensare, pe care forța de gravitație le alungea în jos până le desprindea. Deoarece instalația de climatizare a remizei fusese decuplată, în interior burnița permanent.

Alkad îi conduse pe ceilalți înainte, ieșind de sub stâlpii grosolani. În bazinul gigantic din mijlocul remizei nu exista niciun fierberg, astfel că apa clipocea

lin, lovindu-se de margini. Podurile rulante, brațele de macarale cu uriașele lor lame cu fisiune, platformele mobile de inspectare – toate atârnau tăcute și nemișcate în jurul laturilor sălii centrale înalte. Aici sunetele nu stârneau ecouri, ci erau absorbite de blana țepoasă de metal dinăuntrul pereților. Frânturi de lumină scăpau prin fisuri din contraforturile acoperișului, producând un păienjeniș de raze albe ce păreau să dispară de fiecare dată înainte să fi atins solul. Păsări marine mari fâlfâiau prin aer, schimbându-și întruna stinghiile de poposit, ca și cum ar fi căutat poziția perfectă.

– Aici sus, dr. Mzu! strigă un glas.

Ea se răsuci, lăsă capul pe spate și ridică palma în semn de salut și în același timp pentru a-și proteja fața de ploaia blândă. Baranovici stătea pe o pasarelă la patruzeci de metri deasupra solului, rezemat cu nonșalanță de balustradă. Costumul colorat de cazac strălucea splendid în penumbre. În semiîntunericul din spatele lui se distingeau câteva siluete.

– În regulă, zise femeia. Am sosit. Unde-i vehiculul cu care voi pleca de pe planetă? După cum văd, în clipa de față există niște dificultăți pe orbită.

– Nu fi ironică, dr. Mzu. Organizația nu va fi distrusă de o ciorovăială între platforme DS.

– Lodi este și el acolo, sus, rosti încet Gelai. Mașinile care se apropie îi agită pe ceilalți posedați.

– Așa cred și eu! strigă Alkad spre Baranovici. Înțelegerea noastră rămâne atunci valabilă. Voi îi dați drumul lui Lodi și eu vă urmez.

– Înțelegerea, dr. Mzu, a fost să vii singură. Eu sunt însă un individ rezonabil. Voi avea grijă să ajungi la Organizație. Bun, uite-l și pe Lodi.

Lodi fu azvârlit peste balustrada de protecție exact în clipa în care armele Ionei începură să demoleze ferestrele și panourile. Zbieretele bărbatului se pierdură în mugetul proiectilelor explozive. Brațele i se rotiră cu disperare patetică, cu mișcările încremenite în stop-cadre sub efectul stroboscopic al exploziilor. Trupul său lovi betonul-carbon cu un bufnet grețos, semilichid.

– Vezi, dr. Mzu? I-am dat drumul.

Alkad se holbă la corpul tânărului, respingând cu disperare ceea ce văzuse. Șocată, își dădu seama că fusese pentru prima dată martoră la omorârea cuiva. La asasinarea cuiva.

– Maică Maria, nu era decât un puști...

Voy scânci îndărătul ei.

Baranovici râdea. Cei aflați lângă el pe pasarelă își uniră mâinile. Un penaj de foc alb țâșni în jos către Alkad.

Gelai și Ngong o prinseră simultan de brațe. Când focul alb o lovi, fu ca un șuvoi de apă călduță, amețitoare. Fiziciana se clătină spre înapoi, țipând mai degrabă de surprindere decât de durere. Șuvoiul devie, lăsând în urmă o furnicătură generalizată pe tot corpul.

– Dați-vă la o parte! răcni Baranovici furios. Ea ne aparține.

Gelai rânji cu răutate și ridică un braț, de parcă ar fi vrut să-l salute. Pasarela de sub tălpile lui Baranovici se despică cu un trosnet metalic sonor. Bărbatul urlă descumpănit și se întinse disperat să se prindă de balustradă.

– Fugi! o îndemnă Gelai.

Alkad șovăi o clipă, uitându-se iarăși la trupul lui Lodi în căutarea oricărui posibil semn de viață. Balta de sânge care se lățea sub el era prea mare pentru așa ceva. Împreună cu ceilalți, se retrase în siguranța relativă a stâlpilor metalici de susținere.

– Nu pot să mor, rosti ea scoasă din minți. Mai întâi trebuie s-ajung la Alchimist. Trebuie – este singura cale.

Un bărbat apăru în fața ei.

– Dr. Mzu, presupun? rosti Joshua. Mă mai ții minte?

Femeia se holbă, amuțită de neîncredere. Alți trei bărbați se vedeau înapoia lui Joshua; doi dintre ei îi țineau sub amenințarea armelor, deși în mod clar neliniștiți, pe Gelai și Ngong.

– Cine-i *ăsta?* întrebă Voy, complet derutată.

Alkad emise un hohot scurt de râs apropiat de isterie.

– Căpitanul Calvert, din Seninătate.

Joshua pocni din călcâie și făcu o plecăciune scurtă.

– La momentul potrivit, dr. Mzu. Sunt măgulit. Iar *Lady Mac* se află pe orbită, gata să te readucă acasă. Lordul Ruinelor este destul de iritat pe dispariția ta,

însă a spus că te va ierta, cu condiția ca micul și periculosul tău secret să rămână secret pentru vecie.

– Lucrezi pentru Ione Saldana?

– Da. Într-un minut, ea însăși va fi aici, într-un gen de întrupare, pentru a confirma oferta. În chiar clipa aceasta totuși prioritatea mea este să te scot pe tine și pe prietenii tăi de aici. Îi privi cu subînțeles pe Gelai și pe Ngong: Pe unii dintre prietenii tăi. Nu știu care-i treaba cu ei doi, dar în niciun caz n-o să...

Cerculețul rece și inconfundabil al capătului țevii unui pistol îl apăsă ferm în ceafă.

– Mulțumesc, căpitane Calvert, toarse triumfător vocea Monicăi. De aici însă preluăm cazul noi, profesioniștii.

La bordul lui *Urschel* aerul era îmbâcsit de gaze rău mirositoare și exces de umiditate. Filtrele de condiționare care mai funcționau bâzâiau alarmant de sonor, cu motoarele ventilatoarelor rotindu-se supraîncărcate. Nenumărate panouri luminescente încetaseră să mai funcționeze, servomotoarele trapelor erau în cel mai bun caz inconstante și ambalaje alimentare abandonate pluteau peste tot.

Cherri Barnes detesta dezordinea și neglijența. Într-o navă stelară, eficiența însemna mai mult decât o rutină, era o cerință de supraviețuire esențială. Echipajul depindea în totalitate de hardware-ul său.

Însă doi dintre posedați (camarazii ei posedați, încerca să-și repete) proveneau de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul următorului. Țărănoi aroganți

care nu înțelegeau, sau nu voiau să înțeleagă, condițiile de bază ale rutinei de la bordul navelor stelare. Iar așa-zisul lor comandant, Oscar Kearn, nu părea de asemenea să se sinchisească prea mult. Pleca pur și simplu de la premisa că echipajul de non-posedați se va ocupa de curățirea rahatului. Ori asta nu se întâmpla.

Cherri renunțase să mai dea sfaturi și să mai aibă pretenții. Ba chiar se simțea destul de surprinsă că supraviețuiseră atâta vreme bătăliei orbitale, deși viespile de luptă alimentate cu antimaterie înclinau sorții în favoarea lor. Și, în cele din urmă, non-posedații își executau sarcinile la un nivel înalt de eficiență, care era totuși lesne de înțeles. Posedații nu puteau face mare lucru în afară de a aștepta. Oscar Kearn se ocupa cu studierea display-urilor holografice, mormăind la răstimpuri comentarii către subordonații non-posedați. De fapt, el nu contribuia cu mare lucru, ci doar cu îndemnul permanent de trimitere a viespilor de luptă spre șoimii-de-vid. Păstrarea unei rezerve pentru propria lor defensivă părea un concept obscur.

Când exploziile și cascadele de energie din exteriorul navei atinseră un crescendo înspăimântător, Cherri se furișă tăcută de pe punte. În condiții obișnuite de luptă, scările de acces ce asigurau legătura între cele patru capsule de susținere biotică ale fregatei trebuia să fie etanșate și sigilate. Acum însă femeia lunecă pe lângă trape deschise, îndreptându-se către puntea de întreținere inginerească a capsulei B. Imediat după ce intră, închise trapa din plafon și acționă încuietorile manuale.

Se trase spre una dintre cele trei console de comandă ale procesoarelor și apăsă butonul de alimentare. O stingherea teribil faptul că nu putea să datavizeze către calculatorul de zbor al fregatei, deoarece nu era obișnuită cu programele verbale, dar reuși până la urmă să stabilească un circuit de comandă auxiliar, șuntându-i din buclă pe ofițerii de pe punte. Încetișor, sistemele și display-urile pe care le dorise se activară.

Viespile de luptă și submunițiile lor continuau să roiască prin spațiul de deasupra lui Nyvan, deși nu erau la fel de multe ca mai devreme. Iar interferența cauzată de pătura de bruiaj electronic dispăruse; pur și simplu nu mai rămăseseră platforme DS intacte care să deruleze partea aceea a conflictului.

Una dintre cele zece antene comandate în fază din rețeaua poziționată în jurul fuzelajului lui *Urschel* focaliză pe *Lady Macbeth*. Cherri se trase mai aproape de microfonul consolei.

– Recepționează cineva? Sarha, Warlow, mă puteți auzi? În caz afirmativ, utilizați un semnal maser cu apertura de cinci milimetri pentru un răspuns direct de comunicare. Nu vă orientați, repet *nu vă orientați*, spre antena principală a lui *Urschel*.

– Recepție semnal, replică un glas sintetizat. Cine dracu-i acolo?

– Warlow, tu ești?

– Nu, Warlow nu mai este printre noi. Sunt Sarha Mitcham, secund la comandă. Cu cine vorbesc?

– Îmi pare rău, n-am știut despre Warlow... Sunt Cherri Barnes.

– Dumnezeule, Cherri, ce dracu' cauți într-o fregată a Organizației?

Cherri privi consola, încercând să-și stăpânească emoțiile descătușate.

– Eu... eu aparțin Organizației, Sarha. Așa cred. Nu mai știu... Pur și simplu n-ai habar cum e-n lumea de dincolo.

– Futu-i maica mă-sii, ești o posesoare!

– Așa cred. N-a fost opțiunea mea.

– Da. Știu. Ce s-a-ntâmplat cu *Udat?* Ce s-a-ntâmplat cu tine?

– Ne-a ucis Mzu, fiindcă eram o complicație pentru ea. În plus avea să-i plătească o poliță lui Meyer. Aveți grijă-n privința ei, Sarha, aveți multă grijă!

– Hristoase, Cherri, tu vorbești acum serios?

– Da, sunt cât se poate de onestă.

– Am înțeles. Și... mulțumim!

– N-am terminat. Știm că Joshua este pe Nyvan și o urmărește pe Mzu.

– Da, este pe planetă. Cherri, te rog, nu mă-ntreba asupra motivului. Nu pot discuta despre asta.

– E-n regulă. Înțeleg. Nu contează; noi știm despre Alchimist și voi știți că noi știm. Trebuie să-i spui însă lui Joshua să se retragă, să se-ndepărteze de Mzu. Imediat! Noi știm că n-o mai putem evacua de pe planetă, pentru că nu mai avem avioane spațiale, și asta-nseamnă că Organizația mai dispune de o singură opțiune. Dacă Mzu moare, va trebui să ni se alăture.

– De aceea trăgeau *Urschel* și *Pinzola* spre planetă?

– Da. Însă asta nu-i tot...

Glasul şovăielnic, poticnit, răsuna pe puntea lui *Lady Macbeth*, trimiţând parcă fiori de electricitate rece prin nervii lui Liol. Bărbatul întoarse capul ca s-o privească pe Sarha, care părea la fel de stupefiată.

– Este autentic? întrebă el, rugându-se ca răspunsul să fie negativ.

– Am cunoscut-o, fu singura replică a Sarhei, care continuă apoi, cu reţinere: Beaulieu, poţi confirma traiectoria fierbergului?

– Pentru obţinerea traiectoriei exacte, va trebui să analizez datele senzorilor activi.

– Fă-o!

– Suntem la treizeci de minute de orizontul lui Joshua, anunţă Liol.

Traiectorii orbitale alternative îi fulgerară prin minte când dataviză cererea de vectori posibili spre calculatorul de zbor.

– N-am ce face-n privinţa asta, zise Sarha. Putem încerca să-l apelăm prin reţeaua de comunicaţii Tonala.

– Reţeaua – căcat! Ştii bine că după atâtea impulsuri EM pe planetă n-a mai rămas nici măcar un procesor în stare de funcţionare. Aş putea coborî nava; dacă atingem razant atmosfera, putem fi în opt minute deasupra orizontului lui.

– Nu! Dacă ne schimbăm orbita, vom deveni ţintă.

– N-a mai rămas nimic care să ne poată ochi. Accesează senzorii, fir-ar ai dracu'! Toate viespile de luptă au fost epuizate.

– Vrei să zici că nu mai au submuniţii.

– E fratele meu!

– E căpitanul meu și nu putem risca asta.

– *Lady Mac* poate depăși orice mizerii de submuniții. Preia tu controlul armamentului și eu pot executa manevra asta de pilotaj.

– Traiectoria fierbergului confirmată, anunță Beaulieu. Barnes a spus adevărul. Se-ndreaptă direct către ei.

– Altitudinea? întrebă Sarha. Îl putem anihila c-o bombă nucleară?

– Nouăzeci de kilometri. A pătruns prea mult în ionosferă pentru viespile de luptă. Ele nu pot opera în condițiile acelea de presiune.

– Rahat! gemu Sarha.

– Fii pozitivă, o îndemnă Liol. Trebuie s-ajungem deasupra orizontului lui Joshua.

– Suntem țintiți, rosti calm Beaulieu. Două bombe nucleare cu focoase de căutare activă. Ne-au detectat emisiile radar.

Sarha inițiе în mod reflex programul de ochire al tunului maser. Creierul îi era răscolit de prea multe griji și indecizii pentru a putea gândi realmente. Triunghiuri violet-strălucitor înconjurară submunițiile ce se apropiau.

– Josh l-ar fi abandonat pe vreunul dintre noi acolo jos? întrebă Liol.

– Căcatule!

Maserele traseră, declanșate de șfichiul încins din mintea ei. Ambele submuniții fură fragmentate și propulsiile cu fuziune le muriră.

– Îi putem învinge, spuse Beaulieu.

Sarah simți ca pe o dojană imperturbabilitatea glasului sintetizat al cosmonikăi.

– Bine. O să preiau eu controlul armamentului. Beaulieu, comută pe senzorii activi, suită completă; vreau avertizare de rază mare a oricăror ostili care se apropie. Liol, du-ne jos.

Ciocăneau în trapa punții de întreținere inginerească. Conturul acesteia începuse să strălucească în roșu-viu, iar vopseaua se umfla în bășici.

Cherri aruncă o privire obosită spre cercul de metal.

– Gata, gata, mormăi ea. O să ușurez eu treaba. În plus, ce naiba știți voi despre fraternitate?

După ce mecanismul de zăvorâre al trapei se topi, un Oscar Kearn la fel de încins plonjă înăuntru printre marginile fumegătoare. Orice speranță de răzbunare pieri instantaneu în clipa când văzu silueta ghemuită, care suspina jalnic în fața consolei. Sufletul lui Cherri Barnes părăsise deja corpul, retrăgându-se în unicul loc în care bărbatul n-avea s-o urmărească niciodată.

Monica simțea în sfârșit că recâștiga controlul asupra misiunii. Cei doisprezece agenți operativi care o însoțiseră în Remiza de Dezasamblare asigurau o putere de foc copleșitoare, iar vehiculul care urma să-i evacueze pornise deja spre ei. Niciunul dintre blocurile lor procesoare nu funcționa, și nici nanonicele neurale. Toți își scoseseră căștile-cochilie pentru a putea vedea; senzorii erau de asemenea inerți. Absența

protecţiilor îi inducea nervozitate, totuşi nu era o stare necunoscută pentru ea. „Am pus mâna pe Mzu!"

Apăsă ţeava pistolului pe gâtul lui Calvert şi bărbatul se mişcă supus într-o parte. Un edenist îi luă pistolul-mitralieră. Calvert nu protestă când fu dus alături de cei trei compatrioţi ai săi, cu braţele în aer, sub paza a doi agenţi.

– Dr. Mzu, spuse Monica, te rog să-ndepărtezi mâna de raniţa aceea. Şi nu încerca să datavizezi niciun fel de coduri de activare.

Alkad strânse din umeri şi ridică mâinile.

– Oricum nu pot dataviza nimic, răspunse ea. Sunt prea mulţi posedaţi aici.

Monica îi făcu semn unui agent să ia raniţa fizicienei.

– Tu ai fost în Seninătate, zise Alkad. Şi în Dorado, dacă nu mă-nşel. Din ce agenţie faci parte?

– ASE.

– Aha. În acelaşi timp, unii dintre prietenii tăi sunt în mod evident edenişti. Mi se pare straniu.

– Dr. Mzu, interveni Samuel, noi toţi considerăm că îndepărtarea ta de pe planetă are o importanţă absolută. Te pot asigura însă că nu ţi se va face niciun rău.

– Bineînţeles, spuse Alkad. Dacă mi s-ar face, ştim toţi de partea cui aş sfârşi.

– Exact.

Gelai ridică ochii.

– Sosesc, dr. Mzu.

– Cine? se încruntă Monica.

– Posedații din Organizație, zise Alkad. Sunt sus, undeva prin structura remizei.

Agenții reacționară prompt, scanând păienjenișul metalic de deasupra lor în căutarea oricăror mișcări. Monica se apropie de Alkad și o prinse de braț.

– Perfect, dr. Mzu, o să ne ocupăm de ei. Acum să plecăm de aici.

– La naiba! rosti Samuel. Au sosit polițiștii.

Monica aruncă o privire în spate către gaura din perete prin care intraseră în clădire. Doi edeniști fuseseră lăsați pentru a le acoperi retragerea la mașini.

– Îi putem rezolva.

Samuel făcu o grimasă resemnată. Agenții formară un cordon protector în jurul lui Mzu și al Monicăi, și porniră spre perete.

Monica observă că Joshua și ceilalți se grăbeau după ei.

– Nu și voi, rosti ea.

– Eu nu stau înăuntru! exclamă Joshua indignat.

– Nu putem..., începu Samuel.

O barieră-ghilotină se prăbuși din încâlceala de traverse de deasupra și lovi doi agenți, doborându-i la pământ. Generatoarele de valență din costumele lor armură erau nefuncționale și nu rigidizară materialul în exoschelet protector, așa cum ar fi trebuit să procedeze în momentul impactului. Țepușele lungi de fier din lungul părții inferioare a barierei străpunseră materialul costumelor, țintuind corpurile de beton-carbonul umed.

Patru agenți deschiseră foc cu pistoalele-mitralieră, trăgând drept în sus și gloanțele ricoșară nebunește, ridicând jerbe de scântei din metal.

Anii de antrenamente o făcură pe Monica să privească în jur pentru a localiza atacul următor. Sosea din stânga ei – o lamă uriașă, care pendula direct spre Mzu. Dacă nanonicele neurale i-ar fi fost active și ar fi rulat programe de răspuns la amenințări, poate că femeia ar fi reușit să execute saltul perfect. Așa însă, mușchii amplificați doar îi rotiră greutatea, scoțând-o pe Mzu printr-o piruetă din arcul lamei, și amândouă se rostogoliră pe podea. Lama o șterse în trecere pe agentă. Cizma blindată a costumului-armură împiedică retezarea piciorului, dar glezna și tibia îi fură fracturate de impact. Șocul diminuă durerea inițială. Se ridică în capul oaselor, gemând stupefiată, și prinse cu palmele piciorul sfărâmat. Fierea i se înălța prin gât și-i venea foarte greu să respire.

Ceva extraordinar de greu o lovi în umăr, trântind-o pe jos. Joshua ateriză imediat lângă ea și se rostogoli perfect pentru a absorbi impactul. Un val de ură alungă durerea Monicăi, după care lama traversă spațiul ocupat de femeie cu o clipă în urmă, scoțând doar o șoaptă aproape neauzită. „Pendulul", gândi ea amețită, „se întoarce întotdeauna."

Un agent de la ambasadă sprintă către femeie. Ținea un pachet nanonic medical pătrat și înjura copios.

– Și ăsta-i afectat! Nu primesc niciun răspuns.

Joshua privi pachetul-mănușă care acoperea propria lui mână. De când intrase în remiză, îl ustura îngrozitor.

– Nu-mi mai spune, mârâi el.

Gelai li se alătură și se lăsă pe vine cu chipul îngrijorat. Puse mâna peste glezna Monicăi.

Intensitatea inițială a durerii o speriase pe Monica, dar ceea ce se petrecea acum era realmente oripilant. Putea simți fragmentele de os cum i se roteau pe sub piele, ba putea chiar să vadă materialul pantalonului costumului unduind sub palma lui Gelai... palma care strălucea. În același timp însă n-o mai durea.

– Cred că asta a fost, rosti fata sfios. Încearcă să te ridici.

– Dumnezeule! Tu ești o...

– Voi, profesioniștii, nu știați? făcu Joshua răutăcios.

Samuel se feri de pendul și se ghemui lângă ei, alert, cu pistolul-mitralieră îndreptat în sus.

– Crezusem c-ai fost lovită, spuse el când Monica își lăsă precaut greutatea pe piciorul stâng.

– Am fost. Ea m-a vindecat.

Bărbatul o cercetă iute cu privirea pe Gelai.

– Aha.

– Ar fi bine să-i dăm drumul, zise Monica.

– Dacă ne mișcăm, ne vor ataca iarăși.

– Și dacă stăm pe loc, ne vor ataca.

– N-am cum să-i văd, se plânse el, clipind repede împotriva picăturilor fine de apă ca o burniță. Nu avem ținte. N-are rost să tragem orbește, fiindcă este prea mult metal.

– Ei sunt sus, zise Gelai. Trei sunt chiar deasupra articulației pendulului. Ei îl materializează.

Samuel întoarse brusc capul.

– Unde?

– Imediat deasupra lui.

– La dracu'!

Dacă și-ar fi putut comuta implanturile retinale pe infraroșu, ar fi putut distinge și altceva decât vălmășagul de fiare distorsionate. Trase oricum cu pistolul-mitralieră și baleie gloanțele peste zona la care presupuse că se referea Gelai. Goli încărcătorul în mai puțin de o secundă. Îl ejectă și fixă altul plin – fără să se mai preocupe de câte îi mai rămăseseră prinse la centură. Când se uită din nou în sus, pendulul dispăruse. Un cablu negru se legăna în locul lui, înainte și înapoi.

– Asta a fost? I-am nimerit?

– Ai rănit doi, spuse Gelai. S-au retras.

– I-am rănit? Grozav!

– Haide, zise Monica. Putem ajunge la mașini. Ridică vocea: Foc aleatoriu de suprimare în plan vertical! Vreau ca nenorociții să fugă de noi. Dați-i drumul!

Opt pistoale-mitralieră deschiseră focul în păienjenișul de deasupra și toți se repeziră către deschizătura din perete.

Mult deasupra lor, aflat în siguranță în rețeaua de cabluri metalice, Baranovici privi printr-o fereastră murdară spre cele trei mașini de poliție tonalane care opriseră afară. În urma lor se zăreau urme prelungi de derapaj, dovezi ale frânărilor violente. O altă

mașină de poliție venea după automobilul de raliu din secolul XXI, cu sirena urlând și girofarul licărind, ambele gonind în lungul bazei zidului remizei. Polițiști în uniforme întunecate avansau către limuzinele ambasadei.

– Ia să mai animăm niţel scena! strigă el pentru a acoperi vuietele sacadate ale pistoalelor-mitralieră și țiuiturile ricoșeurilor.

Se prinse de mâini cu cei trei posedați care-l însoțeau. Laolaltă, lansară un glob uriaș de foc pe o traiectorie curbă spre una dintre mașinile de poliție staționate.

Răspunsul fu imediat și copleșitor. Starea de surescitare a polițiștilor de securitate tonalani era lesne de înțeles după ce le fuseseră scoase din funcțiune procesoarele vehiculelor, se tamponaseră, fuseseră supuși tirului cu lasere cu raze X ale navelor stelare, își pierduseră suspecții, iar acum trebuia să verifice dacă mașinile ambasadei erau ocupate de agenți ASE înarmați. Toate armele de care dispuneau fură îndreptate brusc spre Remiza de Dezasamblare IV.

Monica ajunsese la douăzeci de metri de ușa spartă, când panourile vechi și fragile fură bombardate de gloanțe dum-dum, impulsuri, raze maser și proiectile EE mici. O lumină orbitoare destrămă umbrele din fața ei. Femeia se trânti pe jos fără ezitare și fragmente alb de fierbinți sfârtecară aerul. Particule fumegătoare plouară în jurul ei, sfârâind pe betonul umed. Câteva o atinseră pe cap, îi trecură prin păr, pârlindu-l, și-i arseră usturător scalpul.

– SUNTEM POLIȚIA. ARUNCAȚI ARMELE. IEȘIȚI CÂTE UNUL, CU BLOCURILE ȘI IMPLANTURILE DEZACTIVATE. AVERTIZAREA ACEASTA NU SE VA REPETA.

– Futu-i maica mă-sii, mormăi Monica.

Ridică fruntea. O bandă uriașă din perete dispăruse; lumină schimbătoare și sinistră pătrundea înăuntru de la bătălia orbitală, dezvăluind o sumedenie de traverse rupte, de pe ale căror extremități se prelingeau picături strălucitoare. Structura de rezistență gemea periculos; joncțiunile slăbite pocneau sub tensiunea noii încărcări, declanșând o reacție în lanț. Femeia vedea niveluri întregi de metal care se îndoiau și apoi se prăbușeau în mișcări sacadate.

– Fugiți! zbieră ea. O să cadă peste noi!

O văpaie de foc alb se dilată din beznă, lovind o agentă și trântind-o în genunchi. Țipetele femeii dispărură sub trosnetele răsunătoare ale costumului-armură și ale pielii care se aprindeau.

Patru pistoale-mitralieră deschiseră imediat focul drept răspuns.

– Nu! făcu Monica.

Era exact ce doreau posedații. „O ademenire în cursă aproape perfectă", recunoscu ea furioasă și-și acoperi din nou capul cu brațele. „Iar noi am căzut ca proștii-n plasă!"

Poliția de securitate auzi pistoalele-mitralieră și trase iarăși.

Baranovici nu se așteptase la o replică atât de susținută din partea forțelor legii și ordinii, însă armele

acestea moderne erau într-adevăr înspăimântător de puternice. În două rânduri, structura de rezistență slăbită se mișcase în jurul lui, silindu-l să se prindă de traverse și să le ranforseze soliditatea cu puterea sa energistică. Asta era periculos. Proiectilele EE făceau legătura cu pământul prin intermediul metalului și deși el se găsea la depărtare destul de mare de zona lor de impact, voltajul acela era letal pentru un posedat și ajungea o singură lovitură norocoasă.

Când începu a doua rundă de schimb de focuri, Baranovici sări jos, pe pasarela cea mai apropiată, și o rupse la fugă. Cizmele din piele strălucitoare asortate la costumul său se transformară în pantofi de sport în stilul yankeu, cu tălpi groase de peste doi centimetri – în mintea lui exista speranța că acel cauciuc imaginat va fi un izolator la fel de eficient ca materialul real. Percepea mișcările altora din grupul său, care fuseseră la fel de zguduiți de ferocitatea asaltului.

Joshua ridică ochii și văzu ultimele jeturi neregulate de electroni ce șerpuiau în jos pe stâlpii metalici. Întreaga structură de rezistență de deasupra și din jurul lui scrâșnea amenințător. Avea să colapseze dintr-o clipă în alta. Instinctul de supraviețuire preluă instantaneu comanda: „Dă-o dracu' de Mzu, dacă rămân aici, o să mor!" Se ridică și-l înghionti pe Melvyn, care continua să stea cu brațele peste cap și fața lipită de podea.

– Ușcheala, amândoi, imediat!

Porni să alerge, ieșind de sub structura de rezistență și în același timp îndepărtându-se de gaura gigantică

pe care poliția o făcuse în perete. Prin băltoacele dinapoia lui se auzeau o sumedenie de plescăituri de pași. Aruncă iute o privire în spate. Nu-l urmau doar Melvyn, Dahybi și Keaton, ci și toți agenții operativi, ca și anturajul de ciudați al lui Mzu. Toți fugeau după el pe podeaua sălii înalte din remiză, ca și cum le-ar fi arătat drumul spre salvare.

– Iisuse Hristoase!

Nu voia așa ceva! Deplasarea sa, a lui Melvyn și a lui Dahybi într-un spațiu deschis ar fi fost în sine suficient de ispititoare pentru posedați, dar și Mzu...

Spre deosebire de grupul Baranovici care stabilise locul întâlnirii, de ASE și de edeniști care aveau acces nelimitat la fișierele de memorie ale ambasadei Kulu, și de poliția de securitate care-și cunoștea teritoriul, Joshua nu știa nimic despre planurile interioare ale Remizelor de Dezasamblare. Nici chiar călătoria lor nebunească cu mașina prin complexul topitoriei nu-i dovedise în mod cert că toate canalele treceau drept prin centrul tuturor remizelor. Ca atare, habar n-avea că unicul mod de traversare a apei era un pod paralel cu ușa, situat peste canalul cel mai mic.

Știa totuși că în podeaua dinaintea sa exista o deschidere periculos de largă și de întunecată, de care se apropia foarte rapid. Abia acum auzi cu adevărat clipocitul lin al apei și înțelese ce era. Fu cât p-aici să cadă, când se opri la un metru de margine, agitând disperat din brațe pentru a-și menține echilibrul. Se întoarse și-i văzu pe toți fugind către el, întrucât crezuseră că știa ce făcea și pentru că nu mai fusese timp

să pună întrebări. În urma lor, posedații lui Baranovici se adunau pe pasarelă, cu vestimentațiile țipătoare sclipind în crepusculul ploios.

Alkad alerga cu capul în piept, susținută de Gelai și Ngong de o parte și de alta. În jurul celor trei o bulă de aer se învolbura cu scânteieri minuscule de lumină argintie.

Râsul lui Baranovici hohoti în spațiul vast și închis al sălii centrale. Întinse brațul și Joshua nu putu face nimic, doar să privească fulgerul de foc alb care străbătea spațiul, îndreptându-se spre el.

Dick Keaton se afla în fruntea gloatei, alergând cât putea de repede pe podeaua sălii. Nu mai avea nici patru metri până la Joshua, care încremenise îngrozit, când rafala de foc a lui Baranovici îl lovi exact între omoplați. Flacăra se destrămă într-un nor spectaculos de vârtejuri dansatoare, care se topiră sub burniță, iar Dick Keaton nu avea nici cea mai mică rană.

– A fost aproape, rânji el încântat.

Brațele i se strânseră în jurul lui Joshua și momentul de inerție îi purtă pe cei doi peste marginea bazinului central, cu o clipă înainte ca structura de rezistență mutilată să colapseze. Traverse fracturate fură azvârlite în toate direcțiile din ruina care se năruia și zăngăniră sonor când loviră podeaua. O crăpătură uriașă despică peretele, suind ca un fulger inversat. Când se opri, avea înălțimea de o sută șaptezeci de metri. Structura de rezistență se cufundă într-o tăcere îngrijorătoare.

Apa neagră din bazinul pentru fierberguri era aproape înghețată. Joshua urlă când se închise în jurul său și văzu cum bulele de aer îi suiră bolborosind pe lângă chip. Șocul frigului fu atât de intens, încât își simți inima sărindu-i realmente în piept... ceea ce-l sperie teribil. Apă sărată îi năvăli în gura deschisă. Iar – *mulțumescu-ți*, Iisuse! – nanonicele neurale i se reactivaseră.

Comenzi prioritare asupra impulsurilor nervoase îi comprimară mușchii gâtului, împiedicând apa să-i inunde plămânii. Analiza urechilor interne îi dezvălui poziția exactă în raport cu suprafața. Convulsiile îi căpătară o țintă, trimițându-l drept în sus.

Străpunse suprafața apei și inhală disperat o gură imensă de aer. Deasupra sa, oameni în costume-armură flexibile zburau prin văzduh; lemingi umani, care cădeau în bazin cu plescăituri impresionante. O zări pe Mzu, a cărei siluetă micuță era inconfundabilă în taiorul de afaceri.

Keaton scutură din cap ca un câine și-și umflă obrajii.

– La dracu', da' știu că-i *rece!*

– Cine pula mea ești tu? izbucni Joshua. Te-au lovit în plin și nu ți-au făcut nici măcar o bășicuță!

– Întrebarea este corectă, stimate domn, dar din păcate, pronumele este cu totul greșit. Așa cum i-am spus-o cândva lui Oscar Wilde. L-am amuțit complet; nu era chiar așa de iute la replică pe cât spun legendele.

Joshua nu putu decât să tușească. Frigul era paralizant. Nanonicele neurale i se luptau din răsputeri

pentru a împiedica apariția crampelor musculare. Și nu aveau șanse de victorie.

Foc alb izbi marginea bazinului, la cinci metri deasupra lui. Șiroaie radiante de magmă se prelinseră pe perete spre apă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zbieră Monica, de ce ne-ai adus aici?

– Nu v-am adus eu, în pizda mă-sii!

Mâna femeii îi prinse pieptul uniformei-combinezon.

– Cum ieșim?

– Iisuse, nu știu.

Ea îi dădu drumul; brațul îi tremura violent. Deasupra lor sfârâi altă salvă de foc alb. Marginea bazinului se contura ca un orizont de zori văzut de pe orbită.

– Aici nu ne pot atinge, spuse Samuel, al cărui chip prelung era teribil de încordat.

– Ce importanță are asta, Dumnezeule? replică Monica. Ajunge să se apropie de bazin și vom fi morți.

– Nu vom rezista mult timp. Hipotermia ne va răpune înaintea lor.

Monica îl fulgeră cu privirea pe Joshua.

– Vede cineva vreo scară?

– Dick, spuse Joshua, oare nanonicele tale neurale funcționează?

– Da.

– Accesează calculatorul de management al remizei. Găsește-ne o cale de ieșire. Imediat!

Știu că-i o nebunie disperată, vorbi Samuel către *Hoya*, **dar puteți face ceva?**

Nimic. Îmi pare foarte rău. Sunteţi prea departe şi nu putem asigura foc de susţinere.

Ne retragem' îl anunţă Niveu pe un ton de regret furios. **Antimateria asta-i diabolică. Am lansat toate viespile de luptă defensive, însă tot continuă să sosească. Naţiunile au luat-o complet razna, toate platformele DS au trecut la ofensivă. *Ferrea* a fost avariat de un generator de raze gama, iar *Sinensis* a trebuit să plece, pentru a evita un impact direct. Doar noi doi am mai rămas acum. Nu mai putem rezista mult. Vrei să te transferi? Mai putem întârzia câteva secunde.**

Nu. Plecaţi şi avertizaţi Consensul.

Totuşi situaţia ta...

Nu contează. Plecaţi!

– Jumătate din procesoarele remizei sunt căzute, spuse Dick Keaton. Restul sunt în stand-by. Au fost puse la naftalină.

– Ce-ai spus?

Joshua trebui să urle, pentru a-şi face buzele să se mişte. Loviturile de picioare prin care călca apa deveniseră mai lente.

– Puse la naftalină! De aia nu-i niciun fierberg aici. Canalul mic are scurgeri. L-au golit pentru a fi reparat.

– L-au golit? Dă-mi fişierul.

Keaton i-l dataviză şi Joshua îl alocă unei celule de memorie. Programele de analiză intrară în mod primar, disecând informaţiile. Ar fi dorit o modalitate

de a goli bazinul, sau cel puțin o scară de ieșire. Nu găsi însă nimic când planurile îi fură afișate în minte.

– Ione! răcni el. Ione.

Glasul îi era jalnic de stins. Dădu din coate cu disperare și se roti cu fața la Samuel.

– Apeleaz-o.

– Pe cine? întrebă edenistul uluit.

– Pe Ione Saldana, Lordul Ruinelor. Apeleaz-o prin afinitate.

– Dar...

– Fă-o, altfel murim aici!

Forța *ge* de pe puntea lui *Lady Macbeth* începu să se diminueze, coborând de la un opt tiranic la un trei neplăcut.

„Are în tot cazul stilul lui Joshua", gândi Sarha. Puținele secunde pe care și le rupsese de la controlul armamentului pentru a monitoriza vectorul lor îi arătaseră că se menținea destul de aproape de cursul produs de programul de astronavigație. Deloc rău pentru un novice care visa cu ochii deschiși.

– *Urschel* accelerează, rosti Beaulieu. Șapte *ge*, caută altitudine. Trebuie să fie un salt.

– E bine, rosti Sarha ferm. Asta-nseamnă c-am scăpat de blestematele alea de viespi cu antimaterie.

Toți trei ovaționaseră când *Pinzola* fusese lovită de o salvă de fuziune. Explozia rezultată, care-i distrusese toate incintele delimitatoare de antimaterie, scosese din funcțiune jumătate din senzorii lui *Lady*

Mac, iar *Pinzola* se găsise la unsprezece mii de kilometri depărtare, aproape sub orizont.

În ultimele unsprezece minute, conflictul orbital fusese brutal și rapid. Câteva nave stelare fuseseră lovite, dar mai bine de cincisprezece se ridicaseră la o altitudine de salt și scăpaseră. Pe orbita joasă nu mai rămăsese nicio platformă DS, deși continuau să bântuie multe viespi de luptă. Toate se găseau însă foarte departe de *Lady Mac*. Aceea era principala grijă a Sarhei. Așa cum spusese Beaulieu, nava lor putea face față armamentului geriatric de pe Nyvan. Carcasa avea două cicatrice noi de la sfărâmături cinetice și trei pete fierbinți radioactive de la salvele generatoarelor. Totuși partea mai dură rămăsese în urmă.

– Distorsiune gravitonică, raportă Beaulieu. A plecat încă un șoim-de-vid.

– O navă rațională, murmură Sarha. Liol, cât mai avem până deasupra orizontului lui Joshua?

– Nouăzeci de secunde... din clipa asta!

Femeia dataviză o comandă în sistemul de comunicații al navei stelare. Antena principală glisă din nișa ei și se roti, ațintindu-se către orizontul din față.

Ione se strecură pe după stâlpul metalic, pentru a mai privi o dată în sala centrală a remizei. Posedații de pe pasarelă revărsau un val continuu de foc alb spre marginea bazinului. Asta însemna că Joshua și ceilalți încă trăiau.

Acesta părea momentul optim pentru a se arunca în luptă. Ea se menținuse în planul al doilea din clipa

în care sprintase în remiză înaintea agenților operativi. Situația era foarte fluidă și rezultatul putea fi decis de tabăra care dispunea de cea mai mare rezervă tactică. Nu știa cu exactitate de unde provenise decizia aceea: din vreun fișier de tactică încărcat în gardist de eul ei „original" și Seninătate, sau din logica internă. Nu era sigură cât din inventivitate i se datora sieși. Indiferent însă de proveniență, hotărârea se dovedise corectă.

Ea privise desfășurarea evenimentelor de la adăpostul structurii de rezistență, fiind permanent gata să intervină. Apoi sosise poliția și stricase totul. Iar Joshua o luase la fugă, traversând sala cea mare spre bazin.

Nu putuse înțelege acțiunea aceea. În bazin exista apă de mare, a cărei temperatură era probabil foarte aproape de punctul de îngheț. Acum Joshua era prins în capcană.

Dacă ar fi putut ținti direct în pasarela pe care o foloseau posedații, i-ar fi putut prăbuși pe toți de acolo. Nu avea însă certitudine în privința eficienței carabinei, fie ea și de calibru greu, împotriva unei asemenea concentrări de putere energistică.

Ione. Ione Saldana?

Apelarea prin afinitate era însoțită de frig, astfel încât ea știu exact cum era să fii imersat în bazin. **Da, agent Samuel.**

Am un mesaj.

Samuel își extinse și mai mult mintea. Ione privea o mulțime de capete îngrijorate ce se legănau pe apă. Joshua se găsea chiar în fața ei, cu părul ud leoarcă

lipit pe frunte. Gâtlejul i se strădui din răsputeri să formeze cuvintele:

– Ione... trage-n... ecluza... de-nchidere... a canalului... mic... arunc-o... dracu-n... aer... repede... nu... mai... rezistăm... mult...

Ea alerga deja spre capătul remizei. În structura de rezistență de peste canalul mic exista o deschidere dreptunghiulară care încadra panoul ce glisa în sus pentru a îngădui intrarea segmentelor de fierberg. Partea inferioară a panoului se oprea la un metru deasupra apei și sub ea se vedeau cele două porți de ecluză care țineau apa în timpul reparării canalului exterior. Erau din metal solid, mătuite de vreme, și acoperite cu desișuri de alge marine de culoarea safirului.

Ione se lăsă pe vine lângă marginea canalului și trase cu carabina de calibru greu. Încercarea de străpungere a porților în sine ar fi fost lipsită de speranțe; nu fuseseră construite din aliajele moderne din molecule întrețesute, însă simpla lor grosime le făcea impenetrabile. În loc de așa ceva, gloanțele cu vârfuri explozive izbiră în pereții din beton-carbon vechi ai canalului, demolându-le articulațiile și carcasele.

Porțile se mișcară puțin, când apa țâșni pe lângă betonul fărâmițat. Articulațiile superioare le erau aproape complet distruse, ceea ce le silea să pivoteze treptat în jos, o mișcare ce le depărtă încă și mai mult. Între ele apăru un interstițiu în formă de V, prin care apa răbufnea orizontal. Ione trase din nou și din nou, concentrându-se acum asupra unui perete, asaltându-l și spărgându-l. O articulație cedă.

Atenţie, avertiză Samuel. **Au încetat atacul asupra noastră. Asta trebuie să însemne...**

Ione zări umbrele mişcându-se îndărătul ei şi ştiu ce însemna. După aceea umbrele dispărură, deoarece lumina spori în intensitate. Îşi comută focul asupra porţii încăpăţânate şi utiliză exploziile pentru a o doborî, adăugând greutatea lor la presiunea apei.

Foc alb o cuprinse.

Porţile de ecluză fură despărţite şi apa năvăli în canalul gol dinapoia lor.

– Mergeţi cu apa, dataviză Joshua când primele smucituri ale curentului îi atinseră picioarele tot mai înţepenite. Rămâneţi la suprafaţă.

Un muget de cascadă reverberă în jurul sălii centrale a remizei şi bărbatul fu purtat în lungul peretelui bazinului. Ceilalţi erau rotiţi în jurul său. Curenţi tăcuţi şi invizibili îi absorbeau către capătul bazinului, acolo unde se îngusta ca o pâlnie în canalul mic. Începură să capete viteză, pe măsură ce se apropiau de gura aceea. Apoi bazinul rămase în urmă. Apa gonea prin canal.

– Joshua, răspunde, te rog! Sunt Sarha, răspunde, te rog, Joshua!

Nanonicele neurale îl anunţară că semnalul era direcţionat spre blocul său comunicator prin intermediul avionului spaţial. Se părea că toţi supravieţuiseră bătăliei orbitale.

– Sunt aici, dataviză el.

Apa canalului bolborosea furtunos, curgând pe sub panou, unde cobora brusc, iar el gonea într-acolo

cu o viteză riscantă. Devenea foarte greu să rămână la suprafață, deși aici nivelul se reducea. Schiță câteva mișcări jalnice din brațe pentru a se îndepărta de perete, unde clocotul era cel mai intens.

– Joshua, intrați într-o situație extremă.

Două valuri curbate ricoșară din pereții canalului pentru a converge deasupra lui când trecu pe sub panou.

– Nu mai spune!

Valurile se închiseră deasupra capului său. Nanonicele neurale îi declanșară o secreție masivă de adrenalină, îngăduindu-i să se lupte pentru a reveni la suprafață, cu membre recalcitrante. Lumina zilei distorsionată și spumă care avea parcă duritatea fierului se sparseră în jurul bărbatului, când reveni la aer.

– Vorbesc serios, Joshua. Organizația a modificat traiectoria de aerofrânare a unui fierberg, astfel că va lovi complexul topitoriei. Dacă n-o pot recupera pe Mzu de pe planetă, o doresc moartă, pentru ca astfel să fie silită să se alăture Organizației. Au calculat ca fierbergul să ajungă după preluarea lui Mzu de către avionul spațial, încât ei să aibă câștig de cauză indiferent ce s-ar întâmpla.

Canalul se deschise în fața lui Joshua: un făgaș rigid care ducea spre clădirea topitoriei, aflată la trei kilometri depărtare. Torentul de apă vuia înspumat prin el, purtându-l pe bărbatul neajutorat. Nu era singur. Voy se apropie îndeajuns pentru a-l atinge, dacă curentul n-ar fi fost atât de puternic, încât s-o smulgă și s-o îndepărteze imediat.

– Iisuse, Sarha, păi acum suntem *după* momentul preluării de către avionul spațial!

– Știu. Fierbergul vă va lovi peste șapte minute.

– Ce?! Rade-l imediat c-o nucleară.

Frontul apei ajunse la primul eșafodaj de macarale ridicat lângă pereții pe cale de dezagregare ai canalului. Îi mătură suporturile inferioare și răsturnă restul structurii. Macaraua descrise câteva rotații în spumă, după care porni să se desfacă, cu elementele metalice coborând spre fund.

– Nu putem. Este deja în atmosfera inferioară. Viespile de luptă nu pot ajunge la el.

Apa sosi la a doua zonă de schele, care era mai mare decât prima și susținea mecanoizi de construcție și buncăre de beton. Greutatea lor conferi un grad de stabilitate edificiului când apa clocoti în jurul său; câteva suporturi se rupseră, totuși rămase relativ intactă înaintea asaltului inițial.

– Nu te-ngrijora, Joshua, dataviză Ashly. Am pornit către voi. În cincizeci de secunde sunt acolo și vom decola cu mult înainte de impactul fierbergului. Zăresc deja remizele.

– Nu, Ashly, rămâi pe loc! Aici sunt posedați – mulți. Dacă te văd, vor lovi avionul spațial.

– Identifică-i pentru mine; am masere.

– Imposibil.

Văzu schela din față și știu că aceea era unica lui șansă. Programul de monitorizare fiziologică emisese avertizări de destulă vreme: frigul îl ucidea. Mușchii

îi erau deja debilitați și răspundeau cu întârziere tot mai mare. Trebuia să iasă din apă cât îi rămăsese putere.

– Atenție, toată lumea, dataviză el, prindeți-vă de schelă sau pur și simplu intrați în ea, dacă nu puteți altceva. Asigurați-vă însă că nu treceți mai departe. Trebuie să ieșim.

Primii piloni ruginiți se apropiau foarte rapid. Întinse un braț. Niciun deget nu i se mișca în interiorul mănușii pachet medical, nici chiar când îi comandau nanonicele neurale.

– Mzu? dataviză el. Prinde-te de schelă.

– Am înțeles.

Pentru el nu avea mare însemnătate practică, totuși ușurarea produsă de știința că femeia supraviețuise menținea flăcăruia de speranță. Misiunea nu era un dezastru total, încă mai avea o finalitate. O finalitate care devenise acum surprinzător de importantă.

Dahybi ajunsese deja la schelă și strângea în brațe un stâlp, pentru a nu fi târât mai departe de apă. Apoi Joshua fu și el acolo, încercând să-și petreacă brațul în jurul unei îmbinări în V și în același timp să coboare capul, pentru a evita o lovitură în tâmplă. Metalul îl izbi în piept și nici măcar nu simți.

– Ești bine? dataviză Dahybi.

– Mai bine de atât nici că se poate.

Voy trecu pe lângă ei și izbuti să se agațe de un pilon.

Joshua se trase câțiva centimetri în interiorul structurii care vibra. La doi metri mai departe exista o scară. Curentul nu mai era la fel de puternic, dar nivelul apei creștea rapid.

Mzu se opri cu un bufnet în extremitatea schelei.

– Maică Maria, coastele mele! dataviză femeia.

Samuel poposi lângă ea și o cuprinse cu un braț protector.

Joshua se cățără cu greutate pe scară, mulțumind cerului că era înclinată. Dahybi îl urmă. Doi agenți operativi se prinseră de schelă, după aceea Monica. Gelai și Ngong înotară perfect firesc de-a curmezișul canalului, deloc afectați de frig. Se agățară de schelă și începură să-i împingă pe supraviețuitorii amorțiți afară din apă.

– Melvyn? dataviză Joshua. Unde ești? Fusese printre primii care ajunseseră la canal după ce Ione detonase poarta de ecluză. Melvyn?

Dinspre nanonicele neurale ale specialistului în fuziune nu parvenea nici măcar o bandă purtătoare.

– Ce se-ntâmplă? dataviză Ashly. Senzorii mei nu vă pot detecta pe niciunul.

– Stai pe loc, este un ordin! replică Joshua. Melvyn?

Un agent ASE pluti pe lângă ei cu fața în jos.

– Melvyn?

– Îmi pare rău, căpitane Calvert, dataviză Dick Keaton. S-a dus la fund.

– Tu unde ești?

– La capătul schelei.

Joshua privi peste umăr și zări silueta inertă suspendată în rețeaua de piloni la treizeci de metri depărtare. Era singur.

„Iisuse, nu! Alt prieten condamnat la lumea de dincolo. Care să privească spre realitate și să cerșească revenirea."

– Ăștia suntem toți, dataviză Monica.

Alături de ea și Samuel, supraviețuiseră șase agenți operativi din echipa combinată edeniști–ASE. Cadavrul lui Eriba se roti prin canal în mijlocul unui morman de spumă cafenie. Cincisprezece morți, din cei douăzeci și trei de oameni care intraseră în Remiza de Dezasamblare IV; mai mulți, dacă îi puneai la socoteală pe cei doi gardiști.

– Ce facem acum? întrebă Dahybi.

– Suim în vârful schelei, răspunse Joshua. Avionul nostru spațial este pe drum.

– La fel ca un nenorocit de fierberg.

– Gelai, croncăni Joshua, unde-s posedații?

– Sosesc, răspunse femeia. Baranovici a ieșit deja din remiză. Nu va lăsa avionul spațial să asolizeze.

– Eu n-am nicio armă, zise Monica. Toate armele noastre sunt două pistoale-mitralieră. Nu-i putem ține la respect.

Corpul îi tremura violent pe când se târa în lungul unei benzi rulante înguste, care făcea legătura cu o betonieră.

Joshua mai sui trei trepte ale scării, după care se opri epuizat.

– Căpitane Calvert, dataviză Mzu, indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi da nimănui Alchimistul. Vreau să știi asta. Și-ți mulțumesc pentru efort.

Abandonase încercarea de a sui și stătea gârbovită într-o îmbinare de zăbrele. Ngong o susținea, concentrându-se intens. Din costumul ei începură să se înalțe aburi. Joshua îi privi și pe ceilalți, înfrânți și torturați de frig. Dacă intenționa să întreprindă ceva pentru a salva situația, trebuia să fie o acțiune cu adevărat extremă.

– Sarha, dataviză el, sprijină-mă cu foc de pe orbită.

– Citirile senzorilor noștri sunt distorsionate, i se răspunse. Nu pot focaliza corect topitoria. Este același efect cu care ne-am confruntat pe Lalonde.

– Iisuse! Bine, țintește pe mine.

– Joshua!

– Fără comentarii! Activează laserul de ochire și țintește-mi blocul comunicator. Fă-o! Ashly, fii pregătit. Restul: haideți, dați-i drumul, trebuie să fim gata.

Mai sui două trepte.

Laserul de ochire al lui *Lady Macbeth* străpunse reziduurile străvezii ale norilor de zăpadă. Fasciculul subțire de lumină de smarald se umplu brusc cu scântei cețoase, cauzate de rafalele de fulgi care se evaporară în interiorul său. Era îndreptat către un drum aflat la trei sute de metri depărtare.

– Este pe tine? întrebă Sarha.

– Nu, mergi două sute cincizeci de metri spre nord-est.

Raza se mișcă îndeajuns de rapid pentru a produce o perdea încețoșată de lumină verde peste cer.

– Optzeci de metri spre est, instrui Joshua. Douăzeci și cinci spre nord.

Implanturile sale retinale fură nevoite să-şi activeze filtrele cele mai puternice, când schela fu inundată de lumină verde strălucitoare.

– Fixează coordonatele – aici! Rază maximă: o sută cincizeci de metri. Comutare pe tunul de lovire la sol. Spirală de un kilometru. Arde-i, Sarha!

Raza se îndepărtă şi culoarea îi parcurse spectrul, până ce deveni roşu-rubiniu intens, după care intensitatea îi spori; fulgii de zăpadă ce pluteau în ea nu se mai evaporau, ci explodau. Fum cafeniu gros şi prundiş de zgură fumegător ţâşniră în sus din beton-carbonul care se dezintegra la baza sa. Raza schimbă direcţia şi săpă în sol un şanţ adânc de jumătate de metru. Flăcările gravară un cerc perfect cu diametrul de trei sute de metri, având în centru schela canalului. După aceea raza îşi mări viteza, creând un cilindru gol de lumină roşie strălucitoare, care se extindea inexorabil. Solul de dedesubt se aprinse, vaporizând pătura de nea într-un nor rostogolitor care arse terenul din faţa razei.

Trecu peste colţul Remizei de Dezasamblare IV. Tăciuni vişinii zburară în sus din panouri, ridicându-se pe toată înălţimea peretelui. Un şpan subţire de compozit şi metal începu să se desfacă de structura remizei. Apoi laserul o lovi din nou. De data aceasta tăie mai adânc şi bucata masivă se înclină şi căzu după prima. Ambele erau înconjurate de o cascadă de tăciuni. Raza continuă să-şi descrie spirala.

Remiza de Dezasamblare IV cunoscu un sfârşit teribil, spintecată de laserul nemilos în felii curbe. Laturile individuale colapsară şi se năruiră una peste

alta, înmuiate și îndoite de imensul input termic, care le dobora în avalanșe de serpentine lunecoase. Când dispăruse aproape o cincime din clădire, structura de rezistență rămasă nu se mai putu autosusține. Pereții și acoperișul se îndoiră, se contorsionară și făcută implozie. Ultimele sale convulsii fură iluminate de laser, care continuă să ciopârțească ruina ce se prăbușea în panglici de zgură. Gheizere de aburi mugiră în sus când sfărâmături încinse lunecară în bazin, turtindu-se și ascunzând dezastrul bolborositor sub un lințoliu alb virgin.

Nimic nu putea supraviețui atacului de pe orbită. Polițiștii de securitate o luară la goană spre mașini imediat ce începu, dar fură ajunși din urmă de spirala care creștea către exterior. Baranovici și tovarășii săi posedați reveniră la adăpostul remizei, considerând că o clădire atât de masivă asigura protecție. Când înțeleseră greșeala, unii dintre ei plonjară în canal și fierseră odată cu apa. Doi nefericiți lucrători din topitorie, care porniseră să investigheze zgomotele și lumina din remiza pusă la naftalină, fură transformați într-o ceață de cenușă granulară.

Raza laser dispăru.

Aflat în siguranță în centrul virgin al sterilizării nemiloase pe care o dezlănțuise, Joshua îi dataviză lui Ashly că avea câmp liber de acțiune. Avionul spațial țâșni din cerul învolburat și asoliză lângă canal. Joshua și ceilalți așteptau în vârful schelei, gârboviți sub suflarea curentului cald creat de trecerea laserului.

– Serviciul de evacuări Hanson, dataviză Ashly când scara de acces glisă din ecluza pneumatică. Specialitatea noastră: salvările în ultimul minut. Mișcați-vă cururile, mai sunt doar două minute până la impact.

Alkad Mzu sui prima, urmată de Voy.

– N-o să vă iau în forma asta, le spuse Joshua lui Gelai și Ngong. Nu pot, o știți prea bine.

Monica și Samuel stăteau înapoia celor doi garissani, cu pistoalele-mitralieră pregătite.

– Știm, răspunse Gelai. Știi însă că-ntr-o bună zi vei fi în situația noastră?

– Vă rog, zise Joshua, n-avem timp pentru așa ceva. Niciunul dintre noi n-o s-o pună în pericol pe Mzu acum, în niciun caz după toate prin câte am trecut ca să punem mâna pe ea. Nici chiar eu. Ei vă vor împușca și nu voi încerca să-i opresc.

Gelai încuviință morocănos. Pielea neagră i se decoloră în alb păstos și pe umeri îi căzură plete roșcovane și zbârlite. Fata se nărui în genunchi, cu gura căscată într-un urlet neauzit.

Joshua își trecu brațele pe sub umerii ei ca s-o ducă în avionul spațial. Samuel proceda la fel cu bătrânul care fusese posedat de Ngong.

– Dick, dă-mi o mână de ajutor, mârâi Joshua când ajunse la baza scării de acces.

– Îmi pare rău, căpitane, rosti Dick Keaton, dar acesta este momentul în care necesitatea dictează să ne despărțim. Trebuie să recunosc totuși c-a fost o experiență deosebită. Mi-ar fi părut teribil de rău s-o ratez.

– Iisuse, o să ne cadă-n cap un fierberg!

– Nu-ți face griji, voi fi în perfectă siguranță. Oricum, nu pot veni cu voi după ce acoperirea mi-a fost dată în vileag, nu?

– Ce pula mea ești tu?

– Aproape, căpitane, surâse el larg. Mult mai aproape, de data asta. La revedere și multă baftă!

Joshua îl sfredeli cu privirea pe om – dacă era într-adevăr om – și o târî pe fata semiconștientă în sus pe scară.

Keaton se retrase când avionul spațial porni și curentul de aer al compresorului îi flutură părul presărat cu cristale de gheață. Flutură solemn din braț, după ce aparatul își ridică botul și acceleră peste terenul acoperit de ruine fumegătoare.

Pe cerul vestic, un punct roșu strălucea dușmănos, crescând cu fiecare secundă.

Cabina avionului spațial se înclină brusc și-l proiectă pe Joshua înapoi în fotoliu. Accelerația era doi *ge* și creștea rapid.

– Care-i statutul nostru, Ashly?

– Bun. Avem o marjă de minimum douăzeci de secunde. Nici măcar o cursă a disperării. Ți-am povestit despre vremurile când făceam curse clandestine pentru Miliția Marsilia?

– Mi-ai povestit. Ridică, te rog, temperatura în cabină, ne congelăm aici.

Accesă suita de senzori a avionului spațial. Se aflau deja la altitudinea de doi kilometri deasupra oceanului cenușiu și lipsit de strălucire. Fierbergul ajunse la nivelul lor, apoi dispăru iute în jos.

Joshua, care crescuse într-un habitat bitek și-și câștiga existența de pe urma pilotării unei nave stelare superluminice, îl privi cu respect uimit. Un corp atât de mare nu-și avea pur și simplu locul în aer. Cădea cu viteză subsonică, rotindu-se cu eleganță lentă pentru a-și menține traiectoria. O dâră groasă și împletită de vapori se întindea de la vârful său rotunjit, creând o linie perfect dreaptă prin văzduh înainte de a se destrăma la două sute de metri mai sus, unde se ciocneau între ele masivele unde de șoc orizontale create de turbulența sa. Frecarea cu aerul făcea ca baza sa zimțuită să strălucească în centru topaz otrăvitor, care se transforma treptat pe margini în roz-coral sclipitor.

Pentru lucrătorii din topitorie sortiți morții aspectul cel mai straniu al căderii sale fu liniștea. Era ireal – să privești în sus la pumnul Diavolului ce cobora peste tine și să n-auzi nimic altceva decât țipetele lenețe ale păsărilor marine.

Răbufnirea de energie cauzată de șaptezeci și cinci de mii de tone de oțel care izbiră solul cu viteza de trei sute de metri pe secundă fu de proporțiile unui cataclism. Suflul exploziei rase Remizele de Dezasamblare rămase în picioare, trimițând în văzduh sute de mii de panouri de compozit. Acestea se aprinseră instantaneu de la degajarea termică însoțitoare, încununând tornada cu un halo de flăcări dezlănțuite. Ultimul fu șocul solului, un miniseism care undui spre exterior pe o rază de câțiva kilometri prin pământul mlăștinos, smulgând cuptoarele uriașe din resturile scheletice ale clădirilor furnalelor și azvârlindu-le peste terenul noroios din

partea îndepărtată a complexului. Oceanul se retrase iute din fața catastrofei, părăsind linia țărmului într-o serie de talazuri imense, care se luptară câteva minute cu fluxul care sosea. În cele din urmă însă cutremurările încetară și apa năvăli înapoi, pentru a șterge orice ultim semn al existenței complexului.

– Nenică, asta-i de-a dreptul orgasmic, rosti Quinn.

Holoecranele punții revărsară un potop de lumină albă, când prima explozie de antimaterie înflori deasupra lui Nyvan. Dimensiunile distrugerilor îl excitau; putea zări sute de viespi de luptă ce zburau deasupra continentelor de pe fața întunecată.

– Fratele Domnului ne ajută, Dwyer. Ăsta-i semnalul Său pentru a-ncepe. Uită-te la nasoii ăia cum atacă. Pe planetă nu va mai rămâne nici măcar o singură bombă nucleară care să lupte-mpotriva căderii Nopții.

– Quinn, celelalte națiuni lansează viespi de luptă spre Jesup. Noi suntem aici în pielea goală, trebuie s-o ștergem.

– Cât mai au până când sosesc?

– Trei, poate patru minute.

– Timp destul, rosti calm Quinn și verifică display-urile de comunicații pentru a se asigura dacă laserele navei stelare continuau să fie legate cu Jesup și cei trei asteroizi abandonați. Într-o ocazie ca asta ar trebui să spun ceva măreț, da' mă fut, eu nu-s unul care s-aibă treabă cu demnitatea.

Tastă codul de armare și privi cum simbolurile de pe display se transformară în roșu superb și periculos.

Degetul i se îndreptă direct spre tasta pentru executarea comenzii și o apăsă nerăbdător.

Nouăzeci și șapte de bombe cu fuziune detonară, majoritatea în explozii de o sută de megatone.

Senzorii ce se ridicau deasupra fuzelajului *Deltei muntelui* observară vibrațiile lui Jesup. Quinn le ordonase discipolilor săi de încredere să amplaseze bombele în linie sub caverna biosferă, acolo unde stratul de rocă era cel mai subțire. Bucăți mari de piatră căzură aidoma unor coji de pe suprafața exterioară cutată a asteroidului, îngăduind jeturilor de plasmă primară să țâșnească afară într-o aplicație precisă a forței, care despică roca. Caverna biosferă fu distrusă instantaneu când vulcani nucleari erupseră din podeaua ei și exterminară toate formele de viață pe care le susținea. Unde de șoc se propagară prin stâncă, deschizând imense tipare de fractură și desprinzând secțiuni vaste, deja slăbite de secolele de minerit.

Forța centrifugă continuă acțiunea bombelor și termină distrugerea, aplicând tensiuni de torsiune intolerabile asupra secțiunilor de piatră rămase. Bucăți de regolit de mărimea unor dealuri se năruiră, spulberate de rotații. Tornade de aer radioactiv fierbinte năvăliră în spațiul respectiv și formară un ciclon rarefiat în jurul asteroidului redus la nivelul unor fragmente.

Quinn lovi cu pumnul în consolă.

– I-am futut! urlă el victorios. Total futuți în cur! Eu am făcut-o! Acum vor ști că puterea Lui e adevărată. Noaptea va pogorî, Dwyer, pe atât de sigur pe cât căcații plutesc întotdeauna la suprafața apei.

Senzorii aliniați pe cei trei asteroizi abandonați dezvăluiau scene similare de devastare.

– Dar... De ce? De ce, Quinn?

Quinn râse încântat.

– Pe Pământ, ne-au învățat tot ce era de știut despre climat și toate apocalipsele care așteaptă să ne muște de cur dacă nu suntem mici mecanoizi supuși ai Guvcentralului. Nu încălcați legile ambientale, fiindcă altfel veți sfârși înecați în propriul vostru căcat! Lăbăreli din astea. Toți știu flekul ăsta, toată arcologia, de la ochelariștii din turnuri, până la puștameții din Downtown. Am auzit despre ierni nucleare și exterminatorii dinozaurilor înainte de a putea merge-n două picioare.

Lovi cu un deget în suprafața holoecranului.

– Ăsta-i, uite-l! Coșmarul Pământului scăpat din lanțuri. Bolovanii ăia vor pulveriza Nyvan. Nu contează dacă lovesc în uscat sau în apă; vor înălța gigatone de căcat în atmosferă. Și nu-i vorba despre-un strat de smog de doi bani sus pe cer, ci va fi-ntregul cer, în pula mea! Funingine neagră și umedă, de la sol și până la stratosferă, atât de densă încât faci cancer dac-o respiri doar cinci minute. Ei n-o să mai revadă niciodată lumina soarelui. Și chiar dacă o să preia controlul planetei, posedații tot n-o să poată face mare lucru. Ei pot ușchi Nyvan din univers, da' n-au puterea să-i curețe aerul. Numai El poate face asta. Fratele Domnului le va aduce lumină!

Quinn îl strânse energic pe Dwyer în brațe.

– Se vor ruga Lui să vină și să-i elibereze. Nu pot face nimic altceva. Acum El este unica lor salvare.

Și eu am făcut-o pentru El. Eu! I-am adus Lui o planetă-ntreagă-n pula mea, care să se alăture oștilor Lui. Acum când știu că se poate, o s-o fac pe toate planetele din Confederație. Pe absolut toate, asta-i cruciada mea acum. Începând cu Pământul.

Laserele de comunicații protejate glisară înapoi în fuzelaj, împreună cu senzorii, și *Delta muntelui* dispăru în interiorul unui orizont de evenimente. În spatele său, bătălia de pe orbită joasă își derulă cursul, fără ca protagoniștii să-și dea seama de adevăratul holocaust care creștea deasupra lor. Cei patru nori gigantici de sfărâmături de piatră se dilatau cu viteză constantă, priviți de supraviețuitorii oripilați din asteroizi. Șaptezeci la sută din masa lor avea să rateze planeta, însă mii de fragmente aveau să se reverse ca un potop prin atmosferă în următoarele două zile. Fiecare dintre ele ar fi avut un potențial distructiv de sute de ori mai mare decât fierbergul. Și pentru că electronica planetei fusese transformată în deșeuri, navele stelare îi fuseseră nimicite, platformele DS vaporizate și stațiile de astroinginerie ruinate, populația lui Nyvan nu putea face absolut nimic pentru a împiedica asaltul. Doar să se roage.

Exact așa cum profețise Quinn.

27

Radarul *Leonorei Cephei* era comutat pe scanarea pe rază mare, căutând orice semne ale altor nave. De

cinci ore nava luneca inertă pe traiectoria sa orbitală fără să fie contactată de nimeni.

– Cât te mai aştepţi să-ţi accept şarada asta? întrebă căpitanul Knox usturător şi indică holoecranul care afişa citirile radar. Am văzut echipe de crichet ale englezoilor care aveau în ele mai multă viaţă decât zona asta.

Jed privi consola; simbolistica ei nu-i spunea nimic şi, din punctul lui de vedere, calculatorul de zbor putea să afişeze echipamentele de reciclare a deşeurilor din *Leonora Cephei*. Se simţea ruşinat de propria-i ignoranţă tehnologică. Intra în compartiment doar când era chemat de Knox, iar căpitanul o făcea doar când găsea ceva nou despre care să se plângă. Acum îi aducea cu el de fiecare dată pe Beth şi Skibbow, şi astfel experienţa nu aducea chiar în asemenea măsură cu umilinţele suferite în faţa lui Digger.

– Dacă astea sunt coordonatele, ei vor fi aici, insistă Jed.

Acesta era momentul stabilit pentru *rendez-vous*, dar unde era nava stelară? Nu mai voia s-o privească pe Beth. Fata nu părea foarte înţelegătoare faţă de nefericirea lui.

– Încă o oră! anunţă Knox. Doar atât vă mai acord, după care ne-ndreptăm spre Tanami. Acolo m-aşteaptă marfă de-ncărcat. Marfă reală!

– O s-aşteptăm mai mult de o oră, prietene, rosti Beth.

– Căpătaţi cât aţi plătit.

– În cazul ăla, o să stăm aici șase luni, fiindcă atâția bani ai încasat, în cazul în care ai uitat.

– O oră!

Pielea albicioasă a lui Knox se înroșea din nou; nu era obișnuit ca deciziile să-i fie contestate chiar pe puntea sa.

– Căcat! O să stăm aici cât va fi nevoie, amice. Nu, Jed?

– Ăăă... Da. Ar trebui s-așteptăm ceva mai mult.

Disprețul tăcut al fetei îl făcea să-și dorească să intre în pământ. Knox gesticulă larg, simulând în mod batjocoritor un caracter rezonabil.

– Atât de mult încât să se termine oxigenul, sau putem pleca mai devreme către un port?

– Atmosfera din navă se regenerează, zise Beth. Încetează să mai fii atât de obositor! Așteptăm până ce ne sosește transportorul. Fără alte discuții!

– Voi, puștii ăștia-nfocați, sunteți nebuni cu toții! N-o să-mi vedeți copiii devenind Morții Nopții. Sunteți mai degrabă morți la minte. Ce credeți că vi se va-ntâmpla, dacă reușiți s-ajungeți la Valisk? Kiera aia v-aburește.

– Nu-i adevărat! replică Jed aprins.

Knox fu surprins de reacția lui pătimașă.

– Bine, puștiule. Pe tine te-nțeleg, la vârsta ta și eu-mi lăsam coaiele să gândească-n locul minții.

Făcu cu ochiul spre Beth. Fata îi răspunse cu o privire nimicitoare.

– Aşteptăm cât va fi nevoie, rosti Gerald încetişor. Vom merge la Valisk. Toţi. Pentru asta te-am plătit, căpitane.

Îi era greu să rămână tăcut când oamenii vorbeau despre Marie, mai ales din cauza felului în care se refereau la ea, ca şi cum ar fi fost o femeie pe care o împărţeau toţi, dar izbutise să-şi ţină limba până acum. Descoperise că viaţa era mult mai uşoară la bordul navei micuţe; rutina zilnică simplă în care ştiai din timp tot ce va urma era o adevărată alinare. De aceea nu-l înfuriaseră spusele lor despre Marie, idolatrizarea demonului care o controla. Ei vorbeau în necunoştinţă de cauză. Era înţelept în această privinţă. Loren ar fi fost mândră de autostăpânirea de care dădea bărbatul dovadă.

– Bine, spuse Knox, vom mai aştepta o vreme. Este charterul tău.

Se simţea stingher de fiecare dată când vorbea Skibbow. Bărbatul avea *crize* şi niciodată nu ştiai cum avea să se comporte. Deocamdată nu existaseră accese de furie ori de violenţă. Deocamdată...

După cincisprezece minute, dilemele şi problemele căpitanului Knox dispărură, deoarece radarul detectă la trei kilometri depărtare un obiect mic care nu existase acolo cu o milisecundă în urmă. Se vedea uzuala începătoşare periferică stranie care indica terminusul unei găuri-de-vierme, iar obiectul se mărea rapid. Accesă senzorii *Leonorei Cephei* pentru a urmări materializarea navei stelare bitek.

– Hristoase atotputernic! gemu el. Nenorociți demenți ce sunteți! Suntem morți acum. N-avem nicio șansă!

Mindori ieși din terminusul găurii-de-vierme și-și întinse larg aripile. Capul i se roti și un ochi o fixă amenințător pe *Leonora Cephei*.

Jed se uită într-una dintre coloanele AV ale punții și-l văzu pe uriașul șoim-de-iad bătând din aripi lent și apăsat, apropiindu-se de ei cu o viteză înșelătoare. Neliniștea lăsă locul unui soi de venerație. Țipă entuziast și o îmbrățișă pe Beth. Fata îi surâse îngăduitor.

– Grozav, nu?

– Sigur că da.

– Am făcut-o, să dea naiba dacă n-am făcut-o!

Terifiat, căpitanul Knox îi ignoră pe puștii demenți care bolboroseau prostii și comandă principalei antene de comunicații să se orienteze spre Pinjarra, pentru a putea cere ajutor capitalei grupului de troieni. Deși în același timp bănuia că apelul acela nu l-ar fi ajutat câtuși de puțin.

Rocio Condra era pregătit. După câteva zeci de asemenea preluări clandestine, știa cu exactitate cum reacționau căpitanii la vederea sa. Dintre cele opt lasere defensive cu rază scurtă de acțiune de pe fuzelajul său, doar trei mai funcționau și asta se datora exclusiv faptului că utilizau circuite bitek pentru controlul procesoarelor. Restul sucombaseră înaintea oscilațiilor puterii sale energistice, pe care n-o putea restricționa niciodată în totalitate. Ținti antena când

începu să se miște și expedie un impuls de o jumătate de secundă în modulul ei de transmisie central.

– Nu încerca să contactezi pe nimeni, emise el.

– Am înțeles, dataviză Knox îngrozit.

– Perfect. Ai la bord Morții Nopții pentru transfer?

– Da.

– Pregătește-te pentru joncțiune și andocare. Spune-le să fie pregătiți.

Pasărea monstruoasă își plie aripile, pe măsură ce se apropie de vehiculul interorbital fusiform. Conturul ei se undui, când se roti în jurul axei lungi și penele lăsară locul polipului verde-mat, în timp ce forma aviară revenea la cea anterioară de con turtit a fuzelajului. Existau totuși și schimbări: cercurile purpurii ce presărau carcasa erau acum ovale alungite, care imitau configurațiile penajului. Dintre cele trei aripioare dorsale, cea centrală dispăruse, iar cele două care o flancau se alungiseră și turtiseră spre spate.

După ce încheie lupingul, modulul de susținere biotică al lui *Mindori* era paralel cu *Leonora Cephei*. Rocio Condra extinse tubul ecluzei. Acum putea percepe mințile din capsula de susținere biotică a navei inter-orbitale. Conținea obișnuita combinație de echipaj îngrijorat și Morții Nopții ridicol de exuberanți. De data aceasta însă exista ceva în plus, o minte străină, greoaie, totuși fericită, cu gândurile mișcându-se în ritmuri aleatorii.

Ușor curios, privi prin intermediul senzorilor optici interni sosirea la bord a Morților Nopții. Interiorul modulului de susținere biotică semăna cu cel

dintr-un vapor cu abur din secolul al XIX-lea, abundând în suprafețe șlefuite de lemn de trandafir și accesorii din alamă. Potrivit perechii de posedați, Choi-Ho și Maxim Payne, care alcătuiau echipa de întreținere, exista de asemenea un iz destul de realist de apă sărată. Pe Rocio îl încânta realismul, care era mult mai detaliat și mai solid decât cel obținut în general de posedați. Aceasta se datora structurii celulelor neuronilor șoimului-de-iad, care conținea sute de subnoduri dispuse în rețele similare procesoarelor ce acționau ca regulatoare semiautonome pentru modulele tehnologice. Odată ce invocase imaginea dorită și o încărcase într-un subnod, era menținută fără a mai fi necesară gândire conștientă, dispunând în plus de o putere energistică pe care un creier omenesc obișnuit n-o putea egala.

Ultimele săptămâni fuseseră o revelație pentru Rocio Condra. După resentimentele amare inițiale, el descoperise că viața ca șoim-de-iad era aproape pe atât de bogată pe cât era posibil, deși resimțea lipsa sexului. Discutase cu alții problema respectivă; din punct de vedere teoretic, ei și-ar fi putut dezvolta pur și simplu aparatul genital corespunzător (cei care nu insistau în a se imagina pe ei înșiși ca tehno-nave stelare). Dacă reușeau asta, nu exista niciun motiv real pentru care să mai revină la corpurile umane. Ceea ce, desigur, le-ar fi asigurat independența față de Kiera. Pentru o entitate care dăinuia veșnic, varietatea cauzată de testarea la fiecare câteva milenii a corpului și ciclului de viață al unei creaturi noi ar fi putut

însemna pur și simplu răspunsul final față de plictiseala ucigătoare.

Revelația era însoțită de resentimentul tot mai mare față de modul în care-i folosea Kiera – la care se adăuga posibilitatea îngrijorătoare de a lupta pentru Capone. Chiar dacă în clipa aceasta i-ar fi fost oferit un corp uman nou, Rocio se îndoia că el ar fi dorit să mai fie alături de habitat. Nu-l îngrozea spațiul cosmic, ca pe restul sufletelor revenite, mai exact nu-l *mai* îngrozea de când poseda creatura aceasta magnifică. Spațiul cosmic și imensitatea sa trebuia să fie iubite pentru libertatea pe care o ofereau.

Gravitația revenea lent, când Gerald apăru plutind prin tubul ecluzei, remorcându-și geanta de umăr. Compartimentul ecluzei în care ajunse era aproape identic cu cel pe care-l lăsase în urmă. Ceva mai mare însă și cu elementele tehnologice mai discrete; dincolo de trapă, Choi-Ho și Maxim Payne îl întâmpinară cu surâsuri și vorbe liniștitoare, în timp ce, în spate, Knox și fiul lui cel mare își păzeau trapa cu carabine PIT și chipuri încruntate.

– Există câteva cabine, rosti Choi-Ho. Insuficiente pentru toți, așa că va trebui probabil să stați câte doi.

Zâmbetul inexpresiv al lui Gerald aducea mai degrabă cu o grimasă speriată.

– Alege-o pe oricare dorești, continuă femeia cu blândețe.

– Când o s-ajungem acolo? întrebă Gerald.

– Peste opt ore avem un *rendez-vous* în sistemul Kabwe, după care ne vom îndrepta către Valisk. Vom ajunge probabil peste douăzeci de ore.

– Douăzeci de ore? Doar atât?

– Da.

– Douăzeci, repetă el cu respect. Eşti sigură?

– Da, destul de sigură. Morţii Nopţii începuseră să se îngrămădească în ecluză în spatele său şi toţi şoviăiau în mod straniu să-l depăşească. O cabină? repetă ea, încurajator.

– Haide, Gerald, spuse Beth vioi.

Îl prinse de braţ şi-l trase uşor. El păşi ascultător pe coridor alături de fată. Se opri doar o dată, ca să privească peste umăr şi să adreseze o mulţumire sinceră lui Choi-Ho, care devenise cu adevărat curioasă.

Beth nu se opri decât în capătul coridorului în formă de U. Se gândise că ar fi fost mai bine ca Gerald să aibă o cabină separată de restul Morţilor Nopţii.

– Îţi vine să crezi cum arată locul ăsta? întrebă ea.

Mergeau pe un covor roşu, gros, pe lângă hublouri (prin sticla cărora era imposibil de văzut ceva) prin care pătrundeau mănunchiuri de raze strălucitoare de lumină solară ce secţionau pasajul şi toate uşile erau din lemn aurit. În bluza ei obişnuită de trening, peste care purta două jachete, şi cu blugii largi, adolescenta se simţea în mod stingheritor nelalocul ei.

Deschise o uşă şi găsi o cabină goală. De perete erau fixate două cuşete, iar printr-o uşiţă glisantă aveai acces la baie. Dotările acesteia erau similare celor din *Leonora Cephei*, atât doar că aici toate robinetele

erau din alamă masivă, cu butoane mici din ceramică albă, sclipitoare.

– Asta ar trebui să ți se potrivească, zise ea încrezător.

Un scâncet stins o făcu să se întoarcă. Gerald stătea imediat în interiorul pragului, cu încheieturile falangelor apăsate peste gură.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Douăzeci de ore...

– Știu. Dar asta-i bine, nu?

– Nu sunt sigur. Vreau să ajung acolo, s-o revăd. Însă ea nu mai este ea, nu mai este Marie a mea.

Tremura. Beth îl cuprinse cu brațul pe după umeri și-l conduse să se așeze pe cușeta inferioară.

– Ușurel! Odată ce vom fi la Valisk, toate astea îți vor părea un vis urât, o să vezi.

– Nu se termină acolo, ci-ncepe acolo. Și eu nu știu ce să fac, nu știu cum s-o salvez. N-o pot pune eu însumi în tau-zero. Ei sunt foarte puternici, și răi.

– Cine, Gerald? Despre cine vorbești? Cine-i Marie?

– Fetița mea.

Plângea acum, apăsându-și capul în umărul fetei. Instinctiv, ea îl bătu ușor cu palma pe ceafă.

– Nu știu ce să fac, icni bărbatul. Ea m-a părăsit din nou.

– Marie te-a părăsit?

– Nu. Loren. Ea este singura care mă poate ajuta. Ea este singura care-l poate ajuta pe oricare dintre noi.

– O să fie bine, Gerald, pe cuvânt, o să vezi.

Reacția lui fu cu totul neașteptată. Gerald izbucni într-un râs isteric, care era pe jumătate zbieret. Beth

își dori să-i dea drumul și să părăsească rapid cabina. Bărbatul era cu mințile complet duse și-l mai ținea în brațe doar fiindcă nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi procedat așa. Era posibil ca el să se comporte și mai ciudat.

– Te rog! îl imploră. Mă sperii.

El o prinse de ambii umeri și o strânse atât de puternic, încât fata se strâmbă de durere.

– E bine atunci! Era roșu la față de mânie. Ar trebui să fii speriată, puștoaică idioată ce ești! Tu chiar nu-nțelegi unde mergem?

– La Valisk, șopti Beth.

– Da la Valisk. Și asta nu mă sperie, ci mă-ngrozește! O să ne tortureze, o să vă chinuiască-n asemenea hal, încât veți implora un suflet să vă posede și să-i oprească. Știu c-asta vor face. Asta-i tot ce fac ei. Mi-au făcut-o și mie, înainte, după care dr. Dobbs m-a trecut prin aceleași chinuri, din nou și din nou, pur și simplu ca s-afle cum a fost.

Furia îl părăsi și bărbatul se lăsă moale în brațele lui Beth.

– O să mă sinucid. Da. Poate că asta-i soluția. Așa o pot ajuta pe Marie. Sunt sigur că pot. Orice este mai bine decât să fiu iarăși posedat.

Beth începu să-l legene cât putea mai bine, alinându-l așa cum ar fi făcut cu orice țânc de cinci ani care se trezise dintr-un coșmar. Spusele lui o obsedau în mod neplăcut. La urma urmelor, se bizuiseră doar pe cuvântul Kierei că ar fi construit o societate nouă

pentru ei. O singură înregistrare în care promitea că ea va fi diferită față de restul.

– Gerald, rosti fata după un timp, cine-i această Marie pe care vrei s-o ajuți?

– Fiica mea.

– Aha. Înțeleg. Și de unde știi că ea este în Valisk?

– Pentru că pe ea o posedă Kiera.

Rocio Condra își deschise pliscul în ceea ce putea fi un zâmbet. Senzorul din cabina lui Skibbow nu era cel mai bun, iar legătura lui de afinitate cu procesorul său bitek suferea de întreruperi iritante, însă spusele bărbatului fuseseră cât se poate de clare.

Nu știa prea bine în ce fel putea utiliza informația aceea, totuși era primul semn al unei posibile fisuri în armura Kierei. Iar ăsta era un început.

În cele din urmă, Stephanie putu să vadă sfârșitul păturii de nor roșu. Plafonul masiv coborâse mereu spre sol în timp ce convoiul mergea nestingherit pe M6. Ghemotoace și fuioare individuale clocoteau lovindu-se între ele, într-o mișcare ce amintea de talazuri care se sparg de stânci, iar în interiorul pântecului aceluia diform unduiau așchii strălucitoare, roz și aurii. Acționau ca niște conductori pentru un curent de agitație pură. Voința posedaților era contracarată, pavăza lor împotriva cerului era împiedicată de parafocul Regatului.

Peretele de lumină albă care cobora în lungul marginii turbulente părea aproape solid. În tot cazul, ochii femeii avură nevoie de ceva timp să se acomodeze,

să definească încetişor umbrele granulate care stăteau ghemuite la capătul şoselei.

– Cred c-ar fi o idee bună să începem, îi spuse Moyo la ureche.

Stephanie frână, reducând mult viteza şi cele trei autobuze din spate îi imitară prudenţa. Când ajunse la două sute de metri de perdeaua unduitoare de lumină solară, opri complet. Aici baza norului se găsea la numai patru-cinci sute de metri înălţime şi lovea ca un berbece în frontiera invizibilă aflată în permanentă agitaţie.

De-a curmezişul şoselei fuseseră ridicate două rânduri de bariere de un portocaliu-strălucitor. Prima dintre ele era sub marginea norului, astfel că uneori era scăldată în lumină roşie, alteori în lumină albă; a doua se găsea la trei sute de metri mai spre nord şi era păzită de un pluton de puşcaşi marini regali. Dincolo de ei, câteva zeci de vehicule militare staţionau pe acostament, transportoare blindate de trupe, tancuri de sol, vehicule de comunicaţii, camioane, o bucătărie de campanie şi mai multe rulote ale cartierului general.

Stephanie deschise uşa autobuzului şi coborî pe şosea. Tunetele erau reduse aici la nivelul unui mârâit agresiv, avertizându-i pe nepoftiţi să se ţină departe.

– Ce i-au făcut ierbii? strigă Moyo.

Imediat la interiorul liniei de lumină solară, iarba era moartă, cu firele înnegrite şi uscate. Deja se fărâmiţa, transformându-se în pulbere. Zona moartă era paralelă cu graniţa norului roşu cât se vedea cu ochiul,

după o linie care reteza perfect rectiliniu peste toate contururile de relief.

Stephanie privi în lungul fâșiei late de distrugere: arborii și tufișurile fuseseră arse și transformate în cioturi carbonizate.

– Bănuiesc că-i un fel de pământu-nimănui.

– Mi se pare o formulare niţel cam extremă, nu crezi?

Ea râse și arătă în sus către norul strălucitor.

– Bun, ai și tu dreptate. Ce vrei să faci în continuare?

– Nu sunt sigură.

Imediat își detestă indecizia. Acesta era momentul culminant al unei investiții emoționale enorme, însă aspectele sale practice fuseseră ignorate. „Aproape că regret că nu mai călătorim – îmi oferea o satisfacție deosebită. Cu ce vom rămâne după aceea?"

Cochrane, McPhee și Rana li se alăturară.

– Se pare c-avem niște gagii cu aspect letal de neprietenos! răcni Cochrane pentru a acoperi tunetele.

Pușcașii marini care străjuiau bariera stăteau nemișcați, dar îndărătul lor se zăreau alții care veneau în fugă de la vehiculele de susținere.

– Poate ar fi bine să merg și să vorbesc cu ei, zise Stephanie.

– Nu mergi singură, protestă Moyo.

– Ar părea mai puțin amenințător decât o delegație.

O batistă albă înmuguri în mâna femeii; o ridică deasupra capului și înaintă spre prima barieră.

Locotenentul Anver o privi apropiindu-se și transmise plutonului său comanda de desfășurare, trimițând jumătate dintre pușcași să păzească laturile

șoselei împotriva altor posedați care ar fi încercat să se furișeze, deși ar fi fost imposibil ca aceștia să treacă neobservați de sateliți. Senzorii căștii transfocară pentru un prim-plan al chipului femeii, care mijea ochii evident deranjată de lumină, când apăru de sub umbra pestriță a norului roșu. Pe față i se materializă o pereche de ochelari de soare.

– Este evident posedată, dataviză el colonelului Janne Palmer.

– Am văzut, Anver, mulțumesc. Din clipa asta datavizările îți sunt accesate și de Comitetul de Securitate.

– Am înțeles.

– Nu se consemnează alte activități în lungul parafocului, dataviză amiralul Farquar. Nu credem că femeia este o diversiune.

– Anver, mergi și vezi ce dorește, ordonă colonelul Palmer. Și fii foarte precaut.

– Da, doamnă colonel.

Doi pușcași glisară într-o parte o secțiune a barierei și Anver înaintă. Deși avea de străbătut numai o sută de metri, drumul i se păru că durează jumătate din viață. Își petrecu timpul respectiv încercând să se gândească ce să-i spună femeii, dar, când ajunseră la numai câțiva pași unul de celălalt, nu rosti decât:

– Ce vrei?

Ea coborî mâna cu batista și-i aruncă un zâmbet prudent.

– Am adus niște copii, ca să-i scoatem de aici. Sunt în autobuzele din spatele meu. Eu am... ăăă... am vrut

să vă spun, ca să nu... înțelegi. Zâmbetul deveni stânjenit. Nu eram siguri cum veți reacționa.

– Copii?

– Da. Sunt vreo șaptezeci. Nu știu numărul exact, fiindcă nu i-am numărat.

– Vrea să spună că sunt copii non-posedați? întrebă amiralul Farquar.

– Copiii aceștia sunt posedați?

– Bineînțeles că nu! replică Stephanie indignată. Drept cine ne luați?

– Locotenente Anver, sunt prințesa Kirsten.

Anver se încordă vizibil.

– Da, Alteță.

– Întreab-o ce dorește, care este târgul?

– Ce vrei pentru copii?

Buzele Stephaniei se subțiară furioase.

– Nu vreau nimic în schimbul lor, nu-s decât niște copii. Tot ce doresc este asigurarea că voi, militarii, n-o să-i împușcați când vi-i trimitem.

– Oh, dataviză prințesa Kirsten. Locotenente, cere-i scuze în numele meu. Și spune-i că-i suntem foarte recunoscători, ei și celor care o însoțesc, pentru că ne-au adus copiii înapoi.

Anver își drese glasul; nu era tocmai lucrul la care se așteptase, când își începuse drumul solitar spre marginea norului.

– Îmi cer iertare, doamnă. Prințesa se scuză pentru presupunerile complet neîntemeiate. Îți suntem recunoscători pentru ce ai făcut.

– Înțeleg. Nu-i ușor nici pentru mine. Următoarea întrebare este cum doriți să procedăm?

Doisprezece pușcași marini o însoțiră înapoi la autobuze: voluntari fără costume-armură și arme. Ușile autobuzelor fură deschise și copiii coborâră. Urmă un potop de lacrimi și alergături confuze dintr-o parte în alta. Majoritatea doreau să-i sărute și să-i îmbrățișeze pentru ultima oară pe adulții care-i salvaseră (Cochrane se dovedi extrem de popular), spre marea surprindere a pușcașilor.

Stephanie se pomeni aproape înlăcrimată când ultimii copiii porniră pe șoseaua lată, adunându-se în jurul pușcașului voinic; unul dintre ei era chiar purtat pe umerii acestuia. Moyo îi cuprinse umerii cu brațul și o strânse cu putere.

Locotenentul Anver veni în fața ei și salută perfect (un salut pe care Cochrane îl parodie destul de obscen). Părea realmente tulburat.

– Vă mulțumesc din nou, tuturor, rosti el. Acestea sunt chiar cuvintele mele; sub nor nu se poate dataviza.

– Să aveți grijă de îngerași, spuse Tina smiorcăind fără să se ascundă. Biata Aanaleese are o răceală teribilă, niciunul dintre noi n-a putut s-o vindece. Și Ryder detestă alunele; cred c-a făcut alergie și...

Amuți când Rana o strânse de antebraț.

– Vom avea grijă de ei, rosti grav locotenentul Anver. Și voi aveți de asemenea grijă. Privi semnificativ la parafoc, unde un alai de vehicule se masa în jurul barierei pentru a-i întâmpina pe copii: Ar fi bine să stați departe de locul ăsta.

Încuviință scurt din cap spre Stephanie și porni înapoi, către barieră.

– Ce-a vrut să spună? întrebă Tina plângăreț.

– Uau! expiră Cochrane prelung și sonor. Se pare c-am făcut-o, nenicuță, că le-am arătat forțelor răului să nu se pună cu noi.

Moyo o sărută pe Stephanie.

– Sunt foarte mândru de tine!

– Bleah, se strâmbă Cochrane. Voi nu v-opriți niciodată, obsedaților?

Zâmbind, Stephanie se aplecă și-l sărută pe frunte, agățându-și buzele în părul lui.

– Îți mulțumesc și ție.

– Vrea cineva să-mi zică ce a vrut să spună? rosti Tina. Vă rog!

– Nimic bun, replică McPhee. Asta-i sigur.

– Ce facem acum? întrebă Rana. Adunăm alți copii? Sau ne despărțim? Sau ne stabilim în ferma aia despre care am vorbit? Ia ziceți!

– În mod clar rămânem împreună, spuse Tina. După toate câte am făcut, n-aș suporta să-l pierd pe vreunul dintre voi. Acum sunteți familia mea.

– Familie! Asta-i cosmic, surioară. Ia zi, atunci, ce părere ai despre incest?

– Nu știu ce vom decide, spuse Stephanie. Dar cred c-ar trebui să urmăm sfatul locotenentului și să stăm cât mai departe de locul ăsta.

Avionul spațial se ridică din stratosfera lui Nyvan pe jeturi gemene de văpăi de plasmă, arcuindu-se către

coordonatele de injecție pe orbită, la o mie de kilometri depărtare. Submunițiile continuau să presare spațiul cosmic cu explozii și semnalizări false, în timp ce dronele de bruiaj electronic lansau impulsuri de gigawați spre toate emisiile pe care le puteau detecta. După activarea rachetelor sale reactive, avionul spațial nu mai era invizibil pentru supraviețuitorii din bătălia viespilor de luptă.

Lady Macbeth zbura la o sută de kilometri deasupra sa, cu senzorii și tunul maser activate pentru a lovi orice proiectil care s-ar fi fixat pe ea. Nava stelară trebuia să-și ajusteze permanent vectorul de zbor, pentru a păstra avionul spațial în raza sa protectoare. Joshua îi privea propulsia, învăpăindu-se, reducând viteza, accelerând, schimbând altitudinea. În cinci rânduri maserele traseră, pentru a distruge submunițiile ce se apropiau.

Până ce avionul spațial ajunse la orbită și începu manevrele pentru andocare, cerul de deasupra lui Nyvan se domolise considerabil. Numai alte trei nave stelare erau vizibile pentru senzorii lui *Lady Mac* și toate erau fregate ale forțelor defensive locale. Niciuna nu părea interesată de *Lady Mac* și nici măcar una de cealaltă. Beaulieu începu o baleiere senzorială amănunțită, atentă la inevitabilele cascade haotice de sfărâmături postexplozii, care aveau să sporească considerabil și pentru destul timp riscul deplasării pe orbită joasă. Unele ecouri de semnale erau stranii și o sileau să redefinească parametrii baleierii. Senzorii lui

Lady Mac își comutară focalizarea, îndepărtându-se de planetă.

Joshua lunecă prin trapă pe punte. Hainele i se uscaseră în aerul fierbinte din cabina avionului spațial, dar murdăria și petele rămăseseră. Uniforma-combinezon a lui Dahybi se găsea într-o stare similară.

Sarha îl privi cu atenție.

– Melvyn? întrebă ea încet.

– Îmi pare rău...

– Căcat!

– Voi doi ați făcut treabă bună aici, zise Joshua. Bravo, menținerea deasupra avionului spațial a fost pilotare excelentă.

– Mulțumesc, Josh.

Joshua se uită de la Liol, care era ancorat de un covoraș adeziv lângă cușeta de accelerație a căpitanului, la Sarha, a cărei expresie nu dovedea niciun regret.

– Iisuse, i-ai dat codurile de acces!

– Da. A fost decizia mea de comandă. Aici sus a fost război, Joshua.

Tânărul decise că nu merita să facă un caz din asta, mai ales ținând seama de toate care se petrecuseră.

– De aceea te-am lăsat la conducere, rosti Joshua. Am avut încredere în tine, Sarha.

Femeia se încruntă suspicios față de tonul sincer.

– Așadar ai pus mâna pe Mzu. Sper să fi meritat.

– Bănuiesc că pentru Confederație a meritat. Pentru oameni ca indivizi... ar trebui să-i întrebi pe ei. Pe de altă parte însă, oamenii mor de mult timp din cauza ei.

– Căpitane, spuse Beaulieu, accesează, te rog, suita noastră de senzori.

Joshua făcu o tumbă prin aer și ateriză pe cușeta sa de accelerație. Imaginile de la bateriile de senzori externi i se extinseră în minte. Ceva era greșit... Nu puteau fi adevărate.

– Iisuse Hristoase!

Creierul îi acționa deja în conjuncție cu programul de astronavigație al calculatorului de zbor pentru a stabili un vector, înainte ca tânărul să fi admis pe deplin realitatea potopului de roci care năvălea spre planetă.

– Pregătiți-vă pentru accelerare, peste treizeci de secunde... din clipa asta! Trebuie să plecăm.

O verificare rapidă a senzorilor interni îi arătă pe noii lui pasageri grăbindu-se către cușete; peste imaginile acelea se suprapuneau traiectorii galbene și purpurii ce unduiau agitate după cum Joshua definitiva traiectoria lor finală.

– Cine a făcut asta? se interesă.

– Habar n-am, răspunse Sarha. S-a-ntâmplat în timpul bătăliei și abia apoi ne-am dat seama. În tot cazul, e sigur că n-au fost lovituri aleatorii de viespi de luptă.

– O să monitorizez eu tuburile propulsiei, anunță Joshua. Sarha, tu ocupă-te de sisteme, te rog. Liol, tu ai controlul armamentului.

– Am înțeles, căpitane, zise Liol.

Tonul era strict neutru și Joshua fu mulțumit cu asta. Declanșă propulsiile cu fuziune ale lui *Lady Mac*, aducând accelerația la trei *ge*.

– Unde mergem? întrebă Liol.

– A dracu' de bună întrebare! pufni Joshua. Deocamdată vreau doar să plecăm de aici. După aceea va depinde mai degrabă de ce vor decide Ione și agenții.

Trebuie să fie cineva care să știe. Unul dintre voi.

Știm că există. Știm că se ascunde.

Așteaptă două corpuri. Un bărbat și o femeie. Tinere, splendide. Le auziți? Le simțiți gustul? Se roagă ca unul dintre voi să intre în ele. O puteți face. Toate bogățiile și plăcerile realității pot fi din nou ale voastre. Dacă aveți prețul de intrare – o informație măruntă. Asta-i tot.

Nu s-a ascuns singură. A ajutat-o cineva. Probabil mai mulți. Tu ai fost unul?

Aha. Da. Tu. Tu ești demn de crezare. Tu știi.

Vino atunci. Înaintează, apropie-te. Te răsplătim cu...

Urlă de încântare și de groază când înaintă cu greu prin sistemul nervos al victimei aflate în agonie. Avea de făcut față durerii, rușinii și umilinței; implorărilor tragice, teribile, ale sufletului adevărat al corpului. Le doborî pe toate, una câte una, tămăduind carnea distrusă, suprimând și ignorând protestele, până nu mai rămase decât propria lui rușine. Nu atât de lesne de abandonat.

– Bun sosit în Organizație, rosti Oscar Kearn. Ai făcut așadar parte din misiunea lui Mzu?

– Da. Am fost cu ea.

– E bine. Mzu asta e o femeie isteață. Mă tem că ne-a scăpat o dată-n plus, din cauza trădătoarei Barnes. Chiar și așa, numai cei cu resurse uimitoare pot ocoli un fierberg care urmează să le cadă-n cap. Până acum nu mi-am dat seama cu ce aveam de-a face. Nu cred că ea ne-ar fi ajutat, nici dacă am fi prins-o. E dură și decisă. Acum însă norocul i-a luat sfârșit. Tu-mi poți spune, nu-i așa? Tu știi unde se află Alchimistul.

– Da, încuviință Ikela, știu unde se află.

Alkad Mzu pluti pe punte, însoțită de Monica și Samuel. Îl salută pe Joshua cu un zvâcnet scurt din buze, apoi clipi iute când îl zări pe Liol.

– Nu știam că erați doi.

Liol rânji larg.

– Înainte de a începe să ne certăm între noi în privința sorții tale, dr. Mzu, vorbi un gardist, doresc să confirmi dacă Alchimistul există sau a existat într-adevăr.

Alkad atinse cu vârful piciorului un covoraș adeziv de lângă cușeta căpitanului, asigurându-se că nu se va ridica în imponderabilitate.

– Da, zise ea, există. Eu l-am construit. Pe Maica Maria, acum îmi pare rău c-am făcut-o, dar trecutul nu se mai întoarce! Unica mea grijă actuală este să nu cadă în mâinile altora, nici ale voastre și, cu certitudine, nici ale posedaților.

– Foarte nobil, comentă Sarha, din partea cuiva care era pregătit să-l utilizeze pentru a ucide o planetă întreagă.

– N-aș fi ucis pe nimeni, răspunse Alkad obosită. Ținta era stingerea stelei Omutei, nu transformarea ei în nova. Nu sunt o barbară omutană; ei sunt cei care ucid planete întregi.

– Să stingă o stea? repetă Samuel derutat.

– Te rog, nu cere detalii.

– Propun ca dr. Mzu să fie dusă înapoi în Seninătate, zise gardistul. Putem oficializa observarea ei, pentru asigurarea că nu va transmite informații. Oricum nu cred c-o vei face, dr. Mzu, însă agențiile de contrainformații sunt entități extrem de suspicioase.

Monica se consultă cu Samuel.

– Pot să accept asta, rosti ea. Seninătatea este teritoriu neutru. Nu diferă prea mult de înțelegerea noastră inițială.

– Nu, încuviință Samuel. Dr. Mzu, înțelegi însă că nu ți se poate îngădui să mori? În tot cazul, nu înainte de a se rezolva problema posedării.

– Perfect din partea mea, spuse Alkad.

– Vreau să spun că atunci când vei fi foarte bătrână, vei fi plasată în tau-zero, pentru a-ți opri sufletul să intre în lumea de dincolo.

– Nu voi da nimănui tehnologia Alchimistului, indiferent care ar fi circumstanțele.

– Sunt sigur că aceasta îți este intenția în clipa de față, dar cum te vei simți oare după o sută de ani de încătușare în lumea de dincolo? Apoi, deși voi fi lipsit

de delicatețe, opțiunea nu-ți aparține. Noi vom decide. Ți-ai pierdut dreptul la autodeterminare când ai construit Alchimistul. Dacă îți acorzi suficientă putere pentru ca o galaxie întreagă să se teamă de tine și de ceea ce poți realiza, îți abrogi dreptul acela pentru cei afectați de acțiunile tale.

– Subscriu, zise gardistul. Vei fi plasată în tau-zero înainte de a muri.

– De ce nu mă puneți de acum acolo? întrebă Alkad morocănoasă.

– Nu mă ispiti s-o fac, replică Monica. Cunosc genul de dispreț pe care voi, intelectualii idioți, îl nutriți față de serviciile guvernamentale. Ei bine, dr. Mzu, ascultă cu atenție – noi existăm pentru a proteja majoritatea, pentru ca oamenii aceia să poată continua să-și trăiască viețile atât de decent și de bine o pot face. Noi îi protejăm de rahați ca tine, care nu se-opresc nici măcar o clipă pentru a se gândi la ceea ce fac.

– Voi nu mi-ați protejat planeta, da? răcni Alkad. Și să nu-ndrăznești să-mi faci mie morală despre responsabilitate! Eu sunt pregătită să mor pentru a împiedica utilizarea Alchimistului de oricine altcineva, mai ales de Regatul tău imperialist. Îmi cunosc responsabilitățile!

– Ți le cunoști acum. Abia acum înțelegi ce greșeală ai făcut, acum, când oamenii mor doar pentru a-ți salva curul tău prețios.

– Gata, asta a fost! interveni Joshua. Am convenit toți unde va merge dr. Mzu, așa că punem punct discuției. Pe puntea mea nu strigă nimeni despre

filozofia moralei. Suntem toți obosiți și sub imperiul emoțiilor. Gata, strângeți-vă bagajele de aici! Vreau să stabilesc un curs spre Seninătate, iar voi duceți-vă în cabinele voastre și calmați-vă. În două zile ajungem acasă.

– Am înțeles, mormăi Monica printre dinții încleștați. Și... mulțumesc că ne-ai scos de acolo. A fost...

– Profesionist?

Ea fu cât pe aici să-l repeadă, totuși zâmbetul bărbatului...

– Profesionist.

Alkad își drese glasul.

– Îmi pare rău, rosti pe un ton de scuză, dar există o problemă. Nu putem merge direct la Seninătate.

Joshua își masă tâmplele și întrebă:

– De ce?

O făcu doar pentru a o opri pe Monica să sară la beregata lui Mzu.

– Din cauza Alchimistului în sine.

– Ce-i cu el? întrebă Samuel.

– Trebuie să-l luăm.

– Bine, spuse Joshua pe un ton nici pe departe rezonabil. De ce?

– Fiindcă nu-i în siguranță acolo unde se află.

– A reușit să stea-n siguranță treizeci de ani. Iisuse, du secretul locului ăla cu tine în tau-zero! Dacă agențiile nu l-au găsit până acum, nu-l vor găsi niciodată.

– Nu vor mai trebui să-l caute, nici ele și nici posedații, mai ales dacă situația noastră curentă va continua mai mult de câțiva ani.

– Zi mai departe, măcar s-aflăm totul.

– Din misiunea noastră de atac asupra Omutei, rosti Alkad, au făcut parte trei nave: *Beezling*, *Chengho* și *Gombari*. *Beezling* urma să lanseze Alchimistul și eu eram la bordul ei; celelalte două erau fregatele noastre de escortă. Am fost însă interceptați de șoimi-negri care au distrus-o pe *Gombari* și ne-au avariat rău pe noi și pe *Chengho*. Am fost abandonați să murim în spațiul interstelar, deoarece niciuna dintre nave nu mai putea efectua vreun salt, iar cea mai apropiată stea locuită se găsea la șapte ani-lumină depărtare. După atac am petrecut două zile reparându-ne sistemele interne, după care am făcut joncțiunea între nave. Ideea soluției finale l-a aparținut lui Ikela și căpitanului Prager. *Chengho* era mai mică decât *Beezling* și n-avea nevoie de așa multe noduri configuratoare pentru a executa un salt TTZ. De aceea echipajele au demontat o parte din nodurile intacte ale lui *Beezling* și le-au instalat în *Chengho*. Nu aveam echipamentele adecvate pentru operațiunile respective, iar nodurile aveau capacități energetice și factori de randament diferiți, astfel că au necesitat reprogramare completă. Ne-au trebuit trei săptămâni și jumătate, dar în cele din urmă am făcut-o. Practic am reconstruit o navă capabilă de executarea unui salt TTZ – nu foarte bine și nici foarte departe, totuși un salt. Mai departe însă situația se complica. Nava *Chengho* era prea mică pentru a îmbarca ambele echipaje, fie și numai pentru un salt scurt. Exista o singură capsulă de susținere biotică, în care opt oameni stăteau înghesuiți. Știam

că nu puteam risca un zbor înapoi la Garissa, fiindcă nodurile n-ar fi rezistat și în plus bănuiam că Omuta ar fi lansat deja un atac pe scară mare. La urma urmelor, acela fusese motivul pentru care ne trimiseseră pe noi: de a-i opri. Am efectuat un salt până la cel mai apropiat sistem stelar locuit, Crotone, în ideea de a închiria de acolo o navă cu care să ajungem la Garissa, dar când am ajuns la Crotone, am aflat despre Genocid. Ikela și Prager aveau totuși și un plan de rezervă pentru varianta cea mai defavorabilă. Pentru orice eventualitate, spuseseră ei. Luaserăm antimaterie la bordul lui *Chengho;* dacă o vindeam, împreună cu fregata, ne-ar fi putut aduce câteva milioane. Presupunând că guvernul garissan nu mai exista, am fi avut banii necesari pentru a opera independent multe decenii.

– Consiliul Separatist Stromboli, rosti brusc Samuel.

– Exact, încuviință Alkad. Lor le-am vândut.

– Niciodată n-am putut afla de unde făcuseră rost de antimaterie. Cu ea au aruncat în aer două stații-port de orbită joasă de la Crotone.

– După plecarea noastră, da.

– Așadar Ikela a luat banii și a înființat T'Opingtu.

– Exact. După ce am aflat că Adunarea Confederației acordase asteroizii Dorado supraviețuitorilor Genocidului, cei șapte ofițeri de Marină au căpătat părți egale. Planul prevedea ca ei să investească banii în diverse companii, ale căror profituri să fie utilizate pentru finanțarea partizanilor. Aveam nevoie de naționaliști dedicați care să formeze echipajul navei

pe care trebuia să mi-o pregătească. După aceea trebuia să cumpere sau să închirieze o navă stelară capabilă de luptă, pentru a încheia misiunea Alchimistului. Așa cum știți, Ikela n-a îndeplinit acea ultimă parte a planului. Nu știu nimic despre ceilalți.

– Dar de ce ați așteptat treizeci de ani? întrebă Joshua. De ce n-ați închiriat o navă stelară capabilă de luptă imediat cum ați încasat banii pe antimaterie, după care să mergeți direct la *Beezling*?

– Pentru că nu puteam fi siguri asupra coordonatelor sale exacte. Noi nu ne-am ocupat exclusiv de repararea lui *Chengho*. În *Beezling* au fost lăsați treizeci de oameni și Alchimistul. Dacă *Chengho* nu reușea să-și îndeplinească planul? Sau dacă noi eram prinși și interogați de SCNC, ori de altă agenție? Exista până și posibilitatea revenirii șoimilor-negri. Trebuia să ținem seama și de factorii respectivi, iar echipajul rămas trebuia să beneficieze și el de o șansă.

– Au intrat în tau-zero, încuviință Joshua. Totuși în ce fel te împiedică asta să le știi coordonatele exacte?

– Evident că au intrat în tau-zero, însă asta n-a fost tot. Le-am reparat și propulsia reactivă. Au zburat pe un vector spre o stea nelocuită, care se găsea la numai doi ani-lumină și jumătate depărtare.

– Iisuse, un zbor subluminic prin spațiul interstelar! Cred că glumești. Este imposibil, ar dura...

– Noi am estimat că ar dura douăzeci și opt de ani.

– Aha!

Înțelegerea căzu peste Joshua ca detonarea silențioasă a Lacrimilor Norfolk după ce ajungeau în stomac.

Simți un val de admirație pentru echipajele naufragiate și disperate de acum treizeci de ani. Cărora nu le păsase cât de mică era șansa reușitei, ci și-o jucaseră oricum.

– Au utilizat propulsie cu antimaterie.

– Da. Am transferat toate resturile din viespile de luptă care ne mai rămăseseră în incintele delimitatoare din *Beezling*. Era suficient ca s-o accelereze până la nouă la sută din viteza luminii. Spune-mi, căpitane, cât de dificilă ar fi localizarea unei nave care se deplasează de la ultima coordonată cunoscută cu opt-nouă la sută din viteza luminii? Și dacă ai găsi-o, cum ai face joncțiunea?

– N-ar fi posibil. Bun, va trebui să aștepți până ce *Beezling* decelerează și sosește la steaua aceea nelocuită. Cum se face că n-ai încercat să ajungi la ea acum doi ani?

– Fiindcă nu eram siguri de eficiența propulsiei pe o perioadă de utilizare atât de lungă. Doi ani reprezentau o marjă de siguranță adecvată și, desigur, așa cum s-a dovedit, sancțiunile aveau să fi fost ridicate până atunci. Exista probabilitatea infimă să fim detectați de escadrila Marinei Confederației care aplica blocada; la urma urmelor, misiunea ei era de a fi cu ochii-n patru după nave stelare dispuse să încalce embargoul și care ar fi apărut în locuri neașteptate din jurul Omutei. De aceea, după ce am vândut *Chengho*, am decis pentru treizeci de ani.

– Vrei să spui că *Beezling* se află pe orbita acelei stele și te așteaptă să stabilești contactul? întrebă Liol.

– Da. Cu condiția ca totul să se desfășoare așa cum ar fi trebuit. Ei ar trebui să aștepte încă cinci ani; timpul este irelevant în tau-zero, însă sistemele de întreținere nu pot funcționa la infinit. Dacă până atunci nu erau contactați nici de mine și echipajul din *Chengho*, nici de guvernul garissan, trebuia să distrugă Alchimistul și să înceapă să emită semnale de ajutor. Sistemele stelare din interiorul frontierelor Confederației sunt inspectate cu regularitate de nave de patrulare ale Marinei, care vor să se asigure că nu sunt utilizate de stații de producere a antimateriei. În cele din urmă aveau să fie salvați.

Joshua îl privi pe gardist, dorindu-și ca acesta să dispună de vreo modalitate de a-și afișa emoțiile; ar fi vrut să știe ce gândea Ione despre povestea aceea.

– Pare logic, aprobă el. Ce vrei să faci?

– Trebuie să vedem dacă *Beezling* și-a încheiat călătoria, rosti gardistul.

– Și dacă și-a încheiat-o? întrebă Samuel.

– Atunci Alchimistul trebuie distrus. După aceea membrii supraviețuitori ai echipajului vor fi aduși în Seninătate.

– Am o întrebare, dr. Mzu, zise Joshua. Dacă cineva vede Alchimistul, are vreun indiciu asupra funcției sale?

– Nu. În privința aceasta nu trebuie să-ți faci griji, căpitane. Pe de altă parte, din echipaj face parte cineva care ți-ar putea spune cum să construiești altul. El se numește Peter Adul și va trebui să rămână în Seninătate împreună cu mine. Apoi veți fi din nou în siguranță.

– Perfect, care-s coordonatele stelei?

Alkad tăcu mult timp, după care rosti:

– Maică Maria, nu așa trebuia să se întâmple lucrurile.

– Niciodată lucrurile nu se întâmplă așa cum trebuie, dr. Mzu. Am învățat asta cu mult timp în urmă.

– Ha! Ești prea tânăr ca să vorbești așa.

– Depinde de felul în care-ți umpli anii, nu?

Alkad Mzu îi dataviză coordonatele.

Se deschide terminusul unei găuri-de-vierme, anunță Seninătatea.

Ione stătea până la genunchi în apa caldă a golfului și freca trupul lui Haile cu un burete mare, galben. Își îndreptă spinarea și începu să stoarcă buretele. Atenția reală îi era focalizată asupra unui punct din spațiu aflat la o sută douăzeci de mii de kilometri de habitat, unde densitatea gravitațională a vidului creștea rapid. Trei platforme DS de pe orbita zonei de ieșire își ațintiră laserele cu raze X asupra terminusului care își mărea dimensiunile. Cinci șoimi-negri de patrulare accelerară, apropiindu-se la patru *ge*.

Un șoim-de-vid masiv ieși din fisura bidimensională. ***Oenone*, nava Marinei Confederației SLV-66150, solicită permisiunea de apropiere și andocare**, se prezentă el. **Urmează codul nostru de autentificare oficială de zbor.**

Se acordă, replică Seninătatea după ce verifică codul. Platformele DS reveniră la statutul de alertă. Trei șoimi-negri își reluară patrularea, iar ceilalți doi

virară și formară o escortă pentru *Oenone* care acceleră spre habitat.

– Trebuie să te părăsesc, spuse Ione.

Chipul derutat al lui Jay Hilton apăru dincolo de spinarea alb-strălucitoare a Hailei.

– Acum ce mai este? întrebă ea bosumflată.

– Afaceri de stat.

Ione porni către țărm. Ridică apă în căușul palmelor și încercă să-și îndepărteze nisipul de pe sutienul costumului de baie.

– Mereu zici așa...

Ione surâse nefericită spre fetița necăjită.

– Pentru că-n zilele astea așa se-ntâmplă mereu. **Îmi cer scuze,** adăugă ea.

Haile metamorfoză vârful unui braț într-o mână umană și o flutură. **La revedere, Ione Saldana. Am multă tristețe la plecarea ta, picioarele mi se umflă ca ouțele.**

Haile!

Eroare de comunicare? Am rușine.

Nu chiar eroare.

Bucurie. Aceea era o expresie Joshua Calvert. Mult favorizată.

Ione scrâșni din dinți. Afurisitul de Calvert! Furia lăsă locul unui sentiment mai confuz, un soi de resentiment... poate. Intervine chiar de la sute de ani-lumină depărtare. **Se poate. Te rog, n-o folosi în prezența lui Jay.**

Sunt înțelegere. Am foarte multe fraze omenești rostite de Joshua Calvert.

Sunt convinsă.

Doresc corectitudine în comunicarea mea. Cer ajutorul tău în examinarea colecţiei mele de cuvinte. O poţi edita.

Da, în regulă.

Multă mulţumire!

Ione mai făcu un pas, apoi izbucni în râs. Ar fi avut nevoie de multe ore pentru a trece în revistă tot ce-i spusese Joshua tinerei kiinte. Ore pe care, în ultima vreme, nu le mai petrecuse pe plajă. Haile devenea foarte abilă.

Jay se rezemă de prietena ei şi o privi pe Ione cum îşi încalţă sandalele şi porneşte pe poteca spre staţia de tub. Pe chipul femeii se vedea o expresie uşor distrasă, despre care Jay ştia că apărea atunci când vorbea preocupată cu personalitatea habitatului. Nu dorise să discute despre subiectul respectiv. Mai mult ca sigur, era vorba tot despre posedaţi. Adulţii nu discutau în zilele acestea şi conversaţiile lor nu erau niciodată liniştitoare.

Braţul Hailei trecu pe sub al lui Jay, mângâind-o uşor.

Gustul tău este de tristeţe.

– Nu cred că posedaţii ăştia oribili vor dispărea vreodată.

Vor dispărea. Oamenii sunt inteligenţi. Voi veţi găsi o cale.

– Sper. Îmi doresc mult să se-ntoarcă mama.

Construim acum castele de nisip?

– Da!

Jay surâse entuziast și porni spre plajă, plescăind vesel în apă. Împreună descoperiseră că Haile cu brațele ei tractamorfice era cel mai bun constructor de castele de nisip din toate timpurile. Îndrumată de Jay, ridicase în lungul țărmului o serie de turnuri uluitoare.

Haile ieși din apă într-o mică explozie de picuri de apă. **Mai bine. Ai din nou fericire.**

– Și tu. Ione a promis că se va-ntoarce pentru cuvinte.

Cel mai bine frumusețe este când noi trei ne jucăm împreună. Ea știe asta adevărat.

Jay chicoti.

– S-a-nroșit la față când ai spus cuvântul ăla. Bine că n-ai spus „fut".

Oenone, reflectă Ione. **De ce cunosc numele acesta?**

Atlantis.

Ah, da.

Și o anumită interceptare în sistemul stelar Puerto de Santa Maria. Anul trecut am primit o actualizare informativă de la Marina Confederației.

Da, fir-ar a dracu'!

Căpitanul Syrinx vrea să vorbească cu tine.

Ione se așeză în vagonul tubului și începu să-și usuce părul cu prosopul. **Sigur că da.** Contactul afinitate se lărgi, îngăduindu-i lui Syrinx să-și ofere particularitățile de identitate.

Bună ziua, căpitane, rosti Ione.

Îmi cer scuze pentru grabă, dar trebuie să anunț că o escadrilă a Marinei Confederației va începe să sosească peste nouă minute și jumătate... din clipa aceasta.

Am înțeles. Seninătatea se află în pericol?

Nu.

Despre ce-i vorba, atunci?

La bordul meu se află amiralul Meredith Saldana, comandantul escadrilei. El îți solicită o întrevedere în care să-ți explice situația noastră strategică.

Întrevederea este acordată. Bun sosit în Seninătate! Căpitanul dispăru din banda de afinitate.

Era curioasă în privința ta, spuse Seninătatea. **Din conținutul emoțional a fost destul de limpede.**

Toți sunt întotdeauna curioși în privința mea. Ione împrumută simțurile externe ale habitatului pentru a privi spațiul cosmic local. Se găseau în umbra lui Mirchusko, cu Choisya și Falsia aflate imediat deasupra orizontului în semilună al gigantei gazoase. Cu excepția flotilei de șoimi-negri care patrula în jurul habitatului, activitățile navelor spațiale erau aproape inexistente. *Oenone* era prima navă stelară care sosise în ultimele șaptezeci și șase de ore. Câteva VSM-uri și navete personale continuau să se deplaseze între spațioportul invers rotativ și colierul de stații industriale al Seninătății, însă și programul zborurilor lor fusese mult redus. Un vârf singuratic și orbitor de flacără de fuziune se ridica pe lângă bucla cenușiu-murdară a Inelului Ruinelor, o navă-cisternă cu He_3 care mergea de la norul-de-căușe al habitatului spre

spațioport. **Programează sosirea escadrilei în platformele** DS, rosti ea. **Și avertizează șoimii-negri; nu dorim să apară erori.**

Evident.

Meredith Saldana... În mai puțin de o lună, deja a doua vizită de familie.

Nu cred că asta este o vizită de familie.

Probabil că ai dreptate.

Suspiciunea aceea se dovedi neplăcut de corectă la scurt timp după ce Syrinx și amiralul fură introduși în sala de audiențe din palatul De Beauvoir. Ascultându-l pe Meredith Saldana, care explica planul de ambuscadă a flotei lui Capone la Toi-Hoi, un roi de sentimente ambigui asedie mintea Ionei.

Nu vreau să ne implicăm în campanii de linia întâi, îi mărturisi ea Seninătății.

Eradicarea flotei Organizației nu este o oportunitate strategică pe care s-o trecem cu vederea.

Fără opțiuni?

Fără opțiuni.

Eu tot cred că suntem prea importanți pentru a ne băga în așa ceva.

Și în același timp în siguranță. Locul cel mai sigur din Confederație, nu uita asta.

Asta sperăm noi. Aș detesta să testez speranța asta în clipa de față.

Nu văd cum ai putea s-o faci. În niciun caz prin acțiunea asta. În esență, noi vom fi o bază de alimentare și rendez-vous.

– Perfect, se adresă Ione amiralului. Ai permisiunea mea să utilizaţi Seninătatea ca port pentru trupele voastre. Voi avea grijă să căpătaţi tot He_3 de care aveţi nevoie.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Meredith.

– Sunt uşor îngrijorată de această restricţie de zboruri pe care doriţi s-o impuneţi navelor stelare până la ambuscadă, deşi îi înţeleg raţiunea. Actualmente am peste douăzeci de şoimi-negri care plasează sateliţi cu senzori în jurul orbitei pe care a existat planeta natală a laymililor. Este o activitate de cercetare foarte importantă şi nu mi-ar plăcea s-o văd periclitată.

– Ar trebui rechemaţi doar pentru trei, maximum patru zile, zise Syrinx. Graficul nostru temporal este foarte strict aici. O întârziere atât de mică ar putea afecta major cercetarea?

– Îi voi rechema, însă dacă şi peste o săptămână veţi fi tot aici, va trebui să-mi revizuiesc politica. După cum am spus, este o parte din eforturile pentru găsirea unei soluţii generale. Nu trebuie tratată cu superficialitate.

– Crede-mă, doamnă, n-o tratăm cu superficialitate, spuse Meredith.

Ea îl privi fix, încercând să ghicească ce se ascundea înapoia ochilor săi albaştri. Nu descoperi însă niciun indiciu.

– Trebuie să spun, rosti ea, că mi se pare o ironie a sorţii ca Seninătatea să devină după atâta vreme aşa importantă pentru Confederaţie şi Regat.

– O ironie, sau o plăcere? Șansa ți-a adus finalmente ocazia de a reabilita acțiunile bunicului tău.

Tonul bărbatului nu conținea nici urmă de umor, ceea ce o surprinse pe Ione. Presupusese că el avea să fie mai înțelegător decât prințul Noton.

– Crezi că bunicul Michael a greșit?

– Cred că a greșit când a urmat un curs atât de neortodox.

– Neortodox poate pentru familie, dar te asigur că nu șansa ne-a adus laolaltă aici. Întreaga situație va dovedi câtă dreptate a avut el să acționeze pe baza previziunilor sale.

– Îți doresc mult succes.

– Mulțumesc. Și, cine știe, poate că-ntr-o bună zi aș putea câștiga și aprobarea ta.

Pentru prima dată bărbatul afișă un surâs pizmaș.

– Nu-ți place să pierzi în dispute, așa-i, verișoară Ione?

– Sunt o Saldana.

– În mod dureros de evident.

– La fel ca tine. Nu cred că orice amiral din Confederație s-ar fi descurcat la Lalonde pe atât de bine pe cât ai făcut-o tu.

– Nu m-am descurcat bine. M-am asigurat de supraviețuirea escadrilei mele... a majorității ei.

– Prima îndatorire a unui ofițer al Confederației este să îndeplinească ordinele. A doua îndatorire este față de echipajul lui. Așa cred eu, spuse Ione. Întrucât ordinele pe care le primiseși la plecarea în misiune

nu acopereau situația cu care te-ai confruntat, aș zice că te-ai descurcat bine.

– Lalonde a fost... dificilă, zise el încruntat.

– Da. Știu chiar totul despre Lalonde de la Joshua Calvert.

Syrinx, care păruse considerabil stânjenită pe toată durata duelului verbal dintre cei doi Saldana, o privi brusc pe Ione și arcui interesată sprâncenele.

– Ah, da, reflectă Meredith. „Lagrange" Calvert. Cine l-ar putea uita?

– Este aici? întrebă Syrinx. Acesta este portul lui de înmatriculare.

– Mă tem că pentru moment este plecat, răspunse Ione. Îl aștept însă dintr-o zi în alta.

– Aha.

Ione nu putea descifra atitudinea edenistei. **De ce crezi că este interesată de Joshua?**

Habar n-am. Decât numai dacă nu vrea să-i tragă un pumn în nas pentru Puerto de Santa Maria.

Mă-ndoiesc. Este o edenistă și ele nu fac așa ceva. Doar nu crezi că ea și Joshua...?

Mă-ndoiesc. Este o edenistă și ele au gusturi mai bune.

Athene nu dorise ca el să vină la casă. Îi spusese că ar fi fost prea deconcertant pentru copii. Deși amândoi știau că ea era cea deconcertată de idee în sine; ținerea lui la distanță era o cale de stabilire a unei bariere psihologice.

În loc de așa ceva, optase pentru unul dintre saloanele de recepție ale spațioportului de la calota polară a habitatului. Când sosi acolo, în sala spațioasă nu mai era altcineva, dar era imposibil să fi greșit locul. Silueta mătăhăloasă stătea pe un fotoliu pentru două persoane în fața ferestrei lungi și privea echipele de service care se agitau în jurul șoimilor-de-vid de pe piedestalele de afară.

Le-am dus dorul, spuse el fără să se întoarcă. **Mă uit la șoimii-de-vid, bineînțeles, prin intermediul celulelor senzitive, totuși duc dorul imaginilor ăstora. Percepția habitatului nu transmite sentimentul de grabă și importanță. Iar emoțiile mele erau nu tocmai suprimate, ci mai degrabă mai puțin colorate, mai puțin intense. Știi, cred că mă excită realmente.**

Ea se apropie de fotoliu, simțind cum în minte îi clocotea o anxietate incredibilă. Silueta se ridică, dezvăluindu-și adevărata înălțime, cu câțiva centimetri peste ea. Ca și în cazul gardiștilor Seninătății, exoscheletul avea o culoare vag roșcată, deși cel puțin patruzeci la sută din corp era acoperit cu pachete nanonice medicale verde-strălucitor. Ridică ambele mâini și le răsuci, studiindu-le cu atenție; ochii abia îi erau vizibili în fundul fantelor protectoare.

Cred că sunt destul de impresionant. Au clonat forțat toate organele, separat, apoi le-au asamblat. Gardiștii au nevoie de cincisprezece luni ca să crească la mărimea completă, dar asta însemna prea mult. Așa că iată-ne pe noi, armata lui Frankenstein,

croiți din petice și coborâți rapid de pe linia de montaj. Pachetele ar trebui să-și termine treaba înainte să ajungem la Ombey.

Umerii Athenei se gârboviră, oglindindu-i disperarea din minte. Sinon, Sinon, ce ai făcut?

Ceea ce trebuia să fac. Gardiștii trebuie să aibă o conștiință care să-i comande. Și văzând că noi toți, personalitățile individuale, eram deja disponibili...

Dar nu tu!

Cineva trebuia să se ofere voluntar.

N-am vrut ca tu să te numeri printre voluntari.

Nu sunt decât o copie, draga mea, și încă una serios editată. Adevărata mea personalitate continuă să fie în straturile neurale, aflată deocamdată în stare de suspendare. Când mă voi întoarce, sau dacă gardistul acesta va fi distrus, voi reveni în multiplicitate.

Este complet greșit! Aveai viața ta, o viață minunată, bogată, incitantă și plină de dragoste. Transferul în multiplicitate este răsplata pe care o primim pentru o viață dedicată culturii noastre și ar trebui să fie ca o eternitate petrecută ca bunic, un bunic cu cea mai mare familie din univers. Îți continui dragostea și devii parte din ceva prețios pentru noi toți. Ridică ochii spre masca dură care era chipul lui și propriii ei obraji fragili tremurară. N-o să te mai întorci. Pur și simplu, n-o s-o faci. Nu este bine, Sinon, nu este. Nici pentru noi, nici pentru edeniști.

Dacă nu facem asta, s-ar putea ca edeniștii să nu mai existe deloc.

Nu! N-o să accept asta. N-am acceptat-o niciodată. Îl cred pe Laton, chiar dacă nimeni altul nu-l mai crede. Refuz să mă tem de lumea de dincolo ca orice adamist inadecvat.

Nu despre lumea de dincolo trebuie să ne facem griji, ci despre cei care au revenit de acolo.

Am fost printre cei care s-au opus acestei absurdități - Eliberarea Mortonridge.

Știu.

Dedicându-ne unui asemenea obiectiv, nu suntem cu nimic superiori unor animale. Unor fiare care se reped să muște; este dezgustător. Oamenii pot fi mult mai mult decât atât.

Dar sunt rareori.

Ăsta ar trebui să fie obiectivul edenismului, să ne ridice deasupra primitivismului. Pe toți.

Gardistul întinse un braț spre ea, apoi îl retrase grăbit. Rușinea scăpă în banda de afinitate. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te rog să vii. Văd ce rău îți face. Doream să te mai văd pentru ultima oară cu propriii mei ochi.

Nu sunt ochii tăi, iar de fapt tu nu ești nici măcar Sinon. Cred că asta-i ce detest cel mai mult în situația actuală. Lumea de dincolo nu subminează numai religiile adamiste, ci distruge întregul nostru concept de transfer. Ce rost mai are? Dacă suntem ceva, atunci suntem sufletele noastre. Kiintii au dreptate: simulacrele de personalitate nu

înseamnă cu nimic mai mult de o bibliotecă de memorii sofisticată.

În cazul nostru, kiintii se înșală. Personalitatea habitatului are un suflet. Memoriile noastre individuale sunt semințele conștiinței sale. Cu cât suntem mai mulți în multiplicitate, cu atât existența și moștenirea sa devin mai bogate. Cunoașterea lumii de dincolo nu ne-a distrus cultura; edenismul se poate adapta, poate învăța și crește. Surmontarea intactă a acestui moment va fi triumful nostru. Și acesta este obiectivul pentru care lupt: de a ne acorda șansa aceea fizică. Știu că Eliberarea Mortonridge este o înșelătorie, toți o știm. Dar asta n-o oprește să fie validă.

Vei omorî oameni. Oricât de grijuliu vei fi, oricât de bine intenționat vei fi, ei vor muri.

Da. Nu eu am început asta și nu eu îi voi pune capăt. Însă trebuie să-mi joc rolul. A nu face nimic înseamnă a păcătui prin omisiune. Ceea ce eu și alții vom face la Mortonridge v-ar putea câștiga vouă timp suficient.

Mie?

Ție, Consensului, cercetătorilor adamiști, poate chiar preoților. Nu trebuie decât să continuați să căutați. Kiintii au găsit o cale prin care să înfrunte lumea de dincolo și să supraviețuiască. Calea aceea este aici, pe undeva.

Voi face tot ce pot, ceea ce, la vârsta mea, este foarte limitat.

Nu te subestima.

Mulţumesc. Să ştii că n-ai fost editat chiar atât de mult.

Unele părţi din mine nu pot fi editate, în niciun caz dacă doresc să continui să fiu eu însumi. Ţinând minte asta, mai am doar o ultimă favoare pe care să ţi-o cer.

Spune.

Aş dori să-i explici totul lui Syrinx în numele meu. O ştiu pe micuţa mea Spirt-linx, va exploda când va auzi că m-am oferit voluntar.

O să-i spun. Nu ştiu dacă-i pot explica, dar...

Gardistul se înclină în măsura în care i-o îngăduiau pachetele medicale. **Mulţumesc, Athene.**

Nu-ţi pot da binecuvântarea mea. Te rog totuşi să ai grijă.

De data aceasta plecarea nu mai fu precedată de o petrecere îmbelşugată. Monterey avea un aer mai serios în ultima vreme, mai puţin triumfal. Al alese însă oricum sala de bal a Hiltonului pentru a urmări adunarea flotei şi dădu dracului orice presimţiri neplăcute şi resentimente pe care i le stârnea. Stătea în faţa ferestrei şi privea navele stelare strânse în jurul lui Monterey. Erau peste o sută cincizeci şi se pierdeau în distanţă, astfel încât cele mai îndepărtate se zăreau doar ca nişte stele mari. Rachetele ionice declanşau pentru câteva microsecunde jeturi de ceţuri albastru-neon pentru a-şi păstra altitudinile relative. VSM-uri şi navete personale se deplasau între ele, aducând echipaje şi viespi de luptă.

Minele stealth pe care le răspândiseră șoimii-de-vid de la Yosemite nu mai existau, astfel că spațiul din jurul Noii Californii revenise la o stare mai pașnică. Până și șoimilor-de-vid trimiși să observe Organizația le venea tot mai greu să-și mențină pozițiile de monitorizare de deasupra polilor planetei.

Parcă pentru a sublinia schimbarea petrecută în norocul strategiei locale, un șoim-de-iad goni pe lângă turnul Hilton, răsucindu-se în curbe complexe pentru a eschiva navele adamiste staționare. Era una dintre harpii, o dihanie cu ochi roșii, cu anvergura aripilor de o sută optzeci de metri și plisc cu aspect letal.

Al se lipi de fereastră pentru a o urmări ocolind asteroidul.

– Haide, frumoaso! răcni după ea. Rade-i! Du-te!

Un norișor trandafiriu irupse parcă din senin, când un glob-spion stealth fu lovit de un maser. Șoimul-de-iad execută un luping de celebrare a victoriei, răsucind mândru penele din vârfurile aripilor în vântul solar.

– Uau! Al se desprinse de la fereastră și rânji încântat. Nu-i grozav?

– Mă bucur că mi-am putut respecta partea din târg, spuse Kiera cu obiectivitate detașată.

– Doamnă, după chestia asta, ai oricât de multe corpuri proaspete dorești pentru Valisk. Al Capone știe cum să-și răsplătească prietenii. Și, crede-mă, asta-i într-adevăr ceea ce numesc prietenie!

Un surâs senin flutură ca un spectru peste chipul tânăr și frumos al femeii.

– Mulţumesc.

Locotenenţii Organizaţiei aflaţi în partea opusă a sălii de bal îşi menţinură expresiile stoice, în vreme ce minţile le palpitau de gelozie. Lui Al îi plăcea asta; să introduci un favorit nou la Curte şi să-i vezi pe cei vechi cum se-ntrec între ei să-şi dovedească talentele. Trase cu ochiul la profilul Kierei; femeia purta o bluză purpurie largă şi pantaloni mulaţi, iar părul îi era strâns la spate modest, dar elegant. Chipul îi era fermecător, cu trăsăturile precis conturate ţinute ferm sub control. Însă în adânc mocnea vechea şi familiara boală a patimii de putere. Avea mai multă clasă decât majoritatea, totuşi nu diferea chiar aşa mult de ei.

– Cum merge, Luigi? urlă Al.

– Destul de bine. Echipajele şoimilor-de-iad spun că în treizeci şi două de ore ar trebui să poată curăţa toate minele şi globurile-spion. Îi împingem tot mai departe pe găozarii ăia de şoimi-de-vid, ceea ce-nseamnă că nu mai pot lansa căcaturi spre noi. De acum ei nu mai ştiu ce facem şi nu ne pot surprinde. E o diferenţă a dracu' de importantă. Flota e-ncântată. Să ştii că tipii îşi recapătă moralul.

– Mă bucur s-o aud.

Ceea ce era un eufemism. Situaţia nu arătase deloc bine, deoarece şoimii-de-vid îşi lansau armele nevăzute, iar locotenenţii de pe planetă abuzau de autoritatea lor pentru a-şi aloca mai multe teritorii. Interesant cum toate problemele se interconectau... Acum însă, după sosirea şoimilor-de-iad, situaţia din spaţiu se

îmbunătățea de la o oră la alta. Echipajele nu mai trăiau cu spaima constantă a exploziei unei mine stealth, ceea ce le sporea enorm eficiența și încrederea. Cei de la sol percepeau fluxul proaspăt de deasupra și doreau să intre din nou în joc. Numărul cârcotașilor scădea, iar tipii pe care Leroy îi adusese să opereze mașinile de calcul electrice ale Trezoreriei spuneau că nivelul fraudelor se oprise pe palier – încă nu se reducea, dar, ce dracu', nu te puteai aștepta la miracole!

– Cum îi controlezi pe șoimii-de-iad? întrebă Al.

– Le pot garanta corpuri de oameni după ce-și vor termina treaba, spuse Kiera. Corpuri în care să intre direct, fără a mai fi nevoiți să treacă prin lumea de dincolo. Sunt corpuri foarte speciale, pe care tu nu le ai.

– Hei! făcu Al și deschise larg brațele, pufăind un nor uriaș de fum de trabuc. Nu-ncercam să mă bag peste tine, surioară. Nici vorbă! Ai pus la punct o operațiune care merge brici și respect chestiile astea.

– Atunci, e bine.

– Trebuie să discutăm condițiile pentru altă escadrilă. Vreau să spun, și asta rămâne între noi doi, că sunt în căcat serios în privința lui Arnstadt – scuză-mi expresia. Blestemații de șoimii-de-vid de acolo îmi distrug zilnic câte două nave. Trebuie făcut ceva.

Kiera țuguie buzele inexpresiv.

– Dar cum stă treaba cu flota asta? N-ai nevoie de o escadrilă care s-o protejeze de șoimii-de-vid la Toi-Hoi?

Al nu trebuia să-l consulte pe Luigi în privința respectivă, fiindcă putea simți foamea din mintea comandantului de flotă.

– Acu', c-ai pomenit de chestia asta, n-ar fi o idee tocmai rea.

– Ți-o pot rezolva, spuse Kiera. Alt grup de șoimi-de-iad ar trebui să revină azi la Valisk. Dacă trimit acum un mesager, ei ar putea ajunge aici în douăzeci și patru de ore.

– Mi se pare cât se poate de bine, doamnă.

Kiera își ridică walkie-talkie-ul și extrase din el o antenă cromată lungă.

– Magahi, întoarce-te, te rog, la terasa de andocare Monterey.

– Am înțeles, pârâi un glas din walkie-talkie. În douăzeci de minute.

Al percepu un volum neliniștitor de satisfacție în mintea Kierei. Femeia era destul de sigură că tocmai câștigase ceva.

– Nu i-ai fi putut spune lui Magahi să se ducă direct la habitat? se interesă el într-o doară.

Surâsul Kierei se lărgi grațios. Era aceeași promisiune de bun sosit care încheiase înregistrarea Morții Nopții.

– Nu cred. Dacă transmit un ordin prin radio, mă expun unui risc de securitate important; la urma urmelor, pe aici au mai rămas globuri-spion. Nu vreau ca edeniștii să știe că Magahi va escorta un convoi de fregate.

– „Va escorta"? Care fregate?

– Cele care-mi vor duce la Valisk primul lot de viespi de luptă cu antimaterie. Asta a fost partea ta din târg, Al, ai uitat?

Căţeaua dracu'! Trabucul lui Al se stinsese. Emmet spusese că stocurile lor de antimaterie erau aproape epuizate, iar flota avea nevoie de fiecare gram pentru a asigura succesul la Toi-Hoi. Se uită la Leroy, apoi la Luigi. Niciunul nu-i putea oferi o cale de ieşire.

– Sigur că da. O să le organizăm imediat.

Buci-de-fier, femeiuşca asta! Al nu putea să decidă dacă o respecta sau nu pentru asta. Pe moment nu avea nevoie de mai multe complicaţii. În acelaşi timp însă se simţea foarte mulţumit că Kiera era de partea lui.

Mai trase o dată cu coada ochiului spre ea. „Cine ştie? Poate c-am deveni chiar foarte apropiaţi. Atât doar că Jez m-ar omorî cu adevărat..."

Uriaşele uşi duble ale sălii de bal se deschiseră, lăsându-i să intre pe Patricia şi pe un ins pe care Al nu-l mai văzuse niciodată. Un posedat, care se ferea de Patricia, deşi în acelaşi timp păşea iute alături de ea. Judecând după starea periculos de fragilă a gândurilor sale, abia intrase în corpul nou.

Îl zări pe Al şi se strădui să-şi regăsească controlul. După aceea ochii îi sărira la fereastra uriaşă şi disciplina i se nărui.

– Doamne Dumnezeule, şopti el. Este adevărat. O să invadezi Toi-Hoi.

– Cine pula mea-i lăbarul ăsta? răcni Al întorcându-se spre Patricia.

– Se numește Perez, răspunse ea calm, și trebuie să-l asculți neapărat.

Dacă oricare altul i-ar fi vorbit în felul acela, ar fi fost oprit instantaneu. Însă Patricia era o persoană în care Al avea realmente încredere.

– Mă iei peste picior?

– Gândește-te la ce-a spus el adineauri, Al.

Al se gândi.

– De unde știai despre Toi-Hoi? îl întrebă.

– De la Khanna! Am aflat de la Khanna. Ea mi-a spus să-ți zic. Ea a spus că unul dintre noi trebuie s-ajungă. Apoi ea m-a ucis. Ne-a ucis pe toți. Nu, nu ne-a ucis, ne-a executat, asta a făcut, ne-a executat. Poc, poc, poc, cu focul alb! Drept prin creier. Căteaua dracu'! Nu mă-ntorsesem nici de cinci minute. Cinci minute de tot căcatul!

– Cine ți-a spus, prietene? Cine-i femeia aia care te-a omorât?

– Jacqueline Couteur. În Trafalgar. Marina Confederației a-nchis-o în cușca diavolului. Sper să putrezească acolo. Căteaua!

Patricia surâse superior în semn de „ce ți-am spus?" și Al încuviință scurt din cap. Își trecu brațul pe după umerii tremurători ai lui Perez și-i materializă o havană.

– Gata, Perez. Ai cuvântul meu, cuvântul lui Al Capone, care-i valuta cea mai tare dintre toate, că nimeni de aici nu te va mai trimite vreodată în lumea de dincolo. Și acum, povestește-mi totul de la-nceput.

28

Pământul.

O planetă a cărei ecologie era ruinată mai presus de orice capacități de reparare; prețul pe care-l plătise pentru a se ridica la nivelul de supraputere industrială și economică supremă a Confederației. Suprapopulată, străveche, decadentă și absolut formidabilă. Aceasta era incontestabila inimă imperială a dominației oamenilor.

Și în același timp căminul lor.

Quinn Dexter admiră imaginile care se clădeau pe holoecranele punții. De data aceasta le putea savura cu mulțumire lipsită de grabă. Codul nyvan de autorizare oficială de zbor fusese acceptat de Comandamentul Defensiv Strategic Guvcentral. În ochii tuturor erau o navă inofensivă care fusese trimisă de un guvern minuscul pentru a cumpăra componente defensive.

– Controlul traficului ne-a alocat un vector, rosti Dwyer. Avem permisiunea să andocăm la turnul-stație Supra-Brazil.

– E bine. Poți pilota nava?

– Așa cred. Nu-i ușor, va trebui să ocolim Haloul și ne-au dat un culoar de zbor îngust, dar o să mă descurc.

Quinn încuviință din cap fără un cuvânt. Pe toată durata călătoriei, Dwyer fusese extrem de iritant, subliniind întruna cât de greu era să obțină de la calculatorul de zbor executarea cu eficiență ireproșabilă a oricărui lucru pe care i l-ar fi cerut. O tentativă foarte transparentă de a-și demonstra indispensabilitatea.

Quinn însă cunoștea efectul pe care-l avea el asupra oamenilor, așa încât făcea parte din distracție.

Dwyer începu imediat să vorbească cu calculatorul de zbor. Pictograme pâlpâiră peste display-urile consolei. După opt minute accelerau la o treime de *ge*, descriind o traiectorie curbă către sud în jurul Haloului O'Neill.

– Coborâm mai întâi pe planetă? întrebă Dwyer, care devenea treptat tot mai agitat, spre deosebire de calmul extrem al lui Quinn. Credeam că vrei să preiei un asteroid.

– Să preiau? repetă Quinn încetișor.

– Păi, da. Știi adică – să le aduci cuvântul Fratelui Domnului. Așa cum am făcut pentru Jesup și ceilalți trei.

– Nu, nu cred. Pământul nu-i la fel de-napoiat ca Nyvan și aici n-ar fi niciodată la fel de simplu să convoci Noaptea. Trebuie corupt dinăuntru. Sectele mă vor ajuta s-o fac. Odată ce le voi arăta ce am devenit, mă vor primi cu brațele deschise. Și, desigur, prietena mea Banneth este acolo jos. Fratele Domnului înțelege.

– Sigur că da, Quinn, asta-i bine. Așa cum zici tu.

Consola de comunicații piui solicitându-i atenția, pe care Dwyer fu fericit să i-o acorde. Pe un ecran începu să se deruleze text, a cărui citire nu făcu decât să-i sporească agitația.

– La dracu', Quinn, ai văzut asta?

– Fratele Domnului mi-a pus la dispoziție multe daruri minunate, dar nu și puterile mediilor psihice.

– Sunt procedurile de autorizare la care trebuie să ne supunem după andocare. Securitatea Guvcentralului vrea să se asigure că la bord nu-i niciun posedat.

– Mă doare-n cur.

– Quinn!

– Sper, și sper cu toată seriozitatea-n pula mea că nu-mi contești deciziile, Dwyer.

– Căcat, nici vorbă, Quinn! Tu ești șeful, o știi doar.

Glasul îi patina pe marginea isteriei.

– Mă bucur s-o aud.

Turnul orbital brazilian se ridica din centrul continentului sud-american, înălțându-se cincizeci și cinci de mii de kilometri în spațiu. Când se găsea în penumbra Pământului, ca acum, la apropierea *Deltei muntelui*, era invizibil pentru toți senzorii în spectru vizual. În alte lungimi de undă electromagnetice însă, și mai ales în spectrul magnetic, strălucea. Un fir subțire și auriu, imposibil de lung, cu particule stacojii minuscule care goneau pe el cu viteze uriașe.

De turn erau atașați doi asteroizi. Supra-Brazil, ancora, se găsea pe orbită geostaționară la treizeci și șase de mii de kilometri deasupra solului, acolo unde fusese exploatat pentru a extrage carbonul și siliciul utilizate în construirea turnului. Al doilea asteroid se afla exact în vârf și juca rolul de contrabalansare masică, pentru a se asigura că ancora rămânea stabilă și pentru a atenua toate oscilațiile armonice periculoase din turn, care apăreau și se amplificau din circulația capsulelor-lift.

Deoarece era unica secțiune a turnului aflată realmente pe orbită, Supra-Brazil era și unicul loc unde puteau andoca navele. Spre deosebire de asteroizii colonizați, nu se rotea și nici nu existau caverne biosferă interioare. Turnul cu diametrul de trei sute de metri trecea exact prin centrul rocii, structura sa principală fiind perfect neagră și perfect rotundă. Pe circumferința segmentului său inferior care se întindea până la Pământ erau egal distribuite douăzeci și cinci de șine magnetice pe care se deplasau capsulele-lift, transportând zilnic zeci de mii de pasageri și până la o sută de mii de tone de mărfuri. Celălalt segment, care suia către contrabalansare, susținea o singură șină, care era utilizată o dată pe lună pentru a duce mecanoizii de inspectare și întreținere la platformele secțiunilor individuale.

Suprafața asteroidului era acoperită cu silozuri de andocare și echipamentele uzuale de susținere din spațioporturi. După trei sute șaizeci și opt de ani de operare continuă, și extinderea constantă a capacității turnului, nu mai rămăsese vizibil nici măcar un metru pătrat de rocă.

Chiar și în condițiile respectării carantinei impuse de Confederație, mai bine de șase mii de nave îl utilizau zilnic, majoritatea fiind din Halo. Apropierea lor se făcea prin poziționarea din timp spre port, astfel încât se forma o panglică lungă de vehicule ce coborau de pe orbite înalte. Stroboscoapele de navigație și propulsiile secundare produceau cataracte scânteietoare de lumină, când se despărțeau într-un șnur

complex de benzi de trafic la un kilometru deasupra suprafeței, pentru a ajunge la silozurile ce le fuseseră alocate. Navele care plecau formau un șablon elicoidal la fel de complicat, pe măsură ce se ridicau către orbite mai înalte.

Delta muntelui intră pe culoarul de trafic indicat și ocoli tulpina vastă a turnului, pentru a andoca pe fundul unei văi formate din piramide de schimbătoare de căldură, rezervoare și panouri de termopurjare, de trei ori mai mari decât originalele egiptene. După ce suportul de andocare se retrase în adâncul silozului, un colier de lumini se aprinse în jurul marginilor, iluminând fiecare centimetru al carcasei. De jur împrejurul pereților silozului se zăreau siluete în armuri spațiale negre, pregătite să se ocupe de oricine încerca să părăsească nava prin mijloace ilegale.

– Și acum? întrebă Quinn.

– Trebuie să-i dăm serviciului de securitate acces total la calculatorul nostru de zbor. Va rula un diagnostic complet pentru a se asigura că nicăieri în navă nu există pene de funcționare inexplicabile. În același timp ne va monitoriza pe noi prin intermediul senzorilor interni. După ce va fi satisfăcut că nu există probleme de funcționare, ne va permite să ieșim din siloz. Va trebui să susținem o serie de teste, inclusiv datavizări de la nanonicele noastre neurale. Quinn, noi n-avem dracu' nicio nanonică neurală, iar toți membrii echipajelor navelor stelare le au. Toți!

– Ți-am spus, rosti glasul găunos al lui Quinn din adâncurile glugii sale, că voi rezolva eu asta. Altceva?

Dwyer privi disperat display-ul.

– După ce primim permisiunea, vom fi ținuți într-o zonă protejată, în timp ce nava este examinată de o echipă de securitate înarmată. Ni se va îngădui să ieșim de acolo abia după ce termină ei.

– Sunt impresionat.

Consola de comunicații a lui Dwyer afișa o solicitare de a accesa calculatorul de zbor din partea serviciului de securitate al portului.

– Ce facem? țipă el. Nu putem nici decola, nici răspunde solicitării! Suntem prinși în cursă. Vor intra cu forța peste noi! Vor avea arme cu proiectile cărora nu le putem face față. Sau vor perfora batardoul capsulei și ne vor decomprima. Sau ne vor electrocuta cu...

– Tu ești prins în cursă.

Fu doar un murmur, dar îl amuți instantaneu pe Dwyer.

– Nu, nu! Quinn, am făcut tot ce mi-ai cerut. Tot! Îți sunt credincios. Ți-am fost mereu credincios, în pula mea!

Quinn întinse un braț și un singur deget alb apăru din capătul mânecii lui negre.

Dwyer ridică ambele brațe. Foc alb urlă din palmele sale, șfichiuind către încarnarea în mantie neagră a Morții. Consolele din punte licăriră nebunește, când spirale de flăcări lăptoase ricoșară din Quinn și sclipiră prin aer, pentru a se îngropa în batardouri și echipamente.

– Ai terminat? întrebă Quinn.

Dwyer plângea.

– Ești slab. Îmi place asta. Înseamnă că mă vei sluji bine. Te voi găsi din nou și te voi folosi.

Dwyer își părăsi trupul furat exact înainte ca prima arsură de durere să-i răbufnească în lungul șirei spinării.

Echipa de securitate alocată *Deltei muntelui* a știut că ceva era în neregulă imediat după andocarea navei. Datavizările ei de rutină au început să se întrerupă pe durate de câteva secunde. Când a încercat să-l contacteze pe căpitan, ofițerul de management al silozului n-a primit niciun răspuns. A fost declarată stare de alertă de cod I.

Silozul de andocare și zona imediat înconjurătoare au fost izolate și etanșate de restul lui Supra-Brazil. O grupă de ofițeri de luptă și alta de experți tehnici au fost trimise imediat în silozul de andocare, pentru a suplimenta echipa originală. S-au deschis linii de comunicații cu un colectiv de consiliere format din comandanți seniori din Directoratul de Securitate Internă Guvcentral și Forța de Defensivă Strategică.

La patru minute după andocare, datavizările navei stelare din clasa Cliper reveniseră la normal, totuși continua să nu existe niciun răspuns din partea căpitanului sau a vreunui membru al echipajului. Colectivul de consiliere de securitate a autorizat echipa să treacă la etapa următoare.

O conexiune ombilicală de date s-a conectat la o mufă de pe carcasa navei stelare. Cele mai puternice calculatoare de decriptare ale DSIG au fost aduse on-line pentru a sparge codurile de acces ale calculatorului

de zbor; n-au avut nevoie de nici treizeci de secunde. Natura programelor și procesoarelor modificate de pe punte era evidentă: fuseseră personalizate în scopul utilizării de către posedați. Aproape simultan, senzorii au început să-și transmită imaginile din interiorul micuței capsule de susținere biotică. Înăuntru nu se afla nimeni. Exista totuși o anomalie a cărei cauză n-a fost imediat evidentă. O pastă groasă și roșie acoperea aproape toate suprafețele de pe punte. După care un glob ocular a plutit pe lângă un senzor și misterul respectiv a fost rezolvat – lăsând în urmă un paradox încă și mai mare. Sângele încă nu se închegase, așa că ceva sau cineva ucisese un membru al echipajului cu numai câteva minute în urmă. DSIG nu putea îngădui ca o amenințare necunoscută să rămână în libertate; dacă posedații inventaseră o metodă nouă de atac, aceasta trebuia investigată.

Un tub de ecluză s-a extins din peretele silozului. După ce se înarmaseră cu grenade cu fragmentare prin explozie chimică și pistoale-mitralieră, cinci ofițeri de luptă DSIG au avansat prin el spre capsula de susținere biotică. Pe măsură ce se trăgeau prin tub, toți au simțit, succesiv, o pală scurtă de aer rece, abia sesizabilă prin armurile lor.

După ce au ajuns înăuntru, au deschis toate dulăpioarele și spațiile de stocare, încercând să-i descopere pe membrii echipajului. Nu au găsit pe nimeni. Până și calculatorul de zbor a confirmat că nu exista niciun consum de oxigen.

A intrat apoi o echipă tehnică din port, care a început să demonteze capsula de susținere biotică. Mecanicii au avut nevoie de șase ore pentru a desface toate elementele, inclusiv podeaua. Colectivul de consiliere a rămas cu o sferă goală cu diametrul de șapte metri, cu cabluri și tubulatură retezate, ieșind prin admisii etanșate. Examinarea meticuloasă a înregistrărilor calculatorului de zbor, a consumului de energie și combustibil, a interfețelor de comandă și folosirii utilităților a arătat că la momentul andocării *Deltei muntelui*, la bord trebuia să fi fost două persoane. În același timp însă analiza ADN a sângelui și țesuturilor organice care mânjeau puntea a arătat că proveneau de la un singur individ.

Alimentarea energetică a *Deltei muntelui* a fost complet oprită și rezervoarele criogenice i-au fost golite. După aceea nava a fost tăiată, încet și metodic, în secțiuni, de la cadrul structural de susținere, până la generatoarele de fuziune, ba chiar și nodurile configuratoare energetic. N-a rămas intactă nicio unitate sau modul mai mare de un metru cub.

Bineînțeles, mass-media au aflat repede despre „zborul-fantomă" de la Nyvan și reporterii de teren au roit în jurul silozului, solicitând și mituind pentru a obține informații de la orice persoană care ar fi putut avea vreo legătură cu operațiile de securitate. Nu după mult timp au izbutit să obțină acces legal la un senzor aflat chiar în siloz, mulțumită a doi judecători ale căror motive fuseseră financiar determinate. Câteva zeci de milioane de oameni din arcologiile Pământului au început să

acceseze în mod direct investigațiile, privind cum nava stelară era tăiată de mecanoizi și așteptând cu nerăbdare capturarea unui posedat.

Quinn nu văzu niciun motiv pentru care să rămână în sărăcia tărâmului fantomelor, după ce trecuse nevăzut prin toate controalele de securitate, așa că se rematerializă și se instală într-un fotoliu automodelant activ, capitonat cu piele, din salonul Clasei Regale al capsulei-lift. Se găsea lângă una dintre ferestrele panoramice, ceea ce avea să-i îngăduie să privească zorii răsărind peste America de Sud, în timp ce cobora vertical cu viteza de trei mii de kilometri pe oră. Cu chipul său ascuțit și încordat și costumul scump, conservator, din mătase albastră, se potrivea perfect în rolul unui businessman aristocrat.

Pe ultimul sfert al coborârii pe turn, sorbi din Lacrimile Norfolk, pe care stewardesa i le completa permanent ca atenție din partea managementului, și privi ocazional proiectorul AV de deasupra barului de cocteiluri. Companiile media de pe Pământ concurau cu entuziasm între ele în a-l ține la curent cu progresul căutării prin componentele disecate ale *Deltei muntelui*. Dacă restul pasagerilor din salon erau nedumeriți în privința intermitentelor lui hohote homerice de dispreț, cultul obsedant al Pământului vizavi de intimitatea personală le interzise să-l întrebe asupra motivelor.

Jed petrecu cea mai mare parte a voiajului așezat pe podeaua din pin a salonului lui *Mindori*, de unde

privea stelele. În niciun alt moment din viața lui nu se simțise mai fericit. Văzute în felul acela, stelele în sine erau minunate, iar la răstimpuri șoimul-de-iad înghițea printr-o gaură-de-vierme. Momentul acela era incitant, chiar dacă nu puteai să vezi mare lucru, ci doar un soi de ceață cenușiu-întunecată învolburându-se în exterior, niciodată perfect focalizată. Senzației de invulnerabilitate generate de călătoria în șoimul-de-iad i se adăuga anticiparea Valiskului. Mai intensă ca oricând.

„Eu am făcut-o! Pentru prima dată în viața mea, mi-am stabilit un obiectiv concret și am mers până la capăt. Ba chiar știind că am probabilități foarte reduse. Eu și toți ceilalți puști de niciunde am reușit s-ajungem la Valisk. Și la Kiera."

Își luase înregistrarea ei modificată, deși de acum nu-i mai era necesară. De fiecare dată când închidea ochii, putea să-i vadă zâmbetul, părul des și moale căzând pe umerii goi, obrajii perfect rotunzi... Ea avea să-l felicite personal, după ce soseau. Trebuia s-o facă, deoarece el era liderul. Așa că probabil că aveau să stea de vorbă, fiindcă ea ar fi dorit să știe cât de dificil fusese pentru ei, cât se străduiseră... Avea să fie înțelegătoare, pentru că aceea îi era natura. Iar apoi, poate...

Gari și Navar țopăiră în salon, râzând fericite împreună. Un fel de armistițiu fusese declarat după sosirea la bord. Un semn minor, gândea Jed, al lucrurilor care se îmbunătățeau treptat.

– Ce faci? întrebă Gari.

El îi surâse larg și indică fereastra cu ramă groasă de alamă.

– Nimic, doar priveam afară. Voi ce faceți?

– Am venit să-ți spunem că tocmai am stat de vorbă cu Choi-Ho, care ne-a spus că asta-i ultima înghițire înainte de Valisk. A mai rămas doar o oră!

Chipul fetei era îmbujorat de încântare.

– Da, doar o oră.

Trase din nou cu ochiul spre cenușiul straniu din exterior. Dintr-o clipă în alta, urmau să reintre în spațiul real. Atunci își dădu seama că Beth nu se afla aici pentru a fi martoră la triumf.

– Mă-ntorc imediat, le spuse celor două fete.

Mindori era destul de aglomerat acum. *Rendez-vous*-ul din sistemul Kabwe adusese la bord alți douăzeci și cinci de Morți ai Nopții și în toate cabinele stăteau deja câte doi. Jed merse până la capătul coridorului principal, unde iluminatul era mai slab.

– Beth?

Ciocăni scurt la ușa cabinei, apoi răsuci mânerul.

– Haide, fată, aproape c-am ajuns! O să ratezi...

Ambele jachete ale lui Beth și cizmele ei înalte cu șireturi zăceau pe podea, părând ca și cum ar fi fost aruncate pur și simplu neglijent. Beth însăși se foi pe pat și degetele unei mâini subțiri îi îndepărtară de pe chip șuvițe moi de păr, printre care privi pe jumătate adormită. Lângă ea, Gerald Skibbow dormea tun.

Indignarea și furia pură îl paralizară pe Jed.

– Ce-i? mormăi Beth.

Jed nu putea să-şi creadă ochilor: fata nu dovedea nici cea mai măruntă urmă de stânjeneală. Skibbow era îndeajuns de bătrân pentru a-i fi străbunic, în pizda mă-sii! Tânărul o fulgeră din privire, apoi ieşi, trântind uşa cu putere în urma sa.

Beth se holbă după el şi gândurile ameţite se coagulară încetişor.

– Iisuse, cred că glumeşti, să dea dracii! oftă ea.

Nici chiar Jed nu putea fi atât de idiot. Sau se înşela? Îşi scoase picioarele de sub cuvertură, având grijă să nu-l dezvelească pe Gerald. Avusese nevoie de ore bune pentru a-l adormi. Îl ţinuse în braţe, îl liniştise...

În ciuda atenţiei cu care acţionase, trase cuvertura de pe bărbat. Ţesătura părea să i se fi lipit de blugi, iar bluza de trening i se răsucise în jurul corpului, astfel că toate mişcările se făceau cu dificultate.

Gerald Skibbow se deşteptă cu un strigăt şi privi îngrozit în jur.

– Unde suntem?

– Nu ştiu, răspunse ea cât putu de calm. Mă duc să aflu şi dup-aia îţi aduc micul dejun. În regulă?

– Da. Ăăă... aşa cred.

– Du-te şi fă-ţi duş. Lasă restul în seama mea.

Beth îşi încheie şireturile cizmelor şi ridică o jachetă de pe podea. Atinse uşor buzunarul cu palma, pentru a se asigura că paralizatorul cortical se afla tot acolo, după care părăsi cabina.

Chiar înainte să fi început să iasă din terminusul găurii-de-vierme, Rocio Condra simţi şoimii-de-vid

care aşteptau. Erau şapte şi descriau spirale lente în jurul punctului în care el se aştepta să fie Valisk.

Terminusul se închise înapoia sa şi Rocio îşi deschise larg aripile, lăsând fluxurile rarefiate de ioni solari să-i răsfire penele. Nu făcu altceva decât să planeze pe traiectoria orbitală, în timp ce se străduia să priceapă. Confuzia era aproape totală. La început crezu chiar că era posibil să fi ieşit deasupra altei gigante gazoase, oricât de improbabil ar fi fost. Nici vorbă totuşi de aşa ceva, aceasta era Opuntia, al cărei sistem de sateliţi naturali sărea imediat în ochi. Putea să simtă până şi masa staţiilor industriale distruse ale Valiskului, la coordonatele cuvenite. Singurul lucru care lipsea era habitatul însuşi.

Ce s-a-ntâmplat cu Valisk? îşi întrebă duşmanii de până atunci. **L-aţi distrus?**

Evident, nu, răspunse un şoim-de-vid. **Nu există nicio sfărâmătură. Nu poţi percepe asta?**

Ba pot percepe, dar nu înţeleg.

Rubra şi Dariat şi-au rezolvat în cele din urmă neînţelegerile şi au fuzionat. Toate straturile neurale au devenit posedate, creând o disfuncţie a realităţii enorm de puternică. Valisk a părăsit universul, luându-i cu el pe toţi cei aflaţi la interior.

Nu se poate!

Nu te mint.

Corpul meu este acolo, în interior. Chiar pe când protesta, ştia că de fapt nu se sinchisea atât de mult. Decizia pentru care îşi tot făcuse curaj ca s-o ia fusese luată în numele său. Îngădui energiei să-i

curgă prin celulele configuratoare și exercită presiune asupra unui punct specific din spațiu.

Așteaptă! strigă șoimul-de-vid. **N-ai unde să te duci. Noi te putem ajuta, vrem să te ajutăm.**

Eu să mă alătur culturii voastre? Nu cred.

Pentru a supraviețui, va trebui să ingerezi substanțe nutritive. Știi bine asta, până și posedații trebuie să mănânce. Numai habitatele îți pot asigura fluidele corecte.

Ca și majoritatea așezărilor asteroidale.

Dar cât timp vor mai funcționa mașinăriile producătoare după ce așezarea respectivă va fi posedată? Știi bine că pe ei nu-i interesează aspectele astea.

Pe unul dintre ei îl interesează.

Te referi la Capone? Te va trimite să lupți, ca să-ți câștigi hrana. Și cât vei supraviețui? La două bătălii? La trei? Cu noi vei fi în siguranță.

Există și alte misiuni pe care le pot îndeplini.

În ce scop? După dispariția Valiskului, nu mai ai un corp omenesc în care să te poți întoarce. Ei nu te pot răsplăti, ci doar amenința.

De unde știi ce ne-a fost promis?

De la Dariat; el ne-a spus totul. Alătură-te nouă. Ajutorul tău ar fi de neprețuit.

Ajutor pentru ce?

Pentru găsirea unei soluții la criza asta.

Eu am soluționat-o pentru mine. Energia fulgeră prin celule, silind deschiderea unui interstițiu.

Non-lungimea găurii-de-vierme se adânci pentru a-i accepta forma mătăhăloasă.

Oferta rămâne valabilă! strigă șoimul-de-vid. **Gândește-te la ea. Te poți întoarce la noi oricând.**

Rocio Condra închise interstițiul în urma cozii sale. În mod instinctiv, mintea îi extrase coordonatele Noii Californii din memoria infailibilă a lui *Mindori*. Înainte de a lua orice decizie pripită, avea să vadă ce-i oferea Capone. Iar ceilalți șoimi-de-iad aveau să fie de asemenea acolo; indiferent care avea să fie alegerea lor finală, urmau s-o ia laolaltă.

După ce le explică lui Choi-Ho și Maxim Payne ce se întâmplase, căzură de acord să nu-i împovăreze pe Morții Nopții cu vestea că visul lor fals încetase să mai existe.

Jay îndepărtă foița izolatoare aurie a batonului de înghețată cu ciocolată și migdale; era al cincilea pe care îl mânca în dimineața aceasta. Se întinse fericită pe spate, pe prosop, și începu să lingă migdalele de pe suprafața batonului. Plaja era un loc minunat, iar noua ei prietenă îl făcea aproape perfect.

– Ești sigură că nu vrei una? întrebă ea.

Pe nisipul cald erau împrăștiate alte câteva înghețate; fata își ticsise geanta cu ele de dimineață, când plecase din salonul de pediatrie.

Nu, cu multe mulțumiri, zise Haile. **Recele mă face să strănut. Ciocolata are gust de zahăr nerafinat cufundat în mult acid.**

– Asta-i o prostie, chicoti Jay. Tuturor le place ciocolata.

Nu şi mie.

Ea muşcă o bucată mare şi o lăsă să-i lunece în jurul limbii.

– Ţie ce ţi-ar plăcea?

Lămâia ar fi acceptabilă. Dar încă sug lapte de la părintele meu.

– Ah, da! Uit mereu cât de mică eşti. Când vei fi mai mare, vei mânca şi alimente solide?

Da. Peste multe luni.

Jay surâse înaintea nostalgiei transmise de vocea mintală. Şi ea simţise de multe ori la fel faţă de regulile mamei: restricţii concepute pur şi simplu pentru a o împiedica să se bucure.

– Părinţii tăi merg seara să cineze, să mănânce chestii mai deosebite, aşa cum facem noi? Există restaurante kiinte?

Nu aici, cu ce-i în jur. Nu ştiu exact despre căminul nostru.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd planeta natală. Trebuie să fie super, ca arcologiile, însă curată şi argintie, cu turnuri uriaşe construite până la cer. Voi sunteţi foarte avansaţi.

Unele dintre planetele noastre au forma aceea, spuse Haile cu nesiguranţă prudentă. **Aşa cred. N-am început încă educaţionalele de istorie cosmologică a raselor.**

– E-n regulă.

Jay termină îngheţata.

– Doamne, ce bună e! mormăi cu gura plină și limba pe jumătate amorțită. Cât am fost pe Lalonde n-am avut parte de nicio înghețată. Îți poți imagina?!

Ar trebui să ingerezi substanțe cu conținut dietetic echilibrat. Ione Saldana spune că prea mult bun este rău pentru tine. Interogare – corect?

– Complet greșit, declară Jay. Se ridică în capul oaselor și azvârli bățul batonului în geantă: Haile, este absolut minunat!

Se scula în picioare și alergă la kiintă. Brațele tractamorfice ale lui Haile se retrăgeau din castelul de nisip ca un cuib de șerpi pus pe fugă. Construise un turn central înalt de doi metri și jumătate care se îngusta în vârf, înconjurat de cinci turle ascuțite mai mici, similare; poduri arcuite, desprinse parcă din basme, le legau pe toate laolaltă. Foișoare ieșeau sub unghiuri neașteptate din laturile lor, existau cercuri de ferestre din scoici trandafirii și un zid solid de fortăreață, înconjurat de un șanț adânc de apărare.

– Cel mai grozav de pân-acum.

Jay mângâie muchia facială a kiintei de deasupra fantelor respiratorii. Haile se cutremură de recunoștință și ochii ei mari, violeți, priviră direct în Jay.

Îmi place, mult.

– Ar trebui să construim și ceva din istoria ta, spuse Jay cu generozitate.

Nu am complexitate să contribui, cunosc doar case-domuri, spuse kiinta tristă. **Trecutul nostru nu mi-a fost făcut complet accesibil. Trebuie să cresc mult înainte de a fi gata de acceptare.**

Jay îi cuprinse cu brațul gâtul și se lipi de pielea ei albă și suplă.

– Nu-i nimic. Mama și părintele Horst nu mi-au spus nici mie multe lucruri.

Mult regret. Puțină răbdare.

– Da, nu-i plăcut. Însă castelul arată grozav acum când e terminat. Păcat că n-avem niște steaguri să i le-nfigem în vârf. Să văd ce pot găsi să folosim mâine.

Mâine nisipul va fi uscat. Vârful se va fărâmița în aer și va trebui să începem din nou.

Jay privi șirul de movile informe care se întindeau în lungul țărmului. Fiecare avea propria sa amintire de fericire și satisfacție.

– Serios vorbind acum, Haile, asta-i de fapt chiar ideea de la bază. Ba e chiar și mai bine când există flux, fiindcă atunci poți să vezi cât de solid ai construit.

Multă activitate umană este risipită în mod intenționat. Nu cred că voi ajunge să vă cunosc vreodată.

– Să știi că oamenii sunt de fapt foarte simpli. Noi învățăm întotdeauna mai mult din propriile noastre greșeli, așa spune mama. Asta pentru că ele sunt mai dureroase.

Multă ciudățenie.

– Am o idee, haide să-ncercăm mâine să construim un turn tyrathca. Este frumos și... altfel. Știu cum este, fiindcă mi-a arătat Kelly. Își puse mâinile în șolduri și examină castelul cu satisfacție: Păcat că nu putem construi altarul Zeului lor Adormit, sau ce naiba era,

dar nu cred c-ar putea sta în echilibru, în niciun caz dacă-l faci din nisip.

Interogare – altarul Zeului Adormit sau ce naiba era?

– Era un fel de templu în care nu puteai să intri. Toți tyrathca de pe Lalonde stăteau în jurul lui și-l preaslăveau cu cântece și chestii. Avea forma asta, foarte complicat.

Mâinile i se mișcară prin aer în fața kiintei, descriind curbe largi.

– Înțelegi?

Îmi lipsește perceperea. Este preaslăvire, ca ritualul vostru de susținere al lui Iisus, Hristosul?

– Hmm, un fel de... așa cred. Atât doar că zeul lor nu-i zeul nostru. Al lor doarme undeva departe în spațiul cosmic; al nostru este peste tot. Așa spune părintele Horst.

Interogare – există doi zei?

– Nu știu, spuse Jay disperată, regretând că abordase subiectul respectiv. De fapt, oamenii au mai mulți zei, nu numai doi. Religia este interesantă, mai ales dacă începi să te gândești la ea. Se presupune că ar trebui doar să crezi. Mai exact până te faci mare și atunci totul devine teologie.

Interogare – teologie?

– Religie pentru adulți. Ia fii atentă, voi n-aveți un zeu?

Îmi voi interoga părinții.

– Bun, ei vor explica totul mai bine decât mine. Haide să mergem și să spălăm nisipul ăsta oribil și dup-aia ne putem plimba împreună călare.

Multă încântare.

Avioneta cu câmp ionic a Marinei Regale Kulu survolă țărmul vestic al lui Mortonridge, cu botul strălucitor îndreptat direct către soarele dimineții. La zece kilometri spre sud, norul roșu forma un masiv solid peste orizont. Era mai gros decât își reamintea Ralph Hiltch. Niciunul dintre munții din lanțul central al peninsulei nu izbutise să se ridice deasupra lui, fiind înghițiți cu totul.

Suprafața superioară era calmă precum cea a unui lac în zori lipsite de adieri. Abia când începu să coboare spre sol în lungul graniței parafocului, apărură primele foiri neliniștitoare, în vreme ce chiar pe margine părea să bântuie o adevărată furtună, care șfichiuia fuioare individuale. Ralph avu senzația inconfortabilă că norul dorea realmente să fie lăsat liber. Poate că recepta timbrul emoțional al posedaților care-l creaseră? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci nu putea fi sigur care dintre senzații era cea autentică.

I se păru că putea distinge o aglomerare laxă, mișcându-se în lungul laturii norului, o învolburare de umbre vermillon în interiorul stacojiului, care ținea pasul cu avioneta sa. Când comandă suitei de senzori să focalizeze pe ea, nu văzu însă decât configurații aleatorii. O iluzie optică așadar, dar foarte intensă.

Pilotul începu să extindă câmpul ionic, reducând viteza și altitudinea avionetei. În față se zărea panglica sură a șoselei M6, străbătând rectiliniu terenul virgin. Tabăra-avanpost a colonelului Palmer se afla la doi kilometri de linia neagră a parafocului. Câteva zeci de vehicule militare erau parcate în lungul șoselei, în timp ce două goneau pe beton-carbon spre banda descurajant de precisă de vegetație incinerată.

Orice posedat care ar fi venit până la marginea norului roșu ar fi văzut o garnizoană standard în care activități previzibile se desfășurau cu obișnuita eficiență sănătoasă a Regatului. N-ar fi putut zări însă tabăra nouă care se ridica la douăzeci și cinci de kilometri spre nord: un oraș de siliciu programabil dispus în formațiuni stricte, care erupea peste nesfârșitele unduiri verzi ale peninsulei. În mod tipic pentru militari, căpătase denumirea literală Fortul Avangardă. Mai bine de cinci sute de clădiri din siliciu programabil fuseseră deja activate, dormitoare cu două niveluri, magazii, cantine, ateliere de întreținere și diverse structuri auxiliare, deși deocamdată unicii lor locuitori erau cele trei batalioane ale geniștilor din Marina Regală Kulu, care aveau sarcina asamblării taberei. Mecanoizii lor săpaseră în jurul fiecărei clădiri și instalaseră conducte de apă și canalizare, cabluri de energie și conexiuni de date. Tambure gigantice de compozit microplasă erau derulate peste pământ pentru a asigura drumuri care să nu se transforme instantaneu în smârcuri. Cinci case pentru pompe de filtrare fuseseră amplasate pe malurile râului aflat

la opt kilometri depărtare, pentru a alimenta districtele aflate în expansiune.

Mecanoizii începuseră de acum să sape grile utilitare noi și vaste pentru alte clădiri, oferind o indicație asupra dimensiunilor finale ale Fortului Avangardă. Convoaie lungi de camioane utilizau M6 pentru a aduce materiale de la cel mai apropiat spațioport, aflat la cincizeci de kilometri distanță, deși soluția respectivă avea să fie abandonată imediat ce urma să devină operațional spațioportul Fortului Avangardă. Geniștii Marinei nivelau fâșii lungi de teren, pregătind trei piste din prefabricate. Hangarele și turnul de control al spațioportului fuseseră activate cu două zile în urmă, pentru ca echipele tehnice să-și poată instala și integra sistemele.

Când nava lui Ralph apăruse deasupra lui Ombey, bărbatul văzuse nouă nave stelare de transport din clasa Acvila ale Marinei Regale, aflate în formație de parcare în jurul unei stații-port de pe orbită joasă, alături de escorta lor formată din cincisprezece fregate de luptă. Numai douăzeci și cinci dintre transportoarele uriașe mai rămăseseră în serviciu activ; aveau capacitatea de șaptesprezece mii de tone de cargo, erau cele mai mari nave stelare construite vreodată și enorm de costisitor de utilizat și de întreținut. Kulu le elimina treptat în favoarea unor modele mai mici bazate pe designuri comerciale.

Transportoarele erau suplimentate de enormele avioane spațiale vechi cu aripi delta CK500-090 *Thunderbird*, unicele aparate de zbor atmosferic capabile

să se descurce cu containerele de marfă de câte patru sute de tone din transportoarele Acvila. Făceau parte din altă flotă aflată în pragul retragerii: formaseră primul lot de transportoare adus pe Ombey. Majoritatea *Thunderbird* își petrecuseră ultimii cincisprezece ani la naftalină în facilitatea de stocare a Marinei Regale din deșertul de pe Kulu. Acum erau reactivate pe cât de repede puteau echipele de întreținere să monteze componente noi din stocurile pentru război serios sărăcite.

Mai teribili decât acumularea de nave ale Marinei erau însă șoimii-de-vid. Până acum sosiseră aproape optzeci și alții se materializau în fiecare oră, cu suporturile cargo din carcasele inferioare pline de containere (care puteau fi manipulate de avionetele civile convenționale). Niciodată până atunci nu mai fuseseră văzute atâtea nave stelare bitek pe orbita unei planete din Regat.

Ralph încercase același tip de respect inconfortabil pe care-l simțise la Azara, când le văzuse în jurul stațiilor de andocare. El declanșase toate operațiunile acestea, creând un impuls care cuprinsese întregi sisteme stelare. Acum inerția nu mai putea fi oprită. Nu putea face altceva decât s-o călărească până la final, indiferent care ar fi fost acela.

Avioneta cu câmp ionic asoliză la tabăra colonelului Palmer. Femeia însăși îl aștepta la baza scării telescopice; în micul comitet de primire dinapoia ei, ieșeau în evidență Dean Folan și Will Danza care rânjeau cu gurile până la urechi.

Janne Palmer îi scutură mâna, cercetându-i cu destulă luare-aminte uniforma cea nouă.

– Bine ai revenit, Ralph... sau de acum trebuie să-ţi spun „domnule general"?

Bărbatul nu era nici el încă pe deplin obişnuit cu uniforma; trei stele rubinii scânteiau pe umărul vestonului bleumarin elegant.

– Nu ştiu exact. Aşa-i, acum sunt general în armata de campanie oficială a Eliberării, mai precis sunt primul ei ofiţer. Cu excepţia Regelui, bineînţeles. Formarea armatei a fost anunţată public acum trei zile, în Curtea palatului Apollo. Eu am fost numit Şeful Coordonării Strategice.

– Vrei să zici că eşti numărul unu din Eliberare?

– Mda, făcu el cu o surprindere uşoară, cred că asta mi-s.

– Mai bine tu, decât eu. Femeia indică spre nord: Ai spus c-o să te-ntorci cu întăriri.

– Va fi din ce în ce mai minunat de rău. O jumătate de milion de gardişti bitek au pornit încoace şi Dumnezeu mai ştie câţi soldaţi oameni care să-i susţină. Avem până şi mercenari voluntari.

– I-aţi acceptat?

– Habar n-am. Voi folosi însă tot ce primesc.

– Perfect, aşadar care-ţi sunt ordinele, domnule general?

Ralph izbucni în râs.

– Să faceţi treabă la fel de bună ca şi pân-acum. A-ncercat vreunul dintre ei să evadeze?

Palmer se întoarse cu o expresie împietrită către zidul de nor furios.

– Nu. Au rămas dincolo de parafoc. Au fost reperați mulți și credem că ne supraveghează. Însă numai patrulele mele sunt vizibile pentru ei. Indică cu degetul mare peste umăr: Ei nu știu nimic despre restul.

– E bine. Evident că nu vom putea păstra secretul la infinit, dar cu cât vor afla mai târziu, cu atât mai bine.

– Săptămâna trecută au venit niște puști. A fost primul lucru interesant care s-a întâmplat de la plecarea ta.

– Puști?

– O femeie pe nume Stephanie Ash a venit până la parafoc cu autobuze cu șaptezeci și trei de copii non-posedați. I-a băgat serios în sperieți pe cei de la bariera de pe șosea. Se pare că i-a adunat pe copii de pe toată peninsula. I-am evacuat într-o tabără provizorie. Cred că prietena ta Jannike Dermot și-a pus experții la treabă, ca să afle de la ei detalii despre situația de acolo.

– Acela chiar c-ar fi un raport pe care aș dori să-l accesez.

Mîji ochii spre norul roșu. Aglomerarea aceea evazivă de umbre părea să fi revenit; acum avea formă de elipsă și atârna peste M6. Nu-ți trebuia multă imaginație ca să suspectezi că te privea.

– Cred c-o să mă uit îndeaproape înainte de a-mi instala centrul de comandă în Fortul Avangardă, anunță el.

Will și Dean călătoriră pe pragurile vehiculului Marinei, care-i duse la bariera rutieră portocalie. Fu încântat să discute din nou cu ei; fuseseră detașați la brigada lui Palmer ca agenți de legătură ai agenției și ajutau diversele echipe tehnice trimise la parafoc de Roche Skark. Amândoi doriră să afle toate amănuntele întâlnirilor sale cu Regele și fură nemulțumiți că Ralph refuză să le datavizeze fișierele sale vizuale cu prințul Edward jucându-se în palatul Apollo, dar erau strict secrete. „Uite așa crește legenda", gândi Ralph, amuzat de faptul că și el contribuia în această privință.

Pușcașii marini de la barieră salutară reglementar sosirea lui și a colonelului, iar Ralph pălăvrăgi cu ei pe cât de cordial izbuti. Nu păreau să se sinchisească de norul roșu, însă lui i se părea teribil de intimidator. Se ridica la maximum trei sute de metri deasupra sa: șuvoaie ce se zbăteau energic, atât de apropiate între ele, încât practic nu existau interstiții, straturi peste straturi ce se ridicau parcă până la limita spațiului cosmic. Reverberațiile sonore provenite de la conflictele sale interne erau acordate diabolic cu armonicile oaselor omenești. Milioane de tone de apă contaminată atârnau suspendate în văzduh ca prin vrăjitorie, gata să se prăbușească aidoma cascadei de la capătul lumii. Bărbatul se întrebă cât de neglijabil ar fi fost efortul posedaților pentru a o face realmente. Era oare posibil să le fi subestimat de fapt puterea? Nu-l tulbura atât de mult dimensiunile norului, cât planurile sale.

– Domnule general! strigă alarmat un pușcaș de la barieră. Ostil vizibil, pedestru, la trei sute de metri.

Dean și Will apărură brusc în fața lui Ralph, cu mitralierele-gauss ațintite spre parafoc.

– Cred că pentru astăzi ajunge cu inspectarea liniei frontului, rosti colonelul Palmer. Ralph, te rog să ne-ntoarcem la vehicul.

– Așteaptă.

Ralph privi printre cei doi soldați G6 și văzu o singură siluetă mergând pe M6. O femeie îmbrăcată în uniformă din piele cu croială elegantă, cu chipul pătat în stacojiu-războinic de aura norilor clocotitori. Știu cu exactitate cine era, ba chiar ar fi fost dezamăgit dacă ea n-ar fi apărut.

– Nu-i o amenințare. Cel puțin, nu deocamdată.

Trecu printre Will și Dean și rămase în mijlocul șoselei, așteptând-o pe femeie.

Annette Ekelund se opri la bariera din partea ei a parafocului. Scoase din buzunar un telefon mobil subțire, extinse o antenă lungă de zece centimetri și tastă un număr.

Blocul comunicator al lui Ralph anunță deschiderea unui canal. Bărbatul îl comută pe funcția audio.

– Salut, Ralph! M-am gândit că te vei întoarce, ești genul respectiv. Și văd c-ai venit cu niște prieteni.

– Exact.

– De ce nu-i aduci aici, să ne distrăm cu toții?

– O să alegem noi momentul cuvenit.

– Trebuie să spun că sunt dezamăgită; nu-i tocmai ceea ce conveniserăm în Exnall. Chiar cu binecuvântarea unei prințese Saldana. Vai, vai, în ziua de azi nu te mai poți încrede în nimeni!

– O promisiune făcută sub constrângere nu te obligă în mod legal. Sunt convins că ai în tabăra ta destui avocaţi care să ţi-o confirme.

– Crezusem că ţi-am explicat deja toate astea. Noi nu putem fi învinşi, în niciun caz de către vii.

– Nu te cred. Indiferent care ar fi preţul, trebuie să vă învingem. Rasa umană se va sfârşi, dacă vi se va permite să câştigaţi. Cred că noi meritãm să continuăm.

– Tu şi idealurile tale... tipicul „domnul Dedicat". Nu-i de mirare c-ai găsit o profesiune care ţi-a permis să oferi servicii loiale. Ţi se potriveşte perfect. Felicitări, Ralph, te-ai găsit pe tine însuţi – nu oricine poate afirma asta. În alt univers, unul mai puţin deformat ca acesta, te-aş invidia.

– Mulţumesc.

– În epoca mea a fost inventată o expresie tare afurisită, dar care rămâne valabilă şi azi, fiindcă şi ea provenea tot de la un militar dogmatic într-un război lipsit de sens. *A trebuit să distrugem aşezarea, pentru a o salva.* Ce crezi tu că veţi face lui Mortonridge şi locuitorilor săi prin cruciada voastră?

– Ceea ce trebuie să fac.

– Însă noi tot vom fi aici şi după aceea, Ralph, noi vom fi mereu aici. Minţile cele mai luminate din galaxie au studiat problema. Savanţi şi preoţi scotocesc după răspunsuri concrete şi filozofii liniştitoare. Milioane – miliarde – de ore-om au fost deja irosite cu dilema „ce să se facă cu noi, sărmanele suflete revenite?" Şi nu s-a ajuns la niciun rezultat. Nimic! Tot ce puteţi face este să porniţi campania asta patetică

și punitivă de violență, cu speranța că unii dintre noi vor fi prinși și azvârliți în tau-zero.

– Deocamdată nu există o soluție generală. Dar va exista.

– Imposibil. Suntem mai mulți decât voi. Este aritmetică simplă, Ralph.

– Laton a spus că se poate.

Femeia chicoti.

– Și tu îl crezi?

– Edeniștii cred că el a spus adevărul.

– Ah, da, cei mai recenți și mai interesanți dintre toți prietenii tăi. Îți dai seama, nu-i așa?, că ei ar putea supraviețui perfect acestei situații, în timp ce voi, adamiștii, v-ați prăbuși? Este în interesul lor ca diversiunea aceasta monstruoasă să aibă succes. Planetele adamiste vor fi ocupate rând pe rând, în timp ce Confederația voastră este absorbită aici.

– Ce spui atunci despre kiinti?

Annette Ekelund tăcu pentru câteva secunde.

– Ce-i cu ei?

– Au supraviețuit întâlnirii cu lumea de dincolo. Ei spun că există o soluție.

– Și care este aceea?

Bărbatul strânse cu putere blocul comunicator.

– Soluția nu se aplică pentru noi. Fiecare rasă trebuie să-și găsească propria cale. A noastră există, undeva. Va fi găsită. Eu am multă încredere în ingeniozitatea umană.

– Eu nu am, Ralph. Eu am încredere în natura noastră bolnavă de a urî și a invidia, de a fi lacomi

și egoiști, de a minți. Nu uita că vreme de șase secole nu m-am putut ascunde de emoțiile primare care ne pun pe toți în mișcare. Am fost condamnată la ele. Eu știu exact ce suntem în adevărata noastră inimă, și nu-i plăcut, nu-i deloc plăcut.

– Spune-i asta Stephaniei Ash. Tu nu vorbești în numele tuturor posedaților, nici măcar în numele unei majorități.

Postura femeii se schimbă. Nu se mai rezema nepăsătoare de barieră, ci stătea dreaptă, cu bărbia împinsă înainte, sfidător.

– Veți pierde, Ralph, într-un fel sau altul. Tu, personal, vei pierde. Nu puteți lupta împotriva entropiei.

– Păcat că convingerile tale sunt orientate atât de greșit. Mă gândesc cât de multe ai fi putut realiza, dacă ai fi încercat mai bine să ne ajuți.

– Ține-te departe de noi, Ralph. Acesta este motivul real pentru care am venit aici, să-ți transmit un mesaj simplu: *Ține-te departe.*

– Știi că nu pot.

Annette Ekelund încuviință scurt din cap. Apăsă pe antena telefonului mobil, reintroducând-o în locașul ei, apoi închise aparatul.

Ralph o privi plecând pe M6 și simți un grad neașteptat de tristețe. Umbre dansau în jurul ei, deformându-i silueta, înainte de a o înghiți definitiv.

– Pe toți dumnezeii, murmură colonelul Palmer.

– Cu asta ne vom confrunta, spuse Ralph.

– Ești sigur că o jumătate de milion de gardiști vor fi îndeajuns?

Ralph nu apucă să răspundă. Urletele discordante de tunete se contopiră într-un muget continuu.

Toți ridicară ochii și văzură că marginea norului roșu cobora. Era ca și când puterea posedaților cedase finalmente, îngăduind colosalei greutăți a apei să se prăbușească. Torente de vapori plonjară zbierând din masa principală, năpustindu-se spre sol cu o viteză mai mare decât ar fi putut-o justifica gravitația.

Împreună cu ceilalți, Ralph o luă la fugă, îndepărtându-se de barieră, cu nanonicele neurale determinând o eliberare imensă de energie din țesuturile musculare pentru a-i spori viteza. Teama animalică îi îmboldea conștiința, cerându-i să se întoarcă și să tragă cu pistolul PIT în cascada virulentă.

Nanonicele neurale receptară o abundență de datavizări din partea Comandamentului DS de pe Guyana. Sateliții de observare de pe orbită joasă îi urmăreau. Rapoartele patrulelor și senzorilor poziționați în lungul parafocului anunțau că întregul front al norului se deplasa.

– Platformele DS sunt pregătite la statutul I, dataviză amiralul Farquar. Vrei să contraatacăm? Putem reteza-n două blestemăția asta.

– Se oprește! răcni Will.

Ralph riscă să arunce o privire peste umăr.

– Stop, dataviză el amiralului.

La o sută cincizeci de metri în spatele lui, baza norului ajunsese la pământ și unde de șoc ricoșau în toate direcțiile, brăzdând suprafața. Totuși masa principală se oprise, nu avansa. Până și tunetele erau înăbușite.

– Nu atacă, repet *nu atacă*, dataviză Ralph. Se pare că... la dracu', e ca și cum ar fi închis poarta. Se poate confirma situația pe restul parafocului?

Când privi în lungul său, norul era lipit de solul pârjolit pe cât de departe puteau vedea retinele lui îmbunătățite. O barieră unică și simplă, care se curba lin spre înapoi, până la apexul de trei kilometri. Într-un fel, era mai rău ca înainte; absența interstițiului de deasupra pământului anunța un final fără compromisuri.

– Se confirmă, dataviză amiralul Farquar. Este închis pe toată lungimea parafocului. Acum coboară și marginile de pe coaste.

– Grozav! rosti colonelul Palmer și trase o înjurătură. Ce facem în continuare?

– Este o barieră psihologică și nimic mai mult, rosti încet Ralph. La urma urmelor, nu-i decât apă. Asta nu schimbă nimic.

Colonelul Palmer lăsă încet capul pe spate și scană înălțimea peretelui fluorescent și tremurător. Se cutremură.

– Destul de psihologică...

Ione.

Un geamăt neclar îi flutură printre buze. Era întinsă pe patul ei și luneca încetișor în somn. În starea aceea de somnolență, perna pe care o strângea în brațe putea foarte bine să fi fost Joshua. **Ce mai este acum, pentru numele lui Dumnezeu? Nu mai pot nici măcar să-mi visez fanteziile?**

Îmi pare rău să te deranjez, dar a apărut o situație interesantă în privința kiintilor.

Ea se ridică încet în capul oaselor, simțindu-se încăpățânat de țâfnoasă, în ciuda strădaniilor Seninătății de a-și sublinia grija plină de tandrețe. Fusese o zi lungă, în care fusese nevoită să se ocupe și de escadrila lui Meredith, pe lângă toate atribuțiile ei obișnuite. Iar singurătatea începea de asemenea s-o afecteze. **E-n regulă.** Își scărpină iritată pielea capului. **Sarcina mă face să mă simt tare a naibii. Va trebui să mă suporți pur și simplu în felul ăsta pentru alte opt luni. Iar după aceea vei afla ce-nseamnă depresia postnatală.**

Ai mulți iubiți dintre care să alegi. Mergi la unul dintre ei. Vreau să te simți mai bine. Nu-mi place când ești tulburată în felul acesta.

Asta este o soluție glacială. Dacă ar fi vorba numai despre aspectele fizice, aș înghiți pur și simplu o pilulă antidot.

Din ce observ eu, majoritatea relațiilor sexuale între oameni se pot defini ca glaciale. Implică foarte mult egoism.

Așa este în proporție de nouăzeci la sută. Dar noi acceptăm situația, fiindcă suntem mereu în căutarea celorlalte zece procente.

Și tu crezi că Joshua reprezintă cele zece procente ale tale?

Joshua plutește undeva între nouăzeci și zece. Îl doresc acum doar pentru că hormonii îmi sunt complet scăpați de sub control.

Producţia de hormoni atinge vârful abia în ultimele luni ale sarcinii.

Eu am început dintotdeauna totul mai devreme. Un gând rapid direcţionat spre fereastra opacizată îngădui luminii acvamarin să pătrundă în odaie. Tânăra se întinse letargic după haine. **Bun, ora de autocompătimire a luat sfârşit. Haide să vedem ce fac misterioşii noştri kiinti. Şi să te aibă în pază Domnul, dacă nu-i ceva important.**

Lieria a luat un vagonet de tub spre turnul zgârie-stele StClément.

Şi ce dacă?

Este o acţiune pe care niciun kiint n-a mai întreprins-o până acum. N-am cum să n-o consider importantă, mai ales în momentele acestea.

Kelly Tirrel detesta să fie întreruptă în timp ce-şi rula programele Realitatea Timpului Prezent, o activitate căreia i se dedica tot mai frecvent în ultima vreme.

Unele dintre programele negre pe care le cumpărase erau blocatoare selective de memorie, modificate din programe medicale de ştergere a traumelor, care pătrundeau adânc în ţesuturile cerebrale pentru a cauteriza subconştientul. Teoretic trebuia utilizate numai sub supravegherea specialiştilor şi cu certitudine nu era sănătos să suprimi un volum de memorie de dimensiunile celui pe care-l ţintea ea, şi nici atât de mult timp. Altele îi amplificau răspunsurile emoţionale faţă de stimulii perceptuali, făcând ca lumea reală să pară prin comparaţie lentă şi prozaică.

Unul dintre dealerii pe care-i cunoscuse anul trecut în timpul realizării unui documentar îi arătase cum să interfațeze programe negre cu senzambientale comerciale standard pentru a produce RTP-uri. Integrările respective erau considerate stimurile care creau dependența cea mai mare. În plus erau compulsive, fiindcă reprezentau apogeul negării: evadarea într-o personalitate alternativă, care trăia într-o realitate alternativă, în care trecutul, cu toate inhibițiile sale, fusese complet separat, îngăduind prevalarea exclusivă a prezentului. Trăiai numai pentru clipa actuală, dar pe care o prelungeai ore la rând.

Pe tărâmurile pe care umbla Kelly, conceptele de posedare și de lume de dincolo nu existau și nici n-ar fi putut exista vreodată. Când ieșea de acolo, pentru a mânca, a folosi toaleta sau a dormi, lumea reală i se părea ireală și teribil de dură comparativ cu existența hedonistă pe care ea o dusese de cealaltă parte a paravanului electronic despărțitor.

De data aceasta, când ieși din RTP, nu putu nici măcar să recunoască semnalul pe care i-l receptau nanonicele neurale. Amintirile lucrurilor de felul acela zăceau adânc în creierul ei și se ridicau extrem de șovăitor la nivelurile conștientizării (iar de fiecare dată o făceau tot mai lent). Treceau momente bune până să poată măcar înțelege unde se afla, că acesta nu era iadul, ci pur și simplu apartamentul ei. Luminile stinse... ferestrele opacizate... cearșaful dezgustător de umed și puțind a urină pe care zăcea... podeaua presărată cu farfurii de unică folosință...

Kelly dorea să plonjeze imediat înapoi în refugiul electronic. Își pierdea controlul asupra vechii ei personalități și nu-i păsa câtuși de puțin. Unicul lucru pe care-l monitoriza era propriu-i declin; teama atotcopleșitoare se îngrijea de asta.

„*Nu* îmi voi îngădui să mor."

Indiferent cât de rău i-ar fi fost afectați neuronii de programele stimulatoare negre, nu avea să permită trecerea completă peste prag, nu din punct de vedere fizic. Avea să recurgă la tau-zero înainte de așa ceva – la simplitatea minunată a uitării eterne.

Iar până atunci creierul ei urma să ducă o existență minunată, plină de plăcere și incitare, și fără măcar să știe că era artificială. Trebuia să te bucuri de viață, nu? Acum, când Kelly știa adevărul despre moarte, ce mai conta cum obținea bucuriile respective?

Creierul îi identifică până la urmă semnalul de la procesorul de rețea al apartamentului. Cineva se afla la ușă și solicita să fie primit. Deruta îi înlocui letargia ametită și indignată. De o săptămână (sau poate chiar de mai mult), Collins n-o mai apelase pentru a-i prezenta vreo emisiune; mai precis de la interviul cu episcopul Seninătății, când țipase la el, furioasă de cruzimea Dumnezeului său de a pedepsi cu lumea de dincolo niște suflete complet nebănuitoare.

Semnalul se repetă. Kelly se ridică în capul oaselor și vomită imediat peste marginea patului. Greața i se rotea prin creier, scuturându-i gândurile și amintirile într-un colaj care era exact opusul RTP-ului: Lalonde în toată gloria-i infernală. Tuși, membrele

i se cutremurară și simți că cicatricea din lungul coastelor îi luă foc. Pe noptiera de lângă pat se afla un pahar pe jumătate plin cu un lichid incolor și transparent, despre care speră cu disperare să fie apă. Îl luă cu mână tremurătoare, vărsând destul înainte de a-l putea lipi de buze, și sorbi. Cel puțin nu vomită totul.

Aproape sufocându-se de suferință, coborî cu greu din pat și-și trase o pătură peste umeri. Programul medical din nanonicele neurale o avertiză că nivelul glicemiei îi era foarte scăzut și că se găsea în pragul deshidratării. Îl anulă. Solicitarea de primire fu repetată.

– Sictir, mormăi ea.

Lumina părea să-i sfredelească direct prin găvanele ochilor, pârjolindu-i creierul fragil. Trase adânc aer în piept și se strădui să înțeleagă motivul pentru care nanonicele neurale opriseră rularea programului RTP. N-ar fi trebuit să se fi întâmplat doar pentru că cineva datavizase spre procesorul de rețea al apartamentului ei. Poate că filamentele fine angrenate cu sinapsele îi erau afectate de metabolismul destabilizat?

– Cine-i? dataviză pe când se împleticea spre salonul principal.

– Lieria.

Kelly nu cunoștea pe nimeni cu numele acela, cel puțin nu fără să fi rulat o verificare a celulelor de memorie. Se lăsă să cadă într-un fotoliu adânc, trase pătura peste picioare și dataviză procesorului ușii să descuie.

În vestibul stătea o kiintă adultă. Kelly clipi iute, mijind ochii înaintea luminii care se revărsa pe lângă

corpul mătălălos, alb ca omătul, căscă gura larg, apoi începu să râdă. Asta era – o făcuse, își distrusese complet creierul cu RTP.

Lieria se gârbovi puțin și înaintă în salon, având grijă să nu răstoarne vreo piesă de mobilier. Trebui să se răsucească într-o parte și alta pentru a-și strecura partea principală a trupului prin ușă, însă izbuti. În spatele ei se zărea un grup de rezidenți cu ochii holbați de uimire.

Ușa se închise, deși Kelly nu dăduse comanda respectivă. Râsul i se opri și tremurăturile amenințară să revină. Lucrurile acestea se petreceau cu adevărat. Acum își dorea din tot sufletul să revină în RTP.

Lieria ocupa aproape o cincime din salon, deși retrăsese ambele brațe tractamorfice în bulbi mari de carne; capul triunghiular i se legăna ușor dintr-o parte în alta, iar ochii ei uriași examinau încăperea. De săptămâni bune niciun cimpicasnic nu mai intrase aici pentru curățenie; praful se acumula, ușa deschisă către bucătărie arăta mese supraîncărcate cu ambalaje alimentare golite, un maldăr dezordonat de lenjerie împodobea un colț, iar pe biroul femeii erau împrăștiate flekuri și blocuri procesoare. Kiinta reveni cu privirea la Kelly, care se ghemui și mai mult în fotoliu.

– C...cum ai ajuns aici? reuși ea să îngaime.

– Am luat liftul de serviciu, dataviză Lieria. A fost foarte înghesuit.

Kelly tresări.

– Nu știam că puteți face asta.

– Să utilizăm un lift?

– Să datavizați.

– Deținem un oarecare control asupra tehnologiei.

– Aha. Da. Atât doar că... Nu contează.

Instinctele ei de reporter începură să se reactiveze. Până acum nu se mai auzise de vreo vizită particulară a unui kiint.

– Este ceva confidențial?

Fantele respiratorii ale Lieriei șuierară greoi.

– Tu decizi asta, Kelly Tirrel. Dorești ca publicul tău să afle ce ai devenit?

Kelly își crispă mușchii faciali, neștiind bine dacă o făcuse pentru a-și stăvili lacrimile sau de rușine.

– Nu.

– Înțeleg. Cunoașterea lumii de dincolo poate fi tulburătoare.

– Voi cum ați înfrânt-o? Spune-mi, te rog! Ce naiba! Nu pot rămâne captivă acolo. N-aș rezista!

– Îmi pare rău, dar nu pot discuta asta cu tine.

Tusea lui Kelly reveni. Cu dosul palmei, își șterse ochii care se umpluseră de lacrimi.

– Ce vrei, atunci?

– Să achiziționez informații. Senzavizările tale de pe Lalonde.

– Senza... De ce?

– Prezintă interes pentru noi.

– Sigur că da, sunt de vânzare. Prețul este știința scăpării de lumea de dincolo.

– Kelly Tirrel, nu poți cumpăra informația aceea; răspunsul se găsește în interiorul tău.

– Încetează să mai fii atât de obtuză, în pizda mă-sii! răcni ea, cu furia depășindu-i consternarea față de xenoca uriașă.

– Rasa mea nutrește dorința profundă ca într-o bună zi să înțelegeți. Intenționasem ca, prin achiziția datelor direct de la tine, banii să-ți aducă liniștea minții. Dacă aș merge direct la corporația Collins, se vor pierde în conturile ei. Trebuie să înțelegi că nu-ți dorim răul. Nu este felul nostru de a fi.

Kelly o privi fix, deprimată de propria ei incapacitate de înțelegere. „Bine, fato", gândi în cele din urmă, „să-ncercăm să acționăm logic." Își trecu programul de monitorizare medicală pe mod primar și utiliză rezultatele pentru a activa programele supresoare și stimulatoare adecvate, în tentativa de a-i stabiliza corpul și creierul. Nu puteau face mare lucru, dar cel puțin ea se simți mai calmă și răsuflarea i se domoli.

– De ce vreți să le cumpărați?

– Deținem puține date despre oamenii posedați de suflete revenite din lumea de dincolo. Suntem interesați. Vizita ta pe Lalonde este o excelentă relatare la prima mână.

Kelly simți primele furnicături de incitare; instinctul de reporter îi stârnea interesul.

– Rahat, nu la asta mă refer! Dacă n-ați fi dorit decât informații despre oamenii posedați, ați fi putut înregistra reportajele mele direct de la Collins, imediat după difuzarea lor. Au fost reluate de suficiente ori.

– Nu sunt complete. Collins le-a editat pentru a oferi o serie de momente de vârf. Înțelegem motivele

comerciale dinapoia acțiunii respective, dar sub forma aceea nu ne sunt de folos. Îți solicit acces la înregistrarea integrală.

– Da, rosti femeia pe un ton plin de gravitate, de parcă ar fi cântărit cu atenție propunerea. Un program de analiză intrase în modul primar și rafina posibile întrebări în încercarea de a îngusta focalizarea. Îți pot oferi accesul complet la întâlnirile cu posedații și la observațiile mele asupra lui Shaun Wallace. Asta nu-i nicio problemă.

– Noi solicităm o înregistrare completă din momentul când ai sosit în sistemul stelar Lalonde și până când ai plecat. Ne interesează toate detaliile.

– Toate detaliile? Nu uita că este o senzavizare omenească; am păstrat flekul pe înregistrare continuă. Aceasta este procedura standard a companiei. Din păcate, include și ocaziile când am fost la toaletă... dacă pricepi ce vreau să spun.

– Funcțiile excretorii umane nu ne provoacă stânjeneală.

– Vreți să vă editez timpul petrecut în *Lady Macbeth*?

– Observațiile și impresiile echipajului de pe orbită asupra disfuncției realității fac parte integrală din înregistrare.

– În regulă, ce sumă v-ați gândit să-mi oferiți pentru asta?

– Kelly Tirrel, te rog să-mi spui tu prețul.

– Un milion de fuzidolari.

– Este scump.

– Cereți foarte multe ore. Rămâne însă oferta editării înregistrării.

– Voi plăti suma cerută numai pentru o înregistrare completă.

Kelly scrâșni din dinți iritată; n-avea să meargă, kiinta era mult prea inteligentă pentru capcane verbale. „Nu insista", își spuse, „ia ce poți și află motivele mai târziu."

– Bine. De acord.

Carnea tractamorfică a Lieriei se extinse într-un braț care ținea un disc de credit Banca Joviană între clești albi de rac.

Kelly îl privi cu interes și se scula rigid din fotoliu. Propriul ei disc de credit era undeva pe birou. Străbătu cei trei pași până acolo și se lăsă să cadă nițel cam brusc în scaunul rotativ gri.

– Aș sugera să mănânci ceva și să te odihnești corespunzător înainte de a reveni la senzambiental, dataviză Lieria.

– Bună idee. Chiar asta voiam să fac.

Se opri în timp ce împingea în lături flekurile și carcasele lor goale. De unde dracu' știuse kiinta ce rulase ea? *Deținem un oarecare control asupra tehnologiei.* Strânse mai tare pătura cu o mână, iar cu cealaltă pescui discul de sub un bloc recorder.

– L-am găsit, anunță cu frivolitate silită.

Lieria expedie întreaga sumă. Carnea moale a cleștilor cuprinse discul Banca Joviană, după care se desfăcu din nou pentru a dezvălui un bloc procesor mic,

bleumarin. Fusese ca demonstrarea unei scamatorii pe care Kelly nu era însă în stare s-o priceapă.

– Te rog, dataviză Lieria, introdu flekurile în bloc. El va copia înregistrările.

Kelly se conformă.

– Mulțumesc, Kelly Tirrel. Ai contribuit cu informații prețioase la bagajul de cunoștințe al rasei noastre.

– Folosiți-le la maximum, replică ea morocănos. După cum ne tratați, probabil că nu vom mai fi mult timp pe aici ca să mai contribuim cu ceva.

Ușa salonului se deschise, împrăștiind o mulțime de rezidenți surprinși ai turnului StClément. Lieria se retrase cu ușurință surprinzătoare. Când ușa se închise la loc, Kelly rămase singură, cu impresia tulburătoare că era foarte posibil ca totul să nu fi fost decât un vis. Își ridică discul de credit și-l privi uluită. Un milion de fuzidolari.

Asta era cheia pentru tau-zero permanent. Avocatul ei negociase cu Collins să-i transfere fondul de pensii într-un cont edenist, la fel ca Ashly Hanson. Atât doar că ea n-avea să iasă din tau-zero la fiecare câteva secole, pentru a privi în jur. Contabilii lui Collins șovăiseră.

Fusese altă problemă care o trimisese în evadarea jalnică a RTP-ului. Acum nu mai trebuia decât să ajungă într-un habitat edenist. Doar cultura lor avea șansa de a o menține neatinsă în eternitate.

Deși... partea încăpățânată a minții ei punea o mie de întrebări. Ce dracu' doreau kiintii de fapt?

– Gândește! își comandă ea înverșunată. Haide, fir-ar a dracu'! Gândește!

„Pe Lalonde s-a-ntâmplat ceva. Ceva atât de important, încât un kiint să intre în apartamentul meu și să-mi plătească un milion de fuzidolari pentru o înregistrare. Ceva despre care noi n-am crezut că era important sau interesant, fiindcă n-a fost difuzat de Collins. Dar dacă n-a fost difuzat, de unde dracu' știau kiintii despre el?"

În mod logic, trebuia să le fi spus cineva – probabil azi sau foarte recent. Cineva care văzuse toată înregistrarea sau cel puțin mai mult decât difuzase Collins.

Kelly surâse fericită; o expresie nefamiliară în ultima vreme. Și cineva care trebuia să aibă multe contacte cu kiintii.

Treci în revistă toate conversațiile în care au fost implicați kiintii în ultima săptămână, spuse Ione. **Orice a menționat oricine despre Lalonde, absolut orice, oricât de banal. Iar dacă nu găsești nimic, treci la examinarea memoriilor anterioare.**

Analizez deja scenele relevante. Poate să existe o problemă legată de accesul mai vechi de patru zile, fiindcă memoria mea pe termen scurt este de numai o sută de ore, după care detaliile sunt abandonate pentru ca să pot reține informații importante. Fără procedura aceasta nici chiar memoria mea n-ar putea face față evenimentelor din interiorul meu.

Știu! Trebuie să fie totuși vorba despre ceva recent pentru ca Lieria să facă o vizită în toiul nopții. Crezi că poate fi ceva ce au discutat kiintii între ei? În cazul acesta nu prea mai poate fi aplicat acordul de non-intruziune al bunicului.

Sunt de acord. În același timp însă n-am putut niciodată intercepta conversații detaliate prin afinitate între kiintii adulți. În cazul cel mai bun, uneori pot distinge ceva ce aș defini ca un murmur.

La naiba! Dacă nu-ți poți reaminti, va trebui să-i aducem pe toți membrii personalului proiectului laymili și să-i chestionăm individual.

Nu mai este nevoie. Am găsit.

– Excepțional! **Arată-mi.**

Memoria explodă în jurul ei. Lumină strălucitoare se revărsa pe plaja pe care clipoceau încetișor unde ca de sticlă. Drept în fața ei se găsea un castel de nisip uriaș. „Fir-ar al dracului să fie..."

Pe Jay o trezi o mână care o scutura cu blândețe de umăr.

– Mama! strigă ea temător.

Nu știa unde se afla, dar era întuneric, iar umbre parcă și mai întunecate se ridicau amenințător deasupra ei.

– Iartă-mă, păpușă, șopti Kelly conspirativ. Nu-i mama ta, doar eu.

Oroarea părăsi chipul fetiței, care se ridică în capul oaselor în pat, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

– Kelly?

– Eu sunt. Și-mi pare realmente rău, n-am vrut să te sperii în felul ăsta.

Jay adulmecă aerul, de-a dreptul curioasă acum.

– A ce miroase? Și cât e ceasul?

– E foarte târziu. Sora Andrews o să m-omoare dacă stau mai mult de două minute. Mi-a dat drumul numai fiindcă știe că noi două am petrecut atât timp împreună în *Lady Mac*.

– N-ai mai venit pe la mine de foarte multă vreme.

– Știu. Kelly fu aproape strivită de valul de emoție declanșat dinspre fetiță, de acuzația din tonul ei. Nu m-am simțit chiar bine în ultimul timp. N-am vrut să mă vezi așa cum eram.

– Acum te simți bine?

– Da. Am început să-mi revin.

– Mă bucur. Ai promis c-o să-mi arăți studiourile în care lucrezi.

– Și o să mă țin de promisiune. Fii atentă, Jay, am să-ți pun niște întrebări foarte, foarte importante. Este vorba despre tine și despre Haile.

– Ce anume? întrebă fata bănuitor.

– Trebuie să știu dacă i-ai spus Hailei ceva despre Lalonde, mai ales în ultimele două zile. Este realmente vital, Jay, îmi dau cuvântul! Nu te-aș fi întrebat, dacă n-ar fi așa.

– Știu. Jay căzu pe gânduri, strâmbându-și buzele: Azi dimineață am vorbit ceva despre religie. Haile n-o-nțelege prea bine și nici eu nu explic prea grozav.

– Ce anume – exact – despre religie?

– Despre câți zei există. Eu îi povestisem despre templul Zeului Adormit al tyrathca... știi, ăla pe care mi l-ai arătat, și ea a avut să știe dacă-i același lucru cu Iisus.

– Evident! șuieră Kelly. Nu posedarea oamenilor îi interesa, ci secțiunea tyrathca, pe care n-am difuzat-o niciodată. Se întinse și o sărută pe Jay: Mulțumesc, păpușă. Să știi că tocmai ai făcut o minune.

– Asta a fost tot?

– Da, asta a fost tot.

– Aha.

– Acum culcă-te la loc. O să vin mâine în vizită.

O acoperi pe fetiță cu pătura și o sărută încă o dată. Jay adulmecă din nou întrebător, totuși nu comentă.

– Ia spune, vorbi Kelly încetișor, pe când se îndepărta de pat. M-ai urmărit, așa că știi că trebuie să fie ceva serios. Vreau să stau de vorbă cu Lordul Ruinelor.

Procesorul de rețea al salonului pediatric deschise un canal spre nanonicele neurale ale lui Kelly.

– Ione Saldana te va primi imediat, dataviză Seninătatea. Te rog să aduci înregistrările relevante.

Deși aprecia că se găsea în relații excelente cu Lordul Ruinelor, Parker Higgens tot se putea simți înghețat până-n măduva oaselor când femeia îi azvârlea una dintre privirile ei interogative.

– Dar eu nu știu nimic despre tyrathca..., se plânse el.

Târârea lui din pat direct la o conferință de criză complet neortodoxă îi destabilizase procesele

gândirii. Accesarea înregistrării senzavizare din Coastuc-RT și vederea structurii argintii stranii pe care casta constructorilor tyrathca o ridicase în mijlocul satului nu contribuiau nici ele la a-i readuce calmul și stăpânirea de sine.

Când se uită la Kempster Getchell pentru susținere, văzu că ochii astronomului erau închiși, deoarece accesa înregistrarea pentru a doua oară.

– Parker, ești singurul meu specialist în xenoci.

– Specialist în laymili.

– Nu te eschiva. Am nevoie de sfaturi și am nevoie de ele urgent. Cât de importantă este chestiunea asta?

– Păi... nu cred că până acum știusem că tyrathca au o religie, riscă bărbatul.

– Nu știusem, încuviință Kelly. Am rulat un program integral de căutare prin enciclopedia redacției Collins, care-i la fel de bună ca oricare bibliotecă universitară. Nu există absolut nicio referință la acest Zeu Adormit.

– Și se pare că nici kiintii nu știau, zise Parker. Este adevărat că au venit la tine și te-au trezit ca să-ți ceară înregistrarea?

– Da.

Parker era oarecum stingherit de aspectul neîngrijit al reporterei. Femeia stătea strânsă într-un colț al sofalei din cabinetul privat al Ionei, cu un cardigan gros acoperindu-i umerii de parcă ar fi fost toiul iernii. În ultimele cinci minute își îndesase cu forța în gură sendvișuri cu somon de pe un platou mare pe care-l ținea în echilibru pe brațul sofalei.

– Ei bine, trebuie să spun că este o ușurare să aflu că ei nu știu chiar totul.

Un cimpicasnic îi înmânã în tăcere o ceașcă de cafea.

– Dar este relevant? întrebă Ione. Să fi fost ei atât de surprinși de faptul că nu știau despre legenda Zeului Adormit, încât Lieria a alergat pur și simplu până la Kelly pentru confirmare? Sau are vreo legătură cu situația noastră actuală?

– Nu-i o legendă, vorbi Kelly mestecând alt sendviș. Exact așa i-am spus eu lui Waboto-YAU și pentru remarca aia aproape c-a asmuțit soldații asupra mea. Tyrathca cred în mod absolut în Zeul lor Adormit. O rasă dementă!

Parker amestecă mecanic în cafea.

– Nu am știut ca kiintii să manifeste vreodată surescitare în legătură cu ceva, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Pe de altă parte nu am știut nici ca ei să acționeze vreodată în grabă, așa cum au procedat în mod evident în noaptea aceasta. Cred că ar trebui să examinăm acest Zeu Adormit în context. Nu știu dacă aveați habar, dar tyrathca nu au opere de ficțiune. Ei nu mint pur și simplu și au probleme deosebite în a înțelege afirmațiile false ale oamenilor. Măsura extremă în care s-au apropiat vreodată de minciună este tăinuirea informației.

– Vrei să zici că există realmente un Zeu Adormit? întrebă Kelly.

– Povestea trebuie să aibă un sâmbure de adevăr, încuviință Parker. Tyrathca sunt o specie de caste foarte rigide. Familiile individuale mențin profesiunile și

responsabilitățile vreme de generații. În mod evident, familiei lui Sireth-AFL îi fusese încredințată cunoașterea Zeului Adormit. Ca bănuială personală, aș spune că Sireth-AFL descinde din familia care s-a ocupat de partea electronică în timpul cât au fost în arcă.

– Atunci de ce n-au stocat electronic memoria respectivă? întrebă Kelly.

– Probabil că este stocată undeva, dar Coastuc-RT este o așezare foarte primitivă și tyrathca utilizează doar tehnologia de nivelul respectiv. În satul acela există familii care știu cum să construiască generatoare de fuziune și calculatoare, însă deocamdată nu au nevoie realmente de ele, așa încât informațiile nu sunt folosite. În loc de așa ceva, utilizează roți de apă și aritmetică mintală.

– Straniu, spuse Kelly.

– Nu, o corectă Parker, ci doar ilogic. Produsul unei minți care este inteligentă, dar nu foarte imaginativă.

– Cu toate acestea, se rugau, zise Ione. Ei cred într-un zeu. Asta necesită un salt de imaginație, sau cel puțin de credință.

– Eu nu gândesc așa, interveni Kempster Getchell și surâse larg, simțindu-se în mod evident încântat. Aici bâjbâim cu semantica și cu un translator electronic, care nu este niciodată teribil de util, fiind prea literal. Gândiți-vă la momentul când acest Zeu a apărut în istoria lor. Divinitățile oamenilor provin din epoca noastră preștiință. Nu există religii noi și nici n-au existat de mii de ani. Societatea modernă este mult prea sceptică pentru a accepta profeți care au purtat

conversații personale cu Dumnezeu. În ziua de azi noi avem răspunsuri la orice, iar dacă nu sunt înregistrate pe flekuri înseamnă că sunt minciuni. În același timp însă îi avem pe tyrathca, care nu numai că nu mint, dar s-au întâlnit cu un zeu pe când călătoreau într-o navă stelară. Ei dețin aceleași instrumente analitice intelectuale ca și noi, totuși îl numesc „zeu". Și ei au fost cei care l-au găsit, în mod întâmplător. Asta este ceea ce mă incită, de aceea este atât de important pentru povestea aceasta. Zeul nu este indigen planetei lor, nu este străvechi. Una dintre arcele lor spațiale a întâlnit ceva atât de înspăimântător de puternic, încât o rasă care deține tehnologia zborului interstelar l-a numit „zeu".

– Asta ar însemna de asemenea că nu le aparține în mod exclusiv, observă Parker.

– Exact! Deși, indiferent despre ce ar fi fost vorba, a fost benign, sau chiar a ajutat arca respectivă. În caz contrar, tyrathca nu l-ar considera zeul „lor".

– Destul de puternic încât să-i apere pe tyrathca de oamenii posedați, zise Ione. Așa au afirmat.

– Da, într-adevăr. O apărare pornită de la cel puțin câteva sute de ani-lumină depărtare.

– Ce pizda mă-sii ar putea reuși așa ceva? întrebă Kelly.

– Kempster? se întoarse Ione către bătrânul astronom care ridicase ochii în tavan.

– N-am absolut nicio idee. Deși „adormit" implică într-adevăr o stare de inerție care poate fi inversată.

– Prin rugăciuni? pufni Parker sceptic.

– Tyrathca credeau că s-ar putea să-i audă, spuse Kempster. „Mai puternic decât toate creaturile vii", așa a spus prăsitorul acela. Interesant... iar forma de disc cu conuri simetrice ar fi trebuit să semene cu el. Aș spune că este un fel de eveniment sau obiect celest, care ar exista în adâncul spațiului cosmic. Din păcate nu există niciun obiect astronomic natural care să semene cu așa ceva.

– Poți specula, rosti Ione glacial.

– Puternic... și în spațiul cosmic... Fața astronomului se încreți gânditor: Hmm... Necazul este că nu avem nicio idee asupra scării de mărime. Poate fi o nebuloasă mică în jurul unei stele neutronice binare, sau un jet de emisie dintr-o gaură albă – ceea ce ar justifica forma. Totuși niciunul dintre fenomenele acelea nu este tocmai inert.

– Și nici n-ar fi de mare ajutor împotriva posedaților, zise Parker.

– Totuși, existența sa i-a agitat pe kiinti, spuse Ione, care pot produce corpuri cerești la scara unor luni.

– Crezi că acest Zeu Adormit ne-ar putea ajuta? îl întrebă Kelly pe astronom.

– Bună întrebare, făcu Kempster. O rasă extrem de literală crede că o poate ajuta împotriva posedaților. Ergo, ar putea să facă la fel pentru noi. Deși întâlnirea lor trebuie să se fi petrecut cu milenii în urmă. Cine știe cât a fost deformată relatarea în atât timp, chiar de către tyrathca? Iar dacă a fost vorba despre un eveniment cosmic, nu despre un obiect, probabil că de atunci s-a sfârșit. La urma urmelor,

astronomii Confederației ne-au catalogat galaxia destul de amănunțit și cu certitudine ar fi consemnat orice obiect bizar pe o rază de zece mii de ani-lumină. De aceea sunt înclinat spre ipoteza obiectului inert. Tânără doamnă, trebuie să spun că ne-ai adus un puzzle încântător; mi-ar plăcea să știu ce au găsit ei de fapt.

Kelly făcu un gest nerăbdător de concediere din mână și se aplecă înainte.

– Vezi? i se adresă Ionei. Este ceva vital, exact cum am spus. Ți-am furnizat destule date ca să lucrezi, da?

– Da, încuviință Ione cu destulă severitate.

– Îmi capăt autorizația de zbor?

– Ce-i asta? întrebă Parker. Ce zbor?

– Kelly dorește să meargă la Jupiter, răspunse Ione. Pentru aceasta are nevoie de autorizația mea oficială.

– O capăt? aproape că răcni Kelly.

Ione strâmbă nemulțumită din nas.

– Da. Acum te rog să taci dacă n-ai un motiv convingător pentru a vorbi.

Kelly se trânti înapoi pe sofa, cu un rânjet fioros pe chip.

Parker o studie pentru o clipă, neplăcându-i deloc ceea ce descoperi, totuși evită să comenteze.

– Dovezile pe care le avem deocamdată sunt deprimant de puține, însă pentru mine par să indice că Zeul Adormit este altceva decât un obiect natural. Poate fi o mașină Von Neumann funcțională, căreia orice cultură cu tehnologie inferioară i-ar atribui cu certitudine abilități zeiești. Sau poate fi, și o spun cu regret, o armă străveche.

– Un artefact care-i poate ataca pe posedați peste hăurile spațiilor interstelare. O idee cu adevărat neplăcută, rosti Kempster. Deși calificativul „adormit" ar fi într-adevăr mai pertinent în cazul acesta.

– Așa cum spuneți, concluzionă Ione, nu deținem deocamdată suficiente informații pentru a emite altceva decât speculații nebunești. Starea aceasta trebuie rectificată. Problema noastră reală este că tyrathca au retezat toate contactele cu noi. Și nu cred că avem realmente alternativă decât să-i întrebăm pe ei.

– Cu siguranță, eu v-aș sfătui să urmăm calea aceasta. Posibilitatea ca Zeul Adormit să fie real, ba chiar să-i poată înfrânge pe posedați la un anumit nivel, trebuie investigată în continuare. Dacă am putea...

Glasul i se stinse când Ione strânse cu putere brațele scaunului, iar ochii albaștri i se lărgiră pentru a exprima ceva ce Parker nu crezuse niciodată că va vedea în ei: oroare.

Meredith Saldana pluti pe puntea lui *Arikara;* toate cușetele de accelerație din secțiunea C&C a punții erau ocupate, fiindcă ofițerii săi scanau și asigurau spațiul din jurul lui Mirchusko.

Lunecă în propria sa cușetă de accelerație și accesă calculatorul de situații tactice. Nava-amiral se afla la o mie de kilometri de spațioportul invers rotativ al Seninătății și avea extinse toate bateriile de senzori și sistemul de comunicații. În preajma spațioportului habitatului și a stațiilor industriale din exteriorul său se deplasau câteva vehicule spațiale: doi șoimi-negri

descriau spirale în jurul fusului pentru a coborî pe terasa de andocare cea mai exterioară, iar trei nave-cisternă criogenice cu He_3 se ridicau deasupra inelelor naturale ale gigantei gazoase în drum spre habitat. Cu excepția lor, singurele nave care zburau făceau parte din escadrilă. Fregatele lunecau lin în pozițiile ce formau o sferă protectoare de opt mii de kilometri în jurul Seninătății, suplimentând formidabilele platforme DS ale habitatului. Cei nouă șoimi-de-vid ai escadrilei sale erau actualmente desfășurați în jurul gigantei gazoase în tentativa de a examina inelele pentru orice sistem de observare sau navă ascunsă. Un eveniment improbabil, totuși Meredith era perfect conștient de miza ambuscadei Toi-Hoi. În misiuni, el credea cu fermitate în mottoul: „Sunt paranoic, dar sunt oare îndeajuns de paranoic?"

– Locotenent Grese, situația noastră curentă, te rog? ceru el.

– Sută la sută on-line, domnule amiral, raportă ofițerul de contrainformații al escadrilei. Traficul navelor stelare este oprit în totalitate. Șoimii-negri pe care-i vedeți andocând sunt ultimii dintre cei care amplasează sateliți cu senzori pentru a căuta amprenta de deplasare energetică a planetei laymili natale. Toți au urmat ordinul de rechemare. Permitem navetelor personale și remorcherelor să zboare la stațiile industriale, cu condiția de a ne informa din timp. Seninătatea ne alimentează cu flux direct de la rețeaua ei DS de senzori, care este extrem de detaliată până la un milion

de kilometri. Unica noastră problemă este faptul că nu pare să aibă detectoare de distorsiuni gravitonice.

Meredith se încruntă.

– Este ridicol, atunci cum detectează navele stelare care se materializează?

– Nu sunt sigur, domnule amiral. Am întrebat şi noi, dar ni s-a răspuns doar că receptăm datavizările integrale de la toţi sateliţii de senzori. Unica mea explicaţie este că Lordul Ruinelor nu doreşte ca noi să cunoaştem capacitatea totală de detecţie a habitatului.

Meredith nu credea totuşi asta. Oarecum spre surprinderea sa, fusese destul de impresionat de verişoara lui mai tânără, mai ales fiindcă mersese la întâlnirea cu ea având o sumedenie de prejudecăţi ferm înrădăcinate. Le revizuise însă pe cele mai multe, văzându-i demnitatea hotărâtă şi perspicacitatea politică inteligentă. Măcar de un lucru era sigur: dacă Ione ar fi impus în mod deliberat limite în privinţa cooperării cu ei, n-ar fi fost duplicitară în privinţa lor.

– Senzorii noştri pot compensa? se interesă el.

– Da, domnule amiral. Deocamdată şoimii-de-vid ne vor asigura avertizări imediate asupra oricărei materializări, dar am lansat şi o suită de sateliţi detectori de distorsiuni gravitonice. După ce vor ajunge pe poziţie, ne vor oferi acoperire pe o rază de un sfert de milion de kilometri; asta înseamnă peste douăzeci de minute, ceea ce-i va elibera pe şoimii-de-vid pentru următoarea lor misiune.

– Perfect, în cazul acesta nu vom face tam-tam.

– Da, domnule amiral.

– Locotenent Rhoecus, statutul şoimilor-de-vid, te rog.

– În mod clar, în interiorul inelelor lui Mirchusko nu există nave, răspunse edenistul, dar nu putem oferi garanţii în privinţa sateliţilor-spion stealth, mai mici. Până în prezent au fost amplasaţi două sute cincizeci de sateliţi ELINT, ceea ce ne asigură o probabilitate ridicată de detectare a oricăror transmisiuni, dacă ar exista un sistem-spion care să monitorizeze habitatul. *Myoho* şi *Oenone* lansează alţi ELINT pe orbitele lunilor lui Mirchusko, pentru eventualitatea în care ceva s-ar ascunde pe ele.

– Excelent. Cum stăm însă cu acoperirea restului sistemului?

– Am pus deja la punct câte un plan de zbor pentru fiecare şoim-de-vid în parte, care le va permite derularea unei investigaţii preliminare în următoarele cincisprezece ore. Va fi oarecum superficială, însă ar trebui s-o găsească orice navă aflată la mai puţin de două UA de Mirchusko. Vidul ridică mai puţine probleme decât mediul unei gigante gazoase.

– Domnule amiral, rosti comandorul Kroeber, câţiva căpitani de şoimi-negri s-au oferit să ne ajute. Până acum i-am refuzat, dar le-am spus că amiralul Kolhammer i-ar putea dori pentru etapa următoare.

Meredith se abţinu să arunce o privire în direcţia căpitanului navei-amiral.

– Am înţeles. Tu ai servit vreodată sub amiralul Kolhammer?

– Nu, domnule amiral, n-am avut plăcerea aceasta.

– Ei bine, pentru informarea ta, consider improbabil ca el să dorească şoimii-negri.

– Da, domnule amiral.

Meredith ridică glasul pentru a fi auzit de toţi ofiţerii de pe punte.

– Felicitări, doamnelor şi domnilor! Se pare că aţi organizat eficient totul. Bravo! Căpitane, din clipa aceasta poţi duce oricând *Arikara* la coordonatele formaţiei noastre globulare.

– Am înţeles, domnule amiral.

Accelerația reveni pe punte, crescând până la o treime de *ge*. Meredith studie display-ul situaţiei tactice, familiarizându-se cu formaţia escadrilei. Era mulţumit de felul în care se comportau navele şi echipajele lor, mai ales după trauma de la Lalonde. Spre deosebire de unii ofiţeri din Marină, Meredith nu considera că toţi şoimii-negri erau infami, plăcându-i să se considere un realist mai sofisticat în această privinţă. Dacă aveau să fie demascaţi, era mai probabil s-o facă o agenţie externă, de pildă un satelit-spion stealth. Însă chiar şi atunci, o navă stelară ar fi trebuit să colecteze informaţii.

– Locotenent Lowie, am putea elimina eventualele sisteme spion din inele, utilizând impulsurile EM?

– Ar fi necesară o saturare completă, domnule amiral, răspunse ofiţerul cu armamentul. Dacă Organizaţia a ascuns acolo un satelit, circuitele îi sunt cu certitudine de nivel militar. Pentru garantarea eliminării sale, ar trebui să fie la mai puţin de douăzeci

de kilometri de epicentrul unei explozii de fuziune. Nu avem atât de multe bombe.

– Am înţeles. A fost doar o idee. Rhoecus, vreau să păstrăm doi şoimi-de-vid pe orbita lui Mirchusko, astfel încât să monitorizeze navele stelare care se materializează în exteriorul razei senzorilor noştri. Ce efect ar avea asupra investigaţiei?

– Îi va creşte durata cu aproximativ şase ore.

– La naiba, asta ne poate afecta graficul temporal.

Consultă din nou display-ul situaţiei tactice şi rulă programe de analiză, pentru a calcula opţiunea cea mai eficientă.

Un punct roşu înflori la nici zece mii de kilometri depărtare, înconjurat de simboluri: un terminus de gaură-de-vierme din care se materializa o navă. Şi nu se găsea deloc în preajma zonelor de ieşire desemnate ale Seninătăţii. După nicio secundă apăru alt punct roşu. Un al treilea. Al patrulea. Alte trei.

– Ce dracu'?

– Nu sunt şoimi-de-vid, domnule amiral, rosti locotenentul Rhoecus. Nu emit în afinitate şi nici nu răspund la interpelările Seninătăţii sau ale escadrilei de şoimi-de-vid.

– Comandor Kroeber, trece escadrila pe statut de luptă. Rhoecus, recheamă şoimii-de-vid. Îmi poate oferi cineva o identificare vizuală?

– Imediat, domnule amiral, dataviză locotenentul Grese. Doi intruşi sunt în apropierea unui satelit DS de senzori.

Și mai multe terminusuri de găuri-de-vierme se deschideau. Panourile de termopurjare și bateriile de senzori pe rază mare din *Arikara* reveniră în nișele lor de pe fuzelaj. Accelerația navei de război crescu, când goni spre coordonatele formației globulare.

– I-am identificat, domnule amiral. Doamne, sunt ostili în mod clar!

Imaginea retransmisă în nanonicele neurale ale lui Meredith îi arăta un șoim sur-cărbune, cu o anvergură a aripilor de aproape două sute de metri; ochii îi sclipeau galbeni deasupra ciocului lung din argint cromat. Amiralul se încordă reflex, adâncindu-se și mai mult în cușeta de accelerație. Creatura aceea masivă avea un aspect de-a dreptul malign.

– Șoim-de-iad, domnule amiral. Probabil de la Valisk.

– Mulțumesc, Grese. Confirmă, te rog, identitățile celorlalți intruși.

Display-ul situației tactice îi arătă că douăzeci și șapte de nave stelare bitek se materializaseră din găurile lor de vierme. Alte cincisprezece terminusuri se deschideau. Nu trecuseră decât șapte secunde de la apariția primului șoim-de-iad.

– Toți sunt șoimi-de-iad, domnule amiral: opt tipuri de păsări, patru nave stelare false, iar restul în conformitate cu profilul șoimilor-negri standard.

– Domnule amiral, rosti Rhoecus, toți șoimii-de-vid au revenit la Seninătate. Se desfășoară pentru a ranforsa formația globulară.

Meredith le privi liniile purpurii ale vectorilor brăzdând display-ul situației tactice, răsucindu-se una în jurul celeilalte pentru a ajunge la restul navelor din escadrilă. „Zadarnic", gândi el, „absolut zadarnic." Cincizeci și opt de șoimi-de-iad erau înșiruiți acum împotriva lor, formând un inel aproximativ în jurul habitatului. Programele de analiză tactică îi oferiră lui Meredith o probabilitate foarte redusă a unui succes defensiv, chiar dacă escadrila avea să fie susținută de platformele DS ale Seninătății. Iar probabilitatea respectivă se reducea mereu, pe măsură ce se materializau și alți șoimi-de-iad.

– Comandor Kroeber, adu-i cât mai repede aici pe șoimii-negri utilizați de Seninătate ca nave de patrulare.

– Am înțeles, domnule amiral.

– Domnule amiral! strigă Grese. Se înregistrează și mai multe distorsionări gravitonice. De data aceasta, nave adamiste. Configurații multiple de materializare.

Pe display-ul situației tactice al lui Meredith se aprinseseră două constelații micuțe de puncte roșii. Prima se găsea la cincisprezece mii de kilometri în fața Seninătății, pe când a doua era în urma habitatului la aproximativ aceeași distanță. „Dumnezeule, și eu care spuneam că Lalonde a fost îngrozitoare!"

– Locotenent Rhoecus.

– Da, domnule amiral.

– *Ilex* și *Myoho* se vor desprinde și vor pleca imediat la Avon, pentru a anunța Trafalgar ce s-a întâmplat aici. Amiralul Kolhammer nu trebuie în niciun caz să-și aducă trupele la Mirchusko.

– Dar, domnule amiral...

– Acesta a fost un ordin, locotenente!

– Am înțeles, domnule amiral.

– Grese, îi poți identifica pe noii intruși?

– Așa cred, domnule amiral. Presupun că este flota Organizației. Senzorii vizuali arată nave de război de prima linie; am identificat fregate, câteva crucișătoare, distrugătoare și foarte multe nave comerciale apte de luptă.

Secțiuni largi din display-ul situației tactice se dizolvară în ecouri parazite galbene și purpurii, când modulele de bruiaj electronic se desprinseră de șoimii-de-iad, activându-se imediat ce ieșiseră din raza de acțiune a efectului energistic. Șoimii-de-vid continuară să difuzeze informații despre navele stelare ce se materializau. Seninătatea era înconjurată acum de șaptezeci de șoimi-de-iad, iar o sută treizeci de nave adamiste erau dispuse de o parte și cealaltă a ei.

Puntea din *Arikara* amuțise complet.

– Domnule amiral, vorbi Rhoecus, *Ilex* și *Myoho* au plecat.

– Perfect, încuviință Meredith. Comandor Kroeber, te rog apelează flota inamică. Întreabă-i... Întreabă-i ce vor.

– Am înțeles, domnule amiral.

Calculatorul de situație tactică dataviză o alarmă.

– Lansări de viespi de luptă! strigă Lowie. Șoimii-de-iad au tras!

De la o distanță așa mică, bruiajul electronic nu putea ascunde de senzorii escadrilei lui Meredith rafala de jeturi de evacuare galbene ale rachetelor cu combustibil solid. Fiecare șoim-de-iad lansase câte cincisprezece viespi de luptă. Rachetele cu combustibil solid consumat se separară când țâșniră penajele orbitoare de foc de fuziune și viespile începură să accelereze spre habitat cu douăzeci și cinci *ge*. Peste o mie de drone formau un lanț imens de lumină care se contracta rapid.

Programe tactice intrară în mod primar în nanonicele neurale ale lui Meredith. Teoretic aveau capacitatea de a respinge asaltul acela, după care ar fi rămas practic cu zero rezerve. Și trebuia să ia o decizie imediat.

Era o situație lipsită de speranțe, în care instinctul lupta împotriva datoriei. Însă erau atacați cetățeni ai Confederației, iar pentru un Saldana datoria însemna instinct.

– Salvă defensivă integrală, comandă Meredith. Foc!

Viespi de luptă țâșniră din tuburile lor de lansare din toate navele escadrilei. Platformele DS ale Seninătății lansară simultan. Pentru scurt timp, spațiul din jurul carcasei habitatului încetă să mai fie vid absolut. Jeturi fierbinți de vapori provenite de la evacuările a patru mii de viespi de luptă se deschiseră în evantai spre Seninătate, creând o nebuloasă vag irizată, copleșită de linii ametitoare de ioni turcoaz și chihlimbarii. Petale zdrențuite de fulgere înfloriră din vârfurile tuturor zgârie-stelelor, ridicându-se în vârtejul haotic de instabil.

Șoimi-negri se înălțară de pe terasele de andocare ale Seninătății și peste cincizeci dintre ei accelerară pentru a se alătura bătăliei. Programul de analiză tactică al lui Meredith începu să examineze probabilitățile de victorie. Apoi îi văzu pe câțiva dispărând în găuri-de-vierme. În adâncul inimii nu-i învinui.

– Am primit un mesaj, domnule amiral, anunță ofițerul de comunicații, din partea unui anume Luigi Balsmao, care afirmă că este comandorul flotei Organizației. Ne transmite: „Predați-vă și alăturați-vă nouă, sau muriți și alăturați-vă nouă."

– Un găozar melodramatic, mormăi Meredith. Te rog, înștiințeaz-o pe Lordul Ruinelor – este și decizia ei în aceeași măsură ca a mea. La urma urmelor, vor suferi supușii ei.

– Căcat! Scuzați-mă, *domnule amiral!* Altă lansare de viespi de luptă. De data aceasta de la navele adamiste.

Sub comanda lui Luigi, toate cele o sută optzeci de nave stelare ale Organizației traseră salve de câte douăzeci și cinci de viespi de luptă fiecare. Propulsiile lor cu antimaterie le accelerară spre Seninătate la patruzeci *ge*.

29

Steaua nu era suficient de importantă pentru a avea un nume. Almanahul astronomic al Marinei Confederației o denumea simplu DRL0755-09-BG.

Era de tip K mediu, cu emisie întunecată în extremitatea inferioară a spectrului portocaliu. Prima navă de cercetare care-i explorase planetele, în anul 2396, nu avusese nevoie de nici două săptămâni pentru a termina investigarea. Existau doar trei planete solide interioare, cu totul neremarcabile; niciuna terracompatibilă. Dintre cele două gigante gazoase exterioare, cea mai îndepărtată de stea avea diametrul ecuatorial de patruzeci și trei de mii de kilometri, iar stratul exterior de nori verde-pal nu prezenta obișnuitele condiții atmosferice furtunoase. Giganta gazoasă interioară stârnise pentru scurt timp interesul echipajului navei de cercetare. Diametrul său ecuatorial era de o sută cincizeci și trei de mii de kilometri, fiind astfel mai mare ca Jupiter, și planeta era colorată de numeroase benzi de furtuni feroce. Avea optsprezece sateliți naturali, dintre care doi cu atmosfere de azot și metan de înaltă presiune. Interacțiunea complexă a câmpurilor lor gravitaționale interzicea formarea oricărui sistem major de inele, totuși pe orbitele lunilor mai mari se adunaseră cantități substanțiale de sfărâmături asteroidale.

Echipajul navei de cercetare apreciase că resursele abundente de minerale și minereuri ușor accesibile aveau să atragă habitatele edeniste. Compania sa reușise chiar să vândă la Jupiter rezultatele preliminare ale explorării. O dată în plus însă, mediocritatea lui DRL0755-09-BG acționă împotriva sa. Giganta gazoasă reprezenta un amplasament bun pentru habitate, totuși nu excepțional; edeniștii nu erau interesați, dacă nu

exista și o planetă terracompatibilă. DRL0755-09-BG fusese ignorată în următorii două sute cincisprezece ani, cu excepția vizitelor intermitente ale navelor de patrulare ale Marinei Confederației, care verificau dacă nu existau stații de producere a antimateriei.

Când bateriile de senzori ale lui *Lady Mac* îi oferiră o panoramă vizuală a sistemului stelar sărăcăcios, Joshua se întrebă de ce-și mai irosea timpul Marina.

Anulă imaginea și privi în jurul punții. Alkad Mzu era întinsă pe una dintre cușetele de accelerație libere, cu ochii strâns închiși, și absorbea panorama externă. Monica și Samuel pluteau în planul îndepărtat, ca întotdeauna. Joshua nu și-i dorea pe punte, însă agenții nu erau dispuse s-o mai lase neobservată nicio clipă pe Mzu.

– Ce facem acum, dr. Mzu? întrebă el.

Urmase instrucțiunile lui Alkad, astfel că *Lady Mac* ieșise la o jumătate de milion de kilometri deasupra polului sudic al gigantei gazoase interioare, în apropierea frontierelor unduitoare ale enormei magnetosfere planetare. De aici aveau o vedere excelentă peste întregul sistem de sateliți.

Alkad se foi pe cușetă, fără să deschidă ochii.

– Configurează, te rog, antena navei pentru a emite cel mai puternic semnal posibil spre banda ecuatorială de o sută douăzeci și cinci de mii de kilometri. Când ești gata, îți voi da codul pe care să-l transmiți.

– Aceea era orbita de parcare a lui *Beezling*?

– Da.

– Bine. Sarha, pregăteşte, te rog, antena. Cred c-ar fi mai bine să prevezi o marjă de eroare de douăzeci de mii de kilometri la programarea fasciculului. Nu se poate şti în ce stare erau când au ajuns acolo. Dacă nu răspund, va trebui să lărgim baleierea până la satelitul cel mai îndepărtat.

– Am înţeles, căpitane.

– Dr. Mzu, întrebă Joshua, câţi oameni rămăseseră în nava aceea veche a voastră?

Alkad se desprinse de la fluxul de imagini care-i pătrundea în nanonicele neurale. N-ar fi vrut s-o facă. Acesta era locul, steaua reprezentată prin înşiruirea stupidă de alfanumerice pe care le purtase cu ea ca pe un talisman timp de treizeci de ani. Se gândise mereu că el o va aştepta aici; în deceniile scurse repetase un milion de fraze de deschidere, un milion de priviri iubitoare. Însă acum după ce sosise, după ce văzuse cu ochii ei steaua de un chihlimbariu-deschis, îndoiala o cuprindea aidoma degerăturilor. Toate celelalte aspecte ale planului lor disperat se transformaseră în praf şi pulbere din cauza sorţii şi a imperfecţiunilor omeneşti. Oare partea aceasta avea să fie realmente altfel? Un voiaj de doi ani-lumină şi jumătate, cu viteză subluminică. Cum spusese tânărul căpitan? „Imposibil."

– Nouă, răspunse ea încet. Ar trebui să fie nouă. Este vreo problemă?

– Nu. *Lady Mac* îi poate îmbarca pe toţi.

– E bine atunci.

– Te-ai gândit ce le vei spune?

– Poftim?

– Iisuse, dr. Mzu, planeta lor natală a fost distrusă, nu puteți utiliza Alchimistul pentru războaie, morții au început să cucerească treptat universul, iar ei își vor petrece restul vieții închiși în Seninătate! Tu ai beneficiat de treizeci de ani în care să te obișnuiești cu ideea Genocidului, plus vreo două săptămâni în care să te pregătești pentru posedați. Pentru ei este încă bunul și vechiul an 2581 și se află într-o misiune de luptă a Marinei. Crezi că vor accepta totul cu calm?

– Oh, Maică Maria!

O altă problemă, chiar înainte de a ști dacă ei supraviețuiseră.

– Antena este gata, anunță Sarha.

– Mulțumesc, zise Joshua. Dr. Mzu, poți dataviza codul în calculatorul de zbor. Iar după aceea începe să te gândești ce le vei spune. Și gândește-te bine, fiindcă n-o voi apropia pe *Lady Mac* de o navă înarmată cu antimaterie care nu-i extrem de încântată să mă vadă.

Codul lui Mzu fu emis de *Lady Macbeth* într-un evantai subțire de radiații de microunde. Sarha monitoriză operația, pe când descria lent traiectoria orbitală stabilită. Nu primi un răspuns imediat – nici nu se așteptase la așa ceva. Îngădui fasciculului să mai descrie două baleieri, după care îl trecu pe un cerc nou, aflat imediat în exteriorul primului.

Avură nevoie de cinci ore până să primească un răspuns. Încordarea și anticipația care dominaseră puntea în primele treizeci de minute dispăruseră de mult. Ashly, Monica și Voy se aflau în chicinetă și pregăteau pliculețe cu hrană, când o steluță verde artificială

apăru pe display-ul afișat de calculatorul de zbor în nanonicele neurale ale Sarhei. Programe de analiză și discriminare se activară, filtrând țiuiturile radio permanente ale gigantei gazoase, pentru a focaliza pe semnal. Două tije auxiliare glisară din carcasa lui *Lady Macbeth* și depliară plase receptoare mari, din mai multe elemente și pe spectru larg, care să suplimenteze antena principală de comunicații.

– Da, rosti femeia, acolo este cineva. Semnal slab, dar constant. Cod de răspuns de transponder BAC standard, dar fără numărul de înmatriculare al navei. Se găsește pe o orbită eliptică, nouăzeci și unu pe o sută șaptezeci de mii de kilometri, înclinarea patru grade. În momentul acesta se află la nouăzeci și cinci de kilometri deasupra atmosferei superioare.

Un icnet înăbușit în mod straniu o făcu să abandoneze display-ul calculatorului de zbor pentru a privi puntea.

Întinsă pe cușeta ei de accelerație, Alkad Mzu avea toți mușchii nefiresc de încordați. Nanonicele neurale se străduiau din răsputeri să-i cenzureze limbajul corpului prin comenzi prioritare asupra nervilor. Sarha văzu totuși peste ochii injectați ai femeii o peliculă de lichid care se îngroșa treptat. Când ea clipi, picături infime se desprinseră și plutiră prin compartiment.

– Impresionant, dr. Mzu! fluieră Joshua. Vechii tăi colegi de echipaj au sânge-n ei, trebuie să recunosc.

– Sunt vii! strigă Alkad. Oh, Maică Maria, sunt vii!

– *Beezling* a ajuns până aici, rosti Joshua cât mai sec cu putință. Haide să nu sărim la concluzii, până

nu știm toate faptele. Deocamdată nu avem decât semnalul unui transponder. Ce ar trebui să se întâmple în continuare – căpitanul iese din tau-zero?

– Da.

– Perfect. Sarha, continuă monitorizarea lui *Beezling*. Beaulieu și Liol, vă rog să reveniți la statutul de zbor. Dahybi, alimentează nodurile; dacă ceva nu merge bine, vreau să fim pregătiți să efectuăm un salt.

Începu să conceapă un vector care să-i ducă la *Beezling*.

Propulsia triplă cu fuziune a lui *Lady Mac* se activă și crescu iute accelerația până la trei *ge*. Nava urmă un arc aplatizat deasupra gigantei gazoase, coborând spre penumbră.

– Modificare de semnal, anunță Sarha. Acum este mult mai puternic, dar continuă să fie emisie omnidirecțională – nu focalizează pe noi. Sosește un mesaj, exclusiv AV.

– Gata, dr. Mzu, zise Joshua. Ești în direct. Fii convingătoare.

Continuau să fie la patru sute cincizeci de mii de kilometri depărtare de *Beezling*, ceea ce producea un defazaj temporal stânjenitor. Apăsată pe spate în cușeta ei, Alkad putu mișca doar ochii într-o parte, privind în sus la holoecranul care se înclină din plafon deasupra ei. O pâclă magenta se rarefie și-i arătă puntea lui *Beezling*. Părea ca și cum o echipă de recuperatori răscolise locul: console fuseseră deschise cu forța și arătau măruntaie electronice din care lipseau plăcile de circuite, panourile murale fuseseră îndepărtate și

expuneau mașinării pe jumătate demontate. Toate suprafețele erau acoperite de chiciură murdară, care semăna cu un colb sur și sporea aspectul de dezordine. De-a lungul anilor, bucăți de ambalaje, știfturi, unelte mici, obiecte de îmbrăcăminte și alte mărunțișuri și gunoaie din navă se prinseseră de locurile în care se opriseră din plutire, astfel încât lăsau impresia unor crisalide anorganice încremenite în actul metamorfozei. Umbre stranii, ascuțite, se suprapuneau prin compartiment, completând imaginea de anarhie gotică. Exista o singură sursă de iluminat: un tub subțire de lumină de avarie, purtat de cineva în costum IIS.

– Sunt căpitanul Kyle Prager. Calculatorul de zbor raportează că am receptat codul nostru de activare. Alkad, îmi doresc să fii tu. Recepționezi mesajul ăsta? Mi-au rămas foarte puțini senzori funcționali. La dracu', mi-au rămas foarte puține elemente funcționale în sine!

– Te-am recepționat, Kyle, spuse Mzu. Și sunt într-adevăr eu, Alkad. Am venit după voi. Am promis c-o voi face.

– Maică Maria, asta ești chiar tu, Alkad? Imaginea pe care o receptez este slabă, arăți... diferit.

– Sunt bătrână, Kyle. Acum sunt foarte, foarte bătrână.

– N-au trecut decât treizeci de ani, dacă nu cumva relativitatea este mai stranie decât crezuserăm noi.

– Kyle, te rog, Peter este acolo? A supraviețuit?

– Da, este aici și este bine.

– Maria Atotputernică! Ești sigur?

– Da. Tocmai i-am verificat modulul tau-zero. Șase dintre noi au supraviețuit.

– Numai șase? Ce s-a-ntâmplat?

– Acum doi ani l-am pierdut pe Tane Ogilie, după ce a ieșit în spațiu să lucreze la tubul propulsiei. Trebuia reparat înainte de a decelera pe orbita asta; în douăzeci și opt de ani au apărut multe defecțiuni la sisteme. Necazul este că acum toată unitatea de antimaterie este foarte radioactivă. Nici chiar armura nu l-a putut proteja de primirea unei doze letale.

– Maică Maria, îmi pare atât de rău... Și ceilalți doi?

– Cum spuneam, am avut multe defecțiuni la sisteme. Tau-zero te poate păstra în stază perfectă, dar propriile lui componente se uzează. S-a întâmplat la un moment dat în timpul voiajului, însă am descoperit-o doar când am ieșit ca să-ncepem decelerarea. Amândoi s-au sinucis.

– Înțeleg, rosti femeia cu glas tremurat.

– Ce s-a-ntâmplat, Alkad? Nu porți vreo uniformă cunoscută a Marinei garissane.

– Omutanii au făcut-o, Kyle, exact așa cum crezusem noi că vor face... Nemernicii n-au ezitat.

– Cât de rău este?

– Cel mai rău. Șase distrugătoare de planete.

Joshua își anulă legătura cu circuitul de comunicații, revenind cu atenția la detaliile mai prozaice ale zborului navei. Existau unele lucruri pe care nu dorea să le audă, de pildă reacția unui om căruia i se spune că planeta natală i-a fost distrusă.

Senzorii lui *Lady Mac* acumulau încetișor mai multe informații despre *Beezling*, îngăduind calculatorului de zbor să precizeze poziția navei de război față de estimarea inițială aproximativă a Sarhei. Emisiile magnetice și electromagnetice violente ale gigantei gazoase le îngreunau activitatea. Chiar și atât de sus deasupra atmosferei exterioare, spațiul era o supă ionică groasă, aglomerată de curenți energetici severi, care reduceau eficiența senzorilor.

Joshua modifică de câteva ori vectorul de zbor, pe măsură ce primi cifre noi. *Lady Mac* înaintase de acum mult deasupra feței întunecate, iar vârtejul de particule din jurul fuzelajului anterior strălucea trandafiriu slab, când nava era zguduită prin magnetosfera planetei. Făceau ravagii prin circuitele de susținere.

Beaulieu și Liol datavizau rafale de instrucțiuni pentru a limita căderile și a readuce sistemele la statut operațional. Joshua monitoriză activitatea lui Liol și nu găsi nicio eroare. Avea să fie un bun membru de echipaj. „I-aș putea oferi postul lui Melvyn, dar mândria nu i-ar îngădui niciodată să accepte. Trebuie să existe un mod prin care să putem rezolva situația asta."

Reveni cu atenția la legătura de comunicații. După șocurile primite, Kyle Prager nu reacționa bine la vestea că Mzu căzuse la înțelegere cu agențiile și cu Ione.

– Știi că nu-l pot preda nimănui altcuiva, spuse bărbatul. Nu trebuia să-i fi adus aici, indiferent ce ai fi convenit cu ei.

– Și să vă las să putreziți? replică Alkad. N-aș fi putut face asta. În niciun caz cu Peter aici.

– De ce nu? Existau planuri și pentru eventualitatea asta. Am fi distrus Alchimistul și am fi apelat Marina Confederației, cerându-i ajutorul. O știi prea bine. Cât despre aiureala cu morții care au înviat...

– Maică Maria! Abia îți putem recepționa semnalul, și asta fiindcă am știut unde să caut. În ce stare veți fi peste cinci ani? În plus, s-ar putea să nici nu mai existe Confederația peste cinci luni, nu mai vorbesc de cinci ani!

– Mai bine așa decât să riscăm ca alții să învețe cum să construiască un Alchimist.

– De la mine n-o va învăța nimeni.

– Bineînțeles că nu, dar acum, când s-a aflat despre existența lui, există enorm de multe tentații pentru guverne.

– Despre existența lui s-a aflat de treizeci de ani și tehnologia respectivă a rămas tot secretă. Misiunea aceasta de salvare are scopul de a rezolva și ultimul căpețel deșirat.

– Alkad, ceri prea multe. Îmi pare rău, dar răspunsul meu este „nu". Dacă încercați să faceți joncțiune cu noi, o să dezactivez incintele delimitatoare. Ne-a mai rămas ceva antimaterie.

– Nu! țipă Alkad. Peter este la bord!

– Atunci rămâneți departe.

– Căpitane Prager, sunt căpitanul Calvert. Aș dori să ofer o soluție simplă.

– Te rog, fă-o, răspunse Prager.

– Lansează Alchimistul în giganta gazoasă și vă vom prelua imediat după aceea. Fiindcă, îți garantez, eu

n-o să mă apropii în niciun caz de *Beezling* cu genul ăsta de amenințare plutindu-mi deasupra capului.

– Mi-ar plăcea s-o pot face, căpitane, dar verificarea vehiculului purtător al Alchimistului va dura destul. Apoi trebuie reîncărcată antimateria. Și chiar dacă toate astea vor funcționa, voi ați putea să-l interceptați.

– Căpitane, acesta mi se pare un caz foarte nesănătos de paranoia.

– Însă care mă ține în viață de treizeci de ani.

– În regulă, atunci ascultă-mă! Dacă noi am fi posedați sau am dori pur și simplu să punem mâna pe tehnologia Alchimistului, nici măcar n-am fi venit aici. O avem deja pe dr. Mzu. Ești militar și știi că există o sumedenie de moduri prin care informațiile pot fi extrase de la cei necooperanți. Și cu siguranță n-am fi introdus o poveste nebună ca a posedaților, pentru a zăpăci totul. Însă nu suntem posedați și nici măcar nu vă suntem ostili, așa că ți-am spus adevărul. Uite ce-ți sugerez. Dacă tot nu ești convins că dorim să punem capăt amenințării reprezentate de Alchimist, dă-i drumul și fii kamikaze.

– Nu! țipă Alkad.

– Liniște, dr. Mzu. Mai întâi însă, căpitane, pune-l pe acest Peter Adul într-un costum spațial, scoate-l prin ecluză și lasă-ne să-l recuperăm. Lui nu i se poate îngădui să moară, întrucât el știe cum poate fi construit un Alchimist. Dacă moare, va ajunge la posedați. Protecția împotriva scurgerii respective de informații tehnologice face de asemenea parte din îndatorirea

ta. După ce-l aducem la bord, o să vă fac eu însumi praf, dacă asta trebuie.

– Ai face-o, nu-i așa? întrebă Prager.

– Iisuse, ba bine că nu! După câte am suferit în urmărirea lui Mzu, va fi o plăcere să termin totul așa cum se cuvine.

– Poate că de vină este semnalul foarte prost pe care-l receptez, dar pari foarte tânăr, căpitane Calvert.

– Comparativ cu majoritatea căpitanilor de nave stelare, probabil că sunt. În același timp, sunt și unica opțiune pe care o ai. Fie mori, fie vii cu mine.

– Kyle, îl imploră Alkad, în numele Mariei!

– Perfect. Căpitane Calvert, poți să faci joncțiunea cu *Beezling* și să-mi preiei echipajul. După aceea *Beezling* va fi sabordată cu Alchimistul la bord.

Joshua auzi deodată pe cineva de pe punte expirând profund.

– Mulțumesc, căpitane.

– Hristoase, ce mai încăpățânat nerecunoscător! se lamentă Liol. Asigură-te că-i percepi un onorariu zdravăn pentru salvare, Josh.

– Se pare că ăsta-i răspunsul final la întrebarea care ne frământa, chicoti Ashly. E clar că ești un Calvert, Liol.

Beezling era într-o stare jalnică și realitatea aceea deveni tot mai evidentă în decursul apropierii finale a lui *Lady Mac*, când se ridicară înapoia navei de pe o orbită mai joasă. Ambele nave se aflau acum adânc în interiorul penumbrei, deși gigantica seceră alb-portocalie dinaintea căreia fugeau continua să reverse peste

ei o strălucire coronală superbă. Era suficient pentru ca senzorii vizuali ai lui *Lady Mac* să ofere o imagine detaliată, deși mai aveau încă zece kilometri până acolo.

Aproape toate plăcile de pe sfertul inferior al fuzelajului navei de război lipseau și în jurul tuburilor de propulsie mai rămăsese acum doar o configurație simplă de petale argintii. Structura hexagonală de rezistență se vedea limpede, dezvăluind segmente negre și de crom mătuit de mașini. Unele unități proveneau în mod evident din altă parte, ridicându-se prin centrul hexagoanelor în care fuseseră inserate în grabă pentru a suplimenta sau spori componentele originale. De la partea mediană spre bot, fuzelajul era relativ intact. Rămăsese foarte puțină spumă protectoare, doar câteva petice de solzi negri ca de zgură. Cicatricele argintii lungi ce brăzdau siliciul monolegat, închis la culoare, relatau povești de multiple impacturi de particule. Sute de cratere mici se zăreau acolo unde generatoarele pentru legături moleculare ale fuzelajului suferiseră supraîncărcări localizate, ca și găuri ale căror vapori și șrapnele fuseseră absorbite de modulele sau rezervoarele aflate imediat dedesubt. Nu supraviețuise niciuna dintre bateriile delicate de senzori. Doar două panouri de termopurjare erau extinse și serios deteriorate; dintr-unul lipsea o bucată mare, părând ca și cum ar fi fost realmente mușcat.

– Detectez o emisie magnetică puternică, rosti Beaulieu pe când străbăteau ultimul kilometru, însă activitatea termică și cea electrică sunt minime. Cu

excepția unui generator de fuziune auxiliar și a trei incinte delimitatoare, *Beezling* este practic inertă.

– Nu se înregistrează nici activități de propulsie, anunță Liol. A început deja să se rotească – perioada este de opt minute și nouăsprezece secunde.

Joshua verifică întoarcerea radar și calculă un vector în jurul navei vechi și avariate, astfel încât să poată ajunge la ecluza ei.

– Pot să andochez și să vă stabilizez, îi dataviză căpitanului Prager.

– N-ar avea rost, răspunse Prager. Ecluza pneumatică ne-a fost perforată de impacturile particulelor și oricum mă îndoiesc că elementele de fixare ar mai funcționa. Dacă păstrezi pur și simplu poziția, ne vom transborda în costume spațiale.

– Am înțeles.

– Căpitane, spuse Beaulieu, două propulsii cu fuziune. Sunt pe vector de interceptare.

– Iisuse!

Joshua accesă senzorii. Jumătate din imagine era un ocean spectral de culoarea caisei, iluminat de aurorele boreale de dimensiuni planetare ce pluteau senin deasupra lui. Cerul nopții care se arcuia peste toate era un planetariu perfect, un dom de stele pe care nu se mișcau decât lunile micuțe ce goneau pe orbitele lor stabile. Pictograme roșii încadrau două dintre stelele cele mai strălucitoare, aflate imediat în exteriorul eclipticii. Când Joshua comută pe infraroșu, stelele acelea deveniră sclipitoare. Linii vectoriale purpurii

înmuguriră din ele, proiectându-şi traiectoriile către *Lady Mac*.

– Distanţa aproximativ două sute de mii de kilometri, spuse Beaulieu şi glasul ei sintetizat sună complet nepăsător. Cred că pot confirma amprentele propulsiilor: vechile noastre prietene *Urschel* şi *Raimo*. Ambele evacuări de plasmă prezintă instabilităţi similare. Dacă nu sunt ele însele defecte, atunci cu certitudine la bord se găsesc posedaţi.

– Păi, cine alţii? mormăi Ashly nemulţumit.

Alkad privi în jur cu disperare, încercând să stabilească un contact vizual cu echipajul. Toţi se uitau la Joshua, care zăcea întins pe cuşetă, cu ochii închişi şi fruntea încreţită în cute paralele perfect distincte, în vreme ce se încrunta concentrat.

– Ce mai aştepţi? întrebă ea. Ia supravieţuitorii la bord şi fugi! Navele acelea sunt prea departe ca să ne ameninţe.

Sarha gesticulă nervos din braţ.

– Deocamdată sunt departe, rosti ea cu glas scăzut, dar asta nu va mai dura mult. Iar noi suntem prea aproape de giganta gazoasă ca să efectuăm un salt. Ne-ar trebui o distanţă suplimentară de o sută treizeci de mii de kilometri. Cu alte cuvinte, să fim acolo sus, unde sunt exact navele alea. Ceea ce-nseamnă că nu putem accelera drept în sus, pentru că am intra drept în ele.

– Şi... ce facem atunci?

Sarha arătă cu degetul spre Joshua.

– O să ne spună el. Dacă există vreun vector de ieșire de aici, Joshua îl va găsi.

Alkad fu surprinsă de respectul evident al femeii, de obicei ușor iritabilă. Pe de altă parte însă, tot echipajul își privea căpitanul cu genul de speranță mută care îi înconjura de obicei pe sfinți. Atmosfera avu asupra lui Alkad un efect neașteptat de stinghereală.

Ochii lui Joshua se deschiseră brusc.

– Avem o problemă, anunță el sumbru. Altitudinea lor le oferă un prea mare avantaj tactic. Nu pot găsi un vector. Colțul gurii îi coborî, săpând o gropiță de regret. De data asta nu mai există nici măcar un punct Lagrange convenabil. Și oricum n-aș risca o manevră de genul acela, în niciun caz așa aproape de o gigantă gazoasă atât de mare.

– Folosește efectul de praștie, zise Liol. Plonjează direct spre giganta gazoasă și efectuează saltul de cealaltă parte a ei.

– Asta înseamnă parcurgerea unei distanțe de peste trei sute de mii de kilometri. *Lady Mac* poate accelera mai puternic decât navele Organizației, dar nu uita că ele au viespi de luptă cu antimaterie. Noi nu vom ajunge niciodată la patruzeci și cinci *ge*.

– Hristoase!

– Beaulieu, trimite-le un fascicul de comunicații, spuse Joshua. Dacă ne răspund, întreabă-le ce doresc. Știm prea bine răspunsul, dar aș dori măcar să aud confirmarea.

– Da, căpitane.

– Dr. Mzu, ce zici dacă am trage cu Alchimistul în ele?

– Nu poți, răspunse simplu femeia.

– Iisuse, nu-i momentul să fim principiali. Nu-nțelegi? N-avem altă cale de scăpare. Niciuna! Arma aia este unicul avantaj care ne-a mai rămas. Dacă nu-i distrugem, vor pune mâna pe tine și pe Peter.

– Căpitane, aici nu-i vorba despre principii. Lansarea Alchimistului împotriva unor nave stelare este o imposibilitate fizică.

– Iisuse!

Nu putea crede așa ceva, totuși Alkad părea destul de speriată. Intuiția îl convinse că-i spunea adevărul. Programul de navigație continua să producă vectori de zbor. Calcule de forță brută, care testau toate probabilitățile imaginabile pentru a găsi una care le-ar fi îngăduit să scape. Traiectoriile pâlpâiau, apărând și dispărând cu viteză subliminală, fulgere purpurii miniaturale ce-i trosneau în interiorul capului. „Adaugă manevre imprevizibile, efecte de praștie pe lângă sateliți, puncte Lagrange... Roagă-te!" Zadarnic. Fregatele Organizației îi dejucaseră toate planurile. Unica lui speranță fusese Alchimistul, o superarmă de distrugere, o bombă nucleară pentru a nimici două furnici.

„Am ajuns atât de aproape, încât pot să văd realmente nava în care se află. Nu pot să pierd acum, nu cu miza asta!"

– Dr. Mzu, vreau să știu exact ce face Alchimistul tău și cum o face. Pocni din degete spre Monica

și Samuel: Voi rămâne în Seninătate dacă vom supraviețui azi, dar trebuie să știu!

– Dumnezeule, Calvert, spuse Monica, voi sta și eu cu tine dacă asta-i necesar, numai scoate-ne de aici!

– Joshua, n-o poți face, rosti Sarha.

– Dă-mi o alternativă. Capătă votul lui Liol. El va fi căpitan atunci.

– Eu sunt membru de echipaj, Josh. Asta-i nava ta.

– Abia acum mi-o spui... Datavizează fișierul, dr. Mzu. Imediat, te rog!

Informațiile îi umplură mintea odată cu sosirea fișierelor. Fundamente teoretice, aplicare practică, construcție, lansare, parametri operaționali. Toate impecabil indexate cu referințe încrucișate utile. Planurile uciderii unei stele; ba chiar, cu dezvoltare suficientă, a unei galaxii întregi, ba chiar... Joshua reveni instantaneu la aspectele operaționale. Introduse câteva cifre în ecuațiile simple și reci ale lui Mzu.

– Iisuse, deci n-a fost doar un zvon! Ești realmente periculoasă, nu-i așa, dr. Mzu?

– Poți face ceva? întrebă Monica.

Abia se abținuse să nu urle la el, să-l smulgă din complezența aceea care o scotea din minți.

Joshua îi făcu cu ochiul.

– Bineînțeles. Uite cum stă treaba, am avut necazuri în complexul fierbergului, fiindcă ăla nu era teritoriul meu. Pe când ăsta este. În spațiu, noi învingem.

– Vorbește serios? se întoarse Monica spre ceilalți de pe punte.

– Oh, da, încuviință Sarha. Dacă cineva este ostil față de *Lady Mac*, se sfarmă pur și simplu de ego-ul lui.

High York era greu de interpretat de Louisa. Pe toată durata fazei de apropiere a navei, coloana AV din salonul *Jamranei* își trimise imaginea prin nervul optic al fetei. Nu exista nicio culoare, spațiul era atât de negru, încât ea nu putea zări nici măcar stelele. Asteroidul diferea de cilindrul dăltuit al lui Phobos, fiind o bucată neregulată, cenușie, pe care senzorii navei nu păreau în stare s-o focalizeze ca lumea. Artefacte mecanice răsăreau sub toate unghiurile din suprafața presărată cu cratere de impact, deși Louise nu putea fi sigură dacă aprecia corect scara de mărime. În caz afirmativ, depășeau cele mai mari vapoare care navigaseră vreodată pe oceanele Norfolkului.

Fletcher se afla în același salon și din puținele comentarii pe care le făcea, era clar că înțelegea din imaginea aceea încă și mai puțin decât Louise.

Genevieve era, desigur, în cabina ei și se juca pe blocul procesor. Găsise o pereche de suflet într-unul dintre verișorii mai mici ai lui Pieri și amândoi se închideau ore în șir pentru a lupta cu batalioanele de Jachete-verzi din Trafalgar, ori pentru a face puzzle-uri de topologie cvadridimensională. Louise nu era pe deplin încântată de noul hobby al surorii ei, dar pe de altă parte era mulțumită că scăpase de sarcina de a o distra pe durata călătoriei.

Spațioportul discoidal al lui High York traversă imaginea AV, eclipsând asteroidul. Un țiuit ascuțit

vibră prin pereții salonului și *Jamrana* pluti spre înainte. Nu se zărea totuși nici urmă de Pământ, iar Louise abia așteptase imaginea aceea. Era sigură că Pieri i-ar fi aliniat un senzor spre planetă, dacă i-ar fi cerut-o, dar în clipele acestea toată familia Bushay era implicată în procedura de andocare.

Tânăra îi ceru blocului procesor o actualizare a apropierii lor și studie afișarea care-i apăru pe ecran în timp ce accesa calculatorul de zbor al navei.

– Patru minute până la andocare, rosti ea.

Asta presupunând că interpretase corect tabelele de cifre și liniile colorate.

Petrecuse o parte mare a călătoriei lucrând cu programele de îndrumare ale blocului, până izbutise să se descurce cu modurile sale de operare esențiale și cu display-ul. Nu trebuia să ceară ajutorul nimănui pentru gestionarea pachetelor nanonice medicale și putea monitoriza continuu sănătatea fătului, ceea ce-i conferea o senzație de bine. Mare parte din viața în Confederație se învârtea în jurul utilizării curente a electronicelor.

– De ce ești atât de tulburată, lady Louise? întrebă Fletcher. Voiajul nostru ia sfârșit. Prin mila Domnului, am triumfat o dată în plus în fața împrejurărilor celor mai potrivnice. Am revenit pe bunul Pământ, leagănul omenirii. Deși mă tem de ceea ce mă așteaptă, nu pot să nu mă veselesc înaintea ajungerii noastre acasă.

– Nu sunt tulburată, protestă ea neconvingător.

– Haide, lady...

– Bine. Uite care-i treaba, nu-i vorba despre sosirea aici, pentru că sunt realmente încântată că am reușit. Bănuiesc că-i o prostie din partea mea, dar mă simt liniștită că am ajuns pe Pământ. Este o planetă veche și foarte puternică, iar dacă oamenii vor fi în siguranță undeva, locul acela nu poate fi decât Pământul. În același timp însă, asta e și problema. Mă tulbură ceva ce a zis Endron despre Pământ.

– Știi bine că dacă te pot ajuta, o voi face.

– Nu. Nu-i ceva cu care să mă poți ajuta. Ăsta-i necazul! Endron mi-a spus că nu vom putea trece prin spațioportul High York, pentru că acolo vor fi inspecții și examinări foarte, foarte stricte. Nu va semăna nici pe de parte cu sosirea la Phobos. Și tot ce am auzit de la Pieri îi confirmă spusele. Îmi pare rău, Fletcher, nu cred că vom reuși... realmente nu cred.

– Totuși, trebuie să reușim, răspunse el încet. Mișelul acela de Dexter nu poate să învingă. Dacă așa se va cuvine, mă voi preda și-i voi înștiința pe conducătorii Pământului.

– Nu, nu, Fletcher, nu poți face asta! Nu vreau să fii rănit.

– Încă ai îndoieli în privința mea, lady Louise. Îți zăresc inima plângând de durere și asta este un izvor de suferință pentru mine.

– Nu mă îndoiesc de tine, Fletcher. Atât doar că... Dacă noi nu putem trece, nici Quinn Dexter nu va putea. Asta ar însemna că întreaga noastră călătorie a fost în zadar. Urăsc ideea asta.

– Dexter este mai puternic decât mine, lady. Păstrez destul de limpede amintirea aceea amară. De asemenea, este mai șiret și mai nemilos. Dacă în platoșa bravilor stăpâni ai porturilor Pământului nu există decât o singură știrbitură, el o va găsi.

– Cerurilor, sper să nu fie așa! Quinn Dexter în libertate pe Pământ este o idee prea oribilă!

– Da, lady Louise.

Degetele lui le strânseră pe ale fetei pentru a-și sublinia hotărârea – ceva ce făcea arar, întrucât se ferea de contactul fizic cu oamenii. Era aproape ca și cum s-ar fi temut să nu se contamineze.

– De aceea trebuie să-mi juri că, dacă mă voi poticni în misiunea mea, vei prelua torța și vei merge mai departe. Întreaga lume trebuie avertizată asupra intențiilor diabolice ale lui Quinn Dexter. Și dacă este posibil, trebuie de asemenea s-o cauți pe această Banneth, despre care vorbește cu atâta dușmănie. Înștiințeaz-o despre prezența lui, subliniază pericolul cu care se va confrunta.

– Voi încerca, Fletcher, realmente voi încerca. Îți promit.

Fletcher era pregătit să-și sacrifice noua viață și sănătatea mintală eternă pentru a-i salva pe alții. Prin comparație, propriul ei țel de a ajunge la Joshua părea meschin și egoist.

– Ai grijă când debarcăm, îi reaminti ea.

– Lady Louise, îmi pun încrederea în bunul Dumnezeu. Iar dacă mă vor prinde...

– Nu te vor prinde!

– Oh, oare cine îmbrățișează acum o bravură firavă? Din câte îmi amintesc, tu ai fost cea care m-a vestit despre ce se ascunde lângă drumul care se întinde în față.

– Știu...

– Iartă-mă, lady. Văd că, o dată în plus, cumpănirea mea lasă de dorit.

– Nu-ți face griji în privința mea, Fletcher. Nu pe mine mă vor pune în tau-zero.

– Da, lady, mărturisesc că posibilitatea aceea mă înfioară. În inima mea știu că nu voi dăinui mult în asemenea temniță neagră.

– Te voi scoate eu, făgădui fata. Dacă te vor pune în tau-zero, voi decupla modulul sau voi face eu ceva. Pot angaja avocați. Se bătu cu palma peste buzunarul de la piept al uniformei-combinezon, pipăind conturul discului de credit Banca Joviană: Am bani.

– Să nădăjduim că se vor dovedi îndestulători, lady Louise.

Ea îi aruncă un surâs despre care spera că era strălucitor, anunțând că totul era pus la punct. Viața mergea înainte.

Jamrana vibră, dislocând din locurile lor mărunțișuri și obiecte ușoare. Prin puțul scării centrale răsunară zăngănituri, când elementele de andocare ale spațioportului se fixară.

– Ciudat, rosti Louise.

Afișajul de pe ecranul blocului suferea o schimbare drastică.

– S-a întâmplat ceva, lady?

– Nu cred. Doar e ciudat, asta-i tot. Dacă am citit corect aici, căpitanul a cedat spațioportului accesul total la calculatorul de zbor. Se rulează niște programe de diagnoză comprehensive, care-i verifică pe toți cei de la bord.

– Este ceva rău?

– Nu sunt sigură.

Louise se încordă și privi în jur, sfioasă. Își drese vocea.

– Accesează de asemenea și videocamerele din interior. Ne privesc.

– Aha.

– Haide, Fletcher. Acum trebuie să ne pregătim de plecare.

– Da, doamnă, sigur că da.

Reintrase fără să clipească în rolul unui servitor de pe domeniu. Louise speră că videocamerele nu aveau să-i sesizeze surâsul furiș când se împinse cu vârfurile picioarelor în punte.

Cabina Genevievei era plină de cuburi de lumină de câte zece centimetri, fiecare de altă culoare. În ele erau întemnițate creaturi mici, ca și cum ar fi fost cuști din sticlă colorată. Proiecția încremeni când Louise activă ușa, iar melodia rock a fundalului sonor se stinse.

– Gen! Ar fi trebuit să fi-mpachetat bagajele. Am ajuns, știi bine!

Surioara o privi cu ochi obosiți și injectați prin păienjenișul transparent.

– Tocmai am dezarmat opt războinici trogolois ai contra-programului. Până acum n-am mai ajuns atât de departe.

– Bravo ție! Acum strânge-ți lucrurile, pentru că te poți juca și mai târziu. Plecăm!

Chipul Genevievei se întunecă deodată în rebeliune bosumflată.

– Nu-i corect! Întotdeauna trebuie să plecăm din locuri interesante, imediat ce am sosit.

– Pentru că noi călătorim, prostuțo. Peste două săptămâni vom ajunge la Seninătate, iar atunci n-ai decât să-ți faci rădăcini și din punctul meu de vedere să-ți iasă frunze și prin urechi.

– De ce nu putem rămâne în navă? Posedații nu pot intra, dacă noi zburăm pe deasupra.

– Fiindcă nu putem zbura pe deasupra la infinit.

– Nu-nțeleg...

– *Gen*, fă așa cum ți-am spus! Închide jocul și strânge-ți bagajele. Imediat!

– Tu nu ești mama.

Louise o fulgeră cu privirea. Masca de încăpățânare a Genevievei colapsă și fata începu să plângă în hohote.

– Of, Gen...

Louise străbătu iute spațiul îngust și o prinse în brațe. Comandă blocului procesor să decupleze și cărămizile sclipitoare pâlpâiră, se transformară în picături de rouă scânteietoare, apoi dispărură complet.

– Vreau acasă! hohoti Genevieve. Acasă la Cricklade, nu în Seninătate!

– Îmi pare rău, vorbi Louise încetișor alinând-o. Nu prea m-am ocupat de tine în călătoria asta, nu-i așa?

– Tu ai destule lucruri pentru care să-ți faci griji.

– Când ai dormit ultima dată?

– Azi-noapte.

– Hmmm...

Louise puse un deget sub bărbia surorii sale și-i ridică fața, studiindu-i liniile întunecate de sub ochi.

– Nu prea pot dormi în imponderabilitate, mărturisi Genevieve. Mă gândesc întruna că o să cad și mi se-nfundă gâtul. E groaznic!

– O să tragem la un hotel din High York care să fie la nivelul de sol al biosferei. Atunci vom putea dormi amândouă într-un pat adevărat. Ce zici?

– Da, așa-i bine.

– Așa te vreau. Ia imaginează-ți dacă ne-ar putea vedea acum doamna Charlsworth. Două fiice nemăritate ale unui latifundiar, care călătoresc fără bone și sunt pe punctul de a vizita Pământul cu arcologiile lui decadente.

Genevieve încercă să surâdă.

– Ar lua foc.

– Să știi tu!

– Louise, cum o să duc blocul ăsta înapoi acasă? Zău că nu mai vreau să renunț la el.

Louise răsuci în mâini unitatea subțire și nevinovată.

– Am scăpat de posedați și am zburat prin jumătate de galaxie, nu-i așa? Doar nu crezi că introducerea prin contrabandă a obiectului ăstuia pe Cricklade ar fi o problemă pentru unele ca noi, da?

– Nu, nu. Lui Genevieve îi reveni brusc moralul: Toate vor fi moarte de invidie când o să ne-ntoarcem. Abia aştept să-i văd faţa Janei Walker, când o să-i spun c-am fost pe Pământ. Ea bate câmpii mereu despre cât de exotice sunt vacanţele familiei ei pe Insula Melton.

Louise îşi sărută sora pe frunte şi o îmbrăţişă cu căldură.

– Haide, împachetează. În cinci minute ne-ntâlnim la ecluză.

Mai rămăsese un ultim moment stânjenitor. Toată familia Bushay se strânsese la ecluza din vârful secţiunii de susţinere biotică pentru a-şi lua rămas-bun. Pieri era sfâşiat între disperare şi necesitatea de a se controla în faţa părinţilor şi a grupului mare de fraţi şi surori. Izbuti un sărut platonic pe obrazul Louisei, lipindu-se de ea mai mult decât ar fi fost necesar.

– Mai putem face un tur împreună? mormăi el.

– Aşa sper, îi zâmbi fata. Să vedem cât de mult voi rămâne aici, nu?

El încuviinţă, îmbujorându-se puternic.

Louise porni înainte prin tubul ecluzei, cu geanta de zbor prinsă în spate aidoma unei raniţe. Un bărbat plutea imediat dincolo de trapa din capătul opus, îmbrăcat într-o tunică smarald-deschis, cu litere albe în partea de sus a mânecii. Îi surâse politicos.

– Sunteţi grupul Kavanagh?

– Da, răspunse Louise.

– Excelent! Numele meu este Brent Roi, de la vama High York. Mă tem că va trebui să trecem prin câteva formalităţi. De când a început carantina, încă n-am

avut vizitatori din exteriorul sistemului şi asta înseamnă că oamenii mei se-nvârt de colo-colo toată ziua, neavând ce face. Acum o lună aţi fi putut trece fluierând pe aici şi nici măcar nu v-am fi băgat în seamă. Zâmbi larg spre Genevieve: Măi, măi, da' ce geantă mare ai tu acolo! Sper că n-ai nimic de contrabandă, nu-i aşa?

– Nu!

El îi făcu cu ochiul.

– Aşa te vreau. Pe aici, vă rog.

Porni pe coridor, agăţându-se succesiv de inele de prindere pentru a se propulsa mai departe.

Louise îl urmă, cu Genevieve aproape călcând-o pe călcâie. Auzi un bâzâit îndărătul ei. Trapa de legătură cu *Jamrana* se închidea.

„Acum nu mai există cale de-ntors", se gândi. „Deşi aşa ceva n-a existat niciodată."

Cel puţin vameşul părea prietenos. Poate că-şi făcuse prea multe griji inutile în privinţa respectivă.

Compartimentul în care o conduse Brent Roi semăna cu o secţiune mai largă a coridorului: cilindric, lung de zece metri şi lat de opt. Nu existau niciun fel de mobile sau accesorii, cu excepţia a cinci şiruri rectilinii de inele de prindere care porneau ca nişte raze de la intrare.

Brent Roi îndoi picioarele şi se propulsă cât putu de tare, imediat ce trecu prin trapă. Când Louise intră, bărbatul se alăturase deja celorlalţi de pe pereţi. Fata privi în jur şi bătăile inimii i se înteţiră. O duzină de oameni erau ancoraţi de covoraşe adezive în jurul ei,

dar nu le putea zări chipurile, fiindcă purtau căști cu vizoare argintii. Toți aveau un soi de arme butucănoase. Țevile scurte și groase fură ațintite asupra lui Fletcher în clipa când acesta trecu prin trapă.

– Asta-i vama? întrebă Louise cu glas stins.

Mânuța Genevievei o prinse de gleznă.

– Louise!

Se lipi de corpul surorii mai mare precum o iederă mobilă. Cele două fete se îmbrățișară temătoare.

– Doamnele nu sunt posedate, rosti Fletcher calm. O să vă rog să nu le puneți în pericol. Nu mă voi împotrivi.

– Să fii sigur că n-o s-o faci, nenorocitule! mârâi Brent Roi.

Ashly declanșă propulsiile VSM-ului prea brusc și prea mult timp. Înjură. Deriva fusese inversată, nu stopată. Presiunea îl încorda aproape de supraîncărcare. Asemenea erori îl puteau costa mai mult decât doar viețile lor. Dataviză altă serie de instrucțiuni în calculatorul vehiculului și propulsoarele declanșară din nou, de data aceasta o rafală mai scurtă și mai lină.

VSM-ul se opri la trei metri deasupra trapei tubului de lansare. Precum restul fuzelajului lui *Beezling*, era deformată și însemnată de zgârieturi și lovituri. Însă intactă.

– Nu există penetrări de particule, dataviză el. Pare să nu fi fost afectată.

– Perfect, răspunse Joshua. Deschide-o.

Ashly întindea deja trei dintre brațele telecomandate ale VSM-ului. Introduse o mână-menghină direct în orificiul de montare lăsat de o baterie de senzori care se rupsese și extinse segmentele, fixând VSM-ul în loc. O lamă cu fisiune se activă, arzând șofran pâlpâitor la vârful unui al doilea braț. Ashly o utiliză pentru a intra în fuzelajul de pe perimetrul trapei, apoi începu să taie de jur împrejur.

Atât *Beezling*, cât și VSM-ul vibrară energic. Calculatorul dataviză avertizări asupra tensiunilor din elementele de fixare, după care poziția acestora fu ușor modificată.

– Joshua, dacă mai faci o chestie din astea, mă desprinzi de tot!

– Scuze! N-o să se mai întâmple, acum suntem andocați.

Ashly accesă suita micuță de senzori a VSM-ului. *Lady Mac* se atașase de partea posterioară a lui *Beezling*, iar încuietorile ei de fixare pupa se cuplaseră cu cele corespondente ale navei de război. Un piston argintiu subțire glisă afară din inelul de cuplaje ombilicale și spirală lent, căutând pe *Beezling* o mufă la care să se conecteze.

Siluete în costume spațiale și cu unități de direcționare se apropiau de cercul de lumină intensă al ecluzei din *Lady Macbeth*. La o treime din lungimea fuzelajului se deschisese unul dintre tuburile de lansare a viespilor de luptă ale navei. Dinăuntru se ridicase secțiunea frontală a unei viespi: un cilindru negru cu vârf conic subțire, împănat de senzori și antene.

Beaulieu lucra asupra ei și corpul ei strălucea sub dârele reflectate de lumină roz-somon ce unduiau fluid cu fiecare mișcare. Cosmonika își ancorase picioarele în grila secțiunii mediane, care conținea rezervoarele și generatoarele dronei. Unul dintre capacele camerei de submunîții fusese deja demontat; acum Beaulieu extrăgea cu grijă maldărul de module de bruiaj electronic de la interior.

Brațul telecomandat al VSM-ului termină de tăiat în jurul trapei lui *Beezling*. Ashly prinse discul decupat cu brațul de sarcină mare și-l trase, eliberându-l. Un nor de particule de praf și șpan de compozit țâșni afară, îndepărtându-se iute. Luminile exterioare ale VSM-ului se rotiră și bărbatul privi drept în jos într-un tub alb și neted care adăpostea un proiectil conic, aerodinamic, a cărui suprafață argintie era mai lucioasă decât orice oglindă pe care o văzuse vreodată.

– Ăsta-i? întrebă el, incluzând în datavizare imaginea sa retinală.

– Da, răspunse Mzu, el este purtătorul Alchimistului.

– Procesoarele dinăuntru nu răspund. Temperatura este o sută douăzeci de grade Kelvin.

– N-are cum să fi afectat Alchimistul.

Ashly nu comentă, sperând că încrederea în sine a femeii era la fel de justificată ca a lui Joshua. Extinse în tubul de lansare un manipulator telecomandat al VSM-ului și-l strânse în jurul apexului botului conic al vehiculului purtător. Chei triunghiulare găsiră știfturile de blocare și le răsuciră. Bărbatul retrase brațul

cu grijă, trăgând vârful conic. Baza îi era presărată de joncțiuni pentru circuitele de șuntare termică, care nu se desfăceau ușor; vidul și frigul le sudaseră laolaltă în treizeci de ani. Ashly spori tensiunea asupra brațului telecomandat și ele se smulseră, eliberându-se cu o tremurătură pe care absorbitorul inerțial al brațului abia o putu compensa.

– Ăsta-i? dataviză Ashly, când vârful conic ieși complet deasupra tubului.

– Da, confirmă Mzu.

Alchimistul era o sferă cu diametrul de un metru și jumătate, a cărui suprafață lipsită de orice urme de îmbinare avea o nuanță de cenușiu neutru. Era fixat prin intermediul a cinci traverse din carbotan asemănătoare unor picioare de păianjen, care-l încapsulau complet; suprafețele lor interioare erau căptușite cu ventuze reglabile pentru a menține o strângere perfectă.

– Ar trebui să poți detașa tot mecanismul de încastrare, dataviză Mzu. Dacă este nevoie, taie cablurile de date și alimentare cu energie; de acum nu mai sunt necesare.

– În regulă.

Ashly coborî brațul telecomandat pe lângă Alchimist și utiliză senzorii lui micuți pentru a inspecta mașinăriile de dedesubt.

– N-ar trebui să dureze mult, anunță el, niturile sunt standard și le pot tăia.

– Repede, Ashly, te rog, dataviză Joshua. Navele Organizației sunt la numai douăzeci de minute.

– Am înțeles. Împreună cu Beaulieu, am terminat în trei minute. Extinse prima sculă din manipulator și rosti: Dr. Mzu?

– Da.

– De ce v-ați mai obosit cu un vehicul purtător special, dacă poate fi lansat cu o viespe de luptă obișnuită?

– Vehiculul acela purtător a fost conceput pentru a lansa Alchimistul într-o stea. De acord, ținta respectivă este foarte mare, dar în același timp o navă nu se poate apropia prea mult de stele. Purtătorul trebuie să fie perfect izolat de căldura și radiațiile stelare, și în același timp suficient de rapid pentru a evita interceptarea viespilor de luptă, în eventualitatea detectării sale. L-am construit să accelereze până la șaizeci și cinci *ge*.

Lui Ashly i-ar fi plăcut s-o prindă cu minciuna, dar ținând seama de situația lor curentă, ignoranța și credința oarbă făceau viața mai puțin stresantă.

Monica n-o lăsă pe Alkad singură în compartimentul de pregătire a activităților extravehiculare, dar păstră o distanță discretă. O însoțeau alți doi agenți operativi, pregătiți să inspecteze echipajul din *Beezling* pentru a se asigura că nu aduceau în *Lady Macbeth* nimic periculos sau amenințător.

Alkad nici nu băgă în seamă prezența agenților; toate aspectele vieții ei fuseseră sub observație continuă atâta vreme, încât intruziunile nu mai însemnau nimic. Nici măcar în aceste momente, cele mai prețioase dintre toate.

Se ancoră de un covoraș adeziv în fața trapei ecluzei și așteptă cu răbdare. Când își examină sentimentele, găsi fireasca anticipare nervoasă, totuși nu într-o măsură atât de mare pe cât ar fi trebuit să fi fost. „Treizeci de ani... Chiar poți să rămâi îndrăgostit de cineva atât timp? Sau n-am făcut altceva decât să mențin în viață idealul iubirii? O iluzie infimă de umanitate într-o personalitate care, metodic și deliberat, a exclus orice altă formă de slăbiciune emoțională."

Sigur că da, existau și amintiri ale unor vremuri bune. Amintiri de idealuri împărtășite. Și, bineînțeles, amintiri de afecțiune, adorare și intimitate. N-ar fi trebuit totuși ca adevărata dragoste să fi necesitat prezența continuă a celui iubit pentru a se autosusține și reînnoi constant? Oare Peter nu devenise într-adevăr decât un concept corupt, un alt pretext prin care să-și păstreze dedicarea?

Îndoielile o ispiteau să se întoarcă și să dea bir cu fugiții. „În tot cazul, am peste șaizeci de ani, pe când el are tot treizeci și cinci." O mână i se ridică spre față, dorind să dea părul peste cap, ori să-l netezească. O prostie! Dacă ar fi preocupat-o în asemenea măsură aspectul exterior, ar fi trebuit să fi acționat în privința respectivă cu mult timp în urmă. Pachete cosmetice, implanturi de glande hormonale, terapie genetică... Atât doar că Peter ar fi detestat ca ea să recurgă la astfel de insulte ale adevărului.

Alkad își sili mâna vinovată să coboare. Culoarea ledurilor de pe procesorul de control al ecluzei

se schimbă din roşu în verde, iar trapa circulară se deschise spre înapoi.

Peter Adul ieşi primul; ceilalţi îi acordaseră respectul acela. Pelicula de silicon a costumului său IIS i se retrăsese de pe cap, astfel încât femeia putea vedea toate trăsăturile pe care şi le reamintea atât de bine. El o privi fix la rândul său, cu un zâmbet înspăimântat pe buze.

– Păr alb, rosti apoi cu blândeţe. Nu mi-am închipuit asta niciodată. Mi-am închipuit multe, dar asta niciodată.

– Nu-i chiar atât de rău. Eu mi-am închipuit lucruri mult mai rele care ţi s-ar fi putut întâmpla.

– Dar nu s-au întâmplat. Şi iată-ne aici. Iar tu ai venit să ne salvezi. După treizeci de ani, ai venit până aici după noi.

– Bineînţeles c-am făcut-o, rosti ea brusc indignată.

Peter zâmbi cu un aer de tachinare. Femeia izbucni în râs şi se lansă în braţele lui.

Joshua accesa senzorii externi ai VSM-ului pentru a monitoriza eforturile lui Ashly şi Beaulieu de a integra Alchimistul cu viespea de luptă. Ashly utiliza un braţ telecomandat ca să introducă treptat dispozitivul în camera submunitiilor, care fusese golită de cosmonikă. Alchimistul ar fi avut intrat acolo, însă braţele de reţinere pliate în jurul său cauzau probleme. Beaulieu tăiase deja două bucăţi din traversele de carbotan, când acestea se frecaseră de pereţii camerei; era, evident, o soluţie incredibil de grosolană şi

rudimentară, dar nu necesita cine știe ce sofisticare pentru a funcționa, ci doar o fixare robustă.

Peste imaginea de la senzori erau suprapuse diagramele de sisteme ale lui *Lady Mac*, care-i îngăduiau să arunce un ochi nu doar superficial spre randamentul lor. Liol și Sarha pregăteau nava pentru accelerație maximă, dezactivând toate echipamentele auxiliare redundante, eliminând fluidele din conductele vulnerabile la tensiuni și reciclându-le în rezervoare, aducând tokamakurile la capacitate integrală, astfel încât puterea lor să fie disponibilă generatoarelor de forță pentru legături moleculare. Dahybi rula programe de diagnoză prin toate facilitățile tau-zero de la bord.

În mod firesc, tensiunea anticipării ar fi trebuit să-i fi redus deja creierul la un nod de psihoze. Joshua se folosea însă de cel mai vechi pretext din lume – era prea ocupat pentru a avea timp să-și facă griji. Asta, plus o doză minunată de aroganță pură. Putea să reușească! La urma urmelor, era doar cu puțin mai nebunește decât cascadoria de la punctul Lagrange.

„Păcat că nu mă voi putea lăuda niciodată cu asta în Harkey's..."

Ceea ce era chiar o grijă mai mare decât manevra în sine. „Nu pot să rămân în Seninătate pentru tot restul vieții. N-ar fi trebuit s-o spun niciodată în prezența agenților."

Îl văzu pe Ashly extrăgând brațul telecomandat din viespea de luptă și lăsând Alchimistul în urmă. Beaulieu se întinse pentru a fixa un tub deasupra camerei submunițiilor. Din duza tubului răbufni un

jet rarefiat de spumă vâscoasă de culoarea topazului, care umplu tot spațiul din jurul Alchimistului. Era o substanță de etanșare duopoxy, utilizată în industria astronautică pentru reparații temporare rapide. Cosmonika deplasă duza cu mișcări ferme, line, asigurându-se că spuma încapsula complet Alchimistul și-l cimenta în viespea de luptă.

– Ashly, du VSM-ul la ecluza principală și îmbracă-ți costumul, dataviză Joshua.

– Ce faci cu VSM-ul?

– Îl abandonez aici. N-a fost proiectat să reziste la valorile de accelerație pe care le vom atinge, ceea ce face din el un factor de risc, mai ales din cauza substanțelor volatile din rezervoarele pentru propulsii reactive.

– Tu ești căpitanul, tu decizi. Și avionul spațial?

– Știu. Tu întoarce-te în *Lady Mac*, mai avem doar șaisprezece minute până când ajung la noi navele Organizației.

– Am înțeles, căpitane.

– Liol?

– Da, căpitane.

– Desprinde avionul spațial, te rog, și eliberează-l în spațiu. Beaulieu, cum merge?

– Perfect, căpitane. L-am acoperit. Spuma etanșatoare se solidifică și ar trebui să fie gata în cincizeci de secunde.

– Excelent. Întoarce-te în navă.

Joshua dataviză calculatorului de zbor pentru un canal protejat spre viespea de luptă. Drona fu

activată și el îi declanșă secvența de lansare. După ce procesoarele interne deveniră operative, încărcă vectorul de zbor pe care-l formatase.

– Dr. Mzu, a sosit momentul să aflăm cât de bună ești.

– Am înțeles, căpitane.

Femeia accesă procesorul ce controla camera viespii de luptă în care se afla Alchimistul și-l utiliză pentru a dataviza către dispozitiv un cod lung de activare. Alchimistul îi dataviză la rândul său un răspuns. Display-ul din mintea lui Joshua se deschise rapid pentru a găzdui noua pictogramă de reprezentare: file suprapuse de informații întunecate, care se ridicau într-un teanc parcă infinit. Căpătară viață cu grile întrepătrunse galbene și purpurii, care străluceau ca un foc stelar canalizat. O comutare de perspectivă și foile deveniră învelișuri sferice concentrice, care înviau dinspre centru spre exterior. Informație și energie, care se autoaranjau într-o configurație precisă și foarte specifică.

– Funcționează, dataviză Alkad.

– Iisuse Hristoase!

Bijuteria neurovirtuală scânteia în centrul creierului său, de o complexitate mai presus de înțelegerea umană. Era o ironie incredibilă a sorții că un lucru atât de complicat și de frumos avea să fie cauza unei asemenea distrugeri.

– Bine, dr. Mzu, reglează-l pentru neutronic. Îl lansez în douăzeci de secunde – din clipa asta!

Avionul spațial al lui *Lady Mac* se ridicase din hangarul său, iar panourile de termopurjare și tija bateriei de senzori se retraseră în partea opusă. Ashly îl văzu pentru ultima dată când coborâse în ecluză. Inelul de andocare ce-i înconjura botul tocmai se desfăcuse, îngăduindu-i să plutească liber, după care silueta strălucitoare ca alama a lui Beaulieu ocultă trapa ecluzei în urma lui și asta fusese totul.

„Păcat", gândi el, „a fost o mașină frumoasă și utilă."

Imediat după închiderea trapei exterioare a ecluzei, incinta cilindrică fu umplută rapid cu aer. Display-ul datavizat al calculatorului de zbor le afișă statutul. Joshua declanșa deja propulsiile pentru alinierea navei pe noul vector de zbor. Tuburile de lansare ale viespilor de luptă se deschideau.

Ashly și Beaulieu plonjară afară din ecluză și se repeziră spre punte. Toate încăperile prin care trecură erau pustii. Câteva uși deschise de cabine le arătară module tau-zero active.

Viespea de luptă care purta Alchimistul își încheie secvența de aprindere a propulsiei cu fuziune și se lansă. Ovațiile scurte de pe punte reverberară prin compartimentele goale din *Lady Mac*. După aceea alte zece viespi de luptă fură lansate din tuburile lor și o urmară. Întreaga salvă țâșni cu douăzeci și cinci *ge* către giganta gazoasă.

Ashly trecu prin trapa din podeaua punții imediat după Beaulieu.

– Ocupați-vă pozițiile, vă rog, rosti Joshua.

Declanșă cele trei tuburi de fuziune ale lui *Lady Mac*, oferindu-i lui Ashly doar atât timp cât să se rostogolească pe cușeta sa de accelerație, înainte ca gravitația să-l strivească. Plasa de siguranță se închise peste el.

– Apel de la navele Organizației, anunță Sarha. Știu cine suntem și au cerut să vorbească nominal cu tine, Joshua.

Bărbatul accesă circuitul de comunicații. Imaginea oferită de nanonicele lui neurale tremura și era parazitată de electricitate statică. Îi arăta puntea unei fregate, cu corpuri întinse pe cușete de accelerație. Unul dintre ele era îmbrăcat în costum la două rânduri din stofă ciocolatie, cu dungulițe fine gri-argintii; pe consola de alături se afla o pălărie de fetru neagră cu boruri mari. Joshua o privi nedumerit pentru o clipă; fregata decelera cu șapte *ge* și pălăria trebuia să fi fost complet turtită.

– Căpitanul Calvert?

– Eu sunt.

– Mă numesc Oscar Kearn și Al m-a pus șef pe aici.

– Joshua, dataviză Liol, fregatele și-au schimbat iar direcția. Încep să ne urmărească.

– Am înțeles.

Crescu accelerația lui *Lady Mac*, suind-o la șapte *ge*.

Ashly gemu mâhnit înainte de a-și activa câmpul tau-zero al cușetei de accelerație. Staza neagră se închise în jurul său, sfârșind forța imensă. Alkad Mzu și Peter Adul i se alăturară.

– Mă bucur de cunoștință, Oscar.

Joshua era nevoit să datavizeze, deoarece maxilarul îi era prea greu ca să-l poată mișca.

– Oamenii mei mi-au spus că tocmai ai lansat ceva spre planeta cea mare. Sper că nu ești stupid, amice, realmente sper asta. Să fi fost ceea ce cred eu c-a fost?

– Absolut. Nu mai există niciun Alchimist pentru nimeni.

– Găozar idiot! Asta-nseamnă că una dintre cele trei opțiuni ale tale a dispărut. Ascultă-mă bine, sonatule, oprește-ți motoarele navei și predă-mi-o pe Mzu și nimeni nu va avea de suferit. Asta-i a doua opțiune a ta.

– Serios? Ia să văd dacă pot ghici care-i a treia opțiune.

– Nu fi cap sec, fiule! Nu uita că după ce te facem praf pe tine și nava ta de trei parale, ne interesează doar să-i dăm cucoanei Mzu un corp nou. Amice, pe tine te așteaptă lumea de dincolo pentru tot restul timpului. Și ascultă pe cineva care a fost acolo – nu merită. Nu merită pentru nimic. Așa că, mai bine, dă-ne-o frumos și politicos, iar eu nu-i spun nimic bossului despre ce ai făcut cu Alchimistul.

– Domnule Kearn, ce-ar fi s-o iei niței în mână?

– Recheamă Alchimistul, fiule. Știu că ai o comandă radio pentru viespea de luptă. Recheam-o, altfel ordon echipajului meu să deschidă focul.

– Dac-o distrugi pe *Lady Mac*, în niciun caz n-o să mai pui mâna vreodată pe Alchimist, este? Ia gândește-te la asta. Îți las oricât de mult timp vrei.

Joshua închise legătura de comunicație.

– Cât mai trebuie să suportăm accelerația asta blestemată? dataviză Monica.

– Șapte *ge*? replică Joshua. Nicio secundă.

Crescu accelerația la zece *ge*.

Monica nu putu nici măcar să geamă, fiindcă gâtlejul i se afunda sub propria sa greutate. Era ridicol; plămânii nu puteau inhala corespunzător, fiindcă toate implanturile ei musculare de țesuturi artificiale se aflau în membre, nu în piept. Dacă ar fi încercat să continue, ar fi sfârșit asfixiată. Menținerea lui Mzu sub observație nu mai reprezenta o opțiune. Trebuia pur și simplu să se încreadă în Calvert și în ceilalți membri de echipaj.

– Baftă! dataviză ea. Ne vedem de partea cealaltă.

Calculatorul de zbor îl informă pe Joshua că femeia își activase câmpul tau-zero al cușetei de accelerație. Numai trei persoane nu căutaseră deocamdată refugiu în stază: Beaulieu, Dahybi și, desigur, Liol.

– Raport de stare, vă rog, le dataviză.

Sistemele și structura lui *Lady Mac* rezistau bine, însă Joshua știuse că nava putea face față acestei accelerații; adevăratul test avea să vină mai târziu.

La șaptezeci de mii de kilometri în urma sa, cele două fregate ale Organizației accelerau la opt *ge*, ceea ce constituia limita propulsiilor lor chinuite. Echipajele întocmeau de zor schițe și sinteze de situație pentru Oscar Kearn, detaliind în cât timp *Lady Macbeth* avea să iasă din raza de intercepție a viespilor de luptă.

În fața celor trei nave, salva de unsprezece viespi de luptă gonea către giganta gazoasă. Era imposibil

ca vreun senzor să poată determina care dintre ele ducea Alchimistul, făcând practic imposibilă orice tentativă de interdicție.

Statu-quoul se menținu mai bine de cincisprezece minute înainte ca Oscar Kearn să recunoască fără chef că Mzu și Calvert nu aveau nici să predea dispozitivul, nici pe ei înșiși. Comandă lui *Urschel* și *Raimo* să-și lanseze viespile de luptă spre *Lady Macbeth*.

– Greșit! mârâi sălbatic Joshua când senzorii lui *Lady Mac* îi arătară creșterea bruscă a amprentei de emisie în infraroșu a fregatelor. Nu poți s-aplici disfuncția asupra acestei părți din realitate, amice.

Alchimistul se afla la nouăzeci de secunde de atmosfera superioară a gigantei gazoase. Programele sale de management începură să orchestreze șabloanele complexe de energie care-i goneau prin noduri în secvența selectată de Mzu. Odată ce fu armat, activarea urmă în două picosecunde. Din punct de vedere vizual, nu se petrecu absolut nimic spectaculos: suprafața Alchimistului deveni infinit de neagră. Însă fenomenele fizice de la baza schimbării erau mult mai profunde.

– Ideea mea, îi datavizase Alkad lui Joshua când o întrebase cum funcționa Alchimistul, a fost să combin un câmp tau-zero cu tehnica de comprimare a energiei pe care o utilizează nodurile de salt ale navelor stelare. În cazul acesta, efectul este încremenit exact când densitatea energiei se apropie de infinit. În loc să elimini nodul configurator din univers, obții

în jurul lui o curbare masivă și permanentă a continuumului spațio-temporal.

– O curbare a continuumului spațio-temporal?

– Gravitație.

În manifestarea ei cea mai puternică, gravitația poate să curbeze lumina însăși, trăgând fotonii individuali cu aceeași tenacitate cu care trăsese cândva mărul lui Newton. În natură, unica masă îndeajuns de densă pentru a produce genul respectiv de gravitație este formată în centrul unei implozii stelare. O singularitate a cărei gravitație nu permite să-i scape nimic: nici materie, nici energie.

La setarea sa cea mai înaltă, Alchimistul devenea o asemenea entitate cosmologică, având suprafața ascunsă de un orizont de evenimente în care putea să cadă tot, fără să mai iasă nimic. Odată intrate în orizontul de evenimente, energia electromagnetică și atomii deopotrivă aveau să fie atrase de suprafața miezului și să fie comprimate la densități fenomenale. Efectul era cumulativ și exponențial. Cu cât gaura neagră înghițea mai multă masă, cu atât devenea mai grea și mai puternică, mărindu-și suprafața și permițând creșterea corespondentă a vitezei de înghițire.

Dacă Alchimistul ar fi fost lansat într-o stea, fiecare gram de materie ar fi căzut finalmente sub bariera invizibilă ridicată de gravitație. Aceea fusese soluția „omenoasă" a lui Alkad Mzu. Soarele Omutei n-ar fi irupt în flame letale, n-ar fi periclitat niciodată viața de pe planetă cu valuri de căldură și radioactivitate,

ci s-ar fi comprimat și ar fi colapsat într-o sferă mică și neagră, cu toți ergii nucleelor sale fuzionate pierduți pentru totdeauna pentru univers. Omuta ar fi rămas pe orbita unei păstăi non-radiante, cu căldura disipându-se lent în noaptea devenită permanentă. În cele din urmă, aerul în sine ar fi devenit suficient de rece pentru a se condensa și cădea sub formă de ninsoare.

Exista însă și a doua setare, cea agresivă. În mod paradoxal, producea de fapt un câmp gravitațional mai slab.

Alchimistul deveni negru când fu înghițit de tau-zero. Gravitația pe care o genera nu era totuși îndeajuns de puternică pentru a produce o singularitate cu un orizont de evenimente, deși putea depăși cu ușurință forțele interne ce defineau structura unui atom. Viespea de luptă licări imediat în plasmă, care o învălui. Toți electronii și protonii din interiorul învelișului aceluia fură striviți laolaltă, producând o pulsație masivă de radiații gama. Emisia dispăru rapid, lăsând Alchimistul acoperit de un ocean cu adâncimea uniformă de un angstrom de neutroni superfluizi.

Când atinse periferia atmosferei, se revărsă o lumină albă sfredelitoare care inundă sute de kilometri pătrați din benzile superioare de nori. Peste câteva secunde, straturile de nori mai profunde deveniră roz-fluorescent, în timp ce umbre interioare suiră prin cicloane zdrențuite ca niște pești de mărimea unor munți.

Alchimistul ajunsese la straturile semisolide din interiorul gigantei gazoase și continua să pătrundă

aproape fără să întâlnească rezistență. Sub presiunea imensă, materia era zdrobită de dispozitivul care o absorbea cu lăcomie. Fiecare atom care îl lovea era dezintegrat direct într-un grup de neutroni ce se dispuneau în jurul nucleului. Alchimistul fu îngropat rapid sub o manta de neutroniu, care avea o densitate ce o depășea pe cea a nucleelor atomice.

Pe măsură ce erau comprimate de câmpul gravitațional extraordinar al dispozitivului, particulele eliberau cantități colosale de energie, o reacție mult mai puternică decât simpla fuziune. Materialul semisolid din jur era încălzit la temperaturi ce distrugeau toate legăturile atomice. O vastă cavitate de instabilitate nucleară se dilată în jurul Alchimistului, care se afunda în giganta gazoasă. Curenții de convecție obișnuiți erau inadecvați pentru a elimina căldura prin sifonare cu aceeași viteză cu care era produsă, așa încât abcesul energetic trebuia pur și simplu să continue să se extindă. Ceva trebuia să cedeze până la urmă.

Senzorii lui *Lady Mac* detectară prima tumescență când nava se afla la șapte minute de perigeu. O tumoare noroasă cu dom perfect neted, cu diametrul de trei mii de kilometri, care strălucea ca o magmă gazoasă în vreme ce se înălța, dilatându-se, prin benzile de furtună. Spre deosebire de obișnuitele pete mari care infestau gigantele gazoase, nu spirala, ci unicul ei scop era acela de a ridica din interior mase planetare de hidrogen supraîncins. Uraganele și cicloanele care mitraliaseră de secole prin atmosfera superioară erau acum împinse în lături pentru a-i îngădui monstrului

termic să-şi reclame libertatea. Apexul i se lăţi peste o mie de kilometri deasupra tropopauzei, proiectând o lumină arămiu-pernicios peste o treime din faţa întunecată.

Exact în centru, strălucirea deveni insuportabil de intensă. O turlă de lumină albă solidă străpunse vârful domului de nori, ţâşnind în spaţiu.

– Iisuse Hristoase! dataviză Liol. Ce-a fost asta? A detonat?

– Nici vorbă, replică Joshua. Ăsta-i abia începutul. De acum înainte lucrurile vor deveni tot mai neplăcute.

Lady Mac se găsea deja mult înaintea jetului de plasmă ca o fântână arteziană, gonind după curbura gigantei gazoase spre terminatorul zorilor. Chiar şi aşa, circuitele termice emiseră o alertă de gradul III când radianţa plasmei se revărsă peste carcasă. Schimbătoarele criogenice de avarie purjară sute de litri de fluid înflăcărat, pentru a elimina căldura. Procesoarele se defectau cu o viteză îngrijorătoare în siajul imens de impuls electromagnetic al jetului unduitor de plasmă, până şi electronicele de nivel militar sufereau. În plus, curenţi electrici începură să se învolbureze prin structura de rezistenţă a fuzelajului, răspunzând la vibraţiile liniilor de flux planetar.

Dahybi se retrăsese în tau-zero, lăsându-i pe Joshua şi Liol să datavizeze instrucţiuni în calculatorul de zbor, să activeze sisteme de rezervă, să izoleze scurgeri şi să stabilizeze vârfuri de energie. Cei doi lucrau perfect împreună, menţinând activate sistemele de zbor,

fiecare știind intuitiv ce era necesar pentru susținerea celuilalt.

– Ceva foarte straniu se întâmplă cu magnetosfera planetară, anunță Beaulieu. Senzorii înregistrează oscilații extraordinare în interiorul liniilor de flux.

– Irelevant, replică Joshua. Concentrează-te pe menținerea stabilă a sistemelor noastre primare. Încă patru minute, asta-i tot, și vom fi de cealaltă parte a planetei.

La bordul lui *Urschel*, Ikela privi erupția furtunii de lumină pe unul dintre ecranele punții.

– Sfântă Maria, funcționează, murmură el. Chiar funcționează, fir-ar a naibii!

Un sentiment pervers de mândrie se contopi cu stupoarea fatalistă. Dacă ar fi reușit... Însă dorințele sterile fuseseră dintotdeauna teritoriul damnaților.

Ignoră ordinele semiisterice (și imposibile) ale lui Oscar Kearn de a întoarce nava și a fugi dracului de lângă planeta blestemată. Oamenii din secolul XX nu puteau înțelege pur și simplu mecanica orbitală. *Urschel* accelera de douăzeci și două de minute pe cursul actual, iar traiectoria o silea efectiv la un zbor cu efect de praștie. Principala lor speranță era să rămână pe traiectorie și să se roage să treacă de perigeu înainte ca altă tumescență să explodeze din atmosferă. Asta încerca *Lady Macbeth*. O tactică bună, acceptă Ikela morocănos.

Cumva nu credea că *Urschel* va reuși același lucru. El nu știa funcționarea exactă a Alchimistului, dar se îndoia că finalul ar fi fost o singură erupție.

Cu un sentiment de inevitabilitate care neutraliza în mod curios orice regret sau mâhnire, se lăsă pasiv

pe spate în cușeta de accelerație și privi ecranele. Arteziana inițială de plasmă dispărea, iar domul noros se turtea, disipându-se într-o mie de furtuni de hiperviteză. Însă dedesubtul clocotului din atmosfera superioară se lățea altă pată de lumină, care era cu un ordin de magnitudine mai întinsă decât cea anterioară.

Bărbatul surâse mulțumit de punctul său de vedere aproape divin asupra a ceea ce promitea să fie un Armaghedon realmente amețitor.

Alchimistul încetinea; trecuse prin straturile semisolide, ajungând în adevăratul nucleu al planetei. Densitatea materiei înconjurătoare era acum destul de mare pentru a-i afecta deplasarea, ceea ce însemna că comprima materia în cantități tot mai mari, iar viteza de conversie a neutroniului accelera proporțional. Abcesul de energie pe care-l genera se întindea în urmă, în lungul cursului său prin interiorul planetei precum coada unei comete. Secțiuni din el se dezintegrau; segmente lungi de câte zece mii de kilometri care se desprindeau în bule alungite, ce se ridicau prin straturile dislocate ale structurii interne a planetei. Fiecare segment era mai mare decât cel anterior.

A doua tumescență răbufni din atmosfera superioară, iar scara sa imensă o făcu să apară absurd de greoaie. Fântâni arteziene vaste de ioni se revărsară în cascadă de pe marginile ei când centrul se sparse, răsucindu-se în arcuri stacojii ce căzură cu grație înapoi spre peisajul norilor care fierbeau. Un fulger globular coronal fu scuipat afară din pâlnia centrală, mai mare decât o lună, cu suprafața din păienjenișuri de

energie magnetică ce condensau plasma în înfloriturí purpuriu-închis. Gaze spectrale înflorirá în jurul său, aripi-petale auriu translucid care se depliará, pentru a bătea în armonica liniilor de flux planetar.

Prin minunăţia de lumină ascendentă trecură neobservate două scântei micuţe, produse de antimateria care detonă în ambele fregate ale Organizaţiei.

Lady Mac traversă triumfător terminatorul şi ajunse deasupra feţei luminate, gonind cu o sută cincizeci de kilometri pe secundă peste fluviile-uragane de fosforescenţă ce curgeau prin troposferă. Zori de şofran explodară în urma navei, întrecându-le de multe ori ca intensitate pe cele naturale din faţă.

– E timpul pentru salt, dataviză Joshua. Eşti gata?

– Complet.

Bărbatul îşi dataviză comanda în calculatorul de zbor. Tau-zero înghiţi ultimele trei cuşete de acceleraţie de pe punte. Propulsia cu antimaterie a lui *Lady Mac* declanşă.

Nava stelară acceleră la patruzeci şi doi *ge*, îndepărtându-se de giganta gazoasă.

Alchimistul se opri în cele din urmă în centrul gigantei gazoase. Acolo exista un univers de presiune neîntrezărit decât prin modele matematice speculative. Inima gigantei gazoase era doar mai puţin densă decât neutroniul însuşi, totuşi diferenţa exista şi îngăduia influxului de materie să continue. Reacţia de conversie se derulă fără încetare. Alchimie pură.

Energia debordă spre exterior de la Alchimist, incapabilă să evadeze. Abcesul era acum sferic, forma geometrică preferată a naturii. O sferă în centrul unei sfere; materie periculos de torturată, restricționată de presiunea perfect simetrică exercitată de masa de șaptezeci și cinci de mii de kilometri de hidrogen adunați deasupra ei. De data aceasta nu exista însă nicio supapă de evacuare prin straturile semisolide, non-simetrice, slabe. De data aceasta nu putea decât să crească.

Lady Macbeth acceleră șase sute de secunde, îndepărtându-se de giganta gazoasă rănită de moarte. În spatele ei, dâra de abcese de energie fragmentată a Alchimistului se înălța dintre norii de pe fața întunecată, vulcani tranzitorii de gaze tulburi care se ridicau mai sus decât lumi întregi. Planeta începu să-și dezvolte propria fotosferă dilatantă, un glob burgund-închis înconjurat de un halou azuriu strălucitor. Lunile sale de abanos continuau să navigheze încăpățânat prin noul lor ocean de fulgere.

Tuburile propulsiilor multiple ale navei stelare se opriră. Tau-zero de peste Joshua se dezactivă, aducându-l pe neașteptate în imponderabilitate. Imagini de la senzori și date de zbor îi licăriră direct în creier. Convulsiile de moarte ale planetei erau pe cât de fascinante, pe atât de letale. Asta nu conta însă, ei se găseau la peste o sută optzeci de mii de kilometri de benzile de furtună ce se dezintegrau. Suficient de departe pentru a efectua un salt.

Adânc sub norii întunecați, abcesul central de energie se dilatase la o mărime intolerabilă. Presiunea pe care o exercita asupra masei limitatoare a planetei aproape că atinsese echilibrul. Fisuri titanice începură să se deschidă.

Un orizont de evenimente cuprinse fuzelajul lui *Lady Macbeth*.

Cu o sincronizare ce constitui tributul suprem adus preciziei ecuațiilor vechi de decenii ale lui Mzu, giganta gazoasă se transformă într-o nova.

Singularitatea se materializă la cinci sute optzeci de mii de kilometri deasupra viscolelor de jad-alburiu de nori din sulfură de amoniu ai lui Mirchusko. Orizontul său de evenimente dispăru și dezvălui fuzelajul de siliciu mat al lui *Lady Macbeth*. Antene omnidirecționale emiteau deja codul ei de identificare BAC. Ținând seama de felul în care fusese primit când revenise de la Lalonde, Joshua nu dorea să-și mai asume niciun risc de data aceasta.

Bateriile de senzori se telescopară spre exterior, cu elementele pasive scanând de jur împrejur și radarele pulsând. Calculatorul de zbor dataviză o alertă de proximitate de cod III.

– Încărcați nodurile, comandă Joshua în mod reflex.

Fusese greșeala lui, fiindcă nu se așteptase nicio clipă să dea peste necazuri aici. Acum asta putea să-i coste serios.

Luminile punții păliră o clipă, când Dahybi inițiie secvența de alimentare de urgență.

– Opt secunde, anunță el.

Imaginea provenită de la senzorii externi fulgeră în mintea lui Joshua. La început crezu că erau țintiți de module de război electronic. Spațiul era presărat cu punctulețe albe, însă senzorii electronici erau singurii nesolicitați și întregul mediu electromagnetic era straniu de tăcut. Calculatorul de zbor anunță că funcția sa radar de urmărire în timpul scanării se apropia de supraîncărcare, pe când desemna ținte multiple. Toate punctulețele albe erau etichetate de pictograme purpurii ce indicau poziția și traiectoria. Trei pâlpâiau roșu, apropiindu-se rapid.

Nu erau interferențe. *Lady Mac* se materializase în toiul unei furtuni masive de sfărâmături.

Prima bucată izbi fuzelajul, care răsună ca un clopot de biserică.

– Beaulieu, raport de avarii?

– Negativ, căpitane. A fost prea mic ca să străpungă, iar generatoarele de legături ne-au menținut integritatea.

– Iisuse, ce mai e și asta?

Dataviză un set de instrucțiuni în calculatorul de zbor. Tijele senzorilor standard începură să se retragă, înlocuite de senzori de luptă mai mici și mai robuști. Programele de discriminare și analiză intrară în mod primar.

Sfărâmăturile erau în majoritate metalice, fragmente topite și sudate laolaltă, nu mai mari decât niște fulgi de nea. Toate erau radioactive.

– Aici a fost o bătălie extrem de brutală, comentă Sarha. Astea sunt resturi de viespi de luptă. Şi sunt foarte multe. Cred că roiul are diametrul de patruzeci de mii de kilometri. Se disipează, limpezindu-se din centru.

– Niciun răspuns la semnalul nostru de identificare, rosti Beaulieu. Balizele Seninătăţii sunt inactive şi nu pot localiza nicio transmisiune electromagnetică artificială. Nu sunt active nici măcar transponderele navelor.

Joshua nu trebuia să ruleze o verificare de memorie pentru coordonatele centrului furtunii de sfărâmături. Vectorul orbital al Seninătăţii. Suita de senzori ai lui *Lady Mac* arăta că acolo nu exista decât o zonă mare şi goală.

– Nu mai este, spuse el stupefiat. L-au aruncat în aer. Iisuse, nu! Ione... Copilul meu... Copilul meu era înăuntru!

– Nu, Joshua, îl opri Sarha ferm. Habitatul n-a fost distrus. Masa din roi este insuficientă.

– Atunci, unde este? Unde dracu-a dispărut?

– Nu ştiu. Nu există nicio urmă a lui, absolut niciuna.

TABEL CRONOLOGIC

2020	Înființarea bazei Cavius. Începe exploatarea resurselor subcrustale lunare.
2037	Începerea modificărilor genetice pe scară mare ale oamenilor; îmbunătățirea sistemului imunitar, eliminarea apendicelui, creșterea eficienței organelor.
2041	Construirea primelor stații de fuziune, alimentate cu deuteriu; ineficiente și scumpe.
2044	Reunificarea creștină.
2047	Prima misiune de capturare a asteroizilor. Începutul Haloului O'Neill al Pământului.
2049	Animale bitek subrațională folosite ca servitori.
2055	Misiunea Jupiter.
2055	Orașelor lunare li se acordă independență din partea companiilor fondatoare.
2057	Înființarea coloniei din asteroidul Ceres.
2058	Neuronii simbionți ai afinității sunt dezvoltați de Wing-Tsit Chongo, oferind control asupra animalelor și construcțiilor bitek.

2064 Consorțiul multinațional industrial JSKP (Jovian Sky Power Corporation) începe exploatarea de He_3 din atmosfera lui Jupiter, utilizând fabrici-aerostate.

2064 Unificarea seculară islamică.

2067 Stațiile cu fuziune încep să utilizeze He_3 drept combustibil.

2069 Gena legăturii de afinitate este introdusă în ADN-ul uman.

2075 JSKP germinează Eden, un habitat bitek pe orbita lui Jupiter, cu statut de Protectorat ONU.

2077 Asteroidul New Kong începe proiectul de cercetări pentru propulsia stelară superluminică.

2085 Eden este deschis pentru locuire.

2086 Habitatul Pallas este germinat în orbita lui Jupiter.

2090 Wing-Tsit Chong moare și-și transferă memoriile în straturile neurale ale Edenului. Începutul culturii edeniste. Eden și Pallas își declară independența față de ONU. Lansarea la bursă a acțiunilor JSKP. Papa Eleanor excomunică toți creștinii cu gena afinității. Exodul spre Eden al oamenilor capabili de afinitate. Sfârșitul industriei bitek pe Pământ.

2091 Referendumul Lunar pentru terraformarea lui Marte.

2094 Edeniștii încep programul de dezvoltare în exo-uter, cuplat cu îmbunătățiri genetice extinse aplicate embrionilor, triplându-și populația într-un deceniu.

2103	Guvernele naţionale ale Pământului se consolidează în Guvcentral.
2103	Baza Thoth este stabilită pe Marte.
2107	Jurisdicţia Guvcentralului se extinde asupra Haloului O'Neill.
2115	Prima translatare instantanee a unei nave spaţiale New Kong, de la Pământ la Marte.
2118	Misiunea spre Proxima Centauri.
2123	Planetă terracompatibilă găsită la Ross 154.
2125	Planeta Ross 154 este botezată Felicity; sosesc primii coloniști multietnici.
2125–2130	Sunt descoperite alte patru planete terracompatibile. Întemeierea de colonii multietnice.
2131	Edeniştii germinează Perseus p e orbita gigantei gazoase Ross 154. Se începe exploatarea de He_3.
2131–2205	Sunt descoperite o sută treizeci de planete terracompatibile. În Haloul O'Neill este iniţiat un program masiv de construire a navelor stelare. Guvcentralul începe expedierea silită pe scară mare a surplusului de populaţie, ajungând la două milioane pe săptămână în 2160: Marea Dispersare. Conflicte civile într-unele dintre primele colonii multietnice. Statele Guvcentral individuale sponsorizează coloniile monoetnice. Edeniştii îşi extind exploatările de He_3 în toate sistemele stelare locuite care au planete gigante gazoase.
2139	Asteroidul Braun loveşte Marte.
2180	Construirea primului turn orbital pe Pământ.

2205 În încercarea de a destrăma monopolul energetic al edeniștilor, Guvcentralul construiește o stație de producere a antimateriei pe orbită solară.

2208 Devin operaționale primele nave stelare cu propulsii antimaterie.

2210 Richard Saldana mută toate facilitățile industriale ale New Kong de la Haloul O'Neill pe un asteroid de pe orbita lui Kulu. El revendică independența sistemului stelar Kulu, întemeiază o colonie exclusiv creștină și începe să exploateze He_3 din giganta gazoasă a sistemului.

2218 Este gestat primul șoim-de-vid: o navă stelară bitek proiectată de edeniști.

2225 Formarea a o sută de familii de șoimi-de-vid. Habitatele Romulus și Remus sunt germinate pe orbita lui Saturn pentru a sluji ca baze pentru șoimii-de-vid.

2232 Conflict la grupul de asteroizi troieni posteriori ai lui Jupiter, între navele alianței centurii și o companie de rafinare a hidrocarburilor din Haloul O'Neill. Antimateria este utilizată ca armă; sunt uciși douăzeci și șapte de mii de oameni.

2238 Tratatul de la Deimos care scoate în afara legii producerea și folosirea antimateriei în sistemul Soarelui este semnat de Guvcentral, națiunea Lunară, alianța asteroizilor și edeniști. Stațiile de antimaterie sunt abandonate și demontate.

2240	Încoronarea lui Gerrald Saldana ca Rege al Kulu. Începutul dinastiei Saldana.
2267–2270	Opt conflicte distincte între planete-colonii, care implică utilizarea antimateriei. Sunt uciși treisprezece milioane de oameni.
2271	Summitul de la Avon cu toți liderii planetari. Tratatul de la Avon interzice producerea și utilizarea antimateriei în spațiul locuit. Formarea Confederației Umane care să urmărească aplicarea acordului. Începe crearea Marinei Confederației.
2300	Confederația se extinde, incluzându-i pe edeniști.
2301	Primul Contact. Este descoperită rasa Jiciro, o civilizație pretehnologică. Sistemul este trecut în carantină de Confederație, pentru a evita contaminarea culturală.
2310	Primul impact al unui asteroid de gheață pe Marte.
2330	Primii șoimi-negri gestați la Valisk, habitat independent.
2350	Război între Novska și Hilversum. Novska este bombardată cu antimaterie. Marina Confederației oprește atacul de represalii împotriva lui Hilversum.
2356	Descoperirea planetei natale a kiintilor.
2357	Kiintii se alătură Confederației ca „observatori“.
2360	Un șoim-de-vid cercetaș descoperă Atlantis.
2371	Edeniștii colonizează Atlantis.

2395 Descoperirea planetei-colonie tyrathca.

2402 Tyrathca se alătură Confederației.

2420 O navă de recunoaștere Kulu descoperă Inelul Ruinelor.

2428 Habitatul bitek Seninătate este germinat de prințul moștenitor Michael Saldana pe orbită deasupra Inelului Ruinelor.

2432 Maurice, fiul prințului Michael, este modificat genetic cu afinitate. Criza abdicării Kulu. Încoronarea lui Lukas Saldana. Prințul Michael este exilat.

2550 Marte este declarată locuibilă de Oficiul Terraformare.

2580 Asteroizii Dorado, descoperiți în jurul lui Tunja, sunt revendicați simultan de Garissa și Omuta.

2581 Flota mercenară Omuta lansează douăsprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra Garissei, planetă care devine nelocuibilă. Confederația impune un embargo de treizeci de ani asupra Omutei, interzicând orice formă de comerț sau transport interstelar. Blocada este aplicată de Marina Confederației.

2582 Începutul coloniei de pe Lalonde.

„Prin al doilea volum, trilogia ZORII NOPŢII a lui Peter F. Hamilton îşi cimentează statutul de cea mai solicitantă şi imposibil de ignorat saga din istoria genului space opera. Nici măcar *Dune* şi urmările sale n-au fost atât de ambiţioase. Poate doar universurile *Star Trek* şi *Star Wars* să fie mai mari, însă au avut nevoie de zeci de ani şi de numeroşi creatori care le-au conferit formă şi substanţă. Lumea lui Hamilton este viziunea coerentă şi focalizată a unui singur autor. Este echivalentul SF pentru *Război şi pace.*"

Amazon.com

„Science fiction de clasă... Hamilton readuce SF-ul la accelerație interstelară!"

The Times

„O space opera uriaşă şi tumultuoasă, care are câte ceva pentru fiecare... Universul lui Hamilton nu poate să încapă într-un singur volum. Sunt prea mulţi eroi pe care să-i îndrăgim, ticăloşi pe care să-i detestăm şi lumi pe care să le explorăm... Imaginaţia lui nu cunoaşte limite!"

Science Fiction Weekly

„O realizare excelentă, care atinge echilibrul perfect între conceptele complexe ale SF-ului hard şi intrigile captivante, presărate cu momente de horror şi tuşe sumbre."

Asimov's Science Fiction

nautilus.ro

ISBN 978-606-579-197-8

colecţia nautilus science fiction

nemira.ro